

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

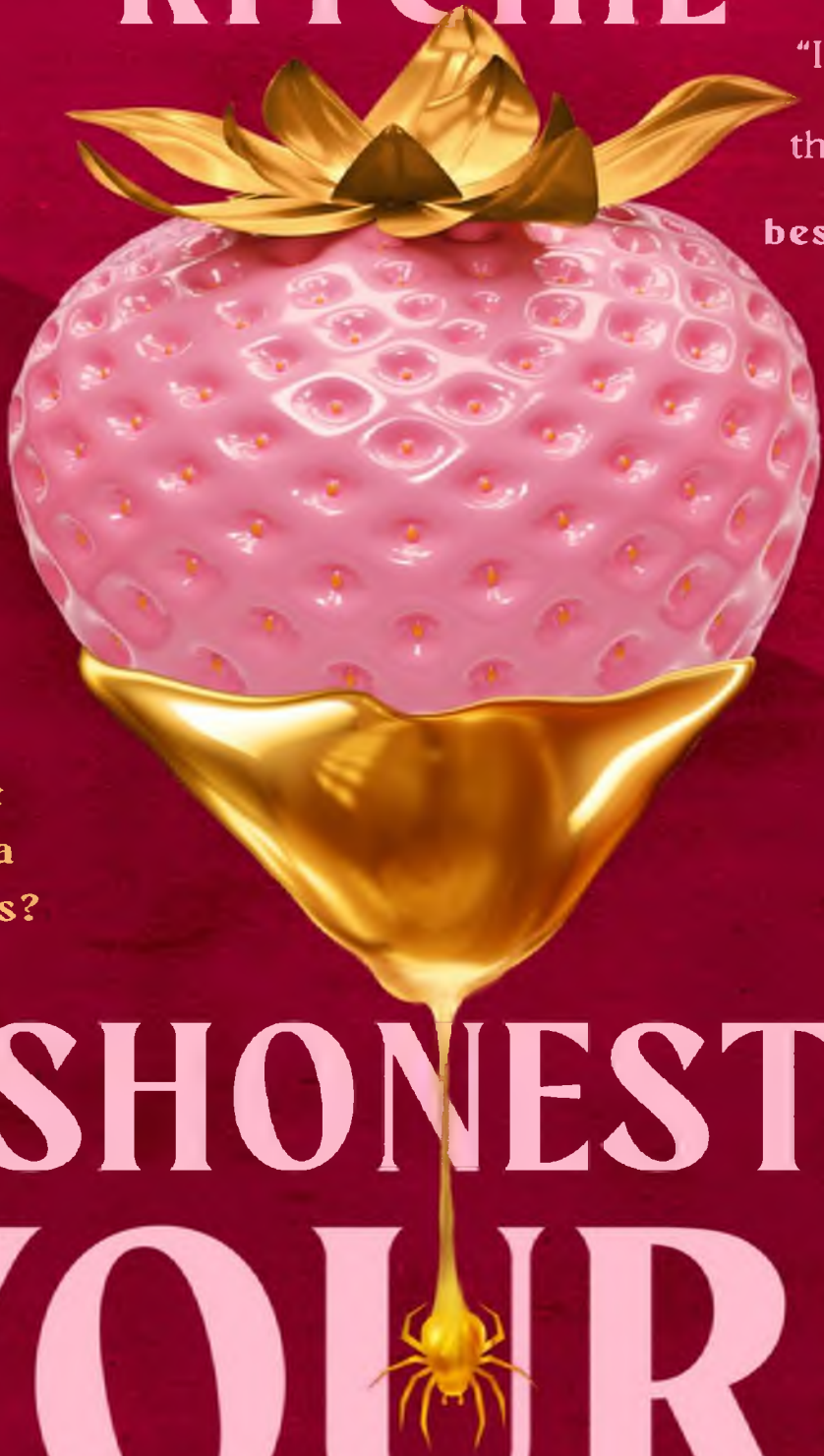
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS
OF *ADDICTED TO YOU*

KRISTA & BECCA RITCHIE

"I was absolutely
consumed by
these characters."
—*USA TODAY*
bestselling author
ELSIE SILVER

Can love
survive a
web of lies?

DISHONESTLY YOURS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Krista ve Becca Ritchie'nin diğerk kitapları

ADDICTED SERİSİ

ÖNERİLEN OKUMA SIRASI

SANA BAĞIMLI RICOCHET

ŞİMDİLİK BAĞIMLI

GÖKYÜZÜNE ÖPÜCÜK

SERADA BÜYÜYEN ÇİÇEK

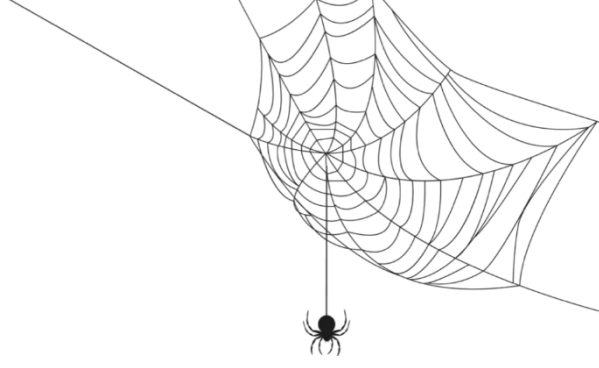
SONUÇTA BAĞIMLI ATEŞİ

KÖRÜKLEMEK

UZUN YOL

BİR TÜR MÜKEMMELLİK

DISBONISTLY YOURS

IRIST  RITCHII
ve
BICC  RITCHII

BERKLEY ROMANCE
NEW YORK

BERKLEY ROMANCE

Yayıncı: Berkley

Penguin Random House LLC'nin bir markası penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2024 Krista & Becca Ritchie

Addicted to You kitabından alıntı telif hakkı © 2022 Krista & Becca Ritchie

Penguin Random House telif haklarını destekler. Telif hakları yaratıcılığı besler, farklı sesleri cesaretlendirir, ifade özgürlüğünü teşvik eder ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakları yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY ve B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

İsimler: Ritchie, Krista, yazar. | Ritchie, Becca, yazar.

Başlık: Dishonestly yours / Krista Ritchie ve Becca Ritchie.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley Romance, 2024. | Seri: Webs we weave ; 1 Tanımlayıcılar: LCCN

2023046665 (basılı) | LCCN 2023046666 (e-kitap) |

ISBN 9780593549551 (ciltli) | ISBN 9780593549568 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3618.I7675 D57 2024 (basılı) |

LCC PS3618.I7675 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20231107

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023046665> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023046666> adresinde mevcuttur

E-kitap ISBN 9780593549568

Kapak tasarımı: Katie Anderson

Kapak fotoğrafı: Vensto / Shutterstock

Kitap tasarımı: George Towne, e-kitap uyarlaması: Molly Jeszke İç resim:

Örümcek Ağı © Sveta Aho/Shutterstock

Bu bir kurgu eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0_147434559_c0_r0

İçindekiler

İthaf

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm On

Beşinci Bölüm On

Altıncı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi

Üçüncü Bölüm Yirmi

Dördüncü Bölüm Yirmi

Beşinci Bölüm Yirmi

Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm Otuz

Birinci Bölüm Otuz İkinci

Bölüm Otuz Üçüncü

Bölüm Otuz Dördüncü

Bölüm

[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm](#) [Kırkinci Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#) [Kırk](#)
[İkinci Bölüm](#)

[Tesekkürler](#)
[Addicted to You'dan Alıntı](#)
[Yazar Hakkında](#)

147434559

*Annemize ve
babamıza Bize her zaman
inandıkları için*

Bir

Phoebe

İnsanlar arkadaşlarını kendin seçersin derler, ama Hailey Tinrock ile olan arkadaşlığım hiçbir zaman bir seçim gibi gelmedi. Bize öyle söylendiği için birbirimize sarıldık, sonra bu bir hayatta kalma mücadelesi haline geldi. Ve şimdi, birlikte ailelerimizi geride bırakıyoruz.

Gece yarısı, motel odası önceki konunun bıraktığı bayat sigara kokusu ve mikrodalgada ısıtılmış burrito kokusuyla doludur. Sararmış lekeler beton duvarlara ve tavan karolarına yayılmıştır. Tam bir beş yıldızlı konaklama yeri. *Lüks*.

Kesinlikle Ritz-Carlton değil ve ben şimdiden bir hamam böceği katili oldum. Şimdiye kadar dört hamam böceği saydım, Hailey'nin karıştırdığı *Forbes* dergisini rulo haline getirip üçünü öldürdüm. Okumaya devam etmek için hamam böceği suları bulaşmış kapağı yırttı. Sonuncusunun havalandırma deliğine kaçışını izliyorum. Bizden kaçmak akıllıca bir hareketti.

Ne olacağını biliyordu.

Çukurlu yatağa çökünce, yatak uyarıcı bir gıcırta çıkarıyor ama ağırlığımı yeterince taşıyor. Bir kutu zehri inceliyorum — pardon, *saç boyasını* demek istedim. Saç derim sanki sriracha ve pul biberle ovmuşum gibi yanıyor.

"Otuz dakika beklemem gerekiyor," diyor Hailey, köşedeki iğrenç ekose sandalyeye bağdaş kurup otururken. Islak saçları, renk işleminin yapıldığı plastik bir başlığın altında gizleniyor. Üzerinde sadece *HEXES ON MY EXES* yazan bol kesim siyah bir tişört, diz boyu çoraplar ve simsiyah ruj var.

Tırnaklarını da aynı mürekkep rengiyle boyamasına şaşırmıyorum.

Hailey, sigara içerken seni bıçaklayabilecek biri gibi giyiniyor, ama en sevdiği film, küçük bir kasabadaki pizzacıda çalışan ve çok, *çok* yavaşça aşık olan iki kız kardeş hakkında. *Mystic Pizza*'yı on dakika bile izleyemiyorum, ama Hailey her hafta sonu onu sanki İncil'iymiş gibi izliyor.

Ayrıca lanetleyecek eski sevgilisi de *yok*. Sadece tek gecelik ilişkiler ve kısa süreli kaçamakların uzun bir listesi var. Yaşam tarzlarımız uzun süreli ilişkilerle uyumlu değil.

En azından gerçek olanlarla.

Hailey saç boyası kutusundaki talimatları tekrar kontrol etmez. İlk okuduğunda bilgileri hatırladığına güveniyorum. Fotoğrafik hafızası falan var.

Eğer o benim en iyi arkadaşım olmasaydı ve o güzel beynini beni milyonlarca trajik senaryodan kurtarmak için kullanmasaydı, onu kıskanırdım.

"Bu şeyin jalapeño ezmesinden yapılmadığından emin miyiz?" Kaşınmamak için kendimi zorluyorum, ama evet, biraz kaşınıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. *Hiç özdenetimim yok.* "Sanki kafamda ateş karıncaları patlıyor gibi. Bu markayı daha önce hiç duymadım bile." Kutuyu çevirip ön tarafına bakıyorum. "Vivid Value Color. Saçlarımız yine dökülmeye başlarsa B planımız ne?"

"Kafalarımızı tıraş ederiz," diyor Hailey, sanki bu çok bariz bir çözümümüştü gibi. Islak tırnaklarına üflüyor, ben de saçlarımın yasını tutmamaya çalışıyorum. Gerçekten tıraş eder miydim?

Evet, ona tamamen katılıyorum. Ağlar mıyım?

Yüzde yüz. Peki ya o?

Muhtemelen hayır, on altı yaşındayken kafasını kazıttığını düşünürsek. Şimdi yirmi dört yaşında ve saçları omuzlarına kadar uzayan keskin bir kesim.

Şu anda, tırnaklarımla kafa derisine masaj yapmaktan kendimi alıkoyuyorum. *Yapma.*

Mücadelemini görebiliyor. "Benzin istasyonunda pek fazla seçenek yoktu, Phebs."

"Biliyorum." Şikayet etmemeye çalışarak iç çekiyorum. Aynı yaşta olabiliriz ve mecazi olarak direksiyonda oturan o olabilir, ama bizi korumaya ve zorluklarla karşılaşmamamızı sağlamaya kararlı olan benim.

Hailey Carlsbad'da bu fikri ortaya attığında, sağanak yağmur altında milyonlarca dolarlık bir sahil evinden uzaklaşmıştık. Tüm maskeler düştü

—Bentley'yle bizi "eve" götürmesi için özel şoförümüzü çağırmadık. Öylece çıkıp gittik. Ne ihtişam ne de dikkat çekmeden.

Sanki hiç gelmemiştik gibi.

Saat bir biraz geçmişti — insanın aklında kalan günlerden biriye, zamanı unutmazsınız. Ya da bu durumda, o gecelerden biriye. Topuklu ayakkabılarımızı elimizde, uzun bir yürüyüşün ardından, beklerken yağmurdan kaçabileceğimizi düşünerek bir otobüs durağına oturduk.

Kaçamadık.

Carlsbad'ın otobüs duraklarının çatısı, şık beyaz *pergolalardan* oluşuyor. Yağmur, ahşap çitalardan sızarak saçlarımızı ve bu yaz yeni aldığımız çiçekli Oscar de la Renta elbiselerimizi ıslattı. Onun elbisesinde zehirli beyaz zakkumlar işlenmişti. Benimkinde ise narin pembe leleler vardı.

Hailey sessizce ağlıyordu. Fırtınanın ortasında bile bunu anlayabiliyordum. Sahte olmadığına çok çirkin ağlar. Yüzü buruş buruş olmuştu ve kızarmış gözleri gökyüzünden değil, duygularının tuzundan etkilenmiş gibi görünüyordu.

Koyu renkli maskara yanaklarından akıyordu ve dizlerim titrerken elini daha sıkı tuttum. *Soğuktan dolayı* inanmak istedim.

Sadece yağmurdan üşümüştüm.

"Phoebe," dedi Hailey boğuk bir sesle. "B-bence bunu bir daha yapmamalıyız." Gözlerime bakmaya çalıştı.

Ama ben kucağıma bakıyordum. Elbisem yukarı kaymıştı ve uyluklarımdaki kan damlası yağmura maruz kalmıştı. Yağmur, o kırmızı izi bir göz açıp kapayıncaya kadar silip süpürdü.

Sadece bir milisaniye. Yok olması için bu kadar zaman yetti.

"Yarın Kaliforniya'dan ayrılıyoruz," diye Hailey'e hatırlattım. "Her şey yoluna girecek." Oradan bir an önce gitmeye hazırdım. Bir sonraki işe başlamak için.

Her zaman bir sonraki iş önemlidir, canım, annemin sesi kafamın içinde yankılandı.

Hailey bana doğru döndü. Yağmur ve gözyaşlarının arasından bana gözlerini kısıarak baktı. "Ya gitmezsek?"

"Neyi yapmazsak?" Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım. "Seattle'a gitmezsek."

Bir sonraki işe gitmezsek demek istedi.

Midem o gece daha önce olduğu gibi bulanıyordu. Daha fazla kan görmeyi bekleyerek uyluk içime tekrar baktım, ama kan gerçekten gitmişti.

Şimdi elimi sıktı. Parmaklarının gücündeki çaresizlik kalbime yapıştı. "Emekli olabiliriz, Phebs."

"*Yirmi dört* yaşındayız. Emekli olacak durumda olduğumuzu sanmıyorum." Yağmurun Hailey'in yüzüne çarpmaması için Hermès çantamı şemsiye gibi başının üzerine tuttum.

Hem minnettar hem de çaresiz görünüyordu.

Banka hesapları dolu olan mirasçı çocuklar değildik, ama büyürken sanki beyin cerrahlarının ve teknoloji devlerinin kızlarıymışız gibi zenginlik yaşamıştık. İki haftalığına bir Bugatti. Bir ay boyunca beş yıldızlı lüks bir otelin çatı katı süiti. Akşam yemeğinde 2 bin dolarlık, rendelenmiş siyah trüf mantarlı rib eye biftek.

Bazen bu fantezi sona erer ve sıradan orta sınıf insanlar gibi bir Holiday Inn'de yeniden bir araya gelirdik, ama bu sadece kısa süreli olurdu. Bir ya da iki gece.

Hayatlarımız her zaman bir fanteziydi ve ebeveynlerimiz bize bunları nasıl inşa edeceğimizi ve çatlamaya başladıklarında nasıl yeniden inşa edeceğimizi öğrettiler.

Para yığınlar halinde akıyor ve aynı hızla gidiyordu. Görünüşü korumak için yeterince gösterişli, ama dikkat çekmeyecek kadar da gösterişli. Tasarımcı elbisesini giy. Komşularının kıskançlığını uyandıracak arabayı sür. Yapabileceğini göstermek için bir kez bin dolarlık hesabı öde.

Kendini "doğru" sosyal çevrelerde izole et.

Yetişkin olduğumuzda işler biraz değişti. Artık öğleden sonralarını zengin bir ailenin malikanesinde özel okul çocuklarıyla oynamak yerine, VIP şişe servisi olan seçkin bir gece kulübüne gidebiliyordum. Ya da B sınıfı ünlülerin uğrak yeri olan striptiz kulübüne.

Ancak, sadece gece boyu parti yapmakla kalmıyor, birinden birkaç bin dolar koparmaya çalışıyordum. Bu, sekiz yaşındaki masum gözlerimle, hiçbir şeyden haberi olmayan elit kesime göz kırpmaktan çok farklı bir duyguydu.

Hedefler genellikle varlıklı pisliklerdi ve çocukken, zenginlerden çalıp fakirlere verdiğimiz için Robin Hood olduğumuza inanmayı severdim. Ama değildik. Sadece kendimize veriyorduk ve ben çoğunlukla annemin uzun vadeli dolandırıcılıklarının bir parçasıyım. Ona arka plan hikayesi vermek için oradaydım — bazen beni çok seven annem, bazen de nazik teyzem ya da özverili vasım olarak — daha fazla inandırıcılık katmak için.

Ergenlik çağına geldiğimde, artık bir yem değildim. Bir figüran. Daha fazla sorumluluğum ve daha büyük bir rolüm vardı. Uzun vadeli dolandırıcılıklar her zaman bizi ayakta tutan ekmek ve tereyağıydı. Kısa vadeli dolandırıcılıklar ise bir nevi pratik ve A noktasından B noktasına gitmenin bir yoluydu: 60 saniyede birinden 100 dolar koparmak, kasıyere eksik para vermek gibi.

Her neyse, ailelerimizin bu *muhteşem* yaşam tarzını sürdürmek için yaptıklarına rağmen, birikimlerim pek bir getirisi olmadı. Asla daha parlak bir gelecek için para biriktirmekle ilgili değildi.

Sözde zaten "daha parlak" bir gelecek yaşıyorduk. Yaptığımız iş etik ve ahlaki açıdan tartışmalı ve yolsuzluğun sınırında, ama sanki banka soyuyormuşuz gibi değil. Çoğu zaman, sadece... insanları kandırıyorduk. Hayallerimize inanmaları için.

Yalanlarımıza.

Ama yine de, o yağmurlu otobüs durağında Hailey'i, sanki sanki çoktan anlamışım gibi onu dikkatle dinledim. Bu kavram ne kadar uzak görünse de.

"*Emekli* olmak yanlış bir kelime," diye fısıldadı, ama etrafımızda kimse yoktu. Yolumuzdan neredeyse hiç araba geçmiyordu. "Daha çok... yeniden başlamak gibi. *Gerçekten* baştan başlamak gibi." Maskara bulaşmış gözleri bana yalvarıyordu. "Phebs." Sesi kırıldı. Gotik giyim tarzına ve yabancılara karşı yaydığı ulaşılmaz havasına rağmen, hayatımız boyunca Hailey'i birçok kez ağlarken görmüştüm.

Üzerinden geçtiği bir kaplumbağa için ağlamıştı.

1968 yapımı filmde Romeo ve Juliet öldüğünde ağlamıştı.

Kapı pervazına parmağını sıkıştırıp kırdıktan sonra ağladı ve küfretti. Ve şimdi de berbat Carlsbad işi yüzünden ağlıyordu.

Onu bu kadar perişan görmekten nefret ediyordum. Gözlerimden yaşlar süzölmek üzereydi ve ben... Tanrım, onun gördüklerini görmeye *gerçekten* çalışıyordum. Bir çıkış yolu mu? Bunu hiç düşünmemiştim.

Hiç istememiştim.

"Normal olanı yapabiliriz," dedi. "Normal insanların yaptığı gibi." Göremiyordum.

Göremiyordum. "Hails..."

"Yapabiliriz. Yapabileceğimizi *biliyorum*. Bunu yapmaya devam etmek zorunda değiliz. *Değiliz*. Sen ve ben... birlikte gidelim."

Gözlerim yanıyordu ve hala göremediğim cevapları aramak için etrafa baktım. Onun gibi değildim.

"Atalet," diye fısıldadı, hayatımı değiştirecek bir kelimeyi yağmurun içine, başımı ona doğru çeviren bir kelimeyi.

Kalbim hızla çarptı. "Ne?" diye fısıldadım, onu yanlış duyduğumu sanarak.

"*Atalet*," dedi daha kesin, daha güçlü bir sesle. "*Ataleti* çağırıyorum."

Atalet: Bir nesne, bir kuvvet hızında veya yönünde bir değişiklik yaratana kadar mevcut hareketine devam eder.

O, zaman kapsülü gibi gömdüğümüz çocukluk anlaşmasını gün yüzüne çıkarıyordu. Biri "*atalet*" kelimesini ağzına alırsa, hangi yolda olursak olalım, birlikte yön değiştirmek zorunda kalacaktık. Yön değiştirmek, ailelerimizin bizim için istediğinin tam tersini yapmak anlamına geliyordu ve bu, en büyük isyan gibi geliyordu.

Onlara karşı çıkarken asla yalnız kalmak istemedik.

Annelerimiz gibi yenilmez güçlere karşı durmak, bizi yalnız ve çaresiz hissettiriyordu. Bu yüzden, her zaman ikimiz dünyaya karşı olacağımızdan emin olmak için bu anlaşma doğdu. Bu, bozulmaz bir anlaşmaydı. Küçük parmak sözünden daha güçlüydü. Kan yeminiyle yapılan antlardan daha güçlüydü.

Bu anlaşma sadece bize aitti: dolandırıcıların iki kızı ve ömür boyu en iyi arkadaşlar.

Bu kelime sadece ikinci kez kullanılmıştı. Anlaşma ikinci kez su yüzüne çıkmıştı.

İlk seferinde, o kelimeyi söyleyen bendim. On dört yaşındaydık.

Hailey, hazırlık okulumuzda acımasızca zorbalığa maruz kalmıştı. Her okul günü gözyaşlarıyla bitmesine rağmen, "dayanmayı" ummuştı. Ben ise annelerimizin isteklerine aykırı olsa da hazırlık okulundan ayrılmak istemiştim.

Bu yüzden "*Atalet*" demiştim. Ondan sonra bir daha oraya dönmedik. Birlikte yolumuzu değiştirdik.

Hailey'nin Carlsbad'daki otobüs durağında bu kelimeyi söylemesi, beni dostluğumuzun gücüne ve koz gibi kullandığımız yıkılmaz anlaşmamıza sürükledi.

Ben bunu bir kez kullanmıştım ve o, sonuçlarından korkmasına rağmen sözünü tutmuştu. Şimdi sıra bendeydi.

Bunu yapmak zorundaydım. O anda aklımda başka bir düşünce yoktu. *Yapmak zorundaydım ve yapacaktım.*

Siyah deri çantasını açtı ve bir broşür çıkardı. "Bunu buldum."

Bana uzattı. Broşür parmaklarımın arasında ıslanmaya başladı, ama pitoresk New England manzarasına bakarken kafamdaki karışıklık azalmaya başladı.

Connecticut'un en eski ve en canlı kasabalarından birinde tatil yapın!

Burası güzel ve şirin görünüyordu. Aile kurup yaşlanabileceğiniz türden bir yer. Kök salabileceğiniz bir yer.

Normal.

Ve anladım ki, burası onun *Mystic Pizza*'sıydı. Sadece romantik sorunların ve üniversite hayallerinin olduğu küçük bir kasaba. Yalan yok.

Dolandırıcılık yoktu.

Ve o benden Doğu Kıyısı'na bir hafta sonu gezisi yapmamı istemiyordu. Bu broşürü ne kadar süredir yanında taşıdığını ya da o ana kadar ayrılmayı ne kadar düşündüğünü bilmiyordum. Ama belki o gece bir kıvılcım çıkmıştı ve sahil evinde olanlardan sonra, onun fikri bir plana dönüşmüştü.

Yeniden başlamak.

Tüylerim diken diken oldu.

Normal bir şey yapmak. Bu mümkün müydü ki?

Islak broşür parmaklarımın arasında ufanıyordu. "Annelerimiz Connecticut'a taşınmamızı hiç istemeyecekler." Çocukluktan beri en iyi arkadaşları.

Kıl payı farkla. Tam anlamıyla. Sadece hayatları, bizim rahat ve gösterişli çocukluğumuzun aksine, pek de göz alıcı değildi — ki bunu bize sık sık hatırlatırlardı.

Hailey'e baktığımda yağmur dinmeye başlamıştı. "Unuttuysan hatırlatayım, biz dolandırıcıyız."

Bu kelimeyi kullanmayı seviyorum çünkü annelerimiz bundan *nefret ediyor*. Onlar "dolandırıcılık" kelimesinin bütün tüküren otostopçuları çağırıştırdığını düşünüyorlar. Gerçi, daha önce otostop yaptık ve bir yerde çok uzun süre kalmamaya çalışıyoruz.

"O zaman onlara nereye gittiğimizi söylemeyiz," dedi Hailey. "Kaçmayı bırakabiliriz. Dolandırmayı bırakabiliriz. Kendimiz için kalıcı bir şey inşa edebiliriz. Bunu hayal edebiliyor musun?" Sanki yıldızlardaki bir takımyıldızıymış gibi yukarı baktı. Gerçek parlak geleceğimizi harf harf heceliyordu.

Garip, karmakarışık bir özlemde dolayı göğsümde bir acı hissettim. Kaçmamak fikri kulağa hoş geliyordu. Dolandırmamak... O kadar emin değildim. O yukarıya bakarken, ben sırlıslık elbiselerimize, attığım topuklu ayakkabılarıma ve ayak tabanlarımızdaki kire baktım.

"Hayal etmesi zor," diye fısıldadım. "Daha çok bir rüya gibi geliyor." *Garip bir fantezi.*

Ama Hailey'nin gözlerindeki çaresizliği tekrar görünce, ona bunu gerçekten vermek istedim.

"O zaman o rüyayı yaşayalım. *Deneyelim.*" Yine elimi sımsıkı tuttu. "Lütfen, Phoebe." Yuvarlak gri gözleri yalvarıyordu. Yalvarıyordu. "Bunu tek başıma yapamam." Sesi titriyordu.

Anlaşma kalbimde yeniden canlandı. "Yalnız olmayacaksın, Hails," diye fısıldadım.

On yaşındayken, Hailey bana boğulmakta olan bir sokak kedisini kurtarmak için köprüden buz gibi suya atlamamı söylemişti. O yükseklikten çok korkuyordu, ben ise nadiren bir şeyden korkardım. O zaman ona hayır diyemedim.

Şimdi de kesinlikle hayır diyemezdim. "Seninle birlikte deneyeceğim," diye söz verdim.

Hala fırtınadan sıırıslıklam olan otobüs durağının pergolası altında sarıldık ve eski bir Ford kamyonet yanımıza yaklaşmadan önce birbirimizi bıraktık.

Cam açıldı. Yolcu koltuğunda abisini gördüm, sonra direksiyonun arkasından en büyük abim hızla ortaya çıktı.

Hiçbir şey söylemediler.

Gözleri her şeyi anlatıyordu. *Endişe. Aciliyet. Gitme zamanı.*

Bir sır ve bir planın başlangıcıyla arka koltuğa bindik.

Kaliforniya sahilinden binlerce mil uzaktaki motel odasında, artık iyi planlanmış bu plana kendimi kaptırdığım gerçeğiyle barıştım. Connecticut. Ailelerimizi ve doğduğumuzda bizim için çizdikleri yolları geride bırakmak. Yeni bir şeye başlamak.

Normal bir hayat yaşamak.

Normal ne demek ki? Ben otellerde ve bir aylık kiralık dairelerde büyüdüm. Çocukken bir şehirde kalmaktan şikayet ettiğim her seferinde, annem parıldayan ela gözleri ve Instagram'a layık dalgalı sarı saçlarıyla benim boyuma çömelirdi. Karizmatik, ıslık ıslık annelik yüzü, diğer çocukların onun anneleri olmasını arzulamasına ve yaşlı erkeklerin kolunda onunla bir hayat hayal etmesine neden olurdu.

Ve bana, "Neden o *sıkıcı* mahallede bir ev isteyesin ki?" derdi. Beni güldürecek kadar alaycı bir şekilde takılırdı ve onun mükemmel, samimi gülümsemesi dünyamı aydınlatırdı. "Biz diğer insanların *hayalini kurduğu* şeyi yapıyoruz. Bunu asla unutma, böcek."

Teknik olarak üç çocuğunun en küçüğü olduğum için bana "*böcek*" lakabını takmıştı. *Böcek* bazen *örümcek* ya da *tatlı örümcek* anlamına gelir, hepimize sevgiyle böyle seslenirdi, ama tüm bu lakaplar bana, öldürdüğüm hamamböcekleri kadar ezilebilir olduğumu hatırlatırdı.

Belki de bu yüzden tüm hayatım kaçarak geçti. Havalandırma deliğine doğru koşarsan nefes almaya devam edebilirsin.

Birkaç aydan fazla bir süre bir yerde kalmak bana yabancı bir kavram, ama küçük bir kasabaya taşınmak fikri *son derece* normal geliyor ve içimi ısıtıyor.

Yeni bir kasaba. Yeni bir isim. Yeni, dürüst bir iş. Hailey'nin anlattığı şeyleri gerçekten sevecek miyim? *Gerçekten yeniden başlamak. En başından.*

Hailey'nin cep telefonu alarmı motelde çalar. "Benimki bitti." Siyah ojesini kapattıktan sonra sandalyeden fırlar. Zaten sarıya boyanmış saçlarını platin rengine açıyor. Benimki kadar radikal bir şey değil. "Bunu ister misin?" Benzin istasyonundan aldığı bir torba dolusu ojeyi bana atar.

Kırmızı ve pembe tonları tek tek inceliyorum. Parmaklarım Barbie pembesi şişeye dokunuyor, onu seçmek üzereyim. *Bu renk sana çok yakışıyor, canım.* Barbie pembesiyle onu kesinlikle çok etkileyeceğim, ama krem rengi ojeyi seçmeden önce göğsümde bir düğüm oluşuyor.

Şişeyi sallıyorum. Hailey'den farklı olarak, üzerine çilek işlenmiş pembe tişörtüm ve açık renkli kot pantolonum kimseyi pek korkutmuyor. Ben yumuşak, narin bir görünüme yönelirken, o sert bir tarza yöneliyor. İçimiz dışımızla tam olarak uyuşmuyor, ama kiminki uyuşur ki? Çoğu insan ilk bakışta görüldüğü gibi değildir. Biz bunu çoğu kişiden daha iyi biliyoruz.

Hailey tualete giderken, kapı sertçe çalınır. Bir an irkiliriz, sonra hareketsiz ve sessiz kalırız.

Motel odamızın dışında yumruğun vurduğu sesi tekrar dinliyorum. Endişe artarken gözlerimiz birbirine çarpışıyor. Bizi biri mi buldu? *Olamaz.*

Bir vuruş daha, ardından boğuk bir erkek sesi geliyor.

"Benim!"

Gözlerimi sertçe kırıyorum. Artık kesinleşti, rüyamız bir *kabusa* dönüştü. Korkudan çok sinirlenerek yataktan kalkıyorum.

"Bizi nasıl buldu?" diye sordu Hailey, sesinden benim hissettiğim kadar sinirli olmadığı belliydi.

"Hiçbir fikrim yok." Banyoyu işaret ediyorum. "Boyayı yıka. Ben onunla ilgilenirim." "Emin misin?" Tereddüt ediyor. "Eğer istersen ben de onunla ilgilenebilirim..."

"Ben hallederim," diye araya giriyorum. "Gerçekten." Onun bu planında daha fazla yardımcı olmak istiyorum. Hazırlıkların ve ayak işlerinin çoğunu o yaptı ve *onunla* ilgilenmek onun yükünü biraz hafifletecekse, ben de bu işe varım.

Hailey başını salladı ve banyoya girip kapıyı arkasından kapattı.

Bana vereceğini bildiğim sinir bozucu *nutuk* için kendimi hazırlarım ve sert adımlarla motelin kapısına doğru yürürüm.

Kapıyı açtığımda, erimiş tunç rengi gözler, rüzgârda dalgalanan siyah boyalı saçlar ve Super 8'den çok Four Seasons'a yakışacak şık lacivert bir takım elbise ile karşılaşıyorum.

Hailey'nin ağabeyi.

iki

Phoebe

O kadar çirkin ki, gözlerim kafamın arkasına dönmeye çalışıyor. *Yalan*. Artık dürüst bir hayat sürmem gerekiyor ve sanırım bu, kendime karşı tamamen dürüst olmakla başlıyor — ve Brayden Tinrock her zaman çekici olmuştur. Benim gibi garip bir ergenlik dönemi bile yaşamamış. Çenemde sivilceler. Ya kıvrıcık ya da yağlı ve düz saçlar.

Hayır, *saçları* doksanlardan buraya ışınlanmış gibi. Dolgun ve gür, kırpma parçalarıyla kirpiklerini okşuyor. Siyah boyanmış olsa bile, saçları şu anda hala o doksanların cazibesini taşıyor.

Doğrusu, o, birçok kadını ve erkeği servetlerinden mahrum bırakabilecek kadar yakışıklı. Ve o bu gerçeğin farkında, bu da onu zaten olduğu halinden daha da sinir bozucu bir baş belası yapıyor.

Sanki beni yakaladığına bu kadar şaşırmamam gerektiğini ima edercesine başını yana eğdi. O memnun bakışı kanımı kaynatmaya başladı.

"Burada ne işin var?" diye bağıriyorum. *Planımızdan haberi mi var?* Yoksa sadece batıdaki bir sonraki işimizi bildirmek için mi geldi? Tam olarak Seattle'da.

"Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diyor o da aynı sertlikle. Sesinden nefret ediyorum. O derin, zımpara kağıdı gibi sesi sanki seksin vücut bulmuş hali gibi.

O, hayatımda yatmayacağım son erkek. Açıkça söyleyeyim.

Onun o kaba tavırlarının nasıl birini çekebileceğini anlayamıyorum. Benim de benzer kaba tavırlarım, insanları çekmekten çok uzaklaştırıyor.

Kapının kenarına tutunuyorum. "Bir süveter örüyorum."

Gözleri, boya ile kaplı saçlarımdan olduğu başıma kayıyor. "Bak, eğer kazak örüyor olsaydın, ben burada olmazdım."

"O zaman örüyorum gibi davran." Kapıyı kapatmaya gidiyorum.

Kapının kenarını tutup açık tutar, sonra loafer ayakkabısını kapı aralığına dayar. Ve neden ayakkabıları bu kadar parlak ki? Ona dik dik bakarım. "İçeri davet edilmedin, Rocky."

"Ben lanet olası bir vampir değilim. Davet edilmeye ihtiyacım yok." Yaklaşır, göğsü benim göğsüme değecek şekilde, vahşi doğada iki üstün avcının karşı karşıya gelmesi gibi

Gözlerimiz birbirine kilitlenir.

Göz bebeklerinde öfke birikiyor ve benimkilere yansıyor. Gitmeyeceğini anlıyorum ama işini kolaylaştırmayacağım.

"*Lütfen* de," diyorum.

"Siktir git," diye karşılık veriyor. Kıpırdamıyorum.

Gözleri alev alev yanıyor. "*Lütfen ve siktir git.*"

Burnum genişler, ama savaşı kazanmak için ne zaman teslim olmam gerektiğini bilirim.

Peki. Kenara çekiliyorum.

Motelin içine doğru ilerliyor, arkasındaki kapıyı kapatıp kilitleyebilecek kadar.

Hailey banyodan çıkar, nemli platin sarısı saçlarını havluyla kurulamaktadır. Kardeşini gördüğünde, sahte bir gülümseme takınır. "Selam, Rocky. Nasıl gidiyor?" Onun rahatlığı, o gülümseme kadar yapmacık değildir ve sanki üzerine bir yangın söndürücü püskürtülmüş gibi, Rocky'nin öfkesi küçük kız kardeşinin yanında dağılıverir. O, her zaman onun fırtınasına karşı bir sükûnet kaynağı olmuştur.

Rocky ve ben, birlikteyken volkanik bir patlama gibiyiz. Tüm dünya magma ile kaplanana kadar asla bitmeyecek bir patlama.

"Phoebe ve bana biraz yalnız kalmamıza izin verir misin?" diye Hailey'e sorar.

Başım yanıyor. *Belki de boyadan dolaydır.* "Ne? Sorusunu görmezden mi geleceksin? *Nasıl gidiyor, Rocky?*"

"İyi gidiyor." Bana dik dik bakıyor.

Ben de *ona* dik dik bakıyorum ve eğer bir bakışma yarışması kazanacak biri varsa, o da benim. Sessizlik uzadıkça odadaki hava çekiliyor.

"Yalnız. Sen ve ben," diye tekrarlıyor Rocky.

Rocky ile *baş başa* bir konuşma, Hailey'nin arabuluculuk yapamayacağı anlamına geliyor, ama belki de o burada olmadan onu geldiği yere daha çabuk geri gönderebilirim.

"Phoebe?" Hailey onay istiyor. Ona başımı sallıyorum.

Ağır siyah göz kalemi ile gölgelenmiş gözlerinde tereddüt belirliyor. "Tamam, ama birbirinizi öldürmeyin. Bugün bir cinayetin arkasını toplamak istemem." Omzuna çivili sırt çantasını asan Hailey, kapıda duruyor. "Otomatlardan bir şeyler alacağım. Bir şey ister misin, Phebs?"

"Gerek yok."

İçini çeker, sonra isteksizce çıkar. Kardeşine aynı teklifi yapmaz.

Ensenimdeki ıslak, yeni boyanmış saçları kaşıyorum. "Bunu yıkamam lazım," diye mırıldanıyorum. Yoğun bakışları beni banyoya kadar takip ediyor ve topuklarımın peşinden bir gölge gibi geliyor.

Kararlılığını sınamak için onun önünde soyunmaya başlıyorum. Bu hızlı, düşüncesiz bir karar.

İçgüdülerim her zaman bana, *onun seni rahatsız ettiği gibi onu da rahatsız et* der. Çilek desenli tişörtümü başımdan geçirip çıkarıyorum ve sade, soluk pembe bir sütyen ortaya çıkıyor. Gözlerime bakıyor, hiç gözünü kırpmıyor ya da başını eğmiyor. "Cidden mi, Phoebe?" diye soruyor. "Ne oluyor lan?"

"*Beni tuvalete kadar takip ettin.*" Kot pantolonumun düğmelerini açıyorum.

Düşmanca bir hırıltı boğazından çıkar, ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz. Kot pantolonumu kalçalarımın altına sallayıp çıkarken bile. Gökyüzü mavisi file külot kalçalarımın üstüne oturur ve sakladığından daha fazlasını ortaya çıkarır. *Onun önünde soyunmanın benim için kolay olmasından nefret ediyorum. Herhangi birinin önünde kolay olmasından nefret ediyorum.* Düşünceler, yutmaya çalıştığım acı bir utanç dalgasıyla zihnime girer.

Sana verilenleri kullan, değil mi? Hailey'nin zekası var. Benim vücudum var. Göğüslerimden, kalçalarımın ve fiziksel formumun geri kalanından kopmak kolay hale geldi. *Çok kolay.* Ve bir sonraki nefesimde, bundan nefret ediyorum.

Tanrım, bundan nefret ediyorum.

Ama zamanı geri alıp bana öğretilenleri unutmayı bilmiyorum.

"Seninle konuşmak için peşinden geldim," diyor sert bir sesle. "Striptiz izlemeye gelmedim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Senin için gösteri yapmaktansa, hareket halindeki bir trenin önüne atlamayı tercih ederim."

"Ben de öyle," diyor o, sanki bunu biliyormuş gibi. Birbirimizi baştan çıkarmaktansa, isteyerek kesin ölüme atlarız.

Harika.

Ve cidden ona şov yapmayacağım. Sadece onu *sinirlendirmek* istiyorum. Oynadığımız bir oyun gibi. Kendin sinirlenmeden önce karşındakini sinirlendir. Şu anda çok trajik bir şekilde başarısız oldum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Arkanı dön."

İki kez söylememe gerek kalmadan dönüyor. *Ne kadar* nazik—hayır, nazik değil. O bir pislik. Bunu kendime hatırlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

O, boyun eğmiş bir nefes verir. "Beş dakika boyunca medeni bir konuşma yapabilir miyiz?"

"Neden buradasın?" diye karşılık veriyorum, küflü duş kolunu çevirerek. Ilık suyun küvet-duş kombinasyonuna akmasını sağlıyorum.

"Senin ve Hailey'nin bir hata yapmanızı engellemek için."

Açıktaki kalan tenimi soğuk bir ürperti sararken hareketlerimi yavaşlatıyorum. *Biliyor.* Nasıl? Kafam ateş gibi yanarken, sormaya vaktim yok. Beynim dışarıdan içeriye doğru yeterince kızarıyor. Hızla külotumu ve sütyenimi çıkarıp, kaynar sıcak duşa giriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve musluğu daha soğuk bir dereceye çeviriyorum. *Senden nefret ediyorum, duş. Senden nefret ediyorum, Rocky. Senden nefret ediyorum, saçlar.* Belki her şeyden yeterince nefret edersem

, aşkı yeniden bulabilirim.

Bu kesinlikle böyle işlemiyor.

Rocky, düşün sesini bastırda da, sessizliğimi konuşmaya devam etmek için bir fırsat olarak görüyor. "Ne senin ne de benim aileme haber vermeden Doğu Kıyısı'na taşınmanın sonu iyi olmayacak."

Mavi boya bacaklarımdan aşağı akıp gider. "Nasıl öğrendin?!" diye bağırırım düşün sesini bastırarak.

"Carter söyledi."

"Ne pislik." diye inliyorum.

Hailey'nin ona deli gibi aşık olduğunu biliyorum, ama *ughhh*. Onun sahtecilik yeteneklerine kapılmış. Bunu sık sık yapar. Olağanüstü bir yetenek gösteren herhangi bir erkeğe sırlıklam aşık olur. Yattığı ateş jonglörü hakkında onu ölümüne takıldım, ama bugüne kadar onun en iyi seks partneri olduğunu söylüyor.

Ama Carter, karanlık bir sokakta tanıştığımız rastgele bir yabancı değil. Onu ilk kez on yedi yaşında duydum.

"Harika sahtecilik yapan bir adamla tanıştım," dedi annem, sanki kitap kulübünde bahçe mobilyası yapmayı bilen bir arkadaş edinmiş gibi. Ama Adirondack sandalyesi yerine, annem parlak yeni bir pasaport aldı.

Carter, ailem için sadece bir bağlantı. Hepimizin ördüğü ağların bir başka ipi. Bu yüzden ona güvenebileceğimi düşündüm — ve belki de hala güvenebilirim. Sanki FBI'ya ispiyonlamış gibi değil. Rocky'ye anlattı. Sırrı mezara götürecek birine.

Rocky'nin bildiğini varsaydığım şey: Carter, Hailey ve benim için yeni bir başlangıç yapabilmemiz için yeni ehliyetler yaptı. Ve Hailey *flört* etmeye çalışırken, (gerçekten) Connecticut'a taşındığımızı söylemiş olabilir. Eğer Carter tüm bunları Rocky'ye anlattıysa, o zaman onun gözünde kırmızı bayraklar dalgalanmış olmalı.

Ve Rocky o kırmızı bayrağı alıp bir pelerin yaptı ve bize doğru uçtu. Bu yüzden kontrol etmeye geldi.

"Bu arada, beni aradı," diyor Rocky düşün dışında. "Bunun senin bir sonraki işin olmadığını biliyordu ve endişelenmişti."

Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum. Bu sözler boğazımda düğümleniyor. Rocky'ye bunun riskli bir plan olabileceğini itiraf etmek, parmağımı elektrik prizine sokmak gibi geliyor. Bunun yerine sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

Saçımdaki boyayı dikkatlice duruladıktan sonra, duşu kapattım, askıdan bir havlu aldım, saçımı kuruladım ve sonra havluyu göğsüme sardım. Kısmen, Rocky'nin gitmiş olmasını bekliyorum. Arabasına dönmüş. Veda etmeden gitmiş.

Bunu yapmazdı.

Bunu yapmayacağını biliyorum ve onun bu yönünü sevdiğim için kendimden nefret ediyorum. Güvenilirliği. Eğer başım büyük bir belaya girerse, o orada olurdu.

Hatta, şu anda burada ve biz başımız belada bile değiliz.

Sinirlenmem yeniden kabarıyor, içimdeki sevgiyi bastırıyor. Perdeyi çekince, metal halkalar duş çubuğuna çarparak tıkırdıyor.

Evet, Rocky hâlâ burada. Rengi solmuş fayans duvara yaslanmış, kaslı kollarını kavuşturmuş ve gri gözlerini bana dikmiş, bir şeyleri düşünüyor gibi görünüyor.

Neredeyse bekliyor gibi.

Nefret, kulağa ağır bir kelime geliyor ve Rocky söz konusu olduğunda bunun doğru kelime olduğundan bile emin değilim. Benden sadece bir yaş büyük. Birlikte büyüdük ve ailelerimizdeki herkesten daha fazla, başımıza gelen iyi ve kötü olaylara bağlıydık.

Ama Asla Adı Anılmayacak İş, bize ölçülemez şekillerde darbe vurdu. Birbirimiz için ne ifade ediyorsak, bu iş bizi... değiştirdi. O günden beri yaralarımızı sarmaya çalışıyoruz ve onun yanında öfke ve hayal kırıklığı çok daha sık yüzeye çıkıyor.

O hala bir Tinrock.

Annesi bir karlı dondurma düşürdüğünde ve annem ağlayan kıza kendi dondurmasını verdiğinden beri ailelerimiz kalıcı olarak birbirine bağlandı. O zamanlar beş yaşındaydılar. Addison ve Elizabeth arasındaki on yıllardır süren dostluk ömür boyu sürecek. Suçları sayesinde birbirlerine daha da bağlandılar ve çocukları olduğunda bize bildikleri her şeyi öğrettiler.

Rocky'ye kendimi göstermeden havlunun düğümünü sıkılaştırıyorum, duştan çıkıp aynaya doğru yürüyorum. "Seni tanıyorum, Rocky. Sırf planımızın aptalca olduğunu söylemek için buraya kadar gelmezsin. Bunu telefonda da yapabiliirdin. Öyleyse ne söylemek istiyorsun?"

Çenesi gerildi. "Sen gitmezsen o da gitmez." Hailey.

Kız kardeşi için endişeleniyor.

Endişe, gri gözlerini dolduruyor. Neden midem düğümleniyor? Neden onun endişesinin bir parçası olmadığım için kendimi boş hissediyorum?

Artık seni umursamıyor. O işten sonra değil.

O acı verici düşünceleri bir kenara itip, karışık koyu mavi saçlarımı bir fırça ile tarıyorum. Düğümleri çözüp sertçe çekiyorum. "Bunu yapmak istiyor." Göğsümde bir baskı hissediyorum. "O ikimizden daha akıllı. Her şeyi iyice düşünmüş."

"Hepsini anlıyorum," diyor Rocky sert bir sesle. "Akıllı olduğunu biliyorum. Ama Hailey her zaman lanet bir hayalperest olmuştur. Acı verici derecede idealisttir. Anlamadığım şey, neden sıkıcı, gösterişli bir üniversite kasabasına taşınmak isteyeceğin. Kulağa cehennem gibi geliyor."

Belki de onunla Mystic Pizza'daki gibi bir hayat yaşamak istiyorum.

Erdemli ve ahlaklı olabileceğimden bile emin değilim ve Noel'den sonra bile sürekli neşeli ve parlak olan, iyiliksever bir beyefendiyle küçük kasaba romantizmini yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum.

Hailey umutlu, Rocky ise haklı. Ben ise alaycılıkla doluyum.

Connecticut'a taşınmak ve yeniden başlamak onun fikri. Ailesine ve anneme söylememek de onun fikri. Motele vardığımızda, bir hafta kadar sonra onlara ulaşarak nerede olduğumuzu bildirmemizi önerdim. Sadece uçurumdan aşağı yuvarlanıp Pasifik'e düştüğümüzü ya da daha kötüsü, FBI tarafından yakalandığımızı düşünmesinler diye.

Annemin tek kızının öldüğünü ya da kelepçelendiğini düşünerek endişelendiği kötü bir senaryo var ve ona bu paniği yaşatmak beni çok kötü hissettiriyor. Ama Hailey, yerimizi açıklamaya kesinlikle karşıydı. O çatışmadan hoşlanmaz ve planımızı öğrenirlerse, nutuklar, suçluluk duygusu ve keskin bir hayal kırıklığıyla nükleer reaktör erimesine eşdeğer bir durum başlayacaktır.

Sanırım Hails, annemle herhangi bir temasının beni tekrar dolandırıcılığa yönlendirebileceğinden de endişeli.

Belki de bu yüzden hiç telefon etmiyorum. Annemin sesini duymak, *her zaman* samimi davrandığım birine yalan söyleyerek onu incittiğimi bilmek benim için acı verici. Yoldan sapmamamın tek yolu, en iyi arkadaşımın öncelikli olduğunu hatırlamak. Ben sadece durumu gözetmek için buradayım. Bu planın bir yolcusuyum. Araba kaza yaparsa diye Hailey'nin yolculuğuna eşlik ediyorum.

Lastik değiştirmeyi biliyorum. En büyük ağabeyime teşekkürler.

Ama *Rocky'nin* haklı olmasını istemiyorum. Bu, Hailey'nin bana gösterdiği ıslak broşüre gerçekten inanmış olmayı dilememe neden oluyor. Tamamen Hailey'nin tarafındayım. Onun güzel teknesinde.

Onun bozuk, çürümüş tankerinde değil.

Hızla, içimdeki inatçı taraf devreye giriyor. Ona dönüp diyorum ki, "Belki de kötü şeyler yapmaktan bıktım, Rocky. Belki de bir kez olsun *iyi* olmak istiyorum."

Kaşları çatılır, ağzı yavaşça açılır. Duvardan kalkar. "Ne?" Sanki Cruella de Vil'e dönüşmüşüm ve Dalmaçyalıları öldürdüğümü itiraf etmişim gibi bana bakar. "Temiz bir hayat sürmeyi düşünmüyorsun... değil mi?"

Kahretsin.

Siktir, siktir, siktir.

Panik içindeki sıcaklık beni kavuruyor. *O bilmiyordu.* O sadece Hailey ve benim zengin bir üniversite kasabasına yerleştiğimizi, yalan söyleyip hile yaparak Ivy League toplumunun üst kademelerine girmeye çalıştığımızı sanıyordu.

Siktir.

Ağzım kuruyor ve bize öğretilen beceriler olmadan yaşamaktan daha da çok endişeleniyorum. Aldatma. Baştan çıkarma. Sahtecilik. Bu mümkün mü ki?

Atalet.

Anlaşma.

Hailey için.

Denemeliyim.

"Bunu doğru şekilde yapacağız," diyorum, sesim daha alçak. "Dolandırıcılık yok. Yalan yok.
Gerçekten baştan başlıyoruz."
Gözlerini kırptıyor. "Sen kafayı yemişsin."

Phoebe

Rocky, giyinmem için banyodan çıkıyor ve yatak odasına döndüğümde onu kız kardeşinin spor çantasını karıştırırken yakalıyorum. Beni gördüğümü umursamıyor, yoksa daha dikkatli davranırdı.

Bana söylediği sözler hâlâ kulaklarımda çınlıyor. *Aklını kaçırmışsın.*

Nemli mavi saçlarıma bırakmalı saç kremi sürerken, onun koruyucu ağabey ile tam bir pislik arasındaki ince çizgide dengede durmaya çalışmasını izliyorum.

Yanına yaklaşıyorum. “Ne arıyorsun sen?”

Hâlâ çantaya odaklanmış durumda, başını kaldırmıyor. “Gerginlik anahtarı, şişirme anahtarı, kullan-at telefonlar, yedek kimlikler, fazladan nakit, iş için yanında taşıyacağı her şey.”

“Zamanını boşa harcama. Gerilim anahtarı ve bump anahtarı çöpte. Kimlikler ve kullan-at telefonlar imha edildi. Fazladan nakit paralar botlarımızda.”

Yerinde donuyor. Gözleri benimkilere ateşli bir bakış atıyor. “İmha mı edildi?”

“Evet, yok oldular. Sahte kimliklere ihtiyacımız yok. Sadece gerçek olana ihtiyacımız var.”

Ayağa kalkıyor, bu noktada endişesi *doruğa ulaşıyor*. Fırtınalı endişenin Niagara Şelalesi gibi. “Gerçek adını mı kullanacaksın?”

“Hayır, tabii ki hayır.” Ailemi bu şekilde tehlikeye atmam. Yüzünde bir rahatlama dalgası belirir. “O zaman hangi isim?”

Cevap boğazımda takılıyor. “Phoebe.” Ne de olsa Phoebe, on yıllardır kullandığım bir isim. Annemin bana doğumda verdiği isim olmasa da, benimmiş gibi geliyor.

Rocky derin bir nefes alır, sonra benden başka bir yere bakar. Ne düşündüğünü ya da hissettiğini anlamamaya çalışıyorum; belki de yüzleşmek istemediğim duygular olabilir.

Belki korkakça, ama geçmişimiz o kadar derin ki, bataklığa batmaya hazır değilim. O tehlikeden uzak durmam gerekiyor.

Yeni bir başlangıç yapmalıyım. “Bunu doğru yaptığımıza güven,” diyorum ona. “Bunu denemek istiyoruz ve biliyorsun ki Hails’e göz kulak olacağım.”

Parmaklarını dalgalı siyah saçlarının arasından geçiriyor. Bir an için, o ellerin saçlarımdan arasından kayışını ve kulağıma fısıldayan sert sesini hatırlıyorum

"Bundan nefret ediyorum."

Bana söylediği şey buydu. Bundan. Nefret. Ediyorum.

Doğrusu, dolandırıcılık yaparken de deli gibi aşıkmiş gibi davranmak zorunda kaldığımızda ben de asla tam anlamıyla sevememiştim. Ama aynı zamanda, tanıdığım, güvendiğim ve değer verdiğim ellerin, sanki onun dokunduğu en narin, en tatlı şeymişim gibi bedenimin her yerinde kaymasından hoşlandığım için de kendimden nefret ediyorum.

Evet.

Bundan da nefret ediyorum.

Rocky saçlarının bir tutamını alnına düşürür. "Keşke kız kardeşimi bunun kötü bir fikir olduğuna ikna etsen."

"Yapamam. Yapmayacağım."

"Biliyorum." Çirkin, lekeli haliya, sonra da bana sert bir bakış attı. "Yani sen sadece 'bunu deniyorsun' mu?"

Parmaklarıyla tırnak işareti yapmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bir deney gibi mi?" diye ekliyor.

Gergin bir şekilde, gıcırdayan yatağa uzanıyorum. Bu, ilk engelde valizlerimi toplayıp kaçacağım geçici bir iş olmamalı. Hailey bunun sürmesini istiyor ve normal bir hayat sürmek *zor*. Bu da muhtemelen annemle onun ailesinin bu fikri asla kabul etmemesinin milyonlarca nedeninden biri. Eğer Rocky bu yeni yaşam tarzına kararlı olduğumuzu düşünürse, korkarım ki daha büyük bir baş belası olacak.

Ne düşünürse düşünsün.

"Evet, bu bir deneme."

Şakaklarını ovuşturdu. "Tamam. Peki."

"Peki mi?" Yüzümde şaşkınlık belirdi.

"Eğer kız kardeşim, dolandırıcılık yapmanın hayatımızı daha iyi hale getirdiğini anlamak için buna ihtiyaç duyuyorsa, evet, bu lanet denemeyi yapabilir." Tekrar çantasına eğilip fermuarını kapatıyor. "Ama ben de sizinle geliyorum."

Midem bir anda düğümlenir. "Pardon, ne?"

Motelin kapısı birden açılır. Hailey, kollarında bir sürü Doritos ile donakalmış, sanki bir evlilik kavgasına tanık olmuş gibi aramızda bakışlarını gezdirir. Ve *ah*, neden beynim bu konuyu düşünüyor ki? Hayır. Onun kardeşiyle evli değilim, ama *evet*, evliymiş gibi davrandık.

Belki de birden fazla kez.

"Oh." Dişlerinin arasında kırmızı bir Twizzler ile Hailey önce ona, sonra bana bakar. Zeki, algısı güçlü ve odadaki havayı okumakta fazlasıyla iyidir. "Erken dönmüşüm. Gidip soda makinesini yağmalayabilirim. Gazlı içecek alırım." Doritos'ları yatağa fırlatır ve sonra Twizzler'ını bize doğru sallayarak, "Kavga etmeyin..." der.

"Bekle, gitme," diyorum hızlıca ve Rocky'ye öfkeyle el sallıyorum. "Kardeşin az önce bizimle geleceğini söyledi."

Hailey, Rocky'nin katılımını pek düşünmeden, Gotik bir lamba gibi parladı. "Connecticut'a mı geliyorsun? Sen de gerçekten oraya taşınmak mı istiyorsun?"

"Evet, bir süreliğine." Ellerini ceplerine sokar. Altın Rolex saati onu mega yat sahibi bir zengin gibi gösterir, ama içi boş bir adamdır.

Kendi kendime burun kıvırıyorum. Yaşam tarzımızda mizah bulmak, bununla başa çıkmanın bir yolu. Rocky bana tuhaf bir bakış atıyor.

Hailey, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Twizzler'dan bir parça daha koparır. Onu mutlu görmek, beni de içtenlikle gülümsetir.

"Çetenin yarısı yeniden bir araya geldi," diye düşünür, Rocky'nin burada olmasıyla özgüveni artar. "Tıpkı eski günlerdeki gibi. Üçümüz yeniden bir aradayız."

Rocky gözlerini benden ayırmıyor. "Tıpkı eski günler gibi."

Bir zamanlar aylarca birlikte yollarda dolaşırdık. Hurdalıkta bulduğumuz herhangi bir arabaya sıkışıp kalırdık. Bozuk şeyleri tamir etmek konusunda becerikliyimdir ve aşırı zenginlerin "görünüşüne" uymamız gerekmeden önce eski bir hurda arabayla dolaşmak daha kolaydı.

Rocky, ona Porsche ve Range Rover'larını ödünç verecek arkadaşlar edinme konusunda yetenekliydi. Biri ona *Ferrari*'sini bütün bir hafta sonu ödünç verdi.

Bazen hedef hakkında çılgın bilgiler elde ederdi. Ama çoğu durumda, adamlar sadece Rocky'nin cazibesine ve palavra atmalarına kanarlardı.

"Eski günler," diyorum, daha yapmacık bir sesle.

Rocky ve ben birbirimizin yanında her zaman kaotik bir enerji yaratırdık, ama son iki yıldır bu enerji daha da çalkantılı hale geldi. Her şeyin altüst olduğu günü tam olarak belirleyebilirim, bu yüzden bu Connecticut kasabasının işleri yoluna koyacağına dair pek umutlu değilim. Tek umudum, Rocky ve Phoebe volkanının patlamaması.

Belki Connecticut'ta başka birini bulurum. Hoş birini. Daha iyi birini.

Böylece Hailey'nin kardeşini tamamen unutabilirim.

• • •

Üçümüz motel odasından çıkıyoruz. Park yerinde eski, solmuş yeşil bir Honda bekliyor ve Rocky arabayı geçip bir motosiklete doğru yöneliyor. Buraya *takım elbise* giyip motosikletle gelmiş.

O kim?

Bu, herkes onun bir hayalet gibi hayatlarından kaybolmadan önce sorduğu bir sorudur. Yine de, ben Rocky'nin yanında kaldığı birkaç kişiden biriyim.

Bu beni *harika* hissettirmeli.

Hatta özel. Ama ben onu tükürük topu gibi bir kenara atmak istiyorum.

Hailey omzuma çarpar. "Bu iyi olacak. Sence de öyle değil mi? O, ailelerimizi her şeye ikna etmede en iyisidir." Konuşurken telefonundaki haritayı kontrol eder. "Ve eğer ararlarsa, tatlı dilli konuşarak onları işimizde falan olduğumuza inandırabilir."

O en iyi *yalancısıdır* — ona bunu başka bir şekilde ifade etmek istiyorum.

En iyi manipülatör.

Yine de, bana her zaman gösterdiği gerçek kişiliği sert ve sert, ve beni manipüle etmeye çalışmadığı için mutlu olmam gerek (eğer denerse, berbat bir adamdır), ama şu anda sinirlenmekle çok meşgulüm.

"Eğer onun plan için bir kazanç olduğunu düşünüyorsan, o zaman sanırım öyledir." Hailey'in "büyük resme" bakan zekasına güveniyorum, ama içimden bir ses, kardeşinin esas olarak başarısız bir deneyin kırık parçalarını toplamak için burada olduğunu söylüyor.

Ve bahse girerim ki bu deneyin bir an önce patlamasını tercih eder.

İçimde yeni bir kararlılık kaynıyor. Rocky'nin yanıldığını kanıtlamak için. *Hailey ve ben bunu başarabiliriz.*

Rocky, motosikletin arka tekerleğinin üzerindeki bagajdan bir sırt çantası alır. Sonra kurnazca plakayı söküp sırt çantasına tıklar. Motosikleti terk ediyor.

Bize doğru geliyor. "Hazır mısınız?"

"Evet, Indiana'yı geride bırakalım." Hailey koyu renkli yuvarlak güneş gözlüklerini takıp sürücü koltuğuna atlıyor.

Rocky ve ben yolcu kapısı için kavga ediyoruz, kalçalarımız ve ellerimiz çarpışıyor.

Ona sertçe bakıyorum, o da bana bir yumruk atıyor. "Affedersin, buraya davetsiz gelen sensin," diyorum ona. "Arka koltuk, dostum." Başparmağımı arka kapiya doğru uzatıyorum.

Başını yana eğiyor. "Tinrock sürüyor, o yüzden yolcu koltuğuna ben otururum." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "O kuralı *çocukken* koymuştuk."

"Ve o zamandan beri herkes bu kurala uydu." Elini benimkinin yanındaki kapı kolunda tutuyor, başparmaklarımız birbirine değiyor. Cildimin üzerindeki cildinin sıcaklığı içimde bir duygu dalgası yaratıyor, ciğerlerim yeniden doluyor — ve neredeyse pes edip o anda geri çekiliyorum.

O, iki kardeşin en büyüğü.

Ben üç kardeşin en küçüğüyüm. Kardeşim Oliver, sürücü ve yolcuların aynı soyadını paylaşması kuralını çok severdi. En büyük kardeşimiz Nova araba kullandığında, Oliver en iyi koltuğa otururdu.

Aslında, bu kuralı sadece Rocky'yi kızdırmak için uydurmuştum. Büyürken, ailelerimiz genellikle bir sonraki işimize giderken ve geride bıraktığımız beyaz yakalı suçlardan uzaklaşırken, arka arkaya konvoy halinde çok zaman geçirirdik.

Annemiz ve babamız dışında, genellikle direksiyonda Nova olurdu. Rocky her zaman onu alt etmeye çalışırdı ve Oliver onu kenara itip öne oturduğunda Rocky'nin yüzündeki ifadeyi izlemeye bayılırdım.

Sonra Hailey araba kullanmayı öğrendiğinde, bu kural bana geri tepti. Çünkü o bu konuda son derece yetenekli oldu ve şimdi sürüşün çoğunu o yapıyor.

Sürücü koltuğundan kornaya basıyor.

Peki.

Elimi çekiyorum.

Fırsatı kaçırmayıp kalçasıyla beni kenara itiyor. Ona parmak işareti yapıyorum.

Sanki ona kraliyet selamı vermişim gibi gülümsüyor.

Ugh.

Arka koltuğa sürünerek giriyorum, sırt çantamı yere atıyorum.

"Bir sonraki durak, Connecticut." Hailey, Honda'yı yola çıkardı. Önümüzde on iki saatlik bir araba yolculuğu var.

Rocky kulaklıklarını takıyor ve sesimizi bastırıyor. Tabii ki sürücüyü eğlendirmek gibi bir yolcu görevini bile yerine getirmeyecek. Öfkeli bakışlar yüzümü acı verici bir şekilde buruşturuyor.

Hailey dikiz aynasından bana bakıyor ve bana anlayışlı bir bakış atıyor.

"Ev sahibine *üçüncü* bir kiracı olacağını söylemedik," diye Hailey'e fısıldayarak tıslıyorum. "Bu nasıl olacak?"

Omuzlarını silkiyor. "Jake telefonda sakın görünüyordu. Kirayı ödediğimiz sürece muhtemelen sorun etmez."

Ben

umurs

uyoru

m. Ben

önemsi

yorum.

Hailey ve ben bu kasabayı seçmeden önce pek çok şeyi ayarlamıştık. Üniversite kampüsünün yakınındaki eski bir çatı katı dairesinde kalıyoruz. Öğrenciler genellikle burayı çok ucuza kir alıyor. Yakındaki ülke kulübünde işlerimiz var.

Rocky bu planın bir parçası değil. Hiçbir zaman olmadı.

Dürüst yaşamak onun DNA'sında yok. Tıpkı benimkinde hiç olmamış olduğu gibi.

Dört

Rocky

"Bize *dolandırıcı* denmesinin bir nedeni var, Rocky," demişti babam ben on yaşındayken. O sabah sahibiymiş gibi davrandığı seksen fitlik bir yatın pruvasında duruyordu.

Misafirleri sadece bir saat önce ayrılmıştı. İki petrol zengini. Her biri ona yüz bin dolar havale etmişti; bu, babamın sondaj faaliyetlerini geliştirmek için kurduğu şirkete yapılan bir yatırımdı.

Onun kurduğu şirket sadece bir fikirde yaşıyordu, gerçekte değil. Ama kurbanlar bunu bilmiyordu.

Rüzgâr saçlarımı dağıttı ve ben blazerimi daha sıkı çektim. Babam, benim bir şeyler öğrenmemi, ona layık olmamı isteyen ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu. O zamanlar, ben sadece onu gururlandırmak istiyordum.

Şimdi ise, *pek değil*.

Elini omzuma koydu. "Çünkü *güven*, bu dünyadaki en güçlü araçtır. Kendine güvenmek ve başkalarından güven kazanmak bizim işimizdir. Hayatını kurmak için tek ihtiyacın olan budur. Bunu asla unutma." Patek Philippe saatine bir göz attı ve sonra tekrar bana baktı. "Hazır mısın?"

"Neye?"

"Bir sonraki iş için."

Sözleri kafamda yankılanıyor ve Seattle'a doğru bisikletimle gitmek yerine, lanet Connecticut'a giden bir arabada olduğumu bilmek bu anıyı daha da ağırlaştırıyor.

Bütün bu olay devasa bir felaket. Ailem aylardır Seattle'daki konsere hazırlanıyor ve onları yüzüstü bırakmak, Phoebe ve Hailey'nin gösterdiği kadar kolay değil.

Kız kardeşimin işi bırakmanın sonuçlarıyla başa çıkmak için *hiçbir* planı olmaması alışılmadık bir durum. Öyle ki, onun bir planı olduğunu fark ettim.

Bana.

Carter'a Seattle'a bilerek gitmeyeceğini söylemiş. Carter'ın bana söyleyeceğini biliyordu. Onu kontrol etmek için oraya gideceğimi biliyordu... Phoebe'yi de.

Ve ailemizle arayı düzeltmek için en uygun kişinin ben olduğumu biliyordu, inkar edemem, öyleyim.

Muhtemelen ailemizi sakinleştirebilecek tek kişi benim. Ama sonsuza kadar değil. Eğer yapabilseydim, annemle babamla ilişkilerimi çok

Yolculuklardan nefret ederim.

Sessizlikte anılar alevlenir ve pencereden manzaralar şekil değiştirirken.

On sekizinci yaş günümün gecesi, babam beni şarap mahzenine götürdü ve bana pahalı bir şişe Bordeaux verdi.

"Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. Altımız, markaların, arabaların, şarapların, içkilerin fiyatlarını bilmek üzere yetiştirilmiştik. Sadece hangisini alacağımızı bilmek için değil, hangisini gösteriş için kullanacağımızı bilmek için.

"Söyle," dedi bana.

"Yirmi bir bin dolar."

"Ve bu değer, ailenin değerinden hala daha düşük," diye hatırlattı bana. "Hiçbir parasal değer, kardeşlerinin değerinden daha yüksek olamaz. Sen en büyüğün ve artık on sekiz yaşındasın, bu da onları her zaman korumak zorunda olduğun anlamına geliyor."

Bunu bana neden söylüyordu? Nedeni neydi? O zamanlar da, şimdi olduğu kadar kafamda bu sorular dönüp duruyordu.

Aslında, yaptığımız şeylerin sonuçlarından korkuyor olabilirdi ve işler ters giderse benim koruyucu olmamı istiyordu.

Hedefe ipi çekmenin riskleri her zaman vardı. Gece otoyolundaki reflektörler gibi arka planda her zaman parıldıyorlardı.

Phoebe'nin babası bu risklerin en iyi kanıtıydı.

Babamın bakışları, beton blok gibi üzerime çökmüştü. "Bana söz vermelisin, Rocky."

Midem düğümlendi. Yaşlandıkça, ailemle daha az konuşmaya çalışıyordum. Sert ve kısa tonumu gizleyip, ağızımdan zehirli sözler çıkmaması daha da zorlaşıyordu.

"Rocky?" diye yalvardı.

Şarap şişesini babama geri verdim.

Gerçek şu ki: Kardeşlerimi seviyordum. Hailey her zaman benden daha zeki olmuştu. Benden sadece bir yaş küçüktü. Trevor ise neredeyse her şeyi uydurup gerçekmiş gibi gösterebiliyordu. Bir ay önce sahte bir altın sikke yapıp on bin dolara satmıştı.

On iki yaşındaydı.

"Onlar benden daha akıllı," diye karşılık verdim.

"Onların zekası var, ama senin tatlı dilin var." Şişeyi bana geri verdi. "Söz ver."

Şişeye baktım. Ona değil. "Söz veriyorum."

On sekiz yaşındayken, kız kardeşimi tehlikeden uzak tutacağıma söz verdim. Ama ondan çok önce onu koruyacağıma kendime söz vermişim ve bunu kafama

bunu kafama kazımasına ihtiyacım yoktu.

Ve şimdi buradayım, açıkça itiraz etmeme rağmen bu deneye eşlik ediyorum. En azından, "artık dolandırıcılık yok" fikrinin kötü bir fikir olduğunu düşündüğümün açıkça belli olduğunu umuyorum.

Tanımadığım bir kasabada yavaşlarken pencereden dışarıya öfkeyle bakıyorum. Buraya gelmeden önce araştırma yapmadım. Jake denen bu ev sahibi kim bilmiyorum, ama bu, anında bir işe atladığım ilk sefer olmayacak. Tavsiye edilmez ya da önerilmez, ama bazen böyle şeyler olur.

Uyum sağlamak zorundasın.

Hailey, Honda'yı kırmızı ışıktaki durdurur ve ben telefonumda Google Haritalar'ı açarım.

Victoria, Connecticut.

Hiç duymadım, ama daha önce Connecticut'ta uzun süre kalmamıştık. Bu eyalette hiç dolandırıcılık yaptığımı hatırlamıyorum. Kasabanın Wiki sayfasına tıklıyorum ve bazı temel bilgileri öğreniyorum.

Altmış bin nüfuslu.

Eyaletin en zengin kasabalarından biri.

Caufield Üniversitesi'nin bulunduğu yer.

Burası sanki annemle babamın iş için seçeceği türden bir yer gibi geliyor, ama ablam bana yalan söylemez. Bazı gerçekleri atlayabilir, elbette, ama uydurma bir hikâye uydurup beni kandırmaz. Belki de bilinçaltında kendilerine tanıdık gelen şeye yöneliyorlardır. Yerli halkla ziyaretçilerin karıştığı, son derece zengin bir kasaba.

"Park ettik," diyor kız kardeşim, kontağı kapatırken. "En iyi park yeri. Hava harika. Güzel görünüyor, değil mi?"

Sokakta, ağzına kadar dolu bir çöp kutusunun yanında bir park yeri bulmuş. Hava bulutlu. Doğu Kıyısı'nda Ağustos ayı olduğu için, arabadan indiğimizde sıcak bir hava dalgası bekliyorum ve Atlantik Okyanusu'na bu kadar yakın olduğumuz için muhtemelen nemli de olacaktır.

Bu kötü fikri başlangıçta mükemmel göstermeye çok uğraşıyor.

Kız kardeşim, Wednesday Addams gibi giyinmiş, çaba sarf eden biri. Ama beni, Phoebe'yi mi yoksa kendini mi ikna etmek için elinden geleni yaptığını anlayamıyorum.

"Bana iyi görünüyor," diyor Phoebe, koyu mavi saçlarını yüksek ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde bağlarken.

O bunu ne zaman yapsa, ben de lanet olasınca başka yere bakmak zorunda kalıyorum. At kuyruğuna karşı bir takıntım yok ve yalan söyleyip (bunda çok iyiyim) Phoebe'nin ellerini başına kaldırmasını izlemenin bana hiçbir şey ifade etmediğini söyleyebilirim — tişörtü yukarı kalkıyor ve çıplak teni görünüyor — ama kendime asla yalan söylemem.

Pencereden dışarıyı kontrol ediyorum.

Baubles & Bookends adında küçük bir kitapçının önünde park etmişiz. Yanındaki kahve dükkanının girişinde, tipik bir tebeşirli şövale duruyor.

"Geçen yıl paperback kitap koleksiyonunu bıraktığını sanıyordum," diyorum Hailey'e. O hızlı okur ve artık daha çok dijital kitap okuyor. O kadar sık seyahat ediyoruz ki, fiziksel kitapları yanımızda taşımak pek pratik değil.

"Daire kitapçının üstünde, zeki çocuk." O keskin, tiz ses kız kardeşime ait değil.

Phoebe'nin kahverengi gözlerine bakabilmek için koltuğumda dönüyorum. "Çok uygun. Belki sonunda okumayı öğrenebilirsin."

Burnu genişliyor, ama bakışlarımı çeken, sinirli bir şekilde büzülen dudakları.

Phoebe Graves benim en iyi arkadaşım, kız kardeşim, kız arkadaşım, sevgilim, karım oldu. Rol yaptığımız onca şeye ve üstlendiğimiz onca role rağmen, onun benim için gerçekte ne ifade ettiğine dair *en ufak* bir fikrim olmadığına yüzde yüz eminim. Hiçbir fikrim yok.

Bunu ifade edecek bir kelime var mı, emin değilim. Ama ne olmadığıımızı biliyorum.

Birlikte değiliz ve bu iyi bir şey. Bunun olamayacağını hatırlatması için bunu silinmez mürekkeple yazmam gerekiyor ve iki yıl önce, mecazi olarak bu anlaşmayı imzaladık.

Ben yirmi üç yaşındaydım.

O yirmi iki yaşındaydı.

Çoğu anlaşma iyi düşünülür. Önceden planlanır. Bazıları haftalar sürer.

Bazıları aylar sürer. Hepsi de ailelerimiz tarafından onaylanır.

Biri bizi hayatımızın en kötü gecesine götürdü.

Phoebe buna "Asla Adı Anılmayacak İş" diyor. Ben de asla adını anmayacağım, ama bunun için iki kelimem var. Berbat.

O günden beri aramızdaki ilişkiler patlama noktasına geldi. Hâlâ arabadayken bana orta parmağını gösteriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hepsi bu mu?" Sözlü bir cevap bekliyordum. Diğer eliyle de bana orta parmak gösteriyor.

Gözlerimi devirdim ve kemerimi çözdüm.

"Bekle," diyor Phoebe aceleyle. "O halde içeri giremezsin."

Kaşlarımı çatıp, lacivert pantolonuma ve beyaz gömleğime bakıyorum. Ceketim orta konsolun üzerinde. Zenginlik göstermenin bir sanatı vardır, ama gardırobumda hiçbir şey o kadar gösterişli değil ki, ucuz görünsün.

"Bunun nesi var?" diye soruyorum, sesimdeki sertliği fark ederek. Phebs'in yanında bu daha çok ortaya çıkıyor, muhtemelen onun çok sinir bozucu olması yüzünden.

İnan bana (sonunda herkes inanır), o da benim için aynı şeyi söylerdi.

Phoebe emniyet kemerini çözer. "Zengin görünüyorsun, ama bizim orta sınıftan olmamız gerekiyor."

Çenemi sıkıp, ağzımın açık kalmamasını sağlamak için elimden geleni yapıyorum. "Orta sınıf mı?"

Nadiren orta sınıftanmış gibi davranırız. Genellikle, bu sadece sosyal kanıt içindir. Mesela, aileden birinin dolandırıcılığını doğrulayacak bir yardıma ihtiyacı olduğunda. Bazen, o

yardımcı daha az zengin ve çaresiz olabilir, bu rol genellikle uzun sürmez.

Başrol oyuncularını (dolandırıcılığın ana aktörlerine verdiğimiz isim) güven kazanmak için neredeyse her zaman zengin görünmek zorundadır.

Phoebe başını yana eğdi. "Görünüşe göre daha fazla okumaktan faydalanan olacak olan sensin."

Boğazımda kaba bir inilti ölüyor. "Orta sınıfın ne olduğunu biliyorum. Sadece ikinizin de, taklit etmekte çok az deneyiminiz olan bir şey gibi davranmanın nasıl iyi bir fikir olduğunu anlamıyorum."

Hailey, bana "Rol yapmıyoruz. Mesele de bu, Rocky" derken telefonundaki bilgileri tekrar kontrol ediyor.

Rol yapmıyorlar mı?

Ne kadar berbat olsa da, insanları aldatmayı tercih ederim. Açıkça kendim olmak sadece bir risk değil, aynı zamanda çok *kişisel* bir mesele. Yabancılarla yalan söylemekle, dürüst olmakla geçirdiğim zamandan daha fazla zaman harcadım ve Victoria, Connecticut, bunu değiştirmeyecek.

"Kim olmak istiyorsan o ol, Hails," diyorum ona. "Ama ben orta sınıf bir sürtük değilim." Phoebe'nin yüksek sesli cevabına kulak asmadan arabadan iniyorum.

"O zaman zengin bir kaltak ol! *Pislik*."

Dudaklarım kısmen gülümsemeye çekilir, sonra birkaç kez başımı sallayıp yüzümü düzeltirim. Phoebe öfkeyle arka koltuktan inerken ona sorarım, "Ben sürtük müyüm, pislik miyim? Kararını ver."

"Sen hem sürtük bir pislik hem de pislik bir sürtüksün. Mutlu oldun mu?"

"Senin gözünde aynı anda iki şey olmak, beni çok mutlu ediyor." Telefonumda gelen bir mesajı kontrol ediyorum. *Nova*. Phoebe'nin "en büyük" ağabeyi. Seattle'dan ne kadar uzakta olduğumu soruyor. Cevap vermeden cep telefonumu cebime atıyorum.

Phoebe telefonuma hafif bir şüpheyle bakıyor, sonra bana tuhaf bir şekilde baştan aşağı süzüyor ve altın saatime takılıyor. On bin dolardan fazla değerinde. Zengin görünürsem daha fazla gücüm olacağını biliyor. Ve güç olmadan, tüm bunlar ters gittiğinde ona ya da Hailey'e gerçekten yardım edemem.

Phoebe'nin yanından geçiyorum, o bana yukarıdan bakmaya çalışırken ben de ona tepeden bakıyorum. Kaslarımdaki gerilmesini ve kanımdaki ateşi görmezden geliyorum. Sessizce fısıldıyorum, "Bu zengin kaltağın yolundan çekil."

Omuzları geriye doğru çekilir, ama cevap olarak tek kelime etmez. Sadece benim bagaja doğru yürümemi izler. Hailey anahtarlıkla bagajı açar ve ben kız kardeşimin spor çantasını alırım.

Phoebe yanıma yanaşır.

Ona kısa bir bakış atıyorum. "Benden uzak duramıyor musun?"

O önünü dik dik bakıyor ve valizine uzanıyor. "Benimki burada."

"Seninkine dokunmayacaktım," diyorum ona rahat bir tavırla. "Nasıl biri olduğunu biliyorum."

"Bağımsız, yetenekli, harika." Çantasının askısını omzuna atıyor. Gözleri bana meydan okurcasına bakıyor.

“İnatçı, alaycı, harika olmanın tam tersi.” “Sana benziyor.”

Biz birbirimize benziyoruz. Bunu inkar edemem bile. Hailey'nin planına karşı çıkmaması beni bu kadar kafam karışık yapan nedenlerden biri de bu. Ahlak kurallarına uyan, sıradan bir hayat yaşamak istemek... Bu Phoebe'ye yakışmaz.

Bu ben değilim.

Birbirimize dik dik bakıyoruz. İkimiz de bu önemsiz çekişmeyi bozmamak için gözümüzü bile kırpmıyoruz.

Hailey arabanın kaputuna hafifçe vurdu. “Hey, zaten beş dakika geciktik.” Bizi geçip, kemer halkalarındaki zincirler tıkırdayarak hızlı adımlarla yola çıktı. “Şu anda ikinizin tartışacak zamanı yok.”

Phoebe fısıldayarak, “Zaman ayırabiliriz,” diyor.

Bunu benim duymamı istedi mi bilmiyorum, ama duymamış gibi davranıyorum. Hailey mesaj yazarken, Phoebe ve ben onun arkasında yavaşça ilerliyoruz.

Kitapçının girişinin yanında koyu mavi bir apartman kapısı var, ama zil ya da tuş takımı yok. Hailey'nin önümüze geçmesine izin veriyoruz ve daha da geride kalıyoruz. Bu bizim yaptığımız bir şey.

Phoebe ve ben.

İş sırasında bilinçli olarak yan yana dururuz. İş dışında da.

Mavi saçlarının bir tutamı at kuyruğundan kaçmış. Beyaz, çilek desenli tişörtüne yayılmış. Çocuklar küçükken tek boynuzlu atları, midillileri ve sağlıklı şeyleri sevdiği gibi, o da Strawberry Shortcake'i severdi.

Artık o çizgi filmi sevmiyor ama çilek desenli bir şey görürse, onu satın almak için can atıyor. Genellikle sadece çantasına sığabilecek şeyler. Beyzbol şapkaları, tişörtler, ara sıra anahtarlıklar ve magnetler. Bazen Four Seasons'ta yatağın başucundaki sehpa bıraktığı çorba kasesi şeklindeki çilekli kupa aklıma geliyor.

Biz çoktan ayrıldıktan sonra aradım, ama oda servisi onu bulamadı.

Bu nostalji içimi kapladıkça, sert ellerimle saçlarımı karıştırıyorum. *İyi zamanları* anmak tehlikelidir, çünkü *kötü zamanlar* hemen peşinden gelir. Sonra kendimi bir avuç dolusu çirkin anıyı kucaklayıp, onları ezerek yok etmeye çalışırken buluyorum. Ve asla başaramıyorum.

Çilekler.

Phoebe ona baktığımı fark etti. “Ne?” “Hiçbir şey.” Öne odaklandım.

“Garip davranıyorsun,” diye tersliyor.

“Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim. Son işten beri...” “Boş ver, Rocky,” diye fısıldayarak tıslar. “Cidden.”

Birkaç kez başımı sallıyorum, dişlerimi gıcırdatıyorum ve Carlsbad'ı unutmak imkansız. Nasıl unutabilirim ki? O iş sırasında ne oldu? Hiçbir fikrim yok ve evet, sanki zımpara kağıdı *iyiyormuşum* gibi canımı sıkıyor. Çünkü

kötü bir şey olduğunu biliyorum, ama ne Hailey ne de Phoebe bunu bana ya da Nova'ya açıklamıyor. O gece onları otobüs durağından aldığımızda bile.

Sadece aynı şeyleri söylüyorlar:

Biz iyiyiz.

İş bitti.

Boş ver.

Ve şimdi birdenbire dolandırıcılığı bırakmaya mı karar verdiler? Onun keskin bakışlarını yakalıyorum. "İkiniz de son işin sonuçlarından sonra yaptığımız işi bırakmayı seçtiniz. Bir artı bir eşittir..."

"İki, evet, harika... matematik biliyorsun. Bravo." Sinirli.

Ben daha sertim ve onun bakışlarının ateşi, benim keskin kenarlarımı ya da ona geri gönderdiğim bakışımı yumuşatmıyor. Bu yüzden uzun bir iç çekişle kaldırımda dururken bana doğru dönüyor.

Hailey, apartman kapısının önünde ev sahibiyle telefonla meşgul.

Bir koşucu yanımızdan geçerken ikimiz de kibarca el sallıyoruz. O da başını sallayarak selam veriyor, ardından otuzlu yaşlarında bir kadın bebek arabasını parke taşlı kaldırımda iterek geçiyor.

Başımı sallıyorum. "İyi günler, hanımefendi."

Gülümsüyor. "İyi günler. Hava berbat, değil mi? Yağmur yağacak gibi görünüyor."

Fırtına umurumda olmasa da, griye dönen bulutlara ilgiyle bakıyorum. "Umarım geçer. Burada ıslanmayın."

"Siz de." Biraz yavaşlayarak sorar: "Siz ikiniz bu kasabaya yeni mi geldiniz?" "Evet," deriz aynı anda. Bu durum ikimizi de rahatsız eder.

Kadın fark etmez. "Peki, Victoria'ya hoş geldiniz." Gülümsemesi parlar. "Umarım burayı seversiniz."

Ben şimdiden buradan nefret ediyorum. "Eminim seveceğiz." Ona el sallayarak veda ediyorum.

Phoebe ona zoraki bir gülümseme atar ve kadın uzaklaştıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirir. "Eğer bizimle burada kalacaksan, her iki saniyede bir Carlsbad'dan bahsedemezsin." Gergin bir nefes alır. "Ciddiyim. Bitti. Geçti. Orada bırak."

"Ne geride bıraktığımı bile bilmiyorum." Beni korkutan da bu.

Kahverengi gözleri ölü gibi. İçlerinde hiçbir şey yok. Hiçbir duygu. Bu, içimi parçalıyor ve bıçak gibi saplanıyor, çenemi o kadar sıkıyorum ki ağrıyor. O kopuk bakıştan nefret ediyorum. Phoebe'nin daha önce pek çok kez kendinden geçtiğini gördüm, ama nadiren benim yanımda.

"Bilmene gerek yok, Rocky."

Bilmek istiyorum.

Cevap vermeyi zorla bastırıyorum. İstedığımı elde edemeyeceğimi görünce — ve Phoebe'yi asla manipüle etmem — konuyu tamamen değiştiriyorum. "Ev sahibin hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Jake mi?" Kapıda duran kız kardeşime bakıyor. "Yeterince biliyorum." Biz geride durmaya devam ederken savunması yavaşça azalıyor. "Ayrıntıların çoğunu Hailey halletti

ayrıntılarla ilgilendi.”

Yani daireyi kız kardeşim tutmuş, Phoebe de sadece ona eşlik ediyor. O kadar da şaşırmadım. Phoebe’nin ailede rolü, komplolar kurmak ya da istihbarat toplamak değil. Lojistik işleri daha çok Hailey hallediyor.

Keşke Phoebe, ne yapıyorlarsa yapsınlar, ipleri elinde tutsaydı. Fısıldamak için ona doğru eğildim, “Kız kardeşimin uşağı olmaktan hiç bıkmıyor musun?”

“Gördün mü, işte bu yüzden bir en iyi arkadaşına ihtiyacın var, Rocky. Böylece en iyi arkadaşların kukla, piyon ya da *uşak* olmadığını anlayabilirsin.”

"Paspasları unuttun."

"Siktir git." Yüzüme yaklaşıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlendiğinde kanım kaynar. Saçlarının arkasını kavramak için garip bir dürtü duyarım—ama nefretle değil. “Siktir git sen de—”

“Bizi içeri almak için aşağı iniyor,” diyor Hailey, gözleriyle *“Kavga etmeyi bırakın”* der gibi.

Sakinleşiyoruz, ama kapıya giderken Phoebe bana dilini çıkarıyor. Kafamı sallıyorum ve ağzımın köşesine hafif bir gülümseme konduruyorum. İçimde, kasten görmezden geldiğim bir duygu çalkalanıyor.

İki kızın arkasında duruyorum, sırt çantam bir omzumda, kız kardeşimin spor çantasının askısı da diğer omzumda. Jake’i beklerken Hailey, askeri botunun tabanını yere vurup duruyor.

Bu, ebeveynlerimizin onu azarlayacağı türden bir gerginlik belirtisi ve ben kız kardeşime nutuk çekmemek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum.

İş başında değiliz.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ve bu durum, üç ay önceden planlanmış bir dolandırıcılıktan daha fazla beni gerginleştiriyor.

Kapı açılıyor.

Jake, her zaman istediğini elde eden bir adamın devasa özgüveniyle ortaya çıkıyor. Göğsünde Hackett logosu olan lacivert bir polo tişört, Sperry ayakkabılar ve bileğinde en son model bir Apple Watch ile şık giyinmiş. Açık kahverengi saçlar, kristal mavisi gözler, güneşten bronzlaşmış beyaz ten ve güçlü bir çene — hâlâ letterman ceketini gösteren bir lise futbol oyuncusu gibi duruyor.

Ve ev sahiplerinin olacağını düşündüğümünden daha genç. Yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında. Belki benden daha yaşlı.

Kesinlikle benden daha yakışıklı değil.

Ama çirkin de değil. Ne yazık ki.

Hailey ve Phoebe gülümsüyorlar, ben de yine gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. İçimden gözlerimi devirme isteği çok güçlü.

Jake, sanki bir moda reklamında poz veriyormuş gibi kapı pervazına *yaslanıyor*. Tanrım.

Dikkatini önce kız kardeşime veriyor, gotik makyajını, yırtık file çoraplarını ve zincirlerini inceliyor. “Sen Hailey olmalısın?”

"Evet, benim." Gülümsemeyecek kadar gergin. "Sen Jake olmalısın?"

Hâlâ onu baştan aşağı süzüyor. *Bu adam da kim?* "Benim." Başını sallıyor, çivili sırt çantasına bakışlarını gezdiriyor. "Jake Waterford. Victoria'ya hoş geldin." Elini uzatıyor.

Niyeti belli değil. Ya temkinli davranıyor ya da ben burada becerimi yitiriyorum ve onu pek iyi okuyamıyorum.

Phoebe arkasına uzanıp elini bileğime doluyor ve ben bir adım öne çıkmak üzere olduğumu fark ediyorum. Hailey'nin önüne geçmemi engelliyor.

Kız kardeşim onun elini sıkıyor. "Hailey Thornhall." Rahatlıkla yalan söylüyor ve Phoebe'yi işaret ediyor. "Bu benim en iyi arkadaşım, Phoebe."

Hemen benden ayrılıyor. Soğuk, keskin hava, teninin dokunduğu yerin sıcaklığının yerini alıyor.

"O benim," diyor Phoebe, "en iyi arkadaşım."

Bakışları ona kayıyor ve gözlerindeki ifadeyi tanıyorum. Binlerce kez gördüğüm bir ifade. Phoebe'ye de attığım bir ifade. Arzu, istek, merak. Nefret ettiğim her şey. Vücudum kaskatı kesiliyor. *Tepki verme.*

Tepki verme.

Lanet olsun, tepki verme.

Bu, yıllar boyunca defalarca tekrarladığım ve kafama kazıdığım bir mantra. Sadece işi batırmamak için. Ama bu bir iş değil ve bu da öne atılıp onu geri itmeme çok daha zor hale getiriyor.

Ama o benim değil.

Olmasını da istemiyorum.

Sadece erkeklerin ona bakışlarından nefret ediyorum. Sanki onu alıp, kullanıp, işleri bittiğinde bir kenara atabileceklermiş gibi.

"Saçını beğendim." Jake başını işaret eder, sonra nefesini çeker. "Ama hâlâ country kulübünde çalışmayı planlıyorsan bu konuda biraz sorun yaşayabilirsin. Buralarda garsonların kıyafet kuralları çok katıdır."

Kız kardeşim ev sahibine iş planlarını çoktan mı anlatmış? Onunla tanışmadan önce mi? Phoebe de en az benim kadar şaşırmış görünüyor.

Jake, Hailey'nin yüzüne bir göz attı. "Burun piercingi de olmaz. Ya da kaşındaki o şey."

Phoebe ona odaklanır ve sorar, "Meme ucu piercingleri de büyük, kötü ve çirkin mi?"

Bu, Jake'in bakışlarını göğüslerine çeker.

Ve refleks gibi, Phoebe parmaklarını tişörtüne takar ve kaldırmaya başlar.

Düşünmeden, onu belinden yakalayıp yanıma çekiyorum. "Geçiyorum," diyorum Jake'e ve içeri girerken "kazara" kız kardeşimin spor çantasını karnına itiyorum.

Ben kapıdan içeri dalarken o homurdanır ve daha da geriye doğru çekilir. Phoebe, merdiven boşluğuna birlikte girerken bana sıkıca sarılır.

Loft'a çıktığını tahmin ettiğim, çürümüş ve dik merdivenlerin yanında tek bir bisiklet duruyor. Ev sahibine neredeyse içini gösterecekken bile Phoebe hala benden uzaklaşmıyor. Gözleri uzaklara dalmış, kolları belime dolanmış halde göğsüme doğru dönüyor.

Dudaklarımı kulağına değdiriyorum. "Phoebe?" Elimi ensesine koyuyorum, başparmağımla tenini okşuyorum.

Yavaşça nefes alıyor ve kendi haline gülümsüyor. "Ben iyiyim." Kalın kaşları çatılıyor ve bana sarıldığını fark edince hemen bırakıp geri çekiliyor.

Evet, buradan şimdiden nefret etmeye başladım.

"O özgür ruhlu biridir," Hailey durumu geçiştirmeye çalışıyor. "Bilirsin, meme uçlarını serbest bırakmak gibi." Gömleğini kaldırıyormuş gibi yapıyor ama Phoebe'nin neredeyse yaptığı kadar ileri gitmiyor.

"Doğru," diyor Jake yavaşça başını sallayarak. "Bir uyarı daha, burada meme uçlarını serbest bırakmak da hoş karşılanmaz."

"Hay aksi." Hailey isteksizce gülümser ve merdivenleri gösterir. "Daire burası mı?"

"Evet." Jake elinde anahtarlarla beni incelemeye dalmış. "Sen tam olarak kimsin?"

Hailey'nin dar merdiven boşluğunda Jake'in yanından geçip Phoebe'ye ulaşmasını izliyorum. Ben ev sahibine bakarken, iki kız sessizce konuşuyor.

"Ben Rocky."

"Rocky mi?" Sesinde şüphe var. "Sorun mu var?" diye biraz sertçe soruyorum.

"Rocky adını sadece köpek ve kedilerde duymuştum."

"Bu bir takma ad," dostça söylemeye çalışıyorum, ama içimden "*Apta!*" diye eklemek için can atıyorum.

"Gerçek adın ne?" Şimdi bana dik dik bakıyor. "Burada mı kalıyorsun?" Sanki "*kalamazsın*" demek üzereymiş gibi görünüyor. "Bana sadece *iki* kiracı olacağı söylenmişti ve kimliğin de yok."

Anlamıyorsun.

Cüzdanımda beş tane var ve hiçbirisi onun görmesi gereken isimler değil.

Jake, *her şeyi titizlikle* yapan birine benziyor. Bana karşı şüpheli olması, aşırı paranoya değil. Üç dolandırıcıyı evine ve kasabasına davet etmek üzereyken değil.

Bunun olmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Ben cevap veremedim, Hailey'e dönüyor. "Sadece iki yatak odalı bir ev."

"Ben kalmıyorum dostum," diyorum, sanki arkadaşmışız gibi. "Sadece bir iki haftalığına uğradım. Ben Hailey'nin kardeşiyim."

Hailey gülümsüyor ve bunun samimi bir gülümseme olduğunu görüyorum. Kolayca yalan söyleyip sadece arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdim, ama bu onun yeni hayatının samimi bir parçası. Onun için bunu aktif olarak mahvetmeye çalışmıyorum. Bunun uzun sürmeyeceğini kendi başına anlayacaktır.

Jake önce benim yüz hatlarımı, sonra da bir saniye içinde onun yüz hatlarını inceliyor. Koyu makyajı ve platin sarısı saçlarıyla, birbirimize benzediğimizi görmek zor.

Onu *gergin biri* olarak değerlendiriyorum. Eski kafalı biri. Günlük rutini olan ve bunu bozmayı hayal bile edemeyen türden bir insan. Ben, tüm sorunlarınızı çözen bir *tamirci* gibi görünen bir anahtarım, ama siz farkına varmadan kasten her şeyi mahvedeceğim.

Onun gibi biri için ben bir kabusum.

Kaşları hâlâ şüpheyle çatık.

"Manhattan'da çalışıyorum, ama birkaç haftalığına uzaktan çalışıyorum," diye açıklıyorum. "Küçük kız kardeşimle biraz zaman geçirmek istedim. Yeni bir şehre yerleşmesine yardım etmek için. Seri katilin dairesinde kalmadığından emin olmak için."

Hailey'nin gülümsemesi kaybolur. "*Rocky*."

Jake biraz rahatlar. "Hayır, sorun değil. Anlıyorum." Kaşları kalkar. "Ben de küçük kız kardeşim için aynısını yapardım." Bize bakmak yerine her yere bakıyor; bu, ya yalan söylediğini ya da duygularını bastırdığını gösteriyor.

"Küçük bir kız kardeşin mi var?" diye soruyorum. Ortak bir nokta bulmak iyidir. Bununla çalışabilirim.

"O artık aramızda değil." *Sakın söyleme*. "Geçen yıl vefat etti." Pislik olan benim.

Phoebe sırtmasını bastırmaya çalışıyor. Gözleri bana kayıyor ve yemin ederim ki, "*Aşağılık kaltak*" diyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey demedikleri için mutluyum.

Omuzlarımı gevşetip ona işaret ediyorum. "Kız kardeşin için üzüldüm. Hayal bile edemiyorum..." Başımı sallıyorum. "Bu beni mahvederdi."

"Önemli değil. Bilmiyordun." Gözleri kıyafetlerimde takılıyor. "Manhattan mı?"

"Oraya gittin mi?" diye soruyorum, o kimin için çalıştığımı sormadan önce.

"Evet, birçok kez. Aile işleri için."

Aile *işleri* mi? Bu çok belirsiz bir cevap, ama ısrar etmiyorum çünkü A) buraya sahte bir arkadaş edinmeye gelmedim ve B) o anda uydurduğum geçmiş hikayemi sorgulamasına gerek yok.

"Benim de Brooklyn'de yaşayan bir kuzenim var," diye ekledi Jake. "O biraz pislğin teki."

"Çoğumuz öyleyiz." Zorla gülümsüyorum.

Jake de zorla gülümsüyor ve sanki ikimiz de şu anda saçmaladığımızın farkındayız. Birbirimizi gerçekten takdir etmediğimiz ve sevmediğimizin. Eğer o bir hedef olsaydı, güvenini kazanmak çok zor olurdu. Ama onun beni sevmesine ya da bana güvenmesine ihtiyacım yok.

Sadece Hailey ya da Phoebe'ye bulaşmamasını istiyorum.

"Bana gerçek adını söylemeyeceksin, değil mi?" Jake farkına varır.

"Benimle yatağa girmezsen söylemem. Ve üzgünüm dostum, sen pek benim tipim değilsin. Çok uzunsun."

Sinirli bir iç çekişe benzeyen kısa bir kahkaha atar. "Tamam, haklısın. Burada yaşamadığın sürece... çünkü eğer yaşıyorsan, kimliğini görmem lazım."

"Haklısın." Onun sözlerini kullanıyorum.

Yumuşamıyor ama konuyu kapatıyor. "Daire kitapçının tam üstünde." Merdivenleri işaret ediyor. "Giriş ve çıkışta merdiven boşluğunun kapısını mutlaka kilitle. Hava soğuduğunda evsizler buraya sığınmaya çalışır." Bizi diğer kilitli kapıya götürmek üzere ilk basamağa ayağını koyuyor. "Bir şey daha var."

"Evet?" Hailey kaşlarını çatı, çatı katına girmek için can atıyordu.

Jake arkasını döndü, ama ona bakmıyordu. Dikkatini tekrar bana verdi. "Hailey kız kardeşinse, Phoebe senin için ne ifade ediyor?"

Her şey.

Hiçbir şey.

Seni ilgilendirmez.

Sadece arkadaş olduğumuzu söylemek için ağzımı açarım. "Biz boşandık," der Phoebe aniden. Ne?

Beynimde bir plak çılgılık atıyor, ama yüzümde hiçbir ifade belirmesin diye kendimi zorluyorum. Bay Gergin'in yüzümden hiçbir şey anlamasına izin vermem.

"Yeni. Karşılıklı karar verdik," diye ekliyor Phoebe, yüzü kızararak, sanki kelimeler ağzından kusuyormuş gibi. Yalanlar gelmeye devam ediyor, ben ise hiçbir şey eklemiyorum.

Phoebe bir şey söylemem için bana dik dik bakıyor, ama ben gülmemeye çalışıyorum. "Ondan nefret ediyorum," diye bitiriyor. "*Delicesine.*"

"Ta-a-mam," Hailey gözlerini kocaman açarak uzatır ve bu yanan gemiyi söndürmeye çalışır. "Bu taraftan mı?" Jake'in önüne geçer ve onu bizden uzaklaştırarak merdivenlere doğru yönlendirir.

Her zamanki gibi, biz geride kalıyoruz.

"Boşandın mı?" diye Phoebe'ye fısıldıyorum. "Dürüst yaşamak istemeye ne oldu?"

"*Dürüst* olmak gerekirse, sanki sen benim eski kocamsın gibi hissediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, ben senin eski hiçbir şeyin değilim," diyorum Phoebe'ye fısıldayarak, Jake'in kız kardeşimle merdivenleri çıkmasını dikkatle izliyorum. Bize bakmıyor. Ben de ekliyorum, "Her zaman dürüst olmayan bir şekilde senindim. Ve görünüşe göre bu değişmeyecek."

"Sanırım öyle." Derin bir nefes alır.

Dürüst yaşamaya başladığı bu ilk gününde bariz bir yalanla karşılaşmış olması onu kızdırmış mı, yoksa tamamen dürüst olmanın zaten imkansız olduğunu fark etmiş mi, bilemiyorum.

Kendimizi ve ailelerimizi suçlu duruma düşürmeden geçmişimizden kimseye bahsedemeyiz.

Yaptığım şeyden nefret edemem. Ben buyum. Ve bu dünyada pek çok şey oldum, ama kendimden nefret etmek benimle aynı evrende bile değil.

Beş

Phoebe

İşler muhteşem bir başlangıç yaptı. Yeni boşanmış halime şampanya patlatmalı mıyım? Şarküteri tabağını getirmeli miyim?

Açıkçası, aptalca hızlı düşünme yeteneğime kadeh kaldırmam gerekiyor. Dürüst olma fırsatım vardı ama bunu değerlendirmedim. Belki de Rocky haklıdır, bunu yapamam.

Hayır, içimdeki inatçı taraf çığlık atıyor.

Henüz pes etmiyorum, özellikle de daireyi gezerken Hailey bana endişeli bakışlar atıp gülümsemeye devam ederken. O burada olmak istiyor ve ben bunu onun için, neredeyse yaptığımdan daha fazla mahvetmeyeceğim.

Daha yeni tanıştığım ev sahibime kendimi ifşa etmek mi? Neden? Neden içgüdülerim böyle söyledi?

O en kısa, en çetin saniyede kendimden nefret ettim ve o nefret içimde patlamayan bir balon gibi şişti. Rocky orada olmasaydı...

Bunu yapardım. Sanki Burning Man festivalinde ya da *striptiz kulübündeymişçesine* Jake'e piercingli meme uçlarımı gösterirdim.

Halka açık bir yerdeydik. Akıllıca değildi. Her tarafında A-P-T-A-L yazıyordu. Çok, çok *aptalcaydı*.

Rocky'nin beni durdurduğu için minnettar olmam gerekirdi, ama bunu kendim yapma gücüm olmalıydı diye düşünüyorum. Davranışlarımı ve bedenimi daha iyi kontrol etmeliyim ve kötü bir karar vermemi engellemek için başka birine güvenmek zorunda kalmamalıyım.

Utanç dolu bir fıçıya dalmak yerine, Jake'in beni sadece çıplak olmayı seven özgür ruhlu bir hippi olarak gördüğünü kendime hatırlatıyorum. *Teşekkürler, Hails*. Bu, olanları unutmama yardımcı oluyor.

Jake yatak odalarından birini gösteriyor ve Rocky bana daha yakın duruyor. Kaslı vücudunun tanıdık, rahatlatıcı sıcaklığını hissediyorum ve kendimi zorlayarak ona dönüp doğrudan bakmamaya çalışıyorum.

Boşanmış.

Boşanmışız.

Dünyadaki herhangi bir ilişkiyi seçebilirdim. Kardeş. Üvey kardeş. Birbirinden hafifçe nefret eden iş arkadaşları. Ama ben *samimi* bir şey seçtim. Bunu asla unutamayacağım. Çünkü bu, yeni ve kalıcı hayatımın son arka planı olması gerekiyordu.

Hepimiz neredeyse sessizlik içinde çatı katını incelerken, gerginliği önlemenin bir yolu yok. Eğer bir pencereyi açıp parkur yaparak buradan kaçabilseydim, yapardım.

Jake, iki yatak odalı küçük çatı katı dairesinin turunu Rocky'ye *bir kez daha* yan gözle bakarak bitiriyor. Yemin ederim ki, yan gözle bakma dalında bir Olimpiyat yarışması olsaydı, Jake Waterford altın madalya alırdı.

Sadece biraz kıskanıyorum.

Derin bir nefes alarak, yeni evimize odaklanmaya çalışıyorum. *Olumlu yönlerine*. Küçük mutfakta deniz köpüğü yeşili dolaplar ve opal renkli bir mutfak duvarı var. Bej renkli bir kanepeler, bar tabureleri ve iki kişilik cam mutfak masası ile tamamen mobilyalı olarak geliyor. Yatak takımları almamıza bile gerek kalmadı. Hepsi sağlanmış.

Gözlerimi bir kez daha gezdiriyorum, mutfak tezgahının üzerindeki rattan lambaları ve rahat tuğla şömineyi fark ediyorum.

Eski moda ve zarif. Annemin bir aylık konaklama için bile nadiren seçeceği türden bir yer, *sonsuz kadar kalmak için* ise hiç seçmeyeceği türden. Tam olarak Ritz ya da milyon dolarlık bir malikane değil, ama sevimli ve herhangi bir motelden on kat daha iyi.

Annemi düşününce onu aramak istiyorum. Bir anlığına. Sadece sesini ve nazik sözlerinin içindeki rahatlığı duymak için. Yeniden başladığımızda bana ne söyleyeceğini her zaman bilir. "Bu şehir bizim adımıza yazılmış, canım," derdi geniş, karizmatik bir gülümsemeyle. "Mükemmel." İnancı samimiydi — o kadar samimi ve gerçekti ki, şüpheye düştüğümde veya korktuğumda kendime hatırlatırdım: *mükemmel; bu şehir bizim*.

Onu arayabilirdim.

Hailey'nin isteğine karşı gelip annemi arayabilirdim ve kulağa ne kadar cazip gelse de, onu tanıyorum. Yaptığımız şeyi kesinlikle onaylamayacaktır. Dolandırıcılığı bırakmak mı? Bir sonraki işi reddetmek mi? Bu, aile işini bırakıp aileyi iflasa sürüklemek gibi bir şey. Sevinç çığlıkları ve sırt sıvazlamaları olmayacak.

Ayrıca, yeni bir şef ve hostes bulmaları gereken bir biftek restoranı işletmiyoruz. Dolandırıcıları LinkedIn'den öylece işe alamazsınız. Biz yeri doldurulamazız ve "aile işini" bu kadar ani bir şekilde bırakarak Seattle işini daha zor ve riskli hale getirdiğimizi biliyorum.

Takım oyuncusu olmaya alışkınım, bu yüzden bu durum berbat. Durum tersi olsaydı, herhangi birinin ayrılması berbat olurdu. Birbirimize yardım ediyoruz. Birbirimizi güvende tutuyoruz ve tek bir halka bile eksik olsa, yakalanma tehlikesi artar.

Yine de, annemin her şeyden önce mutlu olmamı isteyeceğini biliyorum, bu veda etmek anlamına gelse bile. Ama *onun*, dolandırıcılık yapmazsam mutsuz olacağıma inandığını gerçekten düşünüyorum — ve belki de benim de içimde buna inanan... epey büyük bir parça var.

Bu yüzden onu arayamıyorum. Zaten beynimden geçenleri aynen söyleyecektir. *Bu yeni hayat bana göre değil. Ailemi geride bırakarak kardeşlerime zarar veriyorum. Sadece Hailey'i ve anlaşılmamızı düşünüyorum ve onu sonsuz kadar*

, değil mi? Nasıl hayatta kalacağız? Yaptığım işi çok seviyorum, onu gerçekten bırakamam.

O buradaysa eski hayatıma dönme isteği çok güçlü olacak. Bu yüzden telefon etme hayali kurmayı bırakıp dikkatimi tekrar mutfağa veriyorum.

Paslanmaz çelik aletler de yeni görünüyor ve tahmin etmek gerekirse, yakın zamanda yenilenmiş olduğunu söyleyebilirim. Hailey'nin bana gösterdiği resimlerde burası daha eskimiş görünüyordu. Bana kiranın aylık bin iki yüz dolar olduğunu söylemişti ve artmış mı diye merak etmeye başlıyorum.

"Seninle konuşabilir miyim?" Rocky kız kardeşine fısıldayarak soruyor, ama o kadar yakın ki ben de duyabiliyorum. "Sadece bir saniye, Hails."

Kız kardeşi ile konuşmak için izin ister ve pencerenin yanında, camlardan biri açıkken fısıldayarak konuşurlar. Dışarıda fırtına kopmak üzereyken, beyaz tül perdeler esen rüzgarda dalgalanır.

Küçük koridorda kalıyorum. Öylece takılıyorum, parmaklarımı oynatıp telefonumdan uzak durmaya çalışıyorum. Kardeşlerimden birkaç mesaj aldım, ama onlara "*Hey, Seattle'a gelemeyeceğim*" demek için fırsat kollamıyorum.

Oliver'ın şaşkın "*Ne oluyor lan?*" dediğini şimdiden duyabiliyorum. Onu düşünerek gülümsüyorum. Onda tek bir bedene sığmayacak bir ruh var, her an dışarı çıkmak için patlayacak bir ruh. "Kendine gel" *tam* da Oliver için yaratılmış bir söz gibi. İş yerinde bunu ona söyleyen başka kimse yok.

"Gerçekten bu kadar mı?" diyor Jake bana.

Başımı kaldırıyorum. "Tur için teşekkürler. Burası gerçekten çok güzel bir yer."

"Evet, fena değil." Sesi biraz gergin geliyor. Yatak odasından geliyor ve oturma odası ile mutfağa ulaşmak için bu dar koridorda yanımdan geçmesi gerekiyor. Jake yanımdan geçmeye başladığında, onu geçmesi için kamburumu düzeltirim ama dizleri yine de vücuduma sürtünür.

Boynum kızarıyor.

Sonra yan yana geldiğimizde, bakışları göğüslerime düşüyor. Yüzü seğiriyor, belki de bunun kaba bir hareket olduğunu fark ettiği için, ama o özür dilemeden önce, ben pat diye söylüyorum, "Şey için gerçekten üzgünüm... şey, az önce sana neredeyse göğüslerimi gösterecektim. Benim hatam."

Benim hatam mı?

Ah, bir deliğe girip saklanmak istiyorum.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu... " Başını eğip doğru kelimeyi arıyor. "Beklenmedik bir şeydi."

Hâlâ kendimden utanıyorum. "Ben senin ilk... yani sana göğüslerimi göstermeye çalışan *ilk* kız olmalıyım." Bugün benim neyim var böyle?

Gülümsemesi bir kahkahaya dönüştü. "Kesinlikle ilk değilsin, Phoebe Smith."

Sahte soyadım. O, mavi gözlerinde eğlenceli bir ışıltı belirirken, bu benim kafamdan uçup gidiyor.

O ne, Victoria'nın playboyu mu? Her kız onun önünde çılgınca davranıp üstsüz kalmak mı istiyor? Yine de, bunu söyleme şekli *tam* olarak *övünme* gibi geliyor.

Sadece onun için sıradan bir şey. Göğüsleri görmeye ya da kızların onun için elinden geleni yapmasına çok mu alışık?

Bilmiyorum.

Belki de sadece beni rahatlatmaya çalışıyordur.

"İlk değil miyim?" diye yüksek sesle düşünüyorum. Benimle birlikte dar koridorda dolaşıyor ve boynumu uzattıkça boyunun uzunluğu daha da belirginleşiyor. Onun güzelliğini en üst seviyede değerlendirmemek zor ve iş için onu baştan çıkarmak yerine, sadece... kendim mi olmam gerekiyor?

"İlk değilsin." Başını sallıyor.

"Zaten hayatta yedinci olmayı tercih ederim." Omuz silkiyorum. "En alt kademe. Sağlam bir konum. *Mütevazı*." Ona gülümsüyorum, ama gülümsememin içindeki belirsizliği hissediyorum.

Belki de gerçek ben, beceriksiz bir aptalımdır. Bu... korkutucu. Onu şimdiden kendine güvenen, havalı versiyonuyla değiştirmek istiyorum.

"Mütevazı olmak burada iyi bir şey," diyor Jake yumuşak bir sesle. "Göze çarpmak ya da zirveye koşmak istemezsin."

Eğer bana Victoria'nın sosyal yapısının üst kademelerinden uzak durmamı tavsiye ediyorsa, o zaman ben zaten kolay bir av gibi görünüyorum olmalıyım. Göğüs uçlarımı serbest bırakmak, hayır galalarına ve ülke kulüplerine birinci sınıf bilet anlamına gelmiyor. Ama sosyal elit gibi görünmeye çalışmaktan bıktım.

Biz orta sınıf sürtükleriz. Ve umarım annemle Hailey'nin annesi yanılmışlardır. Umarım ikimiz de burayı seveceğiz.

"Yani ön kapıyı kilitle," diye uyarılarını not ediyorum. "Saçımı yeniden boya. Piercinglerimi çıkar ve üst düzey kişilerle kaynaşmaya çalışma. Hepsi bu mu?"

"Neredeyse. Victoria'da Yapılmaması Gerekenler üzerine dört yüz sayfalık bir ders kitabı yazabilirim."

"Ben de Hailey'nin okumasını sağladım."

Dikkatini, hâlâ oturma odasında kardeşi ile konuşan en yakın arkadaşşıma çeviriyor.

"Muhtemelen senin kural kitabını birkaç dakika içinde yutar," diyorum ona. "Ama uyarıların için teşekkür ederim, hepsini uygulamayacak olsak bile."

Gülümsemesi kayboldu. "Umarım yedinci sırayı sevme konusunda ciddiysen." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Duvarlardan uzaklaşıyor, tüm vücudu şimdi benim vücuduma geçiyor ve o, "Çünkü bu kasabada herkes *birinci* olmak için koşturuyor. Alınma ama, sen oraya layık değilsin," derken ben geri çekiliyorum.

Tamam, Yargılayıcı Bay Yargılayıcı. Beni çözmüş gibi davranabilir, ama hiçbir fikri yok. *Keşke bilseydi...*

O yanımdan geçmeye başlamadan önce soruyorum, "Sen birinci olmak istemiyor musun?" Gözleri bir an daha ateşli bir şekilde gözlerime kilitleniyor. "Öyle demedim."

Nefesimi tutuyorum, sanki ciğerlerim genişlerse yanımdan geçemeyecekmiş gibi. Aptalca bir düşünce. Kolayca koridoru geçip mutfığa giriyor.

Onun peşinden gidiyorum, annemin çıkmayı tercih ettiği tipik erkeklerden biri olduğunun farkındayım. Düzgün, yakışıklı, zengin. En azından, cesaretinden ve bu daireye sahip olması nedeniyle zengin olduğunu varsayıyorum. Ama belki de daire ailesine aittir?

Yirmi yedi, yirmi sekiz yaşında olmalı.

Annem için çok genç. Genelde kendisinin iki katı yaşında erkeklerle çıkar. Ama benim için onu çok sevecektir.

O iyi bir adam, canım.

Bu beni rahatsız ediyor ve bu şehirde annemin onaylamayacağı bir erkek var mı diye merak ediyorum. Gözlerim Rocky'ye kayıyor ve midem bulanıyor. Annemin gözünde onun onay oranı astronomik. Yüzde yüz oy alıyor.

Jake'in oyu o kadar yüksek olmazdı. Ama ona yakın olurdu. Ev sahibime dönüyorum.

Güzel bir poposu var. Pantolonunun içinde dik duruyor. Onu, kesme tahtası tezgahının üzerinde bir klasörü açarken izliyorum.

Rocky arkamda boğazını temizliyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve kaşları kalkıyor. *Tamam*, ev sahibimin kışına baktığını yakaladı. Bu suç değil ki.

"Ee?" diye fısıldıyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturur ve yüzündeki ifade donar. "Hiçbir şey." Bu kelimenin gerçek anlamını tamamen yok sayan bir şekilde söyler.

Ve bunu tekrarlıyor: *Hiçbir şey.*

Onunla ne olup bitiyorsa, şu anda bununla çok fazla ilgilenemem.

Aslında burada olmaması bile gerekiyordu.

"Acil durum irtibat bilgileri burada, ben bir şeyi atlamışsam diye bazı yararlı bilgiler de var." Jake bir sayfayı çevirir. "Tamam, sadece cadde dışı park yerimiz var. Çarşamba sabahları sokak temizlikçileri geliyor, o yüzden yarın arabanızı başka bir yere çekmeniz gerekecek."

"Sorun değil," diyor Hailey, klasörü ters tutarak okuyor. Elini uzatıp onun için bir sayfa çeviriyor ve okumaya devam ediyor. "Victoria'da bir yer bulabildiğimiz için mutluyuz. Seçenekler gerçekten çok sınırlıydı."

Tekrar etrafa bakıyorum. *Ayda bin iki yüz mü?*

İnanamıyorum.

"Caufield yüzünden her yer çabucak kiralaniyor," diye açıklıyor Jake ve Hailey'in bir sayfa daha çevirmesini izliyor. "Güz dönemi gelecek hafta başlıyor."

"O zaman neden eviniz hâlâ boş?" diye sorar Rocky şüpheyile. Klasik ciltli kitapların bulunduğu bir kitaplığın yanına rahatça yaslanır.

Jake, Hailey'i işaret eder. "Telefonda kız kardeşine de söylediğim gibi, bu evin tadilatını yeni bitirdik. İlan internette sadece bir saat kadar kaldı, sonra o aradı."

Yani yeni mi?

Hailey'nin gözlerine bakmaya çalışıyorum ama o bakışlarımdan kaçınıyor.

"Kredi notun harika çıktı ve biz çalışan profesyonelleri tercih ediyoruz. Öğrenciler evi mahvetme eğilimindedir. Bu yüzden yirmi dört yaşında ve üniversiteden mezun olman bir artı oldu."

"Aslında... mezun olmadık," diye itiraf ediyor Hailey yavaşça. "Temelde lise mezunuyuz." Ona hafif bir gülümseme atıyor ve o tuhaf, nefesli kahkahayı atıyor ki ben de onu *taklit ediyorum*. Şaka yapmıyorum.

Rocky sırtmasını gizlemek için o kadar uğraşıyor ki, aptal şömineyi incelemek için dönüyor.

Bunun suçlusu, on defadan dokuzunda Ivy League mezunu olmamız. Yale, Harvard, Princeton, Penn vb. hakkında çok fazla şey biliyorum — sloganlarından, sık gittikleri mekanlardan, en iyi yemekhanelerinden, oraya gittiğim yalanını güçlendirmek için kullanabileceğim her şeyden.

Jake bize anlayışlı bir bakış atıyor.

Sanki sadece lise diplomalarımız olduğu için utanıyormuşuz gibi. "Öyle varsaymamalıydım," diyor.

"Oh, varsaymalıydın," diye araya girer Rocky, kolunu şömine rafına dayayarak. "*Tersini* varsaymak dışında."

Ona sert bir bakış atıyorum.

"Onlar bir devlet üniversitesine gitmiş olabilirler," der Jake. "Oh, teşekkürler," diye mırıldanır Hailey.

Jake çabucak toparlanıp elini uzatır. "Halk üniversitesinde bir sorun olduğu için değil tabii. Eminim harika bir eğitim kurumudur."

Rocky gülüyor.

"Keser misin?" diye karşılık verir Jake.

"Bilmiyorum, sen kesebilir misin?" diye sorar Rocky. "Kazdığın çukur bir cesedi sığdıracak kadar büyük..."

"Yani cuma gününe kadar gidecek misin?" Jake öfkeyle sözünü keser. Rocky'nin yüzündeki gülümseme kaybolur. "Cuma gününe kadar değil."

Daha Salı.

Jake dosyayı kapatıp yavaşça bana bakıyor. "Eski kocan bir haftadan fazla kalırsa, bu iş yürümez. Burası üç kiracıya yetecek kadar büyük değil."

İçim cız eder. "O bizimle yaşamıyor." Başımı Rocky'ye çeviririm. "Cuma gününe kadar taşınacaksın."

Gümüş rengi gözlerini bana diyor. "Kız kardeşimin Patrick Bateman tarafından öldürülmesine izin vermeyeceğim."

Jake de ona sert bir bakış atar. "Gerçekten mi? Patrick Bateman mı? Zekice."

Rocky şöminenin yanında duruyor. "Seni tanımıyorum, bu yüzden sana güvenemem ve sanırım bu his karşılıklı."

Jake inkar etmez.

Jake'in bizi kovmamış olması bu noktada gerçekten bir mucize. Bu evi başka birine kiralayabilirdi ve bu, Rocky ile uğraşmaktan daha az sorun olurdu.

"Ona güvenmek zorunda değilsin," diyorum Rocky'ye. "O senin ev sahibin değil." Normalde Rocky ile geçinmek kolaydır. (Tabii ben değilsen.) Yabancılarla karşı bile çekicidir. Jake'e neden gerçek, Brillo süngeri gibi sert kişiliğini gösterdiğini bilmiyorum. Ev sahibime dönüyorum. "Her şey için teşekkürler, cidden. Burada olduğumuz için çok mutluyuz."

Hailey elini klasöre koyar. "Notlar için teşekkürler."

"Yardımcı olabildiğine sevindim." Jake yarım saniye rahatlar. "Ama cidden, misafirler bir haftadan fazla burada kalmamalı. Eğer önümüzdeki Salı'ya kadar çıkmazsa, kira sözleşmesini ihlal etmiş olursun ve seni kovmak zorunda kalırım."

Kahretsin.

"Anladım," der Hailey.

Rocky'ye bakar. "Kontrol etmek için tekrar geleceğim."

"Buna güveniyorum," der Rocky kuru bir şekilde.

Jake sert bir bakış attı, sonra tezgahın üzerindeki bazı kağıtları kaydırды. "Burayı imzala. Ayrıca ilk iki aylık kirayı peşin ödemem gerekiyor. Çek ya da Venmo ile ödeme yapabilirsin."

Hailey evrakları hızlıca gözden geçirir.

Jake'e soruyorum, "Kira ne kadardı?" Sanki bir lastik bandın kopmasını bekliyormuşum gibi göğsüm sıkışıyor.

"Ayda üç bin."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Tren, işte yüzüm. Çarpma acıtıyor.

Hailey bana, "*Hallederiz*" diyen ince bir bakış atıyor. Onun sessiz iyimserliği, midemdeki tedirginliği hiç de dindirmiyor. Özellikle de artık bana yalan söylediğinden yüzde yüz emin olduğum için. Bana gösterdiği fotoğraflar neydi?

Bu çatı katının fotoğrafları mıydı ki? Hatırlayamıyorum, bundan nefret ediyorum.

Country kulübündeki işlerimizle bunu nasıl karşılayacağız? Elbette, Carlsbad işinden aldığımız pay iki aylık kirayı karşılayabilir, ama ondan sonra bir çözüm bulmamız gerekecek.

Victoria'ya gelmeden önce, milyonlarca dolarlık bir dolandırıcılık yapmayı dilemeye başlıyorum. Daha tehlikelidirler, ama para o kadar çabuk bitmez.

Telefonumu çıkarıyorum. "Venmo ile ödeyebilirim."

Jake bana numarasını veriyor ve ben de ona ödemeyi gönderiyorum.

Telefonuna bakıyor. "Sen imzaladıktan sonra gidebiliriz." Gözlerini bana kaldırıyor ve telefonunu cebine koyuyor.

Sıra bana geldiğinde, Hailey'nin özürlerini görüyorum. O gri gözler yalvarıyor: "*Bana kızma Phebs, lütfen.*"

Hâlâ ona güvenerek sözleşmeyi zar zor okudum. Hızla, satıra yeni sahte adımı yazdım.

Phoebe Smith.

Jake teşekkür etmek için başını sallar ve kağıtları toplar. "Bir şey daha var. Gelecek ay bir hayır amaçlı istiridy parti var. Bu yıllık bir etkinlik, bu yüzden burası kalabalık ve gürültülü olacak. Sadece önceden haber vereyim dedim."

Hayır amaçlı istakoz
partileri. Kır
kulüpleri.

Sanki bir parçasıymış gibi davrandığım hayat gibi geliyor, ama ben kulübün üyesi değilim ve istiridy partisine davet edilmedim. Ben dışarıdan bakan biriyim. Yeni bir şey için heyecanlanmam gerekiyorsa, neden stresle dolup taşıyorum?

Jake gitti. Kapı kapandı, ayak sesleri uzaklaşıyor.

Hailey bir anda bana dönüyor. "Gerçekten üzgünüm, Phoebe..." "Ayda üç bin mi?" Şaşkınlıkla sözünü kesiyorum.

"Dur, bilmiyor muydun?" Rocky kaşlarını çatı.

"Hayır. Aslında karşılayabileceğimiz boktan bir çatı katında yaşadığımızı sanıyordum."

"Bunu karşılayabiliriz," diye savunur Hailey. "Bak, country kulüplerinin nasıl işlediğini bilirsin. Doğru insanlara hizmet edersek, kirayı karşılamak için yeterli bahşiş kazanabiliriz."

"Kazanırsak" kelimesi
burada anahtar kelime. Bu
bir kumar.

"Neden bana yalan söyledin?" diye soruyorum, sesimdeki incinmişliği gizlemeye çalışarak. "Bana asla yalan söylemezsin. Peki o resimler gerçek miydi?"

Nefesi kesilir. "Bazıları gerçektir, evet. Diğerleri ise... Google Fotoğraflar'da buldum."

Dolandırılmışım.

En yakın arkadaşım tarafından.

Ah.

"Ama dinle." Hailey hızlıca konuşurken, ben ayaklarıma bakıyorum. "Bunun bedeli bu olacağını bilseydin buraya gelmezdin. Ve kasabada başka seçenek yoktu."

Ona başka herhangi bir yerde de yaşayabileceğimizi söylemek istiyorum. Ama bu tamamen doğru değil. Bazı insanların yüzümü hatırlaması ihtimaline karşı, bir daha asla dönmeyeceğim şehirler ve kasabalar var.

Ve Hailey'e kızgın kalmak her zaman zor olmuştur. Niyeti kötü değildi ve şu anda dürüst davranıyor. Olayların dışında kalmak midemde bozulmuş süt gibi hissettirse de öfkem azalmaya başlıyor.

"Bir dahaki sefere beni de işin içine al," diyorum Hailey'e. "Söz veriyorum, ben Hails Takımı'ndayım." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Anlaştık," diyor.

İki küçük parmağımızı birbirine geçirip yumruklarımızı çarpıştırarak gizli el sıkışmamızı yapıyoruz. Rocky, bizi görmezden geliyormuş gibi davranarak raflardaki kitaplardan birini karıştırıyor.

Telefonum çalıyor, ani sessizlikte sesi tiz geliyor. Cebimden çıkarıyorum. Hem Hailey hem de Rocky cep telefonuna odaklanıyor.

Arayan: Bilinmiyor.

Midemdeki kaslar gerilir ve o büyük kırmızı düğmeye basmakta tereddüt ederim. *Onlara telefonu kapatayım mı?* Birisi kullan-at telefondan arıyorsa, muhtemelen kardeşlerimden biridir.

Cevap vermeli miyim? Onlara yalan mı söylemeliyim?

Nova'ya ya da Oliver'a yalan söyleyemem. Kahretsin, onları bu yeni hayatımın dışında tutmak bile tuhaf geliyor. Yanlış. Aşk, kum saati içindeki kum gibi değildir; yeni bir yöne çevrildiği anda ters çevrilip akıp gidebilir. Aksine, kardeşlerimle aramızdaki aşk o kadar kalın çelikten yapılmıştır ki, üzerinde bir çentik açmak için yıkım topları ve kırıcı çekiçler gerekir.

Eninde sonunda Seattle'a gitmeyeceğimizi anlayacaklar. Eninde sonunda paniğe kapılıp, Rocky'nin kız kardeşini bulduğu gibi beni bulmaya gelecekler.

Neredeyse buna güveniyorum. Çünkü içimden bir ses, gelip benimle bu dürüst oyunu oynamalarını umuyor. Diğer bir ses ise, aldatma dolu bir hayatı bırakmalarının, Rocky'nin İsa Mesih olması kadar imkansız olduğunu biliyor.

Telefon çalıp duruyor ve nabzım hızlanıyor; iki yön arasında kalmaktan çok korkuyorum. Kararımı çoktan verdim. *Hailey'nin yanında kalacağım.* Bu yüzden telefonu çalmasına izin verip zamanın geçmesini bekliyorum.

Hailey biraz suçlu görünüyor. "Onlarla konuşmak istemediğinden emin misin?"

"Daha sonra tekrar ararlar."

Ve ben de dünyanın en kötü ablası gibi aramayı yine reddedeceğim. Ne mutlu bana.

"Arayacaklar," diyor Rocky, fazla kendinden emin bir şekilde. "Sen olmadan kimse Seattle işini yapamaz, Phoebe."

Bana bir sonraki dolandırıcılığı hatırlatmasına gerek yok. Yeni dolandırıcılık planı bir süredir hazırlık aşamasında. Bu fikre karşı duyarsızım. Daha önce de yaptığımız bir şey.

"Oliver yapar," diyor Hailey ve midem yine düğümleniyor, kardeşimin sahte bar işlerinde benim rolümü üstlenebileceği gerçeği hiç hoşuma gitmiyor.

"Belki de sadece bu iş için geri dönmeliyim," diye mırıldanıyorum.

Rocky'nin bu cevabı bir benzin tankeri gibi alıp süper hızda anne babamıza doğru yola çıkmasını bekliyorum. Bunun yerine, karanlık bir gölge onun düşünceli bakışlarını kaplıyor. "Zaman yok."

"Ben sürebilirim..."

"Zaten buradasın." Sesinde duyulan sertlik, sözlerini daha da sertleştiriyor. "Bunu çözmeyi onlara bırak. Kardeşlerin aradığında, onlarla benim konuşmama izin ver."

Hailey bana dönüyor. "Bu plan hoşuma gitti."

Ben de beğenirim, ama sonra beğenmem. Rocky, kardeşlerimle pek de *iyi* anlaşıyor ve onları manipüle etmeye çalışırsa, çılgına dönerler.

O havai fişekleri görmek için para verirdim.

Ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmiyorum. Rocky'nin yüzüne patlayan patlayıcıları izlemeyi mi seviyorum? Yoksa Drama ve Tehlike adlı devasa ikiliye çok mu alışmışım ki, nereye gidersem gideyim onlarsız yaşayamıyorum.

Altı

Phoebe

ÜÇ YIL ÖNCE CLIP

JOINT

Las Vegas, Nevada

Sert ışıklar, açılış saatinden önce, öğleden sonra saat üçte boş bir gece kulübünü ortaya çıkarıyor. Çalışanların çoğunun yokluğunda, bu çıplak kabuk bu gecenin en gerçek kısmı. Doğrusu, en sevdiğim kısım da bu: o “öncesi”.

“Şişeyi çevir. Etrafında dön,” diyor Oliver şık barın arkasından. Beyaz düğmeli gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış, usta bir jonglörün zarafetiyle bir şişe Belvedere çeviriyor. Daire çizerek dönüyor, yanımdaki Hailey’e göz kırıyor — ki Hailey onu fark etmiyor (burnu bir kitabın içinde)— ve sonra şişeyi elinden ele geçiriyor. “Ellerine değil, yüzüne baksınlar. *Ateşli bir bakış at.*” Göz kırparak Hailey’in dikkatini çekmeye çalışıyor. Dudaklarıyla “*Selam, seksi kız*” diyor.

Ben kahkahayı patlatıyorum. “Senin o yakıcı bakışın, onunla boy ölçüşemez...” Kitabının arkasını kaldırıyorum.

“*Ariadne.*”

“O kim? Onu da yakıcı bakışlarla etkileyeceğim.”

Hailey başını kaldırmadan bir kase fındık yiyor. “O, Dionysos’un karısı.”

“Şarap Tanrısı’yla evlenmiş,” diye fark eder Oliver. “O zaman zevki var demek.”

Hailey bir sayfa çevirir. “Onu rahat bırak. Hayatı trajik.”

“Hepsi öyle değil mi?” Oliver bana morumsu bir kokteyl uzatır. İçkiyi doldurduğunu bile görmedim, kızıl-cık suyu eklediğini ise hiç görmedim.

“Buna ne diyorsun?”

“Votka ve kızıl-cık suyu. Karmaşık bir şey değil.” Ellerini barın üzerine koyar ve içmemi bekler.

Bir yudum alıyorum. “Mmm.” Dudaklarımı şapırdatıyorum ve keskin tadı yüzünden yüzümü buruşturuyorum. “Bu Belvedere değil.”

“Acı verecek kadar ucuz bir votka.”

Bardağı masaya koyuyorum. “Belvedere’yi sulandırmaya ne oldu?” Oliver son birkaç haftadır bunu yapıyordu. Benzer

şekilli şişeler bulmuş, her birine dörtte bir Belvedere dökmüş ve sonra sulandırmıştı. Bu sayede stok masraflarından tasarruf ediyorduk ve yine de fiyatları yükseltip tek bir bardak ya da bütün bir şişe için fahiş meblağlar talep edebiliyorduk. Hangisi olduğu önemli değildi.

"Yeterince sarhoş olmuyorlar."

Müşterileri kastediyor. Dolandırmaya çalıştığımız insanları.

"Tüm şişelerin etiketlerini çoktan değiştirdim," diye ekliyor, sahte Belvedere'yi çalkalayarak. Akıllıca. "Godfather onayladı mı?" Tinrock'ların babası hakkında şaka yapıyorum.

"Hayır, ama vaftiz anneler onayladı." Annemiz Elizabeth Graves ve onun en yakın arkadaşı Addison Tinrock'tan bahsediyor. Oliver bana hatırlatıyor: "Burasını yönetenler onlar."

Bir ay önce, Elizabeth ve Addison bu zor durumdaki mekanı devraldılar. Yeni yönetim, Vanity Nightclub'ı daha seçkin bir yer haline getirdi. Sadece yüksek bahisçiler girebiliyor. En azından kasabada dolaşan söylentiye göre öyle. Bu söylenti, kardeşlerim ve Tinrock'lar tarafından Vegas'taki diğer VIP çevrelerine yayıldı.

Bu, üst düzey müşterileri çekmeyi kolaylaştırdı. Güven kazanmak bir sanat formudur. Ve bizler hepimiz sanatçınız.

"Ama kuralları uygulayan Everett Tinrock," diye hatırlatıyorum Oliver'a.

Everett, annemle birlikte değil de, gerçek karısıyla birlikte bu batmakta olan kulübü kolayca satın alabilirdi. Bunu yapmamış olması, dolandırıcı hiyerarşisinde onlardan daha aşağıda olduğu anlamına gelmez.

"O kurallara bu kadar takıntılı çünkü babam gibi son bulmaktan korkuyor." Oliver hapishane parmaklıklarını kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı. *"Burghm."*

Burnumdan hava çıkarırım. "Bu, metalin beton bloğa çarpma sesi mi?" "Evet, öyle, Phoebe Graves. Charades oyununda sen kazandın."

Kendimi tebrik ediyorum.

Gülümser ve o berbat votka-kızılçık karışımını benden almaya çalışır.

Ellerimi bardağın üzerine koyuyorum. "Hey, onu içiyorum. Belvedere, inanılmaz yumuşak." Bir yudum alıyorum ve bu sefer yüzümü buruşturmuyorum. "Ve biri bana bunun neden pislik gibi tadı olduğunu sorduğunda, bu cevabı vereceğim."

Nefesini tutar. "Daha önce göt tadı aldın mı?"

Hailey kitabına gülüyor, ama kesinlikle ona gülüyor. Hailey'e doğru sırtışı genişliyor, sonra ona orta parmağımı gösterdiğimde derin bir kahkaha atıyor.

Bardağımı kaldırıyorum. "Barmen, bana hiç kimlik sormadın."

"Yirmi bir yaşındasın, değil mi? Yakın zamanda doğum günün vardı," diye alay ediyor. Gülümsüyorum, barın üzerinden uzanıp omzuna hafifçe vuruyorum.

"Doğum günün kutlu olsun," der Hailey kitabından.

"Teşekkürler," deriz Oliver ve ben aynı anda.

Ona başımı sallıyorum. *"Bana* söylüyordu, aptal."

"Hey, sakın ağabeyine aptal deme. Aynı genleri paylaşıyoruz, bu da seni..."

"Sen de bir aptal," diyorum utanmadan. Zeka eksikliğimi *bir gerçekmiş* gibi kabul ediyorum. Mutlaka gururla değil tabii.

Oliver barın üzerine eğilir. "Sen aptal değilsin, Phoebe."

"Bunu söylemek zorundasın. Sen benim akrabamsın."

Oliver'a özgü bir şekilde dudaklarını büzerek, aynı fikirde olmadığını belli ediyor.

"Bir şişe Macallan'ın kâr marjı ne kadar?" Nova, telefonuna bakarken bara doğru yürürken sorar. Alnında sert çizgiler belirir. "On bin mi?" Hepimize soruyor.

"Daha fazla olduğunu sanıyordum," der

Hailey. "Ben daha az olduğunu sanıyordum?" diye araya girerim.

"Daha fazla." Oliver kontrol etmek için bir not defteri çıkarır. Nova ile Oliver arasında bakışlarımı gezdiririm.

Üçümüz birbirimize çok benziyoruz. Doğal koyu kahverengi saçlar. Aynı kakao kahverengi gözler. Zeytin teni ve kalp şeklinde yüzler. Farklı görünmek için bilinçli seçimler yapmak zorunda kaldık.

Nova saçlarını kestiriyor.

Oliver saçlarını daha açık bir kahverengiye boyuyor.

Ben saçımı koyu tutuyorum ve makyajla dudaklarımı dolgunlaştırıp gözlerimi büyütüyorum. Dürüst olmak gerekirse, ben en azını yapıyorum ve kardeşlerime yüzde yüz daha fazla teşekkür etmeliyim. Annem bana *kaşlarımı* boyamamı ve saçımı kestirmemi söylediğinde, onlar ona perukların varlığını hatırlatıyor ve zaten bana daha az benzemek için her türlü şeyi yapıyorlar.

Sanırım ironik olan, birbirimize ne kadar az benzersek, o kadar yakınlaşıyoruz.

"Fiyat artışlarının o kadar da önemi yok, değil mi?" diye soruyorum kardeşlerime. "Yine de çılgın bir hizmet bedeli ekleyeceğiz."

"Ve hostes ücreti," diye Hailey araya giriyor. "Ve kırdıklarını hatırlamadıkları kırık şişeler için ücretler. İzin verilenden daha uzun süre VIP bölümünde oturdukları için fazla mesai ücreti."

"Nefes alma ücreti," diye ekliyorum, bu uydurma bir ücret ama Oliver'ı sırtıtmaya, Hailey'i gülümsemeye sevk ediyor.

"Rakamlar önemlidir," diyor Nova ciddiyetle. O temizlikçidir. Kaçış şoförüdür. Hiçbirimizin yakalanmamasını sağlayan kişidir. Nova'yı bir tür emniyet kemeri olarak görüyorum. Düşüşümüzü durduracak son ip, ve o kişi olmak nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Nova'ya cevap veremiyorum; boş gece kulübünde başka bir ses yankılanırken olmaz bu. "Biri kapı görevlileriyle konuştu mu?"

Everett Tinrock.

Baba.

Ve aslında, *Hailey'in* babası.

Bardan hava çekilir. Hepimiz daha gergin oturuyoruz ve nefes almayı azaltıyoruz. Onu kızdırmak, zaten ezberlediğim nutuklarla sonuçlanır ve bana tepeden bakılmasına hiç niyetim yok. Artık on iki yaşında değiliz.

Everett yaklaşırken, Hailey'in kitabını anında kapattı. "Git hazırlan. Diğer garsonlar da yakında burada olur."

Hailey fazla itiraz etmeden itaat eder.

"Kapı görevlileri zamanında burada olacak," der Nova, Everett'e. "Hesabı ödeyemeyen olursa, onları ATM'ye götürmeleri gerektiğini biliyorlar."

"İyi." Barın arkasında meşgul olan Oliver'a bakar; Oliver, temelde godfather'ın uzun yapılacaklar listesinden kendini çıkarmaktadır.

Everett, Nova'ya yan gözle bakar. "Ne giyiyorsun?" diye sorar.

Kardeşim kargo ceket giymiş. "Sonra üstümü değiştireceğim."

"*Şimdi* değiştir. Sarhoş olup kendimden geçmedikçe, buranın genel müdürü olduğuna inanmam."

Nova sadece başını sallar ve telefonunu cebine koyar.

"Phoebe, sen de üstünü değiştirmen lazım," diyor Everett. "Zamanı geldi."

Zamanı geldi.

Nova bana uzun uzun bakar, ama onun mücadele ettiği duyguları görmek istemiyorum. Kafasının içinde neler döndüğünü bilmek istemiyorum. Sadece onun yapacağı gibi lanet işimi yapmak istiyorum.

Bir amacım var, iyi olduğum bir şey. Ve bu gece, önceki tüm gecelerden üç kat daha fazla para kazanmamız gerekiyor. Bunu mahvetmeyeceğim.

. . .

Kulübün içinde neon ışıklar çılgınca yanıp sönüyor. Müzik şakaklarımı daha sert bir şekilde vuruyor; bir shot viskiyle kendimi bu duygusal aşırı yüklenmeden kurtarmak istiyorum. Ya da Oliver'ın boktan votkasıyla bile. Ama ayık kalıp kontrolü elimde tutmamın daha iyi olduğunu biliyorum.

Bu yüzden erkeklerin bana ısmarladığı tekila shotlarını, kokteylleri, ne varsa yudumluyormuş gibi yapıyorum. Bir şişe kızı olarak, farklı VIP bölümlerindeki müşterilerle sohbet edip daha fazla alkol sipariş etmelerini sağlamak için işe alındım. Ama annem bana özellikle şöyle demişti: "Sen şişe kızı, striptizci ve eskort arasında bir şeysin, canım. Tüm erkeklerin kendi bölümlerinde olmasını isteyeceği kız olacaksın."

Sanırım seksapelimi ciddi şekilde abartmış.

Her ne kadar az giyinmiş olsam da, direk dansçıları daha fazla dikkat çekiyor ve daha fazla erkeği baştan çıkarıyor. Onların gerçekten yetenekleri var ve kendi lap dance becerilerimi sağlam bir B eksi olarak değerlendirsem bile, ben Marilyn Monroe'nun yeniden doğuşu değilim.

Sert bir içkiye ihtiyacım var ve şu anda burbon içmemek için gösterdiğim irade gerçekten etkileyici. Her şeyin ters gitme ihtimaline karşı kendimi tebrik ediyorum.

. Şimdi kendimi tebrik etsem de olur.

Bunu mahvetmeyeceğim. Tekrar eden bu düşünce, kafamın içinde çınlayan bir tokmak gibi.

Derin bir özgüven yaymıyorum. Sadece tüm dolandırıcılığı mahveden kişi olmaktan çok korkuyorum. Sanki vücudumdaki her hücre başarısızlık fikrine direniyor. Sanki başarısızlık ölümle eşdeğer ve bu gerçekleşmeden önce kendini koruma içgüdüğü devreye girecekmiş gibi.

"Bu gece kadeh satmıyoruz!" Hailey, elinde kalem ve not defteri ile müziğin sesini bastırarak VIP masasına doğru bağılıyor. "Sadece şişe satıyoruz!"

Kalçalarımı yukarı aşağı okşayan ellere değil, tanıdık seslere odaklanmaya çalışıyorum. Etli eller. *Umarım yıkamıştır.* Gergin bir nefes alıp, biraz daha yaklaşıp zoraki bir gülümseme takınıyorum. Hedefin adı Henry Bilmem Ne.

Hatırlamam o kadar da önemli değil. Kırklı yaşların ortasında ve teknoloji firmalarına danışmanlık yapan bir "iş adamı".

"Google gibi," dedi zaten beş kez. Tüm iş arkadaşları bizim VIP bölümündeki deri koltuklarda sarhoş olmuş durumda olduğuna göre, *muhteşem* bir şirket olmalı. Yuvarlak bir platformda direğe sürtünen sevimli kızıl saçlı kıza salya akıtıyorlar. Bir iş adamı göğüslerini avuçladığını taklit ediyor ve ben ona ters bakma ve aynı anda gözlerimi devirme dürtüsünü zorla bastırıyorum.

Henry'nin kucağına hafifçe sürtünüyorum.

"Şişeci kız!" diye bağılıyor bana, az önce havayı sıkıştıran arkadaşı. Neredeyse parmak eklemlerini ısırp pantolonuna boşalmak üzere. "Buraya gel, bebeğim!"

Flörtöz bir gülümseme atıyorum. "Patronunla birlikteyim."

Gülüyor. "O benim patronum değil!" Bu pislik biraz daha genç. Otuzlu yaşlarda, belki. Henry Bilmem Ne benim hedefim olmalı. Cebinin dolu olduğundan emin olduğum kişi o. Tüm VIP masaların minimum on bin dolarlık şişe servisi var. Ve bu, kâr marjı eklenmeden önceki fiyat.

İki gün önce, Trevor Tinrock, Henry yakınlardaki bir kumarhanenin yüksek bahisçiler salonundan çıkarken kimliğini çaldı. Trevor, Henry'nin haberi olmadan cüzdanı Henry'nin cebine *geri* bile koydu. Adam temiz çıktı. Geçmiş kontrol edildi. Çok güçlü kimseyle bağlantısı yok. Peşimize düşebilecek kimse yok. Ve Henry'yi kulübe gelmeye ikna etmek için Everett'in fazla etki yapmasına gerek kalmadı.

Bu geceki gelirlerin çoğu ondan geliyor. Ve o henüz hiçbir şeyden haberi yok.

"Ben onun patronu değilim," diyor Henry gülümseyerek. "Biz iş arkadaşız. Sen de ona iyi vakit geçirmesini sağlasan nasıl olur, ha?"

Kahretsin.

Henry'nin üzerine otururken, parmağımı yavaşça ensesine doğru kaydırıyorum ve bıraktığım izi içime çekiyorum. "Kendi şişe kızını bulması gerekmez mi?" Ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum, "Senin olmak istiyorum."

Sikin uyluklarıma sertleştiğini hissediyorum.

Aslında ben bir hiçim. Ağırlıksız. Süzülüyorum. İçimdeki ona olan özlem artık yok olsa da, onun beni istemesini *umuyorum*. Unutulup gitmiş. Ulaşılması imkansız.

O sırtıyor. "Başka bir kız bulman gerekecek, Reece."

"Hey, hey!" Reece erkek bir garsona el sallıyor, ama Hailey hemen cevap veriyor ve doğrudan benim bölüme geliyor. Dar kesimli siyah elbisesi, benim giydiğim kırmızı dantel külot ve sütyenden çok daha şık. Kıyafetim "bir kıyafet" olarak kabul ediliyor ama açık konuşalım: bu iç çamaşırı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor Hailey. "Bir tane daha..."

"Bir şişe kız. Elinizdeki en iyisi." Arkadaşlarıyla kıkırdarak bir kadeh şampanyayı diker.

Hailey not defterine bir şeyler yazıyor. "Hemen geliyor." Söyleyişinden, ona kimseyi getirmeyeceğini anlıyorum. Bekleyecekler, bekleyecekler ve yine de fatura ödeyecekler.

Henry'nin sıcak nefesi kulağımı ısıtıyor. "Özel bir şov için müsait misin, tatlım?" Sarhoş, yarı kapalı gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bir şişe daha?" diye ikna etmeye çalışıyorum.

Hailey'e hızlıca el sallıyor. "Bundan bir tane daha." Hailey arkasını dönmeden buz kovanını işaret ediyor. Bu, otuz bin dolarlık üç litrelik bir Dom Pérignon şişesi. Perakende fiyatının üç katı. Ama özellikle eşsiz bir yıl değil. Az önce ithal ettiğimiz bu Dom kasasının dünyadaki en *seçkin* şampanyalardan biri olduğuna ikna olmuştu ve bu doğru. Rosé hakkında.

Bu, onun üçüncü pahalı Dom şişesi olacak.

Not defterine bir şeyler karaladıktan sonra Hailey hızla uzaklaşır.

Henry'nin eli uyluklarımdan aşağıya doğru kayıyor, külotumun danteline gittikçe yaklaşıyor. Geriye doğru kayarak ondan uzaklaşıyorum, ama şakacı bir gülümsemeyle kıcıımı gösteriyorum. *Legally Blonde*'daki gibi yapıyorum — eğilip çıtlıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye alay ediyorum.

"Bayıldım, tatlım." Sarhoş, sulu bir göz kırpışıyla göz kırpmıyor.

Hiçliğe doğru süzülüyorum. Henry'ye sırtımı dönerken, bizimkine bakan başka bir kanepe görüyorum.

Onu görüyorum.

Kalbim hızla atıyor.

Kalp atışlarım, cansız içimi sarsıyor.

Rocky, siyah deri koltuğun üzerine kolunu uzatmış, parmaklarının arasında yanan bir puro ve elinde buzlu bir bardak burbon var. Sadece tavırlarıyla bile, dünyanın en nadir şampanyalarından doğmuş ve herkesin soluduğu oksijenden daha değerli biri gibi görünüyor.

Ve tam bana bakıyor.

Yedi

Phoebe

KLİP MEKÂNI (DEVAM)

Erkekler Rocky'nin etrafında toplanmış, gülüyor, içiyor ve sarhoş bir şekilde başka bir barmen kızla flört ediyorlar. Kız, muhtemelen profesyonel bir sporcu olan kaslı bir adamın üzerine yarı uzanmış, göğüslerini adamın yüzüne dayayarak sohbet ediyor.

Bu onun asıl işi.

Muhtemelen benden daha iyi yapıyor ve ben bundan etkilenemiyorum ya da kıskanamıyorum. Rocky bana takılıp kaldığı sürece olmaz. Güçlü bakışları, sanki uzaktan bana sert ve şehvetli bir şekilde sevişiyormuş gibi, vücudumu yavaş ve ateşli bir şekilde tarıyor.

Onun büyüleyici aurasına kapılıp kalmışım. Beni tek bir bakışta arzulamasına ve imrenmesine. Kendimi ondan koparamıyorum ve içimde çarpıcı bir his yükseliyor, kanımı pompalıyor, nabzımı hızlandırıyor. *Daha fazla.* İçimdeki bir şey çılgılık atıyor, yırtılıyor ve bu hissin daha fazlasını istiyor. Ondan daha fazlasını mı?

Bundan hoşlanmıyorum.

Gittiğinde özleyeceğimden korkuyorum.

"Bebeğim," diyor Henry, elleri kalçalarından aşağı kayarken.

Rocky, artık sadece bana odaklanmayan sporcuya purosunu uzatıyor. Kalbim bir anda duruyor. Rocky'nin göz kamaştırıcı gülümsemesi, fotojenik yüz hatlarını aydınlatıyor.

Canlı kahkahası bulaşıcı, parlak sesi tüm erkek grubunu etkisi altına alıyor. Hepsi bu sese katılıyor. Başka bir adamın sırtına hafifçe vuruyor ve bir garsona işaret ediyor. Üç parmağını kaldırıyor.

Garson başını sallıyor.

"Bir tur daha." Rocky, ben ve VIP bölümündeki çoğu kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle kutlama yapıyor.

Hepsi bağırıp çağırıyor.

"Sen bir numarasın, Cooper!" diye bağırıyor başka bir adam

Rocky'ye. Cooper o hesabı ödemiyor.

Cooper ortadan kaybolacak ve ödemeyi onlara bırakacak.

Ama şu anda, o onların hayallerindeki adam. Daha sonra ise kabusları olacak.

Henry beni tekrar kucağına çekiyor. Omuzlarım göğsüne çarpıyor ve eli bacaklarımın arasına daldığında, bileğini kavrayıp ona dönüyorum, şakacı gülümsememi gizliyorum. "Bu gösterinin bir parçası değil."

O sırtıyor. "Olabilir. Olmaz mı?"

Bunu alaycı bir sırıtışla düşünürüm.

"Hadi," diyor, sütyenimin askısını parmaklarıyla okşayarak. "Doğru fiyata ne dersin?"

"Uygun bir fiyat mı?"

"Herkesin bir fiyatı vardır, tatlım. Senin amcığın bile." Sanki seksi bir şaka yapmış gibi gülüyor, ama şaka yapmıyor.

"Sizin için, efendim..." Hailey araya girer ve yeni şampanya şişesini buz kovaşına koyar. Gözleri yarım saniye bana kayar, ama ben fark etmemiş gibi davranırım.

Henry, Hailey'i iğrenç, sinsi bir bakışla süzdü. İşte o anda kaskatı kesildim, midem bulanmaya başladı. *Ona öyle bakma, diye* bir ses kafamın içinde megafon gibi yankılandı.

Sertleştiğimi hissetmiş olmalı ki gülüyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Kıskanıyorsun, değil mi?"

Hailey'nin ayrıldığını hissediyorum.

"Sen *benimsin*, unuttun mu?" diye alay ediyorum. "İlgi görmeyi severim."

"Oh, sana istediğin kadar ilgi gösterebilirim, Angel."

Takma adımları sevmiyorum. *Angel*. Neyse. Oliver seçti. Komik olacağını düşünmüştü.

Henry beni tekrar ellediğinde, rahatsız olmaktan başka ne hissettiğimi bilmiyorum. Bu benim. Hailey değil. Bununla yaşayabilirim.

Boğazından bir inilti çıkar. Saçımı sıkıca kavrar. "Burada arka oda var mı?"

Elimi çenesine kaydırarak okşuyorum. "Bu taraftan." Diğer elimle, avucunu kışkımdan çekiyorum. Saçımı tutan eli gevşiyor.

Hızla onu arkaya doğru yönlendirmeye başlıyorum ve kulüp müşterileri ile garsonların arasından geçerek bir dakika kadar yürüdüktan sonra, Rocky aniden yolumuzu kesiyor.

Beni ve hedefimi engelliyor.

"Affedersiniz," diyorum, ama geçmeye çalışmıyorum.

"Şimdiden mi gidiyorsun?" Açgözlü bakışları beni okşuyor, nefesim kesiliyor, vücudum alev alıyor ve bu duyguyu bir milyon dolar verseler bile tarif edemem.

Şehvet çok acımasız, *aşk* ise çok hassas. Rocky'ye karşı hissettiğim şey, sadece ona ve bana özel bir şey.

"O benimle gidiyor." Henry aniden öne çıkıyor. "Sen kimsin?"

Rocky, alaycı bir *"siktir git"* gülümsemesi atıyor. "Senin için hiç kimse. Ben sadece ona ilgi duyuyorum." Bana bakıyor. "Adın ne?"

"Angel." Kollarımı kavuşturuyorum, Henry'ye göre ona karşı daha mesafeli davranıyorum. "Angel, bu çok güzel..."

"O benimle," diye ısrar eder Henry. "Çekil."

"Ne kadar?" diye sordu Rocky bana. "Onun ödeyeceğinin iki katını veririm." "Ben... onun ne kadar ödeyeceğini bilmiyorum." Şaşkınmış gibi davrandım.

Cevap beklerken ona baktıkça Henry'nin yüzü kızarıyor. "İki bin."

"Beş bin," diyor Rocky. "Sen ve ben, Angel."

Henry'ye, sanki o benim parlak zırlı şövalyemmiş gibi bakıyorum. Yanlış adam tarafından satın alınmak istemiyorum. *Lütfen, kurtar beni.* "Daha fazla var mı?" diye fısıldıyorum, Rocky'yi istememeye çalışarak.

"Yedi."

Rocky biraz sinirlenmiş gibi yüzünü buruşturur. "On."

"On beş." Henry, Rocky'nin bir sınırı olduğunu anlar.

"Otuz," der Rocky, sanki bir balyoz gibi. Nakavt vuruşu.

Henry'nin elini sıkarak canını alıyorum. O tereddüt etmeden fısıldıyorum, "Bana ne istersen yapabilirsin. Ne istersen."

Şehvet, uyuşturucudan daha güçlüdür. Bakışları göğüslerime ve kalçama takılmıştır. Dudaklarını ısırır ve ben bedenimin dışına çıkmış, uzaktan onun sinsi bakışlarını izliyorum.

Rocky'nin çene kasları seğiriyor. Bakışları kararmış ve Henry'yi delip geçiyor. Sessizce öfkeleniyor, belki de kısmen gösteriş için. Parmaklarını yanlarında yumruk haline getirdiğini görüyorum, ama onları cebine soktuğunda şaşırıyorum.

En kısa, en saf bir an için Rocky'ye daha derinlemesine bakıyorum.

Benim için daha sert dövüş, istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. *İstiyorum. İstiyorum. İstiyorum.* Kasırga gibi esen arzunun içinde yutuluyorum. İçimdeki çığlıklar, tırmalamalar ve özlem, acımasız bir hızla dolaşıyor.

Onu istiyorum.

Öyle değil mi? Bu duygunun anlamı bu değil mi?

Bütün vücudu gergin. Belki de benden vazgeçmesi gerektiğini bildiği içindir.

Hedefi aşmamalı.

Bana sahip olmaması gerekiyor.

"Elli bin," diye duyurur Henry aniden, eli kışkımda.

"Siktir," diyor Rocky, gözlerinde zehirle. Ne kadarı gerçek, bilemiyorum. Kaybettiği için kızgın görünmesi gerekiyor, ama öfkeyle uzaklaşmıyor.

"Gidelim," diyorum ve boğazımda bir düğüm oluşurken Henry'yi arka odaya doğru çekiyorum. Yutmaya çalışıyorum.

Ve bir anda, Rocky ortadan kaybolur. VIP'ler, içki servisi yapan kızlar ve diğer garsonların kalabalığı içinde kaybolur. Kırmızı kadife bir kapıya yaklaşıyorum. Arka oda sessiz bir alarla donatılmıştır ve kapıyı açar açmaz, Nova'ya bir uyarı gönderilir.

İçeri giriyoruz.

Oda, başka bir deri kanep ve Dom'un bulunduğu bir kova buz dışında boş.

Elini bırakıyorum. "Az önce yaptığın için teşekkürler. Başlangıç olarak bir içki ister misin?" "Hayır, seni istiyorum." Etli elleri belimi kavırıyor ve beni kendine çekiyor.

Gülüyorum. "Dur biraz, kovboy." Ellerinden kurtuluyorum. "Önce ön tarafta olmalı." "Sonra."

"Patronum çok kızacak. Şimdi olmalı." *Hadi ama Nova.*

Yüzü kızarmış, gözleri hâlâ alkolün etkisiyle donuk. Şakacı bir şekilde bir adım geri atıyorum, ama Henry sanki bu bir oyunmuş gibi üzerime doğru ilerliyor.

"Ciddiyim," diyorum başımı eğerek, kulaklarımda nabzım atıyor. "Önce iş."

Nefesi kesilmiş. "Sonra." Bana uzanıp yakalamaya çalışıyor. İçgüdülerimi bastırmaya çalışıyorum—bana dokunmasına izin verip rolümden çıkmamaya çalışıyorum.

Kollarını indir, Phoebe. Onu zorlama.

Onu zorlama.

Kalçalarımı kavrar ve kapı açılır.

Yıldırım hızıyla onun kollarından kurtuluyorum ve Nova odaya girdiğinde içimi bir rahatlama kaplıyor; takım elbisesi tertemiz ve 1,85 boyuna tam uymuş.

"Onunla birlikte kalmak için elli dolar," diyor Nova hedefe. Yalan söylemeyecek birinin yüzü var. İşini ciddiye alıyor ve sanırım Rocky ile karşılaşmış olmalı, o da kardeşime anlaşmanın bedelini söylemiş.

"Sen de kimsin lan?" Henry ayakları üzerinde sendeliyor.

"Bulunduğun lanet kulübün *müdürü*," diye küfreder Nova. "Elli *bin*, eğer gerçekten ödeyebilecek durumdaysan, söz verdiğin gibi. Ödeyemezsen, başkası öder ve sen de kulübümden defolup gidersin."

Alkol ve servis ücretleriyle birlikte, hesabı bundan daha yüksek olacak.

"Ödeyebilirim." Henry sendeliyor ama cüzdanını çıkarıyor. Nova'ya bir kredi kartı uzatıyor.

"Git kendine bir koruma bul," diyor Nova bana.

Tanrım. Her kız kardeşin ağabeyinden duymayı hayal ettiği şey.

Yarın bu *utanç verici* anı tekrar tekrar hatırlayarak yanıp kül olduğumda beni gömün. Hiçbir şey söylemeden tuvalete giriyorum, orada bir kancada ipek bir bornoz asılı. Hızla siyah bornozu vücuduma sarıyorum.

Nova içeri girer.

Kısa kesilmiş siyah saçları, tasarımcı takım elbisesi ve güneşten bronzlaşmış teniyle Nova, sanki her sabah bir savaşmış gibi davranıyor. Her gece bir savaş. Ve savaşta dinlenmek yok. Ama bence savaştığı tek kişi kendisi.

Oliver onun nevrotik olduğunu söylüyor.

Bence sadece çok çaba gösteriyor. Gerçekten çok çaba gösteriyor. Babamızın yaptığı gibi her şeyi mahvetmemek için. Godfather'a kendisinin daha yetenekli ve güvenilir olduğunu kanıtlamak için.

Sağ elinde taşınabilir kredi kartı okuyucu var. "Bu gecelik işin bitti."

Şaşırmadım. Bu muhtemelen günün en büyük ödemesiydi ve başkasını da mahvetmemeliydim. Bu daha fazla şüphe uyandırırdı. Burada sabahleyin dolandırıldıklarını hissetmeyecek insanlar var. Bu insanlar, tekrar tekrar gelen ve arkadaşlarını da gelmeleri için teşvik edenler.

"Harika," diyorum sadece.

Henry'nin kredi kartını elinde tutuyor, ama oyalanamaz. Gözlerime bakıyor. "Platypus?"

Gülümsüyorum. Bu şifreyi çocukken bulmuştuk — ben, Oliver ve Nova. Platypus, karnımızın üstüne düz bir şekilde düştüğümüzü hissettiğimiz anlamına geliyor. Oliver, "*Splat*" der ve karnının üstüne bir yatağa düşerdi. Armadillo'yu seçmemiş olmamız komik.

Gerçek bir yol kazası kurbanı.

Sadece karnı üzerinde yüzen, ördek gagalı bir memeli seçtik. Sanırım bir dolandırıcılığın içinde kendini kaybetmek, ezilmiş hissettirmiyor.

Bu başka bir şey.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Kutup ayısı."

Nova on iki yaşındayken, "*Kuzey Kutbu'nun kralı*" demişti. *Kutup ayları, insanları kolay av olarak görür.*

Nova biraz rahatlar. "Tamam, iyi. Gidebileceğin zaman sana mesaj atarım."

"Mükemmel." Banyo lavabosuna yaslanıyorum. "Görüşürüz, ağabey."

Bana deliymişim gibi bir bakış atıyor. Henry beni duymuş olabilir, ama o kadar da yüksek sesle konuşmamıştım. "Dikkatli ol," diye fısıldayarak homurdanıyor ve sonra gidiyor.

Banyoda mahsur kaldım.

Tuvalet kapağının üzerine oturup telefonumda gezinirken, Nova ve Henry'yi hayal etmemeye çalışıyorum. Ya da daha kötüsü, Rocky'yi.

Ne olacağını biliyorum: Nova, elli bin doları tahsil ettikten sonra başka bir fatura ile geri dönecek. Havale ya da daha fazla kredi kartı isteyecek. Fatura, şişe servisi, bahşiş ve akla gelebilecek her türlü hizmet ücretiyle *iyice* şişirilmiş olacak.

Henry itiraz edecek ve nereye gittiğimi soracak. Nova ona geri döneceğimi ve beni beklemesi gerektiğini söyleyecek. Biraz ikna edildikten sonra Henry ekstra faturayı ödeyecek ve şüpheleri artana kadar odada bekleyecek. Sonra kulübe geri dönüp Nova'yı ya da beni bulmaya çalışacak. İkimizi de bulamayacak. Nereye gittiğimizi sormaya çalışırsa, herkes çoktan gittiğimizi söyleyecek.

Olmayacağını bildiğim şey: bizi ihbar etmeyecek, özellikle de seks için para ödediği için. Arkadaşlarına söylemeyecek, çünkü bu, kandırılmanın utancıyla yüzleşmek anlamına gelir. Ve kimse aptal yerine konmaktan hoşlanmaz.

Sonunda, eve çökmüş bir halde gidecek ve bu gecenin sadece talihsizlik olduğunu kendine inandıracak. Bir şanssızlık dalgası.

Nova'nın mesajı telefonuma geldiğinde, kulübün özel soyunma odasına gidiyorum. Başımı eğik tutmaya çalışıyorum ama sanki yüzüme kozmik bir tokat yemiş gibi, bakışlarımı kaldırıyorum ve karanlık bir köşede Rocky'yi görüyorum. Direkt üzerinde dans eden kızıl saçlı kızla öpüşüyor.

Ağzımın kenarındaki kaslar seğiriyor. Gülümsemeye mi çalışıyorum, yoksa kusmamak için mi? Hayatımın en uzun iç çekişini veriyorum ve bu duyguları içimden atmak için çenemi hareket ettiriyorum. Ama yine de midemde tuhaf bir şekilde çalkalanıp duruyorlar. Soyunma odasına ulaşım bir sweatshirt ve kot pantolon giydikten ve kulüpten çıktıktan sonra bile gözlerim yanıyor.

Bir taksiye binip Vegas Strip'in merkezine gidiyorum. Işıklar, sokak sanatçıları ve bekarlığa veda partileri arasında kayboluyorum.

Yine de o beni buluyor, telefonumla konumumu paylaşmak ya da "*buradayım*" diye mesaj atmak gibi modern imkanlar olmadan bile.

Bellagio çeşmelerinin önündeki kaldırımda duruyorum, ama sırtım, hipnotize edici desenlerle yükselen ve alçalan suya dönük. Sadece sahte bir Eyfel Kulesi'ne bakıyorum. Gece parıldıyor.

Rocky yanıma yanaşiyor, o kadar yakın ki, ya arkadaş ya da aniden tanışmış iki kişi gibi duruyoruz. Acaba diğer insanlar da sürekli beden dillerini analiz edip, başkalarının kendilerini nasıl algıladığını sorguluyorlar mı? Yoksa bu sadece dolandırıcıların paranoyakça endişelenmesi gereken bir şey mi?

"O kadar tahmin edilebilir miyim?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Bana göre. Evet." Hâlâ aynı pahalı takımı giyiyor, ama o etkileyici gülümsemesi ve bakışları yok. "Başka bir yerde olacağını düşünmemiştim."

Bu, Vegas'a ilk gelişimiz değil. Ya da Eyfel Kulesi ışık gösterisini ilk kez izlemem. Burası Sin City'nin en sevdiğim yeri, ve bunun nedeni Paris'e hiç gitmemiş olmam ve burasının Paris'e en yakın yer olması değil. Bunun nedeni, burasının Sahte Paris olması.

Gerçeğinin bir kopyası. Sanırım bu görünüşü seviyorum.

Rocky, Masquerade Hotel & Casino'yu daha çok seviyor, ama ben burada takılıp kalmaktan kendimi alamıyorum.

"İyi misin?" diye sordu aniden, derin ve boğuk bir nefesle. Sanki sadece benim kulaklarıma fısıldıyormuş gibi geldi.

"Sen iyi misin?" diye karşılık veriyorum, sonunda gözlerine bakarak. "Az önce dilin kayboldu. Belki de gece kulübü yerine sihir kulübü açtık sandım."

Dudakları bir gülümsemeye büründü. "Komik."

"*Ha-ha* gibi komik *mi*, yoksa *siktir git* gibi komik *mi*?" diye soruyorum. "Kesinlikle *siktir git* gibi."

İçimden gülüyorum ve bu gece bu gerçekten samimi bir duygu gibi geliyor. Tabii onun dudaklarını ve onun dudaklarını hatırladığımda, bu gülüşüm ölmek üzere olan bir sırtlanın hırıltısı gibi çıkıyor. Utanıyorum. "Numarasını aldın mı? Yarın eğlenceli bir randevuya mı çıkıyorsun?"

Cevabı duymak için çaresiz görünmemeye çalışıyorum ama sorunun tam kenarında duruyorum, serbest düşüşe hazırım.

"Hayır ve hayır." Omzunun üzerinden arkasına bakıyor. "İş yerinde tanıştığım kimseyle çıkmadığımı biliyorsun. En azından ciddi bir ilişki için."

Flört etmek, Tinrocklar ve Gravesler arasında hassas bir konudur. Bir dolandırıcılık için kurulan bir ilişki olmadığı sürece, çoğumuz nadiren üçüncü randevu aşamasını geçeriz.

Üçüncü randevudan sonra her şey daha ciddileşir. Daha kişisel ve riskli hale gelir. Ve gerçek benliğimizden paylaşmamıza izin verilenin bir sınırı var.

Seks hepimiz için daha kolaydır. Seksin neredeyse hiç koşulu yoktur. Seksin adı bile olmayabilir. Annelerimiz, sonunda cinsel açıdan serbest, ilişkilerden korkan çocuklar yetiştireceklerini hiç düşünmüşler miydi acaba?

Rocky bana bir bakış attı. "O sadece kulüpteki lanet olası bir ahmağı atlatmaya çalışıyordu."

"Yani dilini boğazına soktun mu?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Onu ondan uzaklaştırıp benimle olduğunu söyledikten sonra, evet, beni öptü."

Bu canımı yakıyor. Canımı yakmamalıydı, ama sahte bir ilişki yaşamak onun *benimle* sık sık yaptığı bir şey. "Ne kadar centilmence."

"Muhtemelen ben de senin o *lanet olası* şeyden zevk aldığın kadar zevk aldım..." Henry için uygun bir kelime bulamayınca, sesinden kötülük sızarken sözünü yarıda keser. "Senin üstüne boşalan o *herif*."

"Fena değildi," diye mırıldanıyorum, içimde bir uyuşukluk dolaşıyor.

Sweatshirt'ümün kollarını sıvıyorum. Rocky derin bir nefes alıyor. "Ama cidden, Phebs."

"Cidden ne?"

"İyi misin?" diye tekrar sorar.

Endişesi beni derinden etkiliyor. "Evet. İyiyim." Omuz silkiyorum. "Kolaydı." Bir şey içimi kemiriyor. Suçluluk mu, belki? Bu kadar kolay olmasından nefret ediyorum. "Zor olması mı gerekiyordu?"

O, parıldayan sahte Eysel Kulesi'ne bakıyor. "Bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum.

Işık gösterisi bittikten sonra, caddede birkaç blok yürürüz, konuk listelerine isimlerimizi yazdırıp ücretsiz VIP masalarla bizi cezbetmeye çalışan kulüp tanıtımcılarının yanından geçeriz. Bir adam yüzde yüz dolandırıcıdır. Birkaç kıza PayPal üzerinden peşin olarak yirmi dolar istiyor. Her zaman birini tanımak için birine gerek yoktur, ama kızlar onun oyununa kanıyor.

Promotörün yanından geçerken, Rocky ona rahatsız edici, yoğun bir bakış atıyor ve bu bakış, adamın sözlerini karıştırmasına neden oluyor.

"Ve... şey, evet, biliyor musunuz," diyor dolandırıcı kızlara. "Ben öderim. PayPal'ı dert etmeyin."

Adımlarımızı hiç yavaşlatmıyoruz ve Rocky'ye, "Böyle devam edersen, insanlar senin ahlaklı olduğunu düşünecekler," diyorum.

Dudakları neredeyse bir gülümsemeye dönüşüyor. "Amaç da bu. Herkesin benim dürüst bir vatandaş olduğuma inanmasını sağlamak. *Sağlıklı*." Bir saniye düşünüyor. "Onun gibi insanlar aynaya bakıp kendilerine bakan şeyi görmekten nefret ederler. Ben gerçekte ne olduğumu biliyorum."

"Kendine bakmayı seviyor musun?"

Sanki ona Narcissus diyecekmişim gibi kaşlarını kaldırıyor. "Benim için sorun değil. Senin için sorun mu?"

İçime bakmaktan mı? Ahlaksız davranışlarımı düşünmekten mi? Henry lanet olası bir pislikti ve ben, ellerinin kıcımda kayışını ve kötü nefesinin kokusunu unutmaya çalışıyorum. Ve onun büyük, utanç verici bir meblağı cebinden çıkardığı gerçeğinin tadını çıkarıyorum.

Pişman değilim.

"Kendime bakabilirim," diyorum Rocky'ye. "Ayna benim düşmanım değil." Bu geceki zafere ve ödüle katkıda bulunduğum için mutluyum.

Yararlıyım.

O buna pek bir şey söylemiyor. Strip boyunca rahat adımlarla yürümeye devam ediyoruz. Aramızda, birbirimizi tanımayan iki yabancı gibi davranabileceğimiz kadar mesafe var, ama bakışlarımız bir saniyeden fazla kesiştiğinde durum değişiyor.

Arkadaş olabilirdik.

Her adımda aramızdaki mesafe azalmaya başlıyor. Parmakları parmaklarıma dokunuyor ve bir karıncalanma hissi nabzımı hızlandırıyor.

Gizli aşıklar olabilirdik.

Bir sosisli sandviç standına vardığımızda ayrılıyor ve ben, bunların hiçbirinin doğru olmadığını, tamamen başka bir şey olduğumuzu biliyorum.

Penthouse'a dönmek için taksiye binmeden önce sokak yemeği alıyoruz.

Rocky ve ben sessizliği paylaşıyoruz ve gösterişli asansöre binene kadar bu rahat bir sessizlik.

Bana dönüyor. "Söylediklerini düşünüyordum," diyor nefes nefese. "Kolay olacağı konusunda."

"Öyle mi?" Tüylerim diken diken oluyor.

"Evet." Başını sallıyor, çelik grisi gözleri benimkilere bakıyor. "Ve bence bizim için zor olsaydı, işimizde kötü olurduk. Kolay olması gerekiyor. Bundan zevk almamız gerekiyor."

"Bundan zevk almadığını söylemiştin, değil mi?" *Öyle ima etmemiş miydi?*

"Bir yabancıyı öpmemek," diyor bana. "Onun güvenini kazanmak. İşte güç budur. Kahrolasica iyi hissettirdi." Kaşları çatılıyor. "Sana da öyle gelmedi mi?"

Evet. Gücü severim.

Bana güven hissi veriyor.

Aynı zamanda ondan korkuyorum. Yükselirken rakamların artmasını izlemiyoruz. Gözlerimiz birbirimizde. Aramızda saf oksijen gibi bir anlayış dolaşıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Gerçekten çok iyi geldi."

Bir dizi özlem, nabzımı hızlandırıyor. *Yaklaş, Rocky. Dokun bana, Rocky. Her yerimde seni istiyorum, Rocky.* Beni asansör düğmelerine doğru ittiğini hayal ediyorum. Bir sevgilinin, ne olursa olsun yanımda olacak bir arkadaşın şiddetli sevgisiyle yüzümü kavradığını hayal ediyorum.

Kalbinin benim kalbime çarptığını hayal ediyorum. Cinsel bir acı, işkence edici, ateşli bir ritimle içimi sarıyor.

Bakışları dudaklarıma kayıyor.

Nefesim sığlaşıyor, ama yine de miknatısın aynı tarafındayız. Birleşmek istemiyoruz ve birleşemiyoruz. İş dışında onu hiç öpmedim. Dudakları benimkilere sadece şartlar altında dokundu. *Bu sadece rollerimiz için.*

Annemin sesini şimdiden duyabiliyorum. "Bak ne kadar çekici, canım. Sana nasıl baktığına bak. Sana hayran."

Onun seçtiği erkekler... iyi erkekler değil, ama yine de Rocky ile birlikte olmamı *çok* istiyor.

İçimdeki inatçı taraf, ona yaklaşmamı söyleyen annemin tavsiyesine direniyor. Bir keresinde bana şöyle demişti: "O çok tatlı, canım. Şuna bak. Bence o da senden hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanmıyorum," diye yalan söyledim.

Anneme tamamen güveniyorum, ama kiminle birlikte olmam gerektiği konusunda, onun tavsiyesini çöp kutusuna atıyorum.

Ona karşı hissettiğim çekiciliğe direndiğimi hissediyorum, ama Rocky başını önce başka yöne çeviriyor.

Bir dolandırıcılık dışında bana hiç yaklaşmadı ve bundan sonra da yaklaşacağını sanmıyorum. Asansörden çıkarken hissizim, büyük, sonsuz bir hiçliğe süzülüyorum.

Sekiz

Phoebe

ŞİMDİ

Birinci Adım: Yaşayacak bir yer
bulmak İkinci Adım: *Gerçek bir iş
bulmak*

Birinci adımı tamamladıktan sonra, dürüst bir hayat sürme planımızın bir sonraki kısmına odaklanıyorum. Bu, yarın terk edip sonsuza kadar silip atabileceğim geçici bir hayat değil. Bunun kalıcı bir şey olması gerekiyor; kariyer özgeçmişimin üzerine inşa edebileceğim bir parça. *Kalıcılık*. Bu benim için kesinlikle yeni bir şey.

Hiç normal bir maaş almadım. Sosyal
güvenlik numaram yok.

Ehliyet almak için hiç sürücü sınavını geçmedim.

Gerçek bir doğum belgem olsa bile, annem bana göstermedi. Küçük yaşta bile, evrakların olması bir şeye, birine bağlı olmak anlamına geldiğini anlamıştım.

Bunu başarabiliriz.

Hailey ile birlikte New England sahili yakınlarındaki beş katlı, beyaz tuğlalı bir malikaneye girerken bu cesaret verici düşünceyi içime çekiyorum. Dışarıdaki fıskiyelelerden sıçrayan su sayesinde, topuklu botlarım mermer zeminlerde gıcırıyor. Bakımlı yeşil çimler ve taze dikilmiş şakayıklar, hep birlikte *"Country club!"* diye bağırıyor.

Çıkardığım gıcırta ise *"Yabancı!"* diye bağırıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, aptal gibi parmak uçlarında yürümeye çalışırken. Victoria sakinlerinden Noel'i çalmak için gelen Grinch gibi hissediyorum — ki böyle olmamalı. Buraya çalmak için gelmedim.

Öyleyse neden kötü bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum?

"Sorun yok," diye teselli ediyor Hailey, koyu göz farı ve siyah ruj olmadan açık tenli yüzü çıplak görünüyor. Yine de hala göz kalemi sürmüş. "Kibar ve düzgün olman gerekmiyor."

"Sadece kendim olmam gerekiyor." Botumdaki ıslak çimleri kazıyıp mermere atmaya çalışıyorum. Kendi kendime fısıldayarak ekliyorum, "Tek sorun, kendim olmak yalancı olmak anlamına geliyor." Ben bir yalancıyım. Ben bir aldatıcıyım. Bu özellikler içime derinlemesine işlemiş ve parmağımı şıklatarak ortadan kalkacak şeyler değil.

Hailey bana cesaret verici bir bakış atıyor. "O kısmı hallediyoruz."

Daha iyi olmayı öğrenmem gerekiyor. İyi ve dürüst olmayı. Kişiliğimin bir parçasını koparmadan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Hailey için, diye kendime hatırlatıyorum.

Bu iki kelime sanki kalbime kazınmış gibi. Hailey için bunun yürümesini sağlamaya çalışıyorum.

Bunu mahvetmeyeceğim.

O boş rotundada bir çalışan ararken, ben etrafımda dönüp göz alıcı ortamı içime çekiyorum. Büyük, lekesiz pencerelerden, minderli sallanan sandalyelerin bulunduğu çepeçevre veranda ve etkileyici bir golf sahası görüyorum. Victoria Country Club'da olimpiik boyutlarda bir havuz da var. Bütün öğleden sonra güneşlenip piña colada içemeyecek olmamız biraz can sıkıcı.

Hailey, Betty Boop saatine bir göz atıyor. "Yemin ederim, oryantasyon saat dokuzda olacaktı." Sanki bir bilgiyi yanlış hatırlamış gibi, doğal kahverengi kaşlarını çatıyor.

"Katherine muhtemelen geç kalmıştır." İçecek arabasından kendime bir içecek alıyorum. Su sürahisinde salatalıklar yüzüyor ve cilalı bir bardağı dolduruyorum.

Hailey dergi masasına göz atıyor.

Yanına yaklaşıyorum. "Oooh, *Celebrity Crush*." Dedikodu dergisini alırım ve salatalıklı suyumu yudumlarım.

"Bunu nasıl okuyabiliyorsun bilmiyorum." O ise çoktan "Hellraiser: Şeytan'ın Korkunç Tarihi" başlıklı bir *National Geographic History* dergisini karıştırmaya başlamıştır. "Belki yüzde ikisi gerçekten doğrudur."

Haksız değil. "Ama insanlar yüzde doksan sekizinin muhtemelen saçmalık olduğunu bilseler de, kendilerini tutamıyorlar ve bunun doğru olduğuna inanmak istiyorlar," diyorum ona, sayfayı çevirirken. "Ünlüler söz konusu olduğunda ben de o insanlardan biriyim, Hails. En sevdiğim erkek grubu üyesinin en sevdiğim aktrisle çıktığına *inanmak* istiyorum. Ne kadar tatlılar, değil mi?" Los Angeles'taki Grove'da alışveriş yapan sözde çiftin bir fotoğrafını gösteriyorum.

Hailey'nin yüzünde mükemmel bir ciddi ifade var. "Bu sahte."

Fotoğrafa bakıyorum. "Sahte aşk olsa bile, sıkıcı 'kız erkekle tanışır, kız erkekle çıkar, kız erkekle evlenir' hikayelerinden çok daha heyecan verici bir aşk hikayesi. Ben sürprizleri severim. 'Kız erkeğin berbat olduğunu anlar, kız kızla çıkar.' Ya da 'kız erkekten nefret eder, kız erkekle yatar.'"

"Kızın erkeği sevmiş gibi yapması mı?" diye soruyor Hailey. "Erkeğin kızı sevmiş gibi yapması mı?" "Aynen öyle."

Dergisinden başını kaldırır. "Daha çok sen ve kardeşim gibi geliyor."

Gergin olmamaya çalışıyorum. "Hayır, Rocky ile aramızdaki şey şeytani bir aşk." Bir sayfa çeviriyorum. "Aynı anda patlayan iki inatçı ateşli insan."

"Kanıtlanmış bir kötü kombinasyon," diyor Hailey, *National Geographic* dergisini ilgiyle göz gezdirirken.

Onun bunu söylemesi canımı yakmamalıydı, ama midem düğümleniyor.

Hailey ve ben en iyi arkadaş olsak da, gençken Rocky'den hoşlandığımı ona açmadım. Rocky onun kardeşi. Bu durum karmaşık ve çetrefilli görünüyordu ve annem kadar onun da bizim birlikte olmamızı isteyeceğinden korkuyordum. Hailey'nin, bizim gerçekten kötü bir ikili olduğumuz fikrini pekiştirmesine ihtiyacım vardı. Ve belki de o haklıdır.

Rocky ve ben kavgacıyız. Bu, bir ilişkide sağlıklı bir unsur değil. Gerçi daha önce gerçek bir ilişki yaşamış da değilim.

"Kesinlikle," diye onaylayarak sayfayı çeviriyorum. "Sen tanıdığım en zeki insansın, bu yüzden senin bilgeliğin benim yol haritam."

"Ben sadece kitap bilgisi olan biriyim, Phebs," diyor Hailey rahat bir tavırla. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu büyük ve çirkin bir yalan."

Hâlâ okumaya devam ediyor, ama yanakları kızarıyor, cildi benimkinden daha pembe ve daha açık bir ton alıyor. "Yararsız şeyler hakkında yararsız bilgiler biliyorum. Tuvaleti tamir etmeyi ya da arabayı kontakla çalıştırmayı bilmiyorum. Senin aletlerin var. Benim ise kağıdım."

"Kağıt da işe yarar."

"Az miktarda. Sadece belirli zamanlarda, belirli ihtiyaçlar için." Dergiyi kapatır, kendisiyle ilgili bu gerçeklere boyun eğmiştir.

Ve ben, nasıl bu noktaya geldiğimizi merak ediyorum. Karşıımızdaki kişinin ne kadar harika olduğunu görmek daha kolayken, aynı harika özellikleri kendimizde görmek daha zor.

"Kağıdı seviyorum," diyorum en yakın arkadaşıma. Bana gülümsüyor. "Ben aletleri seviyorum."

İkimiz de sırtıyoruz ki, birdenbire mermer zemine topuk *sesleri çınlıyor*. Aynı anda arkamıza dönüyoruz; kırklı yaşlarında bir kadın, sert ama hızlı adımlarla yaklaşıyor. Kızıl saçları mükemmel bir topuz halinde toplanmış; bu kadında hiçbir şey yerinde değil. Kırıksız siyah kalem eteği vücudunun kıvrımlarını sarar ve ipek bluzuna altın bir isim etiketi takılmıştır: KATHERINE RHODES, MÜŞTERİ İLİŞKİLERİ MÜDÜRÜ.

Biraz nefes nefese ve on dakika geç kalmış. Geç kalması, kusur. Bu yakışmaz. Nasıl yapabilir?

Ne korkunç.

Beynimdeki kuru espri neredeyse beni gülümsetiyor, ama ukala biri gibi görünmemek için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Parmağı girişe doğru uzanıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Mermerin üzerine sürdüğüm çimleri işaret ettiğini anlıyorum. Merhaba yok, selam yok, sadece bir suçlama. *Harika*. Yalan söylemek için ağzımı açıyorum, ama kendimi durduruyorum.

"İş için geldik," diyor Hailey çabucak. "Ben Hailey Thornhall. E-posta yoluyla konuşmuştuk."

Katherine, Hailey'nin kıyafetini inceliyor: siyah pantolon ve beyaz düğmeli gömlek. Bu, Katherine'in e-postasında belirttiği ve benim de uyduğum kıyafet kuralı. Hailey'nin artık

kaş piercingi ya da dudak halkası yok. İkimiz de ortama uyum sağlamak için çaba gösteriyoruz... ama ben saçımı tekrar kahverengiye boyamadım.

Maviyi seviyorum ve e-postada saç rengi hakkında bir şey yazmıyordu.

Katherine'in kolunda, ülke kulübünün logosu olan tomurcuklanan pembe dağ defnesi bulunan iki küçük bez çanta asılı. "İkiniz de yenisiniz ve ben kendimi tekrar edecek kadar meşgul değilim, yani bir hata sorun değil—ikincisi ise kovulma sebebi." Bardağı elimden kapıyor. Su bana sıçırıyor. *Ne oluyor...* "Bu misafirler için. Sen burada misafir değilsin."

Bluzumdaki ıslak yeri silkeliyorum.

"Anlaşıldı." Kuru ses tonuma öfkeyle bakıyor.

O beni küçük düşürmeye çalıştıkça, ben de öfkelenip buraya aitmişim gibi davranmak istiyorum. Ama burada hiçbir gücüm yok ve sonunda kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmış, ıslak bir kaniş gibi hissediyorum.

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum.

Keskin bakışları Hailey'e yöneliyor. "Dergiler de misafirler içindir." Elimden *Celebrity Crush*'ı alıyor ve Hailey'den Satan dergisini aldığı anda, derginin başlığı ve Hailey'in gri gözlerini gölgeleyen kalın eyeliner çizgisi karşısında donup kalıyor. Katherine muhtemelen Hailey'in her gece Ouija tahtasını çıkarıp şeytanla iletişim kurduğunu düşünüyor.

Dudaklarımı düzeltip gülümsememi gizliyorum.

Bu, gerçeklerden daha uzak bir şey olamazdı, ama o bize kendimiz hakkında bir şey sormuyor, sadece dediklerini yapmamızı söylüyor.

Daha hızlı bir şekilde bize çantaları uzatıyor. "İçinde bir oryantasyon broşürü ve country kulübünün haritası var. Yerdeki pisliği kim yaptıysa, bir an önce temizlesin ve saçını düzelt." Bana bakıyor.

Yüzüm yanıyor. "Saçımın nesi var?" "Dağınık."

At kuyruğu yapmıştım ama en azından rengi hakkında yorum yapmadı. "Yüzündeki saçları çek."

Utangaç bir şekilde "Tamam" diyerek kabul ettim. Rocky'nin burada olup da benim ölmek üzere olan bir petunya gibi solmamı görmemesine çok sevindim.

"Bugün sana turu gösteremeyeceğim." Saatine aceleyle bir göz atıyor. "Havuzda bir sorunla uğraşıyoruz." Telefonuna bir göz attıktan sonra, sinirli bir nefes veriyor. "Tamam, görünüşe göre bugün Koning'lerin oğullarından biri sana oryantasyonu gösterecek. Benim bu işi halletmem gerekiyor."

Koning çocuklarının ne olduğunu sormadan Katherine hızla uzaklaşır ve çift kapıdan çıkarak evi çevreleyen verandaya ve terasa gider.

Hailey ve ben birbirimize "*ne oluyor lan*" bakışı atıyoruz. "Koning mi?" Hailey kaşlarını çatıyor. "Bira gibi mi?"

Şüpheyi doluyorum ve en iyi arkadaşım beni tuvalete kadar takip ediyor. Bir deste kağıt havlu alıyorum. "Koning bir aile mi?"

Markayı biliyorum. Koning, Amerika'nın hemen her yerinde. Futbol ve bira denince aklıma gelen içecek budur. Super Bowl reklamları da efsanevidir. Hepsinde ispermeçet balinaları ve klasik Koning altın tacı yer alır.

Hailey cep telefonu ile internette arama yapıyor. "Ve şüphelerin... doğru. Şirket 1826'da bir aile tarafından kurulmuş."

"Bunun doğru olmasını istemezdim." Saçımı daha düzgün bir at kuyruğu şeklinde topluyorum; bira aristokrasisinin içinde bulmuş olabileceğimiz düşüncesi beni biraz daha gerginleştiriyor. Burası küçük, bağımsız bir bira fabrikası değil. Koning, Budweiser'ı üreten şirket olan Anheuser-Busch'un en büyük rakibi.

Konings ailesi muhtemelen paraya ve prestije sahip, bu iki özellik de ailem için adeta kedi nanesi gibi. Bu işin içinde uzun vadeli bir dolandırıcılık kokusu var ve benim Tinrocks ve Graves için yeni bir iş koklamamam gerekiyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor Hailey kayıtsız bir tavırla, ama hızla daha fazla kağıt havlu topluyor. Biraz endişeli görünüyor.

Konings ailesinin bu küçük Connecticut kasabasında kökleri olması ve bizim de yeni bir hayat kurmak için tam da burayı seçmiş olmamız gerçekten... inanılmaz geliyor.

Girişe geri dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum ve beyaz mermerdeki çim lekesini ovuyorum. Hailey de yanıma diz çöküyor ve en inatçı yeşil izi temizlememe yardım ediyor.

"O aileyle akraba olan kimsenin burada olduğunu sanmıyorum," diyorum Hailey'e, ovuştururken. "Belki de kötü şöhretli, bira içen üniversiteli gençler country kulübünde dolaşıyor ve altı paket Koning Lite içiyorlardır."

Hailey, ana rotundadaki ışıltılı avizeye dikkatle bakıyor. "Daha çok burbon içen gençler gibi."

"Bu aralar daha çok bira içiyorum."

Arkamızdan gelen tanıdık ses beni irkiltir. Diz çökmüş bedenlerimizin etrafından dolaşır ve biz de başımızı kaldırırız.

"Sen." Hailey ağzı açık kalır.

Şık spor ceketini ve deri tekne ayakkabılarını giymiş Jake, hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi kollarını kavuşturmuş. Hailey ve ben yerden kalkarken "Ben" diyor. Kirli kağıt havluları topak topak topluyorum ve Jake neredeyse saçlarıma somurtuyor.

Hayal kırıklığının çoğunu, onun tavsiyesini dinlememiş olmamdan kaynaklandığını hissediyorum. Ama sahip olabileceğim bu yeni normal hayatta, mavi saç *istiyorum*.

"Koning oğlu mu?" Hailey önemli soruyu soruyor. "Bu ne anlama geliyor ki?"

Derin bir nefes vererek kollarını indirdi. "*Katherine*." diye inledi. "Kardeşlerimi ve beni küçüklüğümüzden beri tanıyor." Sanki bu, soruyu cevaplayacakmış gibi söyledi.

"Siz çok bira içenler misiniz, Koning kardeşler?" diye soruyorum, ama sesim gergin çıkıyor. Yapmacık. Artık her şeyi sorguluyorum. *O kadar zengin olamaz.*

"Annemin kızlık soyadı Koning," diye açıklıyor.

Tamam, o kadar zenginmiş.

Hailey ifadesiz bir yüz ifadesini koruyor. "Yani ailenin bira şirketi mi var?" Jake başını sallıyor.

Donakalıyorum. "Bu ülke kulübü de onlara mı ait?" Yoksa Katherine neden bize oryantasyonu vermek için onu seçsin ki?

"Evet." Jake, bugün bu konuşmayı yapmak istemiyormuş gibi derin bir nefes alır. "Öyle."

"Neden bir şey söylemedin?" Hayal kırıklığına uğramış bir anne gibi kollarımı kavuşturuyorum. Loft'ta bize kim olduğunu söylemek için her türlü fırsatı vardı. Burada çalışacağımızı biliyordu.

"Ailemden bahsetmek istemedim." Söyleyişinde, eminim çok az kişinin fark edebileceği ince bir acı tonu var.

"Haklısın," diyor Hailey, aile meselelerinde ketum davranılmasını tamamen anlıyormuş gibi.

Ama bu durum farklı. Biz suçları saklıyoruz.

O ne saklıyor?

"Bu biraz samimiyetsiz geliyor," diyorum Jake'e. "Burada çalışacağımızı biliyordun ve üst sınıf tarafından yutulmamamız için bize ipuçları veriyordun, ama gerçekte, bu sadece senin country kulübünün standartlarına uymamız içindi."

"İkisi de," diyor Jake. "Bir kıyafet kuralımız var. En iyi arkadaşın senden daha çok saygı duyuyor gibi görünüyor." Yine saçlarıma bakıyor.

"Koyu mavi. İnsanların dikkatini mai tai kokteyllerinden ve pickleball derslerinden uzaklaştıracaklarını anladığım, Disney World'e gitmişim gibi pamuk şeker mavisi değil."

Başını sallıyor. "Mesele o değil..." Telefonu çalınca sözünü kesiyor, ama bu otomatik zil sesi değil. AC/DC'nin "Highway to Hell" şarkısı yankılanan rotundada gürültüyle çalmaya başlıyor. Sanki ukala bir yorum beklermişçesine, cebinden telefonu çıkarırken bana dik dik bakıyor.

Aklımda hiçbir şey yok.

Sadece tersini yapmasına şaşırdım. Çoğu insan telefonunu titreşime alır.

Bize sırtını dönerek telefonu açar. "Şu anda yardımcı olamam, Trent. İki yeni garsona oryantasyon yapıyorum."

Hailey büyük çatışmalardan hoşlanmaz ve ev sahibimizle olan bu durum her saniye daha da karmaşık hale geliyor. Bana doğru eğiliyor. "Burada çalışmak zorunda değiliz. Hala kitapçıda o iş ilanı var."

Sadece bir pozisyon açıldığında o işi reddetmiştik. Birlikte çalışmak istiyoruz ve belki de mükemmel bir işe sahip olup

en iyi arkadaşım ile çalışmak. Eğer ikisinden birini feda etmem gerekirse, mükemmelliği bir kenara bırakırım.

"Hayır, bunu başarabiliriz," diyorum ona.

Bana daha da dikkatli bir şekilde bakıyor. "Emin misin?"

"Kesinlikle." Parmağımla kalbimin üzerine bir X çizerek ona söz veriyorum.

Hailey rahatlamaya çalışıyor.

Jake'in sesi yükseliyor. "Ciddi misin? Peki." Hırlayarak, "*Peki* dedim, Trent. Ben hallederim." Telefonu kapatır ve arkasını döner.

"Şeytanla mı konuşuyordun?" diye şaka yapıyorum. "Bunun için bir dergi var." Kafası karışıyor.

Yüzüm kızarır. "Çünkü şarkı... 'Highway to Hell'... ve bir tarih dergisi —biliyor musun, boş ver." *Siktir et yeni hayatımı.*

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Hailey.

"Evet, her şey yolunda," der bu sefer daha nazik bir sesle, telefonunu cebine koyar. "Hadi işimize bakalım da ikiniz de vardiyanıza başlayabilesiniz." Hiç duraksamadan uzun koridoru boydan boya yürür. Hailey ve ben onun uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşar adımlarla ilerleriz. "Kulüpte, teras yemek salonu dahil olmak üzere beş yemek salonu var. Katherine hafta başında vardiya programını e-posta ile gönderecek, ama işler saat başı değişiyor. Konuklar nerede yemek yemek istediklerini seçerler ve başka bir alanda ekstra eleman gerekirse, oraya kaydırılırsınız."

Çift kapının önünde hızını neredeyse hiç kesmiyor. "Misafir soyunma odaları, kütüphane ve yemek salonu olmayan her yer yasak. Bazen havuzda ve atıştırmalık servisi için daha fazla garsona ihtiyaç duyarız; yine, ihtiyaç duyulan yerde görev alacaksınız. Ziyafetler ve etkinlikler sık sık düzenlenir ve tam zamanlı personel olarak bunlarda çalışmanız beklenir."

Kapıları iterek açar. Yuvarlak masalar, bordo deri sandalyeler ve ışıklı avizeler bu zarif ve sıcak atmosferi oluşturur. Yüksek pencerelerden ışık içeri dolmaktadır, bu yüzden burası sigara içme salonu olamaz. Muhtemelen ana yemek salonudur.

"Burası ana yemek salonu," diyor.

Gülümsüyorum. Tamam, dedektiflik becerilerim henüz çok paslanmamış.

"VCC'de duyduğunuz her şey burada kalır. Bu konuklar mahremiyet için para ödüyorlar ve çok da fazla para ödüyorlar. Bu da aklıma bir şeyi getirdi..." Bana dönüyor. "Bahşiş beklemeyin. Üyelik aidatına dahil olduğu için bahşiş verilmeyen bir kulübüz."

Bahşiş yok.

Kirayı ödeyebilmek için *bahşişlere* güveniyorduk.

Peki bunu söylerken neden bana baktı? Para için çaresiz mi görünüyorum? Yoksa çatı katında ona neredeyse içimi mi gösterecektim? Çoğu insanı nispeten iyi okuyabiliyorum, ama o daha çok buğulu cam gibi. Bundan nefret ediyorum.

Bizim yaşlarımızda minyon bir kızı çağırıyor. Siyah saçlarını sevimli, düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplamış, bizimle aynı siyah pantolon ve beyaz gömleği giymiş

. "Chelsea," diyor. "Bunlar Phoebe ve Hailey. Senin stajyerlerin olacaklar."
Chelsea yapmacık bir gülümseme takınıyor. "Harika. Beni takip edin."

Jake bizi Chelsea'ye teslim ettikten sonra telefonum titriyor. Üç kez. O bunu fark ediyor ve bana aşırı ilgiyle yan gözle bakıyor; ben de o ortadan kaybolana kadar gelen mesajları kontrol etmeyi bekliyorum.

**206-555-1983: Oliver'dan. Şimdi ciddi ciddi endişelendim.
Neredesin??**

**206-555-1983: Bana koordinatlarını ver. Nova ve ben, nerede olursan
ol, hiçbir soru sormadan yanına geleceğiz.**

**206-555-1983: Eğer biri bu telefonu çaldıysa ve sahibine bulaştıysa,
yanlış kişiyle uğraşmışsındır.**

Üç farklı cevap yazıp hemen siliyorum.

Ben iyiyim.

İyiyim.

Endişelenme.

En kötü kardeşlik örneğini sergileyip hiçbir şey söylememeye karar verdim. Kalbimde ve midemde bir düğüm var. Rocky, kardeşlerimle o ilgileceğini söyledi. Umarım kontrolü ona bırakarak bir hata yapmıyordur.

Dokuz

Rocky

Ailem beni Hailey ve Trevor'la bir haftadan uzun süre yalnız bıraktığında on üç yaşındaydım. Annem beş tane tasarımcı elbisesini çantasına koydu, topuklu ayakkabılarını da paketledi; okuma gözlüğü burnundan kayıyordu, kuaförden yeni çıkmış kestane rengi saçları dağınıktı.

Yatağının ayak ucundaki yumuşak pufta oturmuş, bana aldığı bir yığın beyzbol kartına ilgi gösteriyormuş gibi yapıyordum.

"Graves ailesi Dallas'ta yardımımıza ihtiyaç duyuyor," dedi bana. "Birkaç hafta sonra döneceğiz."

Dudaklarımı yaladım, Nova, Oliver ve Phoebe'nin bir yerlerde yalnız kaldıklarını hayal ettim. Elizabeth Graves kaçamayacağı bir karmaşaya bulaşırken terk edilmişlerdi. "Ben de sizinle gelmem mi gerek?" diye sordum.

"Bu sefer olmaz, Brayden." Ayağa kalktı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Uslu dur." Bu tavsiye genellikle Elizabeth'e de gösterdiği o sırtıyla birlikte gelirdi. Ama en yakın arkadaşı yanında olmadan, daha hüzünlü görünüyordu. En sevdiği ciltli kitapları Loro Piana marka bir el çantasına attı. Hızlanarak.

Dört farklı soru sordum.

Bir iş ters mi gitti?

Nova'nın parmağı

var mı?

Neden neredeyse bir ay sürecektir?

Phoebe iyi mi?

Babam siyah kravatını sıktı. Bana daha sert bir bakış attı. "Bu seni ilgilendirmez. Kardeşlerine göz kulak olacaksın. Biz yokken sorumluluk sende."

Derin bir nefes aldım. "Bırakın da sizinle gelelim."

"Burada kalmanız daha güvenli," diye teselli etti annem.

"Orada da onlara göz kulak olabilirim!"

"Gelmeyeceksin," dedi babam kesin bir sesle. "Ve bu konu kapanmıştır."

Beyzbol kartlarına öfkeyle baktım. Bebek bakıcılığı yapmaktan daha çok, hiçbir şeyden haberdar olmamaktan nefret ediyordum ve bana hiçbir şey açıklamıyorlardı.

On üç yaşındaydım ve cevapları, büyük resmi öğrenmeye hakkım olduğunu düşünüyordum.

Geriye dönüp bakınca, *her şeyi* bana anlatmak için çok küçüktüm. Daha az şey bilseydim, yakalanırsak kendimi suçlu duruma düşürme ihtimalim daha az olurdu. Ama annemle babamın yaptığı şey, bizi korumak kadar kendilerini korumak içindi de.

Bencilce. Büyüdükçe, hepsinin ne kadar bencil olduğunu daha iyi anladım. Sonuçta biz onların küçük piyonlarıydık ve ben onları alt edebilecek durumda değildim.

Dallas hakkında tartışmayı bıraktım.

Graves'lerden bu kadar uzun süre ayrı kalmak bizim için garipti.

Onları geri istiyordum.

Onu geri istiyordum.

Ailem gitmişti. Savannah'ın güneşli sahilinde kalıyorduk. Taze boyanmış, evi çevreleyen verandada sıcak ve nemli bir hava beni sarmıştı. Yedi yaşındaki kardeşim, yemyeşil ön bahçede koşuşturup avuçlarında cırcır böcekleri yakalamaya çalışıyordu.

Ödevini bitirmesi için onu geri çağırmak üzereydim. Ta ki sallanan sandalyenin üzerindeki ders kitabını fark edene kadar — tüm matematik ödevleri, doğrudan sayfanın üzerine kalemle yazılmıştı.

"Onun sadece birkaç yılı kaldı," dedi Hailey hamaktan. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

İlk başta, elindeki kitapçıkta yazan bir şeyi okuduğunu sandım. Ama o bahçeye, Trevor'a doğru baktı. "Annemle babamın konuşmasına kulak misafiri oldum. Onun 'sevimliliğinin' kaybolmasına sadece birkaç yıl kaldığını söylediler."

Midem burkuldu. "Yaşlanmadan önce," diye yeniden ifade ettim.

O başını salladı. Trevor en küçüktü ve hepimiz daha önce masum, parlak gözlü ve neşeli bir çocukmuş gibi davranmıştık. Anne babamızı daha güvenilir göstermek için her şeyi yapardık. Ama Trevor sonuncusu olacaktı. O zaman ailede gerçekte nereye ait olduğunu bulmak zorunda kalacaktı.

Amacını.

Rolünü.

Ama bunu bulmakta zorlanacağını sanmıyordum. Kız kardeşimiz gibi, o da zekiydi. Bana hiç benzemediğine seviniyordum.

Yavaşça — ya da bakış açınıza bağlı olarak hızlıca — *acımasız*, alaycı ve koruyucu birine dönüşüyordum. İnsanlığın çoğuna olan inancımı kaybetmiştim. Çoğu insanın beni de aynı kolaylıkla kazıklayacağını bildiğim için, herkesi kazıklamak kolaylaşmıştı.

Trevor henüz insanlardan bıkmamıştı. Sert kenarları yoktu. Kimseyle bir derdi yoktu. Damarlarında zehir yoktu.

Küçük kardeşim için bunu seviyordum.

Hailey'e yaklaşıncı, omzumu hamakının bağlı olduğu sütuna dayadım. O tekrar okumaya başladı. Kapakta bir güve resmi vardı. Belki bir bilim kitabıydı? O kadar çok okuyordu ki, takip etmek zorlaşmıştı.

Ben sormadan, "*Phengaris rebeli*"'yi hiç duydun mu?" dedi. Kafamı salladım.

"Genel olarak dağ Alcon mavisi kelebeği olarak bilinir." Gözlerini kitaptan ayırıp bana dikti. "Hayır mı?"

"Alcon mavisi..." Hamakta onun yanına oturdum ve Hailey bana yer açmak için bacaklarını kıvırdı. Sayfaya göz attım. "Biyoloji kitabımda böyle bir şey vardı sanmıyorum, Hails. Neyi bu kadar özel?"

"Tırtılken, işçi karıncaları kandırarak kendisini koloniye sokar. Karıncalar tırtılı şımartır. Ona yiyecek getirir ve korurlar. Çünkü tırtıl, karıncaya kendisinin de bir karınca olduğuna inandırır. Daha doğrusu kraliçe karınca olduğuna."

Vay canına. Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl?"

İlgime gülümsedi. "İşçi karıncalar ve kraliçe karıncalar farklı sesler çıkarır. Bu tırtıl türü, aradaki farkı ayırt etmeyi ve kraliçeyi taklit etmeyi öğrendi. Sonra evrimleşerek, yavrularının da bunu yapmasını sağladılar." Bakışlarımız, Trevor'ın avuçlarında nazikçe bir çekirgeyi tuttuğu bahçeye geri döndü.

Bu karşılaştırmamın ağırlığı göğsümü sıkıştırdı.

"O zaman tırtıl her şeyi çözmüş. Kraliçeyi taklit et. Terlemeden istediğini elde et."

Gözlerini kırptı. "Tırtıl bir parazittir."

Bunu sindirdim. "Kim karınca olmak ister ki?"

Naif aptallar.

Çaresiz, güvenen kurbanlar.

Ben asla öyle olmazdım.

"Kimse aldatılmayı seçmez," diye mantıklı bir açıklama yaptı.

"Ama her zaman karıncalar ve tırtıllar olacak. Ve sonunda tırtıl her zaman kazanacak."

Bunu düşünerek başını salladı. O her zaman düşünceli biriydi. Gözleri tekrar kitabına düştü. "Bir bakıma rahatlatıcı," dedi bana. "Bizim benzersiz olmadığımızı bilmek. Hayvanlar aleminde pek çok başka varlık bu yaşam tarzını bizden önce benimsedi." Bana gülümsedi. "Kim kraliçe olmak istemez ki, değil mi?"

Hailey bana Alcon mavi kelebeği hakkında bilgi verdiğinden beri, kendime *kraliçeyi taklit etmem* gerektiğini hatırlatıyorum.

Country kulübüne vardığımda yaptığım şey bu. Şüphelenmeyen karıncalar bir sahtekarı kolonilerine alırken, ben parmağımı bile kıpırdatmıyorum.

Connecticut, Victoria'daki yeni kimliğim, istediğimden daha gerçekçi, ama Hailey'in kardeşi olduğumu zaten kanıtladım, bu yüzden bu parametreler içinde oynamak zorundayım.

Adı: *Grey Thornhall*

Meslek: *Yatırımcı (neye yatırım yapacağı henüz belli değil)*

Neden buradayım: *Victoria'ya taşınmayı düşünüyorum*

Medeni Durum: *Boşanmış*

Carter'a evlilik cüzdanı ve boşanma belgeleri hazırlaması için başvurdum. Phoebe'nin yalanını tartışmasız hale getirmek bana dört bin dolara mal oldu. Ofiste sıradan bir gün daha.

Arnavut kaldırımlı bir veranda geniş bir havuzu çevreliyor, ancak dış alanın çoğu çimlerle kaplı. Şezlongum bile sanki İngiliz kırsalına adım atmışım gibi çimlerin üzerinde duruyor. Koyu renkli güneş gözlüklerim gözlerimi gölgeliyor ve havuzun diğer tarafında bir yöneticinin üniversite çağındaki iki genci köşeye sıkıştırmasını izliyorum.

Kızgın bir şekilde ellerini sallıyor.

O gelmeden önce, gençler suya bomba atıyorlardı. Bir çocuk bile onun neden kızdığını anlayabilirdi.

Zengin pisliklerden *nefret ederim*. Hayatımın çoğunu onlardan biriymiş gibi davranarak geçirdiğim için bu oldukça ironik.

Yüzümdeki gerginliği gevşetmeye çalışırken, avucumdaki telefona bakıyorum.

Trevor: **Beni burada istediklerini söylediler. Annemi ve babamı yüzüstü bırakmam.**

Mesajı tekrar tekrar okuyorum ve dişlerimi ne kadar çok gıcırdatırsam çenem o kadar ağrıyor. Onları neden önemseydiği, hiçbirimizin gitmediği bir terapistle sorulması gereken bir soru. Ama anne ve baba sorunlarımızdan bağımsız olarak — ki bu sorunları herkesten farklı olarak sadece *ben* taşıyor gibiyim — onu Seattle'da bırakıp benim olmadan onların emirlerini yerine getirmesini istemiyorum. Hepimizin bir arada olmamamızdan nefret ediyorum.

Buna Phoebe'nin kardeşleri de dahil, Nova'yı kırk sekiz saatliğine ıssız bir adada bırakmaktan keyif alsam bile. Bana onun adına onlarla konuşma yetkisi verdi ve onu tanıyorum. Onlara asla yalan söylemez. Asla onları manipüle etmez. *Ben de istemiyorum*. Ama onlara ne söyleyeceğime tam olarak karar vermedim.

Kendi kardeşimle ilgili bir karar verdim. Trevor'a şunu söyledim: **Connecticut'tayız. Buraya gelmen için sana koordinatları vereceğim. Bu aramızda kalacak.**

Hailey ve Phoebe, yerlerini ifşa ettiğim için mutlu olacaklar mı? Muhtemelen hayır, ama Trevor'ın anne babamıza hiçbir şey söylemeyeceğine güveniyorum. İşler ters giderse, onun burada olması da iyi olacak. Ve gerçekten... Onun burada, annemle babamdan *uzakta* olmasına ihtiyacım var. Bu, ona gerçeği söylemem için yeterli bir neden.

Kardeşıme bir mesaj daha gönderiyorum: **Seni burada istiyorum. Eğer fikrini değiştirirsen, gelip seni kendim alırım. Ailemiz kendi başının çaresine bakar.**

"Yine o zaman geldi." Bir kız dikkatimi çekiyor. Benim yanımdaki sandalyede oturmuş, müdürün o serserilere nutuk atmasını izliyor. Güneş gözlüğü

ve kahverengi gözleri benimkilere kayıyor. "Caufield üniversite öğrencileri geri dönmüş."

Telefonumu mayomun cebine koyuyorum. "Bunu karşılayabiliyorlar mı?" Yıllık aidat yüz bin dolar.

Bu sabah, Victoria'ya taşınmamaya karar verirsem kullanmadığım kısmın bana orantılı olarak iade edileceği şartıyla ödediğim bir fatura. Ama son işimden bu masrafı karşılayacak kadar param vardı.

"Aileleri karşılayabilir. Ve inan bana, üniversiteden sonra en iyi şirketlerde mülakat ve staj fırsatları elde etmek istiyorsan, burası ağ kurmak için çok önemli. Aileleri faturayı ödeyecek, sorun yok." Bacaklarını şezlongun kenarına sallayarak bana dönüyor. Beyaz bikinisi, sıcak kahverengi teniyle tezat oluşturuyor. "Ben Valentina." Elini uzatıyor. "Adımı sevmiyorum, o yüzden genellikle Val derler."

Elini sıkamak için öne eğildim. "Rocky."

Gözleri parladı. "Lütfen bunun gerçek adın olduğunu söyle. Birbirimize acılarını paylaşabiliriz."

"Takma ad," diyorum boğuk bir nefesle. "Ve senin adın çok güzel, Val."

Yüzü kızarır, sonra gülümser. Gülümsemesinin samimi olduğunu anlayabiliyorum. Yanaklarımızın her iki yanındaki zygomaticus major kasları, bilinçli olarak kontrol edilmesi en zor kaslardan bazılarıdır.

Hailey kitap okur.

Ben insanları okurum.

Val'den tek istediğim bu kasaba hakkında bilgi. Ve kendimi terası taramamak için zorluyorum. Hailey'i ya da Phoebe'yi görmedim ve buraya gelmemin asıl nedeni bu.

Kız kardeşim ve en yakın arkadaşının "normal" oldukları ilk günlerini gözetlemek için – bu ne anlama geliyorsa artık.

"Bunu seven ikinci kişi sen olacaksın," diyor Val. "Annemin hemen ardından." "O zaman zevklerimiz aynı." Ona gülümsüyorum. "Annen ve ben."

O neşeyle gülüyor.

Parmağında yüzük yok, ama bir işletme ders kitabı okuyor. Öğrencilere "*lisans öğrencileri*" diye hitap etmesi, lisans derecesini çoktan almış olduğu anlamına geliyor.

"Lütfen bana kulübe sık sık geleceğini söyle," diyor. "Ona kendin söyleyebilirsin." *Meraklı davranıyor.*

Votka sodamdan bir yudum alıyorum. "Düşünüyorum." Cebimde telefonum titriyor.

"İş dünyasındaysan, burada kurabileceğin çok sayıda bağlantı var," diyor Val. "Caufield'da MBA yapıyorum ve mezun olduktan sonra üç işim garantili."

Telefonumu çıkarıyorum, sanki çok önemli biriymişim gibi ona yarı dikkatimi veriyorum. Bu, herkese karşı kullanılacak iyi bir taktik olmazdı, ama o “sevilmek için çaresiz” bir hava yayıyor, bu da benim güvenilirliğimi kanıtlamamı ve onu ikna etmemi kolaylaştırıyor.

“Benim zaten bir işim var,” diyorum ona.

Yüzünden bir sıcaklık yayılıyor. “Tabii ki var. Yani, buradasın.” Boğazını temizliyor ve bana doğru eğiliyor. “Peki ne iş yapıyorsun?”

“Yatırımcıyım,” diyorum, telefonumdaki mesajlara bakarken daha ilgisiz bir tavırla.

206-555-1983: Ben Oliver. P'ye ulaşamıyorum. Onunla birlikte misin?

Nova: Kız kardeşim nerede lan?

Görünüşe göre kardeşleriyle yapmam gereken “konuşmayı” daha fazla erteleyemeyeceğim. Telefonumu sürekli arayıp duracaklar. Onları suçlayamam. Hailey'i bulmaya çalışırken ben de aynısını yapardım.

"Bu hafta sonu bir parti var," diyor Val. Telefonumdan başımı kaldırıp tekrar ona dikkatimi veriyorum. Yüzü aydınlanıyor. "Bölgedeki herkes ve bazı caufers — Caufield öğrencilerine böyle diyoruz — orada olacak. Sen de gelmelisin."

“Bir bakayım.”

Bana bilgileri veriyor, ben de telefonuma kaydediyorum.

Otururum, ayaklarımı yere dayarım. “Peki, yerli ya da caufer olmayanlara ne diyorsunuz?”

“Skunklar.”

Yine, burayı şimdiden sevmemeye başladım. Ama dürüst olmak gerekirse, her yeri sevmiyorum. Kaşlarımı kaldırıp güneş ışığında sırtıyorum. “Yaratıcı.”

Gülüyor. "Eğer buraya taşınırsan, farkına bile varmadan yerli olursun. Endişelenmene gerek yok."

“Endişelenmiyorum. Bana skunk diyebilirsin, Val.” Telefonumu tekrar cebime koyuyorum. “Bu, skunk olduğum anlamına gelmez.” Votka sodamı bitirip ayağa kalkıyorum. “Yemek salonunda öğle yemeği yiyeceğim. Bana katılır mısın?”

Burada kim kimdir konusunda ondan daha fazla bilgi alabilirim.

Gülümsedi. “Aslında çok isterim. Önce takım elbisemi değiştireyim, sonra orada buluşuruz.”

Gençken insanları ikna etmek bu kadar kolay değildi. Genç Rocky, aynı sonuca ulaşmak için iki kat daha fazla çaba sarf ederdi. Bunun benim becerilerimle pek ilgisi yoktu, tamamen yaşımla ilgiliydi. Yaşlandıkça, insanlar benim uydurduğum saçmalıklara daha çok inanıyor.

Yirmi beş yaş, işi mahvedebilecek şüpheleri uyandırmak için hâlâ yeterince genç bir yaş, ama sakal izlerim ve spor salonuna düzenli gidişlerim sayesinde, yaşımlı belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Hiç sorgulanmadan ve tereddüt edilmeden otuzlu yaşlarda gibi görünüyorum.

Valentina yaşımlı sorgulamıyor.

Statümü sorgulamıyor.

Onu gelecek için cebime attım. Ne işe yarayacağını bilemiyorum, ama birkaç dakika içinde, Victoria'da sattığım kendim versiyonuna inandı. Ve bu tek başına paha biçilemez.

Phoebe'nin bir dolandırıcılık dışında alay edeceği, doğal ve kendini beğenmiş bir yürüyüşle havuz alanından ayrılıyorum. Ve açıkça belirtmek gerekirse, ben her zaman böyle yürürüm. Sanki ayaklarımın bastığı yere yüzlerce kez gelmişim gibi, oysa bu topraklara ilk kez basıyor olsam bile.

Soyunma odalarına doğru ilerlerken, onu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

Val'i ve bu kasabadaki sosyal hiyerarşiyi düşünmem gerek. İşler sarpa sardığında kız kardeşimi ve Phoebe'yi koruyacak şeyleri.

Spor ceketimi giyerken, tanıdık bir ses aniden kulağıma çarptı.

"Onun atını satmayacaksın," diyor Jake telaşla fısıldayarak. "O sadece bir yıldır yok, anne. Onun sevdiği her şeyi öylece silip atamazsın."

Çaresizlik.

Kolayca istismar edilebilen bir duygu.

Bir sıra maun dolap, Jake Waterford'u görüşümden engelliyor. Ya da daha doğrusu, Jake *Koning* Waterford. Bu sabah kulübü baştan sona araştırırken keşfettiğim "eğlenceli" bir gerçek. Jake zengin ve kız kardeşinin ölümünden dolayı duygusal olarak dengesiz.

Harika bir hedef.

Ama aynı zamanda kız kardeşimin ev sahibi ve bu durum benim için işleri yeterince karmaşık hale getiriyor.

Ailemiz için bu önemli olmazdı. Kirli sularda yüzüp, içip, eğlenirlerdi ve sizi bunun doğal, sağlıklı bir kaynak olduğuna ikna ederlerdi. Bunun sizin için en iyisi olduğuna.

Ve sen de onlara inanırdın.

Lanet olsun, eğer burada olsalardı, Jakey-poo çoktan bir dart tahtasına asılmış olurdu. Onların Seattle'a çok bağlı olmaları ve onun hedef haline gelmemesi onun için bir şans.

Jake ile aramızı düzeltmek.

Yapılacaklar listemde. En altta, ama listede. Dolabı nazikçe kapatıp ortaya çıkıyorum.

Jake'in gözlerinde önce şaşkınlık, sonra da sinirlilik belirir. "Gitmem gerek, anne. *Lütfen* ben oraya varana kadar hiçbir şey yapma." Telefonu kapatır ve inanamıyormuş gibi başını sallar. "Burada ne işin var?"

On

Rocky

"**Ben** buraya üyeyim." Omzumu bir dolaba dayıyorum. O ise inanılmaz derecede gergin duruyor. Adamın sırtına masaj ve müshil ilacı lazım. Rahat davranmaya çalışıyorum. "Burada ne işin var diye sorardım, ama burası senin."

"Burası ailemin," diye beni düzeltir, sanki bir fark varmış gibi. Beni baştan aşağı süzer ve kafası karışıkça kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşir. "Üye olmak da ne demek? *Sadece ziyarete* geldiğini söylemiştin."

"Öyleyim," diyorum ve dolapların bulunduğu salonu gözden geçiriyorum. "Ama buraya taşınmayı düşünüyorum. Hayatımda bir geçiş dönemindeyim, o yüzden düşündüm ki... Neden olmasın?"

Jake'in kafası hâlâ karışık. "Burası sana göre değil."

Bu bir soru değil. Ödeyebileceğimi biliyor. Buradayım. Bekliyorum. O sadece bakıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Orada bir soru mu vardı, şampiyon?" *Böyle söylememeliydim.*

Gözlerini devirdi. "Kız kardeşin burada garson ve sen de üye. Mantıklı bir açıklama yap, *Rocky*."

"Grey Thornhall." Yeni takma adımı kullanarak kendimi yeniden tanıtıyorum. Kimlik kartı zaten cüzdanımda. Sanırım bu bir af bayrağı. "*Hadi baştan başlayalım, Jake*" deklarasyonu.

Gözleri kısılır. "Ve sen Grey adını kullanmıyorsun? Neden?" Sesi suçlayıcıdır.

Tanırım. Onunla tanıştığımda neden ona daha nazik davranmadım? *Çünkü bundan bir şey kazanacağımı düşünmemiştim. Çünkü Phoebe ve Hailey burada iş için bulunmuyorlar.*

Çünkü ben iyi bir insan değilim.

"Sahte nazik" olabilirdim — bu kadar kolaydı.

Yine de ona karşı nazik davranmadım. Neden bir an bile rol yapamadım bilmiyorum ve bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

Zengin olabilir, ama yine de küçük bir geyik yavrusu gibi. Anladığım kadarıyla, milyar dolarlık bir şirketin varisi olmanın tipik olarak getirdiği tüm kötü özellikleri taşıyor ve kaba, kendini beğenmiş ya da gösterişçi değil.

Bu yüzden mi ona karşı sahte nezaket göstermek daha zor? Belki de pisliğin teki olmadığı içindir?

Bu aptalca. Bunun cevap olabileceğinden de nefret ediyorum.

"İstersen bana Grey diyebilirsin," diyorum ona. "Sadece Rocky'ye daha alışkınım."

Bunu sessizce sindiriyor.

Tamam.

Daha dik duruyorum. "Kız kardeşim inatçıdır. Zorla yedirmeye çalışsam bile yardım kabul etmez, ben de kimseyi bir şeye zorlamayı sevmem. Kendi yolunda ilerlemek istiyor. Kendi başına." Bu tamamen yalan değil ve hala saçmalamaya başlamamış olmama şaşıyorum.

Belki de içten içe, onun bunu fark edeceğini biliyordumdur. Çünkü Hailey ve Phoebe gibi "Victoria'da dürüst olmak" için buraya gelmedim.

"Ve ben senin gibi zengin bir aileden gelmiyorum," diye ekliyorum. "Bazılarımız sahip olduklarımızı kendimiz inşa etmek zorunda kaldık."

Jake bunu bir hakaret olarak almıyor. Anlamış gibi başını sallıyor. *İlginç.*

İkimiz de bir saniye sessiz kalıyoruz.

Sonra o soruyor: "Eski karın boşanmada hiçbir şey almadı mı?"

"Evlilik sözleşmeleri bunun için var." Yalanı daha da derinleştirmekte tereddüt ediyorum. Onun, evlenmeden önce mutlaka evlilik sözleşmesi imzalayacağını türden bir kız olduğunu ima etmek. Midem bulanıyor.

Jake, gülümseyip "*Anlıyorum dostum*" diyecek türden bir insan olmayabilir.

Belki de anlamaz.

Tıpkı benim anlamadığım gibi.

Evlilik sözleşmesi için "yaratılmış" bir kadın türü yoktur, ama ben böyle bir türün var olduğuna inanan erkeklerden besleniyorum. Ve Phoebe'yi kesinlikle küçük düşürmek istemiyorum, bu yüzden bu düşüncüyü kendime saklıyorum.

"Evlilik sözleşmeleri bunun için mi?" Jake öfkeyle tekrarlar. "Yani her şeyi alıp ona hiçbir şey bırakmadın mı?" Sanki ben bir pislikmişim gibi konuşuyor.

"Arabayı o aldı."

Jake öfkeyle bakıyor.

"*Bir Porsche'ydi.*" Aramızdaki havayı yumuşatmak için bilerek yanlış telaffuzu kullanıyorum. Bu yaygın bir telaffuz. *Ortak bir nokta.*

"*Por-shuh,*" diye düzeltiyor.

Gözlerimi kırıyorum. "*Por-shuh,*" onun söylediği gibi tekrarlıyorum, gözlerimi devirmemeye çalışarak. O ise çoktan gözlerini devirmiş bile.

Tanrım, bu adam *benim* en kötü kabusum olabilir.

Bana tekrar baştan aşağı bakıyor. "Artık salı gününe kadar seni evden atacağım için hiç de kötü hissetmiyorum."

"Eski sevgilimle hâlâ arkadaşız," diye hatırlatıyorum ona. "Ben şiddet uygulayan bir pislik değilim ve onu ve kız kardeşimi evine alarak günü kurtarmış olmuyorsun."

Bana sanki o Luke Skywalker, ben de Darth Vader'mışım gibi bakıyor. *Babamla ilgili sorunlarım var.* Kafamda dolaşan çizgi roman referansları için Nova'yı suçluyorum.

Siktir et onu.

Siktir et Jake'i.

Bu konuşmadan kendim çıkmak üzereyim, ama Jake benden önce davranıyor. "Bir yere gidecek paran varsa, benim dairem olmasın." Soyunma odasından çıkıyor, sinirlenmesi misk kokulu bir parfüm gibi etrafa yayılıyor.

Derin bir nefes veriyorum ve telefonum yine titriyor. Bu sefer bir arama. Arayanı kontrol ediyorum, sonra tuvalete girmeden önce çalmaya bırakıyorum.

Tek kişilik bir

kabin.

Özel.

Kameralara bakıyorum.

Yok.

Hemen geri arıyorum.

İkinci çaldığında cevap veriyor. "Nova," diyorum.

"Phoebe neden aramalarımıza cevap vermiyor?" Fısıldıyor.

"Sana da merhaba."

"Bugün saçmalamayacağım, Rocky."

Bunun olacağını biliyordum. Sırtımı aynaya dayayarak lavaboya yaslanıyorum ve boynumdaki eski bir yara izini kaşıyorum. "O artık dolandırıcı mekanlarla işini bitirdi."

Uzun bir sessizlik. "Neden bunu söylemedi ki?"

Gerçek şu ki, Phoebe, Oliver'ın dolandırıcılık işlerinde onun rolünü üstlenmemesi için her şeyi yapardı. Fırsatı olsaydı, Hailey, Trevor ve hatta Nova için de aynısını yapardı. Belki de kısmen, kendisinin sadece bu işe yaradığına inandığı içindir.

"Utaniyor," diye yalan

söylüyorum. "Babanla

konusacağım..."

"Ne diyeceksin?" Lavabodan uzaklaşıyorum.

"Bir şeyler düşünürüm."

Gerginleşiyorum. "*Dean Winchester* gibi davranma."

"*Siktir git*" gibi bir şey mırıldanıyor. "Bana öyle demenden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Adın, uzayda aptalca altın bir kask takıp uçan bir çizgi roman karakterinden geliyor, ama *Supernatural*'da kardeşinin hayatı karşılığında cehenneme giden adam olarak anılmaktan rahatsız mısın?"

"Nova, yüzlerce çizgi romandan oluşan bir galaksiler arası polis gücünün parçası. Bana *Winchester* diyorsun çünkü Dean'i havalı bulduğun için değil, Dean'in babasının kızıyla yaladığını ve kardeşini doğru şekilde korumadığını düşündüğün için."

Yine nefes

veriyorum.

Haksız değil.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama havalı olan Dean. Sana *Sam* diyebilirim."

Nova bu yorumu görmezden gelir ve şöyle der: "Şu anda babanın kızıyla yalıyor olsaydım, lanet olası bir palto dolabında fısıldaşmazdım. Bana ne zaman aramamı istediğinde ona

aradığımı söyledim. *Yalan* söyleyip Phoebe'nin yolda olduğunu söyledim, kız kardeşimin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmasa bile."

Connecticut.

Nova ile aynı fikirde olmak istiyorum. Hatta onun yardımına bile ihtiyacım olabilir. Ona, ailemize güveneceğimden çok daha fazla güveniyorum.

Arkamı dönüp aynaya bakıyorum ve elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "O güvende."

"Bu sadece o ucuz barla mı ilgili?"

Bir an durdum. "Phoebe sana kendisi söylemeli."

"Belli ki söylemek istemiyor." Acısı sesini kısıyor. "O zaman bana bir şey söyle. Geri dönecek mi?"

"Muhtemelen yakın zamanda gelmeyecek." "İş başlamadan önce gelmeyecek mi?"

"Sanmıyorum." Bir an daha durdum. "Belki hiç geri dönmez. Ara veriyor. O ve Hailey."

"Ara mı?" Endişesi telefon hattından taşıyor. "Bu Carlsbad yüzünden mi?" O gece benimle birlikte arabadaydı. Bir şeylerin olduğunu biliyor ve benim gibi o da ne olduğunu bilmiyor.

"Sanırım öyle."

"Ama emin değil misin?" Gergin.

"Henüz kesinleşmedi. Bak, sana ve Oliver'a buraya gelmenizi söyledim, ama kızların yerine bakmanız gerekecek. Ailelerimize nerede olduklarını söylemeyin."

"Bana hiç yer söylemedin."

"Söylememi ister misin?"

"Oliver ve ben işten sonra oraya gidebilirsek, evet, ihtiyacım var." Yapmamalıyım.

Yapmalı mıyım?

Hepimizin bir arada olmasını istiyorum. Bu lanet olasıca ölümümüz olabilir. "Victoria, Connecticut. Ve, hey, ben ciddiym, Winchester. Onlara nerede olduğumuzu söyleme. Buraya gelersen, takip edilmeden gelmelisin, yoksa sana bir daha asla *Nova* demeyeceğim," diye ateşli bir şekilde fısıldıyorum.

"Anlaşıldı. Kızları ben idare ederim. Herhangi bir önerin var mı?"

Tavana bakıyorum. "Vaftiz annelere, kızların Indiana'da başka bir işe takıldıklarını söyle. Phoebe'nin internette sahte profil açmasıyla başladı. Ben de yardım etmek için oraya gittim. Kulübe geç kalacağız."

"Gösteri başladığında siz burada olmazsanız ne olacak?"

"Onlara geciktiğimizi ve sadece seninle iletişim kurduğumu söyle. Böylesi daha kolay." "Anladım." Karalama sesleri duyuyorum.

Lanet olsun. "Gerçekten not mu alıyorsun?" "Kimse görmeyecek. Günlüğümde yazıyor."

"Babamın günlüğünü karıştırmadığını düşünüyorsan, kendine yeni bir dört harfli isim bulmalısın. *F* ile başlayan, *L* ile biten bir isim."

"*Aptal* mı? Onu ikinci ismin sanıyordum." "Hayır, o '*siktir git*' demek."

"O benim kız kardeşime ait."

Neredeyse gülümsüyorum.

"Evet," diyorum sadece.

"Günlük cebimden çıkmayacak, Rocky. Endişelenecek bir şey yok. Sadece... bana güven." Sesini tekrar alçaltıyor ve dolabın dışındaki insanları duyup duymadığını merak ediyorum.

"Güvenmediğim kişi sen değilsin," diye mırıldanıyorum ve beni duyup duymadığından emin değilim. Duysa da duymasa da umurumda değil. Phoebe ve Hailey'i Connecticut'ta güvende tutmaya yardım ettiği için minnettarım, ama bunların herhangi biri ailelerimize sızarsa, onu çok kolay manipüle edebilirler ve onun bunu fark edeceğini sanmıyorum.

"Kapatmam gerek," diye fısıldıyor Nova.

Telefonu kapattığımızda, kaslarım gergin bir şekilde kasılmış halde telefona bakıyorum. Neden Hailey ve Phoebe'nin burada başarılı olmalarına yardım etmeye çalışıyorum?

Bu, onların aldatmadan yaşayabilmeleri için değil. Hâlâ buna inanmıyorum.

Ama ailemizi gerçekten terk etmenin mümkün olduğunu hissettiğim bir an hiç olmadı. Onları ülkenin diğer ucunda karanlıkta bırakmak ise hiç söz konusu bile değil. Hailey ve Phoebe bunu başardılar ve Nova'nın yardımıyla belki bu durum birkaç haftadan daha uzun süre işe yarayabilir.

Kız kardeşime daha uygun bir iyimserlikle dolup taşıyorum. Ama yine de, bu *onlardan* kurtulmanın yolu olabilir.

Ebeveynlerimizden.

Ergenliğimden beri kraliçeleri ve kralı devirmek istedim. Üzerimde kurdukları sinsi hakimiyeti hissettiğimden beri.

Onların altından kaçmak imkansız gibi görünüyordu.

Hâlâ da öyle olabilir. Çünkü eğer nerede olduğumuzu öğrenirlerse, Victoria'ya baktığımda gördüğüm şeyi onlar da görecekler.

Mükemmel hedefler.

On bir

Phoebe

Vardiyamın üçüncü saatinde Chelsea beni tek başıma vahşi doğaya salıverdi. Bunun sebebi, dulların bana, daha doğrusu varlıklarım ile ilgilenmeye başlamış olmalarıydı.

"Biz onlara Bay Burke, Bay Ortiz ve Bay Cunningham diyoruz," dedi Chelsea, bakımlı, orta yaşlı üç erkeği "dullar" olarak tanımladıktan sonra. Ana yemek salonundaki görkemli şöminenin yanında toplanmışlar, ellerinde içkiler, bileklerinde en son teknoloji ürünü cihazlar.

Bay Burke'ün içkisini doldurduktan sonra kışıma baktığını fark ettim ve Chelsea bana anlayışlı bir bakış attı. "Sen yenisin ve onlar parlak yeni şeyleri severler. Başka bir kız geldiğinde bu durum geçecektir."

Evet, ona geçecek. Sanki yeni kız paraziti gibi.

Sanırım takım için fedakarlık yapmayı tercih ederim. Bırakın parazit benimle birlikte ölsün. Bu yüzden Chelsea bana, beni garson olarak istediklerini söylediğinde, belki de olmam gerektiği kadar hoşnutsuz değildim. Oradaki Şehvetli Gözlüler'e hizmet etmenin bir avantajı yok ki.

Bana bahşış veremezler.

Bahşış olmaması, nadir bir prime rib gibi süzülmekten ekstra para kazanamayacağım anlamına geliyor. Zengin elitlerin emrinde beklemek yerine, 15 metrelik bir yatın pruvasında çilekli daiquiri yudumlarken güneşleniyor olsaydım, bu ilgi daha iyi hissettirebilirdi.

Hailey, hepsi pickleball etekleri ve siperlikleri giymiş bir grup yaşlı bayandan içki siparişleri almakla meşgul. Chelsea, yuvadaki en zayıf yavruyu endişelendiren bir anne kuş gibi onun etrafında dolanıyor, ama Hails kendi başının çaresine bakıyor.

"Nerelisin tatlım?" Bay Burke, ben hızlıca kaçamadan bana soruyor.

"Aslında hiçbir yerden," diye utangaç bir gülümsemeyle belirsiz bir cevap veriyorum. "Büyürken çok yer değiştirdim. Başka bir şey ister misiniz, Bay Ortiz?"

"Yeni bir iş ortağı," diye gülerek şaka yapıyor. Hepimiz gülüyoruz.

Çok komik. Ne komedyen ama. Yüzümü buruşturarak gülümsüyorum. "Keşke size bu konuda yardımcı olabilseydim. İş kafam yok."

"Çok yazık."

Bay Burke içkisini tek yudumda bitirir. "Bir konyak daha alayım." Otuz dakika önce burbondan konyaka geçmişti.

Boş bardağını alıyorum. "Yine Delamain mi? Yoksa daha iyisini denemek ister misiniz?"

"Daha iyi mi?" Gülüyor, kaşları merakla yavaşça yukarı kalkıyor. "Konyaklardan anlar mısın, Phoebe?"

"Yumuşak konyakları severim."

"Aklınızda ne var?"

"Rémy Martin XO. İçtiğiniz kadar tatlı değil, ama tadını beğenebilirsiniz. Fındık tadı var." Bu kelime dilimden kızgın bir öneri gibi dökülür ve onun yüzündeki yapmacık gülümseme tüylerimi diken diken eder.

Iyy, Bay Şehvetli Gözler ile biraz flört ettiğim için kendimden nefret ediyorum, hem de ne için? Ben Bayan Sıfır Bahşış McFool'um.

"Öyleyse o olsun." Artık saklanmaya bile çalışmadan göğüslerime bakıyor. "Deneyelim." Şimdi tekrar gözlerime bakıyor.

"Bir dakika sürer." Dönüp gitmek

üzereyim. "Burada olacağım."

Eminim öyle olacaktır. Dul erkeklerden uzaklaşırken, midemde bir tedirginlik hissediyorum. Gözlerimin üzerinde olması yüzünden değil. Bilinçsizce flört etmem yüzünden de değil.

Ama ona *yalan* söylediğim için.

Birincisi, konyağı hiç sevmem ve ona daha çok hoşuna gideceğini düşündüğüm için başka bir marka önermedim. Ona kulübün stokundaki en pahalı konyaklardan birini sattım. Sadece cüzdanını boşaltmak için. En azından şu ana kadar gördüğüm kadarıyla, en pahalı içkilerden biri. (Her şeyi tek tek saymadım.)

Ama bunlar sadece masum yalanlar.

Bu, körü körüne bir satın alma değildi.

Dulları es geçip, birkaç dakika diğer misafirleri kontrol ediyorum. Sularını doldurup başka bir şey isterler mi diye soruyorum. O kadar da kötü değil. Bazı masalara uğramak eğlenceli. Yeni evli, şık ve muhteşem iki kadın, Chanel ve zambak kokuyorlar ve bana içeriden bir ipucu veriyorlar.

"Victoria Arts Cinema'ya gitmelisin." Jasmine ciddiyetle bileğime tutunuyor; koyu kahverengi teninde güzel bir safir bilezik parlıyor. "Klasikleri *seveceksin*."

"Geçen hafta *Kuzuların Sessizliği*'ni gösterdiler," diyor eşi Traci. "Gelecek ay *The Shining* yok mu, Jas?"

"Oh, evet!"

Korku filmi delisi olduğumu söylemiş olabilirim. Gülümsüyorum, bu sefer içten bir gülümseme. "Belki burayı *seveceğim*."

"Bu kasabanın dezavantajları var, inan bana," diyor Jasmine, bileğimi bırakarak. "Ama Victoria'nın iyi yanları da var."

Ben iyi değilim.

Gülümsemem sarsılıyor. "Sizi işinize geri bırakayım. Bu arada başka bir şey var mı?" Bana bir içki listesi verseler keşke, ama onlar anlayışlı davranıyor ve yeni bir istekte bulunmadan gitmeme izin veriyorlar.

Belki de bunu gerçekten yapabilirim.

Maun barın arkasına geçip bir sürahi su doldururken, yeni kazandığım özgüven bana moral veriyor.

"Lütfen bana onlara o suyu vermediğini söyle." Katherine'in sert sesi beni donduruyor ve dehşete kapılmış yüzü gözümün önüne geliyor.

Kahretsin...

Kaşlarımı çattım. "Arıtılmış su." Musluğun *üzerinde* bir arıtma cihazı var.

"Sadece Fiji suyu," diye fısıldıyor, olay çıkarmamaya dikkat ederek, ama neyse ki bar misafirlerden uzakta. "Chelsea sana bunu söylemeliydi. Söyledi mi?" Katherine şimdiden başını sağa sola çevirip, bir sonraki avını arayan bir yırtıcı gibi Chelsea'yi arıyor.

Chelsea'yi ilk ben görüyorum. Kahvesini sürekli geri gönderen huysuz bir kadınla uğraşıyor. *Çok hafif. Çok sıcak. Süt doğru değil.* Hepsini kulak misafiri oldum.

Katherine, Chelsea'nin dikkatini çekiyor ve o bize doğru gelirken, ben hemen "Bana söyledi" diyorum.

"Söyledi mi?"

Hayır.

"Evet, unutmuş olmalıyım. Üzgünüm."

Katherine bana sanki tam bir aptalmışım gibi ters ters bakıyor. Ben de ona karşılık vermek istediğim ters bakışı içime atıyorum. Nefes aldıkça yanan ciğerlerimin içinde sönüyor.

"Ne söylemiş?" Chelsea, sohbeta geç katılarak patronumuza sorar. "Fiji suyu meselesi," derim. "Bana söylediğini unutmuşum."

Chelsea'nin dudakları aralanır ve Katherine'e attığı korku dolu yan bakışını neyse ki sadece ben fark ederim. Ona gerçeği söylememesini söylemek için gözlerimi kocaman açmaya çalışırım.

Yalanlar iyi olabilir.

Yalanlar yardımcı olabilir.

Değil mi?

"Sen *aşırı yavaşsın*," diyor Katherine bana. Eh, sen de siktir git.

Hırpalanmış bir çalışan gibi başımı eğip botlarıma bakıyorum.

"O öğreniyor," diye Chelsea aceleyle araya giriyor. "Söz veriyorum, onda gereken her şey var Katherine. Ona bir hafta ver yeter."

Katherine dudaklarını büzerek, kaderimi düşünmek için sonsuz bir saniye bekler. Beni bir şenlik ateşinde kızartmak istiyor ve Katherine'in beni pişmiş bir domuz gibi akşam yemeğinde yiyebileceğini bilmek biraz rahatsız edici.

Besin zincirinin en altında olmak berbat bir şey. Katherine gibi insanlar, başkalarını aşağılık ve küçük hissettirerek besleniyorlar. Ve bu tür bir güç bana iğrenç geliyor. *Biraz* direnç ya da büyük ve çirkin bir sonuç hak ediyor. Mesela bir iki bin dolar dolandırılmak gibi.

Ama hayır, bunu Rocky'ye asla söylemeyeceğim. Onun, bir anaokulu öğrencisi gibi "*Sana demiştim*" demesini duymaya ihtiyacım yok. Ölü ve yanmış bedenimin üzerinden geçse bile.

Maun barın arkasında sessizim. İtaatkar. Kendime çekiliyorum ve Katherine yeterince memnun görünüyor.

Sonunda, barın altındaki buzdolabını açıyor ve orta rafların ağzına kadar Fiji şişeleriyle dolu olduğunu gösteriyor. "Daha iyisini yap," diye bana sertçe söylüyor.

Sadece başımı sallıyorum.

Son bir kez bana sert bir bakış attıktan

sonra, havalı havalı uzaklaşıyor. "Yani

sürahi yok mu?" diye soruyorum

Chelsea'ye.

"Çok üzgünüm," diye fısıldayarak özür diler.

"Önemli değil. Söyleseydin bile muhtemelen unutturdum." *Unutmazdım*. Ama onun kendini daha kötü hissetmesini istemiyorum.

Zaten sanki kalbi birkaç saniye durmuş gibi göğsünü tutuyor. "Katherine'e karşı beni koruduğun için teşekkürler. O tam bir S-O-T-U-R olabilir." Bana buzdolabından su şişeleri uzatıyor.

"Küfür etmeme kuralı da mı var? Çünkü o kuralı kıcına sokacağım." Bu bir şaka, ama Chelsea hırıltılı bir kahkaha atıyor.

Yüzüm düşüyor.

Tamam, küfür karşıtıymış.

"Sadece... pek sevmiyorum, hepsi bu. Kulağa... " Burnunu kırıştırıyor.

"Doğru..." *Hanımefendiye yakışmıyor*. "Erkek kardeşlerim var, o yüzden... alışkanlık."

Oliver o kadar da küfür etmiyor. Bunu kardeşlerimin suçu olarak görmek aptalca. Nova'ya sarhoş bir denizci gibi küfür etmemesi için neredeyse hiç uyarı yapılmaması da aptalca, ama ben "*siktir*" dediğimde sanki havai fişekler patlıyor ve hava kornaları çalıp tüm dünyaya PHOEBE GRAVES KÜFÜR ETTİ diye haber veriyor gibi oluyor!

Ergenlikten yetişkinliğe uzanan küfürbaz davranışımın gerçeği: Nova, Rocky ve ben birbirimize bulaştık.

Gerçekten, ben böyle inanmak istiyorum. Bazı gerçekler aslında gerçek değildir, sadece bizim gerçek olduğuna inandığımız şeydir.

Chelsea, el çantamdaki su şişelerini işaret ediyor. "Sürahiyi Fiji ile doldur. Su arıtıcı, sebzeleri yıkamak için kullanılır."

Bunu bilmek iyi oldu. Bay Burke'ün konyağını hazırlıyorum ve sonra sürahiyi sadece en *iyi* Fiji suyuyla dolduruyorum.

"6 numaralı masaya bakmanı istiyorum," diyor Chelsea

sessizce. "Tamam," başımı kaldırmadan kabul ediyorum.

Chelsea, yaşlı bayan ona daha fazla kahve istediği için hızla uzaklaşır. 6 numaralı masanın güneş odasında olduğunu zaten biliyorum. Bu tür detayları hatırlamak kolaydır.

Tepsimde konyak ve s rahi ile bir dizi Fransız kapıdan geçip, satranç takımları, rattan kanepeler ve çiftler için bistro koltukları bulunan aydınlık, mermer kaplı g neş odasına giriyorum. Havada limon otu ve hanımeli kokusu var.

6 numaralı masada kimin oturduğunu g r nce ayaklarım yere yapışır.

On iki

Phoebe

Rocky... bir kızla.

Demir bistro masası samimi ve küçüktür. Uzun bacaklarını çaprazlamış, ayak bileği Rocky'nin dizine değiyor. Sarı çiçekli yazlık elbisesi kışkırtıcı ama şık, ve onu yakma konusunda içimden gelen bu istemsiz arzuyu hissetmeseydim, sevimli bulurdum.

Harika.

Kaşlarımı çatmamak için çenemi hareket ettiriyorum. *Bugün kulüpte olacağını biliyordun.* Kimsenin ayağı takılmasın diye genellikle birbirimizi haberdar ederiz. Ama daha fazla yalan gerektiren bir rol üstlenmesinden hoşlanmıyorum. Ve neden güzel bir kızla oturuyor? Tabii, henüz yüzünü görmedim, ama arkadan bakıldığında şimdiden on üzerinden on puanlık bir kız.

Masaya yaklaşırken duygularımı bastırıyorum.

Güzel kız bana sırtını dönmüş menüyü inceliyor ve Rocky gri gözlerini kolayca bana çeviriyor.

"Phoebe," diye selamlıyor. "İlk günün nasıl gidiyor?"

Kız omzunun üzerinden bakamadan, harika ve görevine sadık bir garson olarak doğrudan masalarına yaklaşıyorum.

Menüyü indirip bana dikkatle baktı. "Dur, *onu* tanıyor musun?"

Bu kıza benden bahsetmedi mi bile? Şöyle demesi çok kolay olurdu: "Selam, country kulübünde çalışan bir eski karım var."

Ama hiçbir şey demedi. Lanet olası bir şeref ödülü bile almadım. Canımı yakmamalı.

Acıtmıyor.

Acıtmıyor.

Bunun sebebi burada bir pleb olmam mı? Servis.

Midem burkuluyor ve ona ilk ben cevap veriyorum. "Onun çirkin suratını daha önce hiç görmedim."

Rocky'nin gözleri karardı ve neredeyse yuvarlanacaktı, ama bakışlarını benden ayırmadı. Bir kez bile. "O benim eski karım."

Kız kibar olmaya ve tiksinişini gizlemeye çalışıyor, ama yüzündeki kasları okuyabiliyorum. "Yakın zamanda mı oldu?" diye soruyor ona ve bana.

Rocky hemen cevap veriyor, sanki beni daha da zor bir duruma sokmaktan korkuyormuş gibi. "Pek sayılmaz," diyor. "Ama o benim küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı olduğu için dostluğumuz devam ediyor."

Bunun beni neden tedirgin ettiğini bilmiyorum. Onun için sadece o olduğum için mi? Hailey'nin en iyi arkadaşı.

O iş başında değil, yani burada mahvedecek bir şey yok.

Rocky rahat pozisyonundan daha dik oturur. "Val, bu Phoebe," diye bizi daha resmi bir şekilde tanıştırır.

Val bana elini uzatır. "Valentina de la Vega."

Elini sıkıp tek elimle tepsiyi dengeliyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum, Valentina." Elini bıraktığımda, "O bir pislik—bu bir randevu durumuysa diye bilginiz olsun." diye patlıyorum.

Valentina hazırlıksız yakalanır. "Bu... bu değil." Rahatsızlığını veya utangaçlığını gizlemek için menüyü kaldırır. Eğer anlaşılmadıysa, bu durumu *ben* garip hale getirdim.

Rocky'nin bana yönelttiği bakışların sıcaklığı artar. Onu gerçekten kızdırdım. Belki de Drama ve Tehlikeye üçüncü bir *D* eklemeliyim.

Yıkım.

"Su ister misiniz?" diye soruyorum.

"Beni biraz yalnız bırakır mısın, Val?" diye sorar Rocky. Zaten sandalyesinden kalkmaya başlamıştır, demir mermeri sıyrır.

"Tabii, sorun değil."

Kız hoş birine

benziyor.

Hatta tatlı.

O, asla dolandırmayacağım türden bir kız. Ya da dolandırmamaya çalışırım. Hedefin kim olacağı her zaman bana bağlı değil.

Rocky ayağa kalkar ve kulağıma fısıldar. "Beni takip et."

Söyleneni yapıyorum, ondan emir almaktan nefret ediyorum. Ama onun dikkatini Valentina'dan başka yöne çekiyor olmamın heyecan verici bir yanı var.

Rocky beni Fransız kapılardan geçirir. Ana yemek salonuna geri döndüğümüzde, Bay Burke bizi aniden durdurur.

"Phoebe." Gülümsüyor. "O konyağı sabırsızlıkla bekliyordum." Arzusu, hiç de incelikli olmayan bir şekilde üzerime damlıyor.

Rocky donakalmıştır. O *benim* durumumu değerlendirirken, ben iyi bir garsonun yapacağı şeyi yapıp parlak bir gülümseme atarım. "İşte burada, Bay Burke."

Konyak'ı almak üzereyim.

"Geri gelir misin? Senin de tatmanı istiyorum." Beni yönlendirmek için dönüyor.

"Oh, yapamam..."

"Kulüp sorun etmez. Bana güvenin." Elimi tutmak üzereydi, ama Rocky, bölgesini koruyan bir boz ayı gibi araya girdi.

"Aslında şu anda başka bir şeyle meşgul." Yüzündeki tehlikeli ifade, Bay Burke'ün başını eğip telaşlanmasına yetiyor.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu.

"Grey Thornhall." Bakışları daha da karardı. "Kocası."

"Eski kocası," diye araya girdim. Ve şüphesiz, Rocky bunu bilerek bana açıklattı, böylece dul adam *eski* kocamın durumunu anlasın diye.

Rocky, Bay Burke'e bakmaya devam ediyor. "Peki siz kimsiniz?"

"Weston Burke." El sıkışmıyorlar. Bunun yerine, Bay Burke tuttuğum tepside konyağı alıyor. "Eski karınız bana en iyi konyaklardan bahsediyordu. Yumuşak olanları sever." Dikkatini bana çeviriyor. "Fındık tadı var, değil mi Phoebe?" Sanki aramızda kirli bir sır varmış gibi dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor.

Rocky'yi utandırmaya çalışıyor.

"Badem notaları," diye yalan söylüyorum. Tadı hangi kuruyemişe benziyor, hiç bilmiyorum.

Rocky, uydurduğum yalanı ortaya çıkarabilir. Konyaklara karşı duyduğum tiksintiyi biliyor, ama beni aşağılamıyor ya da eleştirmiyor. Bu, Bay Burke'ün beni küçümsemesine ve muhtemelen aynı şeyi yapmasına kapı açardı.

Bunun yerine, koruyucu bir şekilde elini belime koyar.

Bay Burke bunu fark eder ve konyağını yudumlarken Rocky'ye daha keskin bir bakış atar. "Buraya yeni mi geldin, Grey?"

"Ziyaretçiyim," der Rocky kısa keserek. "Şu an için." Tavana ve duvarlara kısa bir bakış atar. "Kim bilir? Belki de Phoebe gibi burayı evim yaparım."

"Peki, *dört* nesildir burada yaşayan birinden bir tavsiye," diyor Bay Burke, kadehini dudaklarına götürürken. "Başka bir adamın konyağına bulaşma."

Cidden beni o aptal içkisiyle ilişkilendirmeye mi çalışıyor? Konuşmamak için dilimi sıkıca ısıyorum. Kendimi içgüdüsel olarak Rocky'ye daha da yakınlaştırıırken buluyorum.

"Bilgece sözler," diye karşılık veriyor Rocky.

Kavgayı beklemek yerine, Rocky'nin etrafında dönüp onlara "Affedersiniz," diyorum. Katherine, bildiğim kadarıyla yemek salonunun diğer ucundan beni kesiyor olabilir. Ve ilk günden kovulmak burada hedefim değil.

Asıl işime devam etmek için bara doğru yöneliyorum, ama Rocky hemen peşimde. Ona sertçe çıkmak üzereyim ki, gözlerinde içten bir aciliyet fark ediyorum.

Peki.

Tepsiyi bara bırakıp, onu takip ederek yemek salonundan çıkıp rotundadan geçiyorum. Başka bir koridordan ilerleyip, konukların kullanabileceği daha fazla Fiji suyu bulunan son teknoloji spor salonunu geçiyoruz ve aniden Rocky, hoş ve çok sevimli bir *depo dolabı* buluyor.

Tenis topları, raket sepetleri, kroket setleri ve bir voleybol filesi, raflar ve zeminde şaşırtıcı bir şekilde dağınık bir şekilde sıkışmış durumda.

Arkamızdan kapıyı kapatıyor ve bana dönünce fısıldayarak alaycı bir şekilde soruyor: "Senin neyin var lan?"

"*Senin* neyin var lan?" diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Bu benim *işim*. Bay Burke, az önce yaptıkların yüzünden beni kovabilir."

"Yapmaz."

"Bunu kesin olarak bilemezsin, Rocky," diye neredeyse bağıriyorum, ama fısıldamaya devam etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Seni kovmak bana hiçbir zarar vermez, o zengin pislik *seni kullanmayı* tercih eder Beni mahvetmek için. Düşmanımı kendim yarattım."

Öfkeleniyorum. "Ve ben sadece ikinizin arasındaki bir piyon muyum? Söz hakkı olmayan, istediğiniz gibi oradan oraya sürükleyebileceğiniz bir şey miyim?"

"Sanki lanet bir yangın musluğuymuşsun gibi üstüne işemek istediğimi mi sanıyorsun?"

Sıcak nefes alıyorum, içimi garip bir acı kaplıyor. Rocky'nin beni ele geçirmekten nefret ettiğini söylemesine kızmamalıyım. Kendi irademi korumak istemeliyim. Ben bir eşya değilim. Ama yine de, keşke bana "*Sen benim olduğun kadar ben de seninim*" diye cevap verseydi.

Rocky beni çabucak anlıyor.

Vücudumu gererim ve kollarımı meydan okurcasına kavuştururum. "Hoşuna gitti mi?" diye sorar.

Yanaklarım yanıyor ve inkar etmiyorum. "Bölgeni işaretlemenin bir nedeni yoktu. Ben *iyiydim*."

O bir adım öne çıkar. "Valentina'nın önünde üzerime işemene gerek yoktu," diye karşılık verir, sanki ikisi aynıymış gibi.

Öyle mi?

İkimiz de birbirimizi sahipleniyor muyduk?

Rocky yaklaştıkça gerilim artar. Başımın yanındaki rafa tutunur ve kolonyasının misk kokusu tanıdık ve baş döndürücüdür.

Geri çekilmeyi reddediyorum. Bakışlarımız ateşli bir sıcaklıkla birbirine kenetleniyor ve çok sessizce, "Ben de üzerine işemekten hoşlanmadım," diyorum.

Neden yaptığımı sormuyor.

Kıskançlığın bir faktör olduğu yeterince açık.

Rocky omzunun üzerinden kapıya doğru keskin bir bakış atıyor. Ve bunun Bay Burke'e yönelik olduğunu varsaymak zorundayım. Özellikle de şöyle dediği için: "O adamlar değişmeyecek, Phoebe. Yeni hayatına her yerde başlayabilirdin, ama sen, kadın düşmanlığının havasına işlemiş olan toplumun üst tabakalarını seçtin. Bay Burke'ün sana konuşma şekli, bu piçlerin yaptığı şeyin aynısı."

"Peki sen ne yaptın?" diye karşılık veriyorum, incinmiş bir şekilde. "Bana çıplak bir manken gibi davrandığı için ona *siktirip* gitmesini ve bok yemesini söylediğin kısmı çok sevdim."

Gözlerinde bir anlık bir acı belirir. "Onların masasındaki kart destesiyle oynuyorum."

Gerçek anlamı: *O da zengin bir pislik olmalı.* “Bu saçmalık,” diyorum. “Buraya kimseyi *dolandırmaya* gelmedin, Rocky. Onlardan biri olmana gerek yok!” Ben yaklaşırken, o da elini ağzıma kapatarak neredeyse çıkacak olan çığlığımı bastırıyor.

Vücudum Rocky’nin kaslı göğsüne yapışmış durumda ve nabzım damarlarımda çarpıyor, onun sıcaklığı beni tanıdık ve rahat bir hisle sarmalıyor.

Göğsü, bana doğru ağır nefeslerle inip kalkıyor. Sanki onu küçük depo dolabının içinde kovalıyormuşum gibi.

O ileriye doğru itiyor, ben de geriye doğru sürünmekten başka çarem kalmıyor. Omurgam raflara çarpıyor. Birbirine kenetlenmiş gözlerimiz, kilitli arzusun dokunulmamış notalarını haykırıyor ve aramızdaki tempo hızlanıyor — eli elmacık kemiğimi kavıyor, tırnaklarım sırtını tırmalıyor.

Rocky saçlarımı kavıyor, alını benimkine doğru eğiliyor. Sıcaklık yükseliyor ve boğazımdan bir inilti çıkıyor. *Vay canına.*

Boğazından çıkan ses boğuk, daha derin, daha kaba bir hayal kırıklığı ve arzuyla dolu. *"Phoebe."*

Adım bir uyarı. *Yapamayız.*

İkimiz de yerimizden kıpırdamıyoruz. Bana sıkıca sarılıyor, kalın sertliği bana baskı yapıyor. Amım işkence görmüş bir davul ritmi gibi zonkluyor, içimde onu hissetmek için can atıyor. Arzu, en ateşli parfüm gibi etrafta dolanıyor, ama yine de bu itme hareketine karşı büyük bir *çekilme* var. Görünmez bir bariyer, Rocky’nin bana tamamen ulaşmasını engelliyor.

Sanki beni öpmek istiyormuş gibi dudaklarıma bakıyor.

Ben de onun dudaklarına bakıyorum, acaba öpecek mi diye merak ediyorum. *Asla öpüşmeyeceğimize karar vermiştik.* Ama vücudunun benimkine değmesinin ne kadar iyi hissettirdiğini inkar edemem. Burası evim gibi hissettirmemeli. Bu doğru gelmemeli.

Birlikte ne olduğumuzu biliyoruz.

Annemin en büyük hayali. Ki bu benim en kötü kabusum. Bu beni korkutuyor. Ondandır uzaklaşıyorum.

"Phoebe?" Beni bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. Aramızdaki mesafe rahatsız edici ve acı verici.

Gözlerinden kaçınıyorum. "Bu..."

"Korkunç mu?" diye sordu sertçe, boğazındaki tıkanıklığı derin bir gırtlaksı sesle temizledi. Açıkçası, bu çok seksi. Onun tahriki.

"En kötüsü," diyorum kuru bir sesle ve bir bakış atmaya cesaret ediyorum.

Mükemmel bir şekilde dağınık saçlarını sert elleriyle tarıyor, yüzü düşünceli bir ifadeyle bükülüyor. "Oraya girip nasıl dürüst olabilirim, Phebs?" Kapıyı işaret ediyor. "Gerçekten düşündüklerimi söylersem kimse bana saygı duyar mı sence? Burayı ateşe vermeyi çoktan hayal ettim bile. Sence bu sana yardımcı olur mu?"

Hayır.

Rocky'nin çoğu insana karşı duyduğu acı ve küçümsemenin karanlık derinliklerini gözümde canlandırabiliyorum. Bu, misafirperver bir kokteyl tarifi değil. Zehirli. Kasabadan sürülmeyi hak eden bir şey.

Ve Bay Burke'e verdiği tepki, onun bildiği tek şey. O, bir başka üstün avcı olmaya alışkın.

Değişmek daha zor olurdu.

Kahretsin, benim için bile zor. Rocky beni korumaya çalışırken sessiz kaldım. Bu tür durumlarda genellikle böyle yaparız. O yüzden doğal olarak yine bu rollere büründüğümüz için şaşırmasamalıyım.

"Uzun vadede bana yardımcı olacağını sanmıyorum, hayır," diye daha yumuşak bir sesle fısıldıyorum. "Ve burada büyük resme baktığını anlıyorum, bunu takdir ediyorum." Bu kasabada kalışımın süresini uzatmaya çalışması, onu mahvetmek yerine, garip. "Keşke işimi riske atmadan Bay Burke'e siktirip gitmesini söyleyebilseydim." Omuz silkiyorum. "Keşke sen de bu arada benim için aynısını yapabilseydin."

Rocky bunu gergin bir an boyunca düşünür, gözlerindeki acıyı benden uzaklaştırmaya çalışır. Saçlarını bir kez daha sertçe eliyle taradıktan sonra bana, "Kardeşinle konuştum," der.

Kalbim sevinçle doluyor. "Hangisiyle?"

"Nova. Ona buradaki planını anlattım."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırım. "Her şeyi mi?"

"Kabaca, evet. Onlarla iletişime geçmek istersen, sorun olmaz. Bunu ailelerimizden saklamaları gerektiğini biliyorlar."

Rahatladım. Hailey'in planını tehlikeye atma riskini ben almam gerekmeyecekti. "Teşekkürler, Rocky." Saatinin kadranda saati görüyorum. "Kahretsin. İşe dönmem lazım." Depo odasında on beş dakikadır oturuyoruz. "Bu işi gerçekten kaybetmek istemiyorum."

"Belli ki." Sesi pek hevesli gelmiyor.

Sarkık at kuyruğumu düzeltmeye çalışıyorum ve ayna olmadığı için panik oluyorum. "Düz mü?" diye soruyorum Rocky'ye. "Dağınık kısımlar var mı?"

"Buraya gel." İki parmağıyla bana işaret ediyor.

O parmakları içimde hayal etmeme neden olduğu için ondan nefret ediyorum. "Sen buraya gel." Gözlerini deviriyor, sonra arkamdan dolaşüyor. Göğsü sırtıma geliyor ve boyu, vücudumun her santimini koruyan bir kalkan gibi. "Elimi ısıрма," diyor sert bir sesle.

"Isırmamaya çalışırım."

Rocky at kuyruğumu çözer ve koyu mavi saçlarımı tek eliyle toplar. Diğer eliyle ise alnımdan sarkan kısa tüyleri düzeltir. Gözlerimi kapatır ve elinin üzerimde kayarken yarattığı ritmik harekete kendimi bırakırım. Parmakları kulağımın etrafına dolanır ve bu dokunuş kollarımda bir karıncalanma hissi uyandırır.

At kuyruğunu bir kez, sonra iki kez bağladığını hissediyorum. Sıkı ve kafamın ortasından biraz daha yukarıda olana kadar.

"İşte oldu," diyor, sesi boğuk ve sert. "Hayatının en güzel at kuyruğu."

"O kadar da abartmayalım." Geri dönüp bakıyorum. "Ortalama bir at kuyruğu."

Saçımdan çok yüzümü incelerken, dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ben gelmeden önce ortalamanın üzerindeydi."

Bu alışılmadık iltifata dudaklarım aralanır. "Teşekkürler?"

Rocky zoraki bir gülümseme takınır. "Geç kaldın."

"Oh, lanet olsun." Kapıya doğru koşuyorum ve koridorda hızlı adımlarla ilerliyorum. Katherine yokluğumu fark etmiş olsa bile, yemek odasına döndüğümde bunu belli etmiyor. Dullar gitmiş ve Chelsea beni atıştırma servisi için havuza gönderiyor.

Her şey yoluna giriyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum, Rocky'nin beni izlediğini görmeyi bekliyorum. Koruyucu melekten çok, iki boynuzlu bir iblis gibi.

Hailey, elinde bir tepsi mojito ile yanımdan geçiyor.

"Selam, Hails." Yanına yetişip onun hızlı adımlarına ayak uyduruyorum. "Kardeşini gördün mü?"

"Evet. Kulüpten yeni çıktı. Neden, bir şeye mi ihtiyacın var?" Güneşlenen misafirlerin yanına giderken yolun ortasında durur.

Hayal kırıklığına görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ah, hayır. Sadece ne kadar süre casusluk yapacağını merak ettim." "Düşündüğümde daha uzun," diye itiraf ediyor. "Hey, belki de akşam yemeği için"

"

Rocky'den kaçamazsın. Bu her zaman rahatlatıcı bir fikir olmuştur, değil mi? "Evet, sor."

On üç

Phoebe

DÖRT YIL ÖNCE

BADGER MAÇI

Princeton, New Jersey

Gizli derneklerden nefret ederim. Sebepsiz yere dramatikler. Son derece kibirli. Pelerin ve hançerli bu hava, Cadılar Bayramı'nda havalı olabilir, ama Ivy League'in küflü eski bodrumunda sıradan bir günde değil. Geçen ay annem bana Princeton'da bir gizli derneğe katılacağımı söylediğinde aklıma gelen buydu.

Ona bir kız öğrenci birliğine kabul edilmeme izin vermesi için *yalvardım*. Seçmelere katılabilir, yemin törenini geçip "sahte" ama sonsuza kadar sürecektir arkadaşlıklar kurabilirdim. "Kappa Phi Delta'daki kızlar da en az diğerleri kadar zengin, *lütfe*," diye yalvardım, sanki hayatımın geri kalanı söz konusuymuş gibi, oysa bu işin sadece bir dönem süreceğini biliyordum.

Pembe rujunu sürerken, bana "*bu karar çoktan verildi*" bakışlarından birini attı ve sonra başını salladı. "Kız öğrenci kulübünde yardımcın kim olacak? Rocky seninle birlikte bu işi yapamaz."

Rocky. Rocky. *Rocky*.

Her şey hep Rocky ile ilgiliydi. Onu bana, beni de ona doğru sessizce ittiğini hissedebiliyordum. Ve haksız da değildi; Rocky ile iş yapmayı seviyordum. Sadece onun, Rocky'nin yanımda olmasını ne kadar sevdiğimi görmesinden nefret ediyordum.

"Benim edindiğim bir arkadaşımın çıkmaya başlayabilir," dedim, bu öneri karşısında içimden gelen tiksintiyi bastırarak. "Bu bizi aynı sosyal çevreye sokar."

"Hayır..."

"Onunla karşılaşabilirim..."

"Hayır." Rujunu kapattı. "Sen iyi olduğun şeye odaklan, böcek. Tamam mı? Lojistik ve rol dağılımını Addison'a ve bana bırak. Haftalardır bu planlar üzerinde kafa yorduk ve her senaryoyu düşündük, neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını biliyorum."

Vazgeçmeye hazır değildim. "Peki ya Hailey? O da aynı kız öğrenci kulübünde olabilir..."

"Phoebe, lütfen." Gözleri teselli edici bir şekilde bana baktı. "Bunu . İkiniz birlikte iyi çalışıyorsunuz. Ben ne derim hep?" Derin bir nefes aldım. "Plana sadık kal."

Gülümsedi. "Tatlı örümcek." Sanki hâlâ bir çocukmuşum gibi parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve nedense, o şeker gibi tavırları yüzümde oluşmaya başlayan somurtkan ifadeyi eritti. Annemin yumuşak yanları sıcak ve davetkârdı. Belki de bunlar, beni ne kadar sevdiğini ve önemseydiğini hatırlatan şeylerdi. "Sadece senin için en iyisini yapıyoruz, bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Üniversiteye gideceksin." Sanki bu en büyük macera gibi gülümsedi. "Eğlenceli olacak. Bir şans ver, olur mu?"

İstiyordum. Sadece kendim için değil, biraz da onun için. Hala bir fiyasko olabileceğim fikrinden nefret ediyordum. Addison ve Elizabeth'in özenle kurdukları planları bozan kişi olmaktan.

O kişi ben olmayacaktım.

Ve korkutucu olan kısım: üniversite eğlenceliydi. Son üç aydır Hailey, Rocky ve kardeşlerimle birlikte Ivy League deneyiminin tadını çıkardım. Yirmi yaşındayım ve başka bir hayatta belki de gerçekten burada olurdum. Ama benim rolümde bir hata yok.

Buradaki her şey önceden planlanmıştı. Katıldığım her ders, Hailey tarafından ustaca seçilmişti. Notlarımızla tüm derslere girmemi sağladı. Buna biraz karizma ve "tesadüfi" karşılaşmalar da eklenince, Rocky ve benim Firefly Kulübü'ne kabul edilmemiz sadece birkaç hafta sürdü.

Ama annemin benim uymamı istediği plan... bu geceye kadar hiç değişmemişti.

"Ne demek 'bu kadar'?" diye Nova'ya fısıldıyorum. Neden bu kadar hızlı yürüyor? Onun yanına yetişmek için acele ediyorum ve onun güçlü adımlarına ayak uydurmak için hızlıca yürüyorum.

Oliver arkamda daha kayıtsız. Rahat yürüyüşü, siyah preppy palto ve açık kahverengi şık saçlarıyla, sanki yanan bir evde değil de Burberry reklamında gibi görünüyor.

"Annem aradı ve bunun bu gece olması gerektiğini söyledi," diye fısıldıyor Nova. "Yarın sabaha kadar New Jersey'den çıkmış olmalıyız."

Ne? "Bu... delilik."

Bu, önceden kurduğumuz planı değiştiriyor, ama Nova sadece koridorun sonundaki yurt odasını işaret ediyor. "Orası Rocky'nin odası mı?" Daha önce bu yurda gelmediği için sormak zorunda kalıyor.

Aslında, Nova'yı tam üç aydır yüz yüze görmemiştim. Kış tatili bitene kadar karşılaşmamamız gerekiyordu. Ocak ayında bir ara. Hala Aralık ayındayız ve özenle ördüğümüz bu dokumanın çözülen iplikleri beni gerginleştiriyor.

"Evet, onun odası," diyorum kardeşime.

Kapıya yaklaşıp yaklaşmaz, yüksek tonda, duyulabilir bir zevk çılgılığı duyuyorum.
"Aman Tanrım, Aman Tanrım, ahhh!"

Donup kalıyorum, tüm düşüncelerim beynimden
uçup gidiyor. "*Tam orası*. Aman Tanrım... *Siktir*.
EVET!"

Nova kapıya sert ve öfkeli bir yumruk atıyor. "Buna inanamıyorum lan."

Buna inanabilirim. Rocky hiçbir zaman Meryem Ana gibi biri olmadı, olmayacak da. Üniversitede ise Rocky—pardon, *Cole Miller* demek istedim—karma yurttaki kısa sürede bir seks tanrısı olarak ün saldı.

Bu, ona çapkın ve fahişe demek için kibar bir yol.

Hoş olmayan şey ise, koridorumdaki kızların getirdiğim erkekler hakkında kıkırdamaları. İçlerinden biri kapımın beyaz tahtasına "*sürtük*" yazmış. Hailey benden beş kat daha fazla seks yapmış, ama yine de sürtük olarak adlandırılan ben miyim?

Eğer mesele seksin miktarı değilse, beni diğerlerinden daha sürtük yapan şey nedir? Sadece bu insani soruların cevaplarını istiyorum — neden insanlar bana baktıklarında birlikte olmaya değer birini değil de yatmaya değer birini görüyorlar? Hepsi bu.

Nova'nın kapıyı çalmasına cevap verilmiyor ve büyük ölçüde görmezden geliniyor. Rocky sadece sikini dinliyor olmalı.

Başlığın duvara çarpmasıyla çıkan *güm, güm, güm* sesleri, bu daha çok müstehcen seks gibi geliyor ve onun başka bir kızın dünyasını sallamasını dinlemektense kulak zarlarımı matkapla delmek daha iyi olurdu.

"Arayabilir miyim?" Oliver arkamda telefonunu sallıyor. Zaten Rocky'yi arıyor, ama şimdi kafamda kötü görüntüler beliriyor. Rocky'nin işi bitirme şansını mahvetme görüntüleri.

"Ben içeri girelim derim," diyorum onlara. "Kapı kilitli mi?"

Oliver sesimdeki gerginliği duymuş olmalı ki, telefonunu başımın üzerinden Nova'ya uzatıyor, böylece ellerini serbest bırakıp kulaklarımı kapatabiliyor.

İnlemeler ve ağır homurtular Oliver'ın avuç içlerinde boğuklaşıyor, ama midemdeki düğüm çözülüyor. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

Nova benden önce davranır ve şaşırtıcı bir şekilde kapı kilitli değildir. Küfürler ve çılgınlıklar eşliğinde odaya dalar. Bir saniye içinde, esmer kız elbisesi ters dönmüş halde odadan fırlar ve içimde suçluluk ve kıskançlığın karışık bir duygusu uyanırken, Heather ile göz teması kurmamaya çalışırım.

Evet, onun derin mavi geyik gözlerini ve küçük burnunu tanıyorum. Benim odamın yanındaki odada kalıyor ve beni Rocky'nin *kız kardeşi* olarak tanıyor.

Çıkarken bana yan gözle bakar.

Harika.

Oliver odaya girip erkeklerin yanına katılırken, ben kollarımı kavuşturup bu karışıklık yüzünden sinirlerim bozuk bir halde koridorda dolaşıyorum.

"Bu gerekli miydi?" diye homurdanıyor Rocky ve ben aralık kapıdan içeriye bakıyorum. Rocky'nin çıplak kıcını bir anlığına görüyorum ve boxer şortunu kasıklarına tutuşunu izliyorum

. Göbek deliğinin altındaki kıl izi, bakışlarımı onun aletine doğru çekiyor ve Rocky'nin ne zaman erkek olduğunu merak ediyorum.

Bu bir anda olan bir şey değildi. Tanrı bir gün aniden ona erkeklik bahşetmedi ve göğsünde tüyler çıkmadı. Vücudunun hatları yıllardır kaslarla oyulmuş ve şekillendirilmişti ve on bir, on iki yaşındayken bana sarılan o çocuksu kolların on üç, on dört, on yedi, yirmi bir yaşında daha sert ve daha güçlü hale geldiğini hissetmiştim.

"Kaybedecek vaktimiz yok," diyor Nova ona.

"Burada olmamalısın," diyor Rocky alaycı bir fısıltıyla. "Erken geldin."

"Bu geceye ertelendi."

Rocky yerinde öfkeyle titriyor, şaşkınlıktan sessiz kalıyor, sonra birden patlıyor: "Dalga mı geçiyorsun?"

Henüz çok *erken*. Gerekli hazırlıkları yapmadık." "Annem nişanlısıyla işlerini erken halletmek zorunda kaldı." "Eski nişanlısı," diye düzeltir Oliver.

"Yarın gitmemiz gerekiyor," diye bitirir Nova.

Annenin güvenliği söz konusu, bu yüzden acele ediliyor.

Rocky öfkeyle gülüyor. "Yani Elizabeth zengin sevgilisiyle işleri batırdı ve bizi tehlikeye attı, öyle mi?"

"Hey." Nova sert bir bakış atar. "Başka seçeneği yoktu."

"*Bizi* korumaya çalışıyorum," diye bağıır Rocky. "Lanet olsun, bunun ne kadar zor olacağını biliyor musun...?"

"Senin annen ve benim annem hazır olduğumuzu düşünüyor," diye sözünü keser Nova.

"Onlar *burada* değiller," Rocky, sesinde derin, neredeyse gırtlaktan gelen bir yalvarışla itiraz eder.

Yurt odasına sessizce girip kapıyı kapatıyorum, ama varlığım sanki bir Formula 1 kazası gibi. Havayı yaran metal. Gerginliği alevlendiren ateş ve patlama.

Bir eliyle ve hala penisini örten yumru haline getirilmiş iç çamaşırıyla Rocky bana öfkeyle bakar ve sonra az önce girdiğim kapıyı işaret eder. "Körü körüne kardeşinin tarafını tutacaksan, bu odadan hemen çıkabilirsin."

Oliver, kahkaha ile burun çekme arasında bir ses çıkarır. "Hepimizin aynı tarafta olduğunu sanıyordum?" Bu dört arabalık zincirleme kazanın ortasında rahat bir şekilde, kalçasını pencereye dayar.

Nova ve Rocky onu görmezden gelirler, bakışları bana sabitlenmiştir, cevabımı beklerler. Nova'nın bakışları üzerimde daha ağır basar, adeta bana şunu söyler: *sen benim kız kardeşimsin*. Bunu öylece bir kenara atmak zor, ama bu işin nasıl sonuçlanacağına dair daha fazla bilgi istiyorum.

"Belki de bana bu gece için yeni planlarının ne olduğunu söylersin," diyorum Nova'ya. "O zaman hanginizin pislik olduğunu karar verebilirim."

"İkisi de," diye Oliver araya girer.

Nova ona onaylamayan, kardeşçe bir bakış atar. "Kimse sana sormadı."

"Kimse sormaz," diyor Oliver. "Orta çocuk sendromu falan." Rahat bir şekilde bir sigara yakıyor ve elini çatlak pencereden dışarı uzatıyor.

Rocky sesini alçaltır. "Ne dediler?" O da Nova'ya soruyor.

"Bunu nasıl sonuçlandıracağımızı bulmak bizim sorumluluğumuz. Hâlâ beşinci bir adama ihtiyacımız olursa Everett'le iletişime geçeceğiz."

Bu tedirginliği bir kenara bırakmaya çalışıyorum. Büyüdükçe, bize daha fazla sorumluluk ve kendi işlerimiz veriliyor. Daha fazla karar verme yetkisine sahip bir yetişkin gibi muamele görmek iyi hissettiriyor. Belki de kız öğrenci birliğine katılma fikrimi reddettikten sonra, annemin bana "*Sana güveniyorum, ufaklık. Yeteneklisin ve hazırsın*" demenin yolu budur.

Ama bu sadece bir maske mi? Bize inandırmak istedikleri şey bu mu? Rocky'nin ebeveynlerimize olan inancı yıllar içinde azaldı. Belki Addison ve Everett'in çocuğu olsaydım, ben de şüphe etmeye başlardım. Ama annemin bana karşı hiç sahte gelmeyen bir şefkat ve sevgisi var ve Rocky'nin kendi ebeveynleriyle olan sorunlarının benim ebeveynlerime bakışımı gölgelemesine izin vermeyeceğim.

Rocky öfkeyle boxer şortunu giyer. Bana sırtını dönerek, üniversite tişörtünü başından geçirir. "Onlar burada değil," der öfkeyle. "Eğer bu iş ters teper, hepimizin işi biter. *Bizim*. Onların değil. Yakalanırsak ne olacağını hepiniz biliyorsunuz." Oda ağır bir sessizliğe bürünür ve eminim hepimiz hapisane parmaklıklarını hayal ediyoruzdur. Rocky ekler, "İpi ne zaman çekeceğimize karar vermeliyiz." *İpi çekmek*. Müdür onların güvenini kazandıktan sonra, hedefi ikna etmeye hazır olduğumuzda buna böyle diyoruz. Onları tuzağa düşürmek.

Bu iş için, yoğun bir eziyet döneminden sonra ipi çekmemiz gerekiyor.

Orijinal Plan: Rocky ve ben 1. turda kabul edileceğiz. Oliver ise 2. turda kabul edilecek. Zaten derneğin bir üyesi olan Rocky, Oliver'a uygulanan eziyet sürecini kontrol edebileceği bir güç konumunda olacak.

Sorun: Rocky ve ben henüz kabul edilmedik. Yani bu gizli tören sırasında Firefly Kulübü başkanı Matthew Wentworth'un yanında kimse durmayacak.

Yeni (Daha Kötü) Plan: Üçümüz de 1. turda aynı anda kabul törenine alınacağız ve *hepimiz* Matthew tarafından eziyet göreceğiz. Bu senaryoda kontrolümüz çok daha az. Kesinlikle ideal bir durum değil.

"Onlar bunu bizden daha uzun süredir yapıyorlar," diye karşı çıkıyor Nova. "Eğer zamanının geldiğini düşünüyorlarsa, o zaman zamanıdır, ve bizim anlamadığımız, *anlayamadığımız* nüansları onlar anlıyorlar."

"Biliyor musun, dudaklarının hareket ettiğini görüyorum Winchester, ama tek duyduğum babamın sesi," diye homurdanır Rocky. "Bu aralar sana o kadar çok saçmalık yediriyor ki, sen bunu bile göremiyorsun dostum."

Nova somurtur. "Ya da belki de kendi devasa egon gözünü kör etmiştir. Onlardan daha iyi olduğunu kanıtlamak için can atıyorsun..."

“Çünkü öyleyiz!” diye bağırır Rocky. Bir adım yaklaşır ve Rocky’nin sesi yükseldikçe Oliver hızla pencereyi kapatır. Sigara izmaritini pencere pervazında söndürür ve benimle sessizce bakışır. Bunun nereye varacağını biliyoruz.

Nova somurtur. “Bunu *bizimle* ilgili hale getirme. Babanla olan bu önemsiz saçmalık her zaman *seninle* ilgiliydi. Ağlamak ve babasıyla sorunları olan huysuz bir çocuk gibi davranmak istiyorsun. *Siktir* git.”

Rocky’nin gözlerinde karanlık bir şey parlıyor, okunamaz bir şey. Nova tehditkar bir adım atıyor ve işte tam o anda ben araya giriyorum. Oliver bir anda aralarına dalıyor. Benden daha hızlı.

“Tamam, tamam.” Oliver göğüslerine dokunur. “Bu iş, on dakika önce eğlenceli olmaktan çıktı.”

“Katılıyorum,” derim ve ağzımı açtığıma anında pişman olurum. Nova ve Rocky, sanki hangisinin cinayeti işlediğine karar verecek yargıçmışım gibi bana tekrar bakarlar.

Midem bulanıyor. Bu adil bir seçim değil.

Rocky’ye hayatımı emanet ederim. Tanrım, bir kedi olsaydım ve kaybedecek fazladan hayatlarım olsaydı, Rocky’ye *dokuz* hayatımı da emanet ederdim. Bu odadaki dördümüzden, dolandırıcılığı yeniden düzenleyip burada yaptıklarımızı kurtarabilecek tek kişi o.

Derin bir nefes alıyorum. “Gerçekten eli boş mu gideceğiz? Son üç ay boşa gitmiş olacak ve dürüst olmak gerekirse, Matthew Wentworth tam bir pislik. Kız arkadaşının *çıplak fotoğraflarını* arkadaşlarına göndermiş.”

Hatta onları yeni “havalı” arkadaş *Rocky’ye* bile gönderdi. Matt’in Rocky’nin Cole Miller kişiliğine bu kadar çabuk ısınmasının bir nedeni de, Cole’un Matt’in iki bin dolarlık akşam yemeği hesabını sanki hiçbir şey değilmiş gibi ödemesiydi.

Matt, Cole Miller’ın zengin olduğunu ve tekstil fabrikaları olan varlıklı bir aileden geldiğini fark etti. Onun, çevresinde bulundurmaya değer bir arkadaş olduğunu anladı.

Devam ediyorum: “Ama belki de siz üçünüz onun yaptıklarını o kadar da umursamıyorsunuz.” “Ben umursuyorum,” diyor Rocky sert ve öfkeli bir sesle.

“Umurumuzda,” diyor Nova.

“O zaman neden bunu yapamıyoruz?” diye soruyorum Rocky’ye.

Nova gergin çenesini birkaç kez eliyle okşadı. Bu karmaşayı düzeltebilecek kişinin Rocky olduğunu bilerek ona baktı.

Rocky’nin içinde her zaman, bizim ebeveynlerimize ihtiyacı olmadığını kanıtlamak isteyen bir parça olacak. Eğer onlar “*bunu şimdi yap*” derlerse, kafasının içindeki küçük bir ses “*Bunu sonra yap!*” diye bağırıyor olabilir. Yine de, vaftiz annelerine karşı tüm direnişine rağmen, Rocky kendi yolunu çizmek için bizi hiç terk etmedi.

Her zaman kendi ailesiyle ve benim ailemle birlikte kaldı.

Rocky gömleğinin yakasındaki etiketi kaşıyor. Sinirli bir şekilde üniversite tişörtünü çıkarıyor, karın kasları gözler önüne seriliyor ve etiketi yırtıp atıyor. Kollarını tekrar kollara sokarken, “Bu gece yapacağız. İnisiyasyonda.

Seni erken getirmem gerekecek, Nova. Oliver'la yer deşiştireceksin."

"Neden?" Oliver kaşlarını çattı.

"Sen çok konuşuyorsun," der Rocky fkeyle. "Bu kişinin neredeyse hiç konuşmaması gerekiyor."

Oliver heyecanlanmadan derin bir nefes alır. "Nasıl iyi gelirse." Hepimizi işaret ederek, "*Takım oyuncusu* olduğumun kayıtlara geçmesini isterim, merci beaucoup, mes amis." Fransız aksanı dilinden doğal bir şekilde akıyor ve gerçekçi geliyor.

Nova minnettar görünür. "Teşekkürler, Ol."

Zihnimde Oliver'ın adını silip yerine *Nova'yı* yazıyorum.

"Nova seçilmedi," diyorum Rocky'ye. Bir hafta önce ikimize, sadece kabul töreninin zamanı ve yerini belirten, mumla mühürlenmiş bir zarf verilmişti. Başka hiçbir şey yoktu. Nova'nın daveti yok. "Matthew onun kim olduğunu bile bilmiyor."

"Bunu bana bırak. Nova için kefil olurum." Ona dönüyor. "Sen Jay Thompson'sın. Adını J.T. olarak tutacağız ve sen"—koyu bakışlarını Oliver'a kaydırıyor—"telefonunu yanından ayırma. Bagajla birlikte arabada bekle."

Oliver artık kaçış adamı.

"Matthew'la birlikte inisiyasyonu sen yrtmeyeceksen bunu nasıl yapacağız?" diye soruyorum Rocky'ye.

Yüzünde endişeli bir ifade var. "Bu iş kötüye gidebilir." Sert bakışları bana kayıyor. "Eğer kaldıramayacak kadar ağır gelirse ık gitsin."

"Ben idare ederim." Dişlerimi sıkarak bakıyorum. *Zayıf halka ben değilim.*

Delici bakışları üzerimde sabit.

Bundan hoşlanmamdan nefret ediyorum. Onun bakışlarını benden ayırmamasını istememden nefret ediyorum. Kollarımı kavuşturuyorum.

"Ya bu senin için fazla gelirse? Sen çıkacak mısın?" "Bende o lanet lüks yok, *Abby*." Sahte adımı kullanıyor.

"O zaman sana yardım edeyim," diye karşılık veriyorum ve ona doğru bir adım atıyorum, bedenlerimiz birbirinden bir santim bile uzak değil. Hareket, havayı sıcak bir çubukla vuruyor. Nefesimiz onunla benim aramda hapsoluyor ve ikimiz de birbirimize hayat çizgisi gibi dalan, kavrayan ve tırmalayan bakışlarımızı ayırmıyoruz. "Bu tamamen senin sorumluluğun değil, *Cole*. Ne olacağından korktuğun için beni bu işin dışına itme. Ben bunu kaldırabilirim."

Bana zar zor duyulacak şekilde nefesini verir, "Bunu üstlenmek zorunda kalmamalısın."

Bu sözler içime işliyor, ama taşmasına izin vermiyorum. O kendi yerinden hiç kıpırdamadığı kadar ben de yerimden kıpırdamıyorum ve "Ben... iyiyim" diyorum.

Ve sanki ona aynı şeyi syleyebileceğimi biliyormuş gibi —bunu üstlenmek zorunda olmaması gerektiğini, ama dolandırıcılıktan zevk alan bir yanı olduğu için yine de üstleneceğini— Rocky bu gerginliği bozar. "Hadi yapalım şunu."

"Harika," diyorum gergin bir şekilde, Oliver ve Nova'nın müdahaleci bakışlarından kaçınarak. Rocky ile aramızdaki gerginliği gördüklerini bildiğim için yüzüm kızarıyor.

Bu ilk kez olmuyor.

Rocky pantolonunu giyip bereyi alırken kendi düşüncelerine dalmış durumda. Benimkiyle aynı renge boyanmış siyah saçlarını örtüyor. “Akşama görüşürüz *kardeşim*.”

Kardeşlik ilişkimizin sona ermesine hazırdım. Ve neyse ki, bu gece sona eriyor.

On dört

Phoebe

PORSUK OYUNU (DEVAMI)

Tahtalarla kapatılmış bir benzin istasyonunun bulunduğu bu terk edilmiş arazide, Rocky, Nova ve diğer iki aday üyeyle birlikte bekliyorum: Claire ve Kendra. Kırık benzin pompalarının yanında kar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve pembe şişme ceketimi vücuduma sıkıca sarıyorum.

Nova, boynuz çerçeveli gözlüğünün köprüsünü itiyor. Görme yeteneği çok kötü olduğu için aslında bu gözlükler reçeteli, ama Rocky'nin onun için seçtiği gözlük stili ve trençkotuyla, kaslı bir inek asistan öğretmene benziyor. Önemli, ama uysal biri.

"Çok soğuk," diyor Claire, dişleri takırdayarak eldivenlerini birbirine sürtüyor. Rocky'nin dikkatini çekmeye çalıştığını fark ediyorum, ama o onu kasten görmezden geliyor.

Telefonunda Candy Crush oynuyor.

"Eşarbımı ister misin?" diye soruyorum, klasik taupe renkli Burberry eşarbımı çoktan çıkarmış durumdayım.

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor.

"Evet, bana biraz sıcak geliyor." Soğuğun keskinliğini seviyorum. Zihnim uyanık ve daha az rahat, bazen gergin olmak daha iyidir. Tamamen fedakar değilim. Kısmen, bu da inisiyasyona girerken bir müttefikim olmasına yardımcı oluyor.

"Çok teşekkür ederim." Claire, soğuktan dolayı yer yer kızarmış soluk boynuna atkıyı sarıyor.

Kendra bana küçük bir gülümseme atar, ben de ona karşılık veririm. Ateşli kızıl saçları mor ponponlu bere içinden dökülür ve parkası sıcak görünüyor.

Beş dakika bile geçmeden, egzoz dumanı püsküren bir minibüs benzin istasyonuna yanaşır. Rocky'ye (namı diğer sahte kardeşim) temkinli bir bakış atarım.

O dikleşir ve telefonunu uzun siyah palto cebine sokar. Minibüsten kimse inmez.

Kahretsın.

Burnumdan sertçe nefes veriyorum, nefesim havayı buğulandırıyor.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye soruyor Claire.

Nova'nın burada olmaması gerektiğini biliyorlar. Sürücü koltuğunda kim varsa, dört kişi olması gerekirken beş kişi sayıyor olmalı.

İşleri kendi eline alan Rocky, yolcu kapısına doğru büyük adımlarla yürür. Camı çalar. Cam yarıya kadar açılır. Belki bir dakika konuşur. En fazla iki. Ona bir telefon uzatılır ve ben sadece Rocky'nin tarafını duyarım.

"Biliyorum. O iyi biridir. Çocukluk arkadaşım." Rocky telefonda gülüyor. "Biliyorum, biliyorum. Öyle, değil mi?" Duraklama. "Yumuşak davranma dostum. Elinden geleni yap. Daha azını istemezdim."

Elinden geleni yap.

Huzursuzum ve saçlarımı dağınık bir at kuyruğu şeklinde yeniden bağlıyorum.

Rocky telefonu minibüsteki kişiye geri verince, cam yükseliyor ve sahte kardeşim araçtan birkaç adım uzaklaşıyor.

Koyu yeşil bir cüppeye bürünmüş bir kişi yolcu tarafından dışarı çıkar. Saçlarını bir başlık örtüyor ve pürüzsüz altın bir maske yüzünü gizliyor. Cüppesindeki bir ateşböceği broşunu ve elindeki ipek kumaşları fark ediyorum.

"Sıraya girin," diyor erkeksi ses. "Arkanıza dönün."

Evet, melodramatik.

Bunun her dakikasından nefret ettiğimi söylemek istiyorum, ama gülümsemeyi zor tutuyorum.

Söyleneni yapıyoruz ve pelerinli kişi hepimizin arkasına geçip başımıza bezleri bağlıyor.

Gözlerim bağlandı.

Erotik mi? Bekleyiş nabzımı hızlandırıyor ve gizemin heyecanı ile bu geceki dolandırıcılık, içime çekip bitirdiğim baş döndürücü, coşkulu bir karışım. Tek kelime etmeden minibüse bindiriliyoruz ve bir sonraki mekana doğru yola çıkıyoruz.

Hepimiz arabadan inip tam karanlıkta yönlendirildiğimizde, topuklu botlarım beton ya da mermer gibi bir yüzeye çarparak ses çıkarır. En az on basamak indiğimizde sıcaklık düşer. Daha soğuk... ta ki bir tür açıklığa ulaşana kadar, ve aniden bir sıcaklık yanaklarımı okşar.

Eller omuzlarıma konuyor ve beni durduruyor. Bir saniye geçiyor, ya da iki. *Korkutucu*. Biraz gülümsüyorum. Tamam, gizli derneklerin dramaları ve gizemli ürkütücülükleriyle havalı olabileceğini kabul edebilirim. *The Skulls* eleştirmenler tarafından yerden yere vurulmuş olabilir, ama ben o filmi her zaman sevmişimdir. Ve kendimi bir film setindeymiş gibi hissetmeye başlıyorum.

Acaba annem, bunun bir kız öğrenci kulübünden daha çok hoşuma gideceğini biliyor muydu?

"Ben Bir Numarayım." Bu pürüzsüz cesaret, Matthew Wentworth'a ait. Onun sivri sesini şimdiden tanıyorum. "Beşinize bir hediye verildi. Sadece en zeki ve en layık olanlar bu aşamaya ulaşır ve bu gece burada başarılı olursanız, 1786'dan beri sizden önceki her üyenin yaptığı gibi, Firefly Kulübü'nün tüm sırlarını elinizde tutacak ve koruyacaksınız."

"1786," diye slogan atıyor insanlar.

Gülümsememi saklamak için
dudaklarımı düzeltirim.

Firefly Kulübü, onların inanmak istediği kadar gizli değil. Ödevimi çoktan yaptım ve on aktif üye olduğunu öğrendim — bunlardan ikisi, Matthew ve arkadaşları hakkında bana her şeyi seve seve anlattı — bu yüzden Bir Numara'nın On Numara'ya ait olduğunu tahmin ediyorum.

“Bu son sınavınız. Göz bağlarınızı çıkarabilirsiniz.”

İpek bezi çözdükten sonra, mum ışığıyla aydınlatılmış mahzeni inceledim. *Bir şarap mahzeni*. Cüppeli on Firefly üyesinin arkasında, şarap fıçıları mağara gibi geniş mekanın karanlık derinliklerinde kayboluyordu. Etrafımızda yaktıkları mumlar, nemli duvarlara ve kasalara dizilmiş şişelere yansıyor. Mum kalıntıları taş zemine damlıyordu ve diğer adayların da yeni çevremizi incelediğini fark ettim.

Rocky solumda, bir kardeşin yapacağı gibi koruyucu bir mesafede duruyor ve Nova, yakın bir çocukluk arkadaşı gibi onun hemen yanında. Sağımda, Claire hâlâ titriyor ve Kendra en uçta kendi halinde duruyor.

Bir Numara (namı diğer Matthew *Prick*), Firefly üyeleri arasında *kırmızı* giyen tek kişi. Kırmızı pelerin, ışıktaki kül rengi beyaz boynunu ve ellerini solgun gösteriyor. Hepsini kapüşonlarını çekmiş ve yüzlerine altın maskeler takmış durumda, diğerlerinin kim olduğunu tam olarak ayırt edemiyorum.

Hangisinin talihsiz Number Two olduğunu sormayı kendime engelliyorum.

Bildiğim tek şey, her Firefly Kulübü kabul töreninin farklı olduğu. Sınırları zorlamak için tasarlanmış. Umarım bu da çoğunlukla *Fear Factor* tarzında olur ve bize yememiz için solucan tabağı getirirler. Ama daha kötü bir şey olursa, bu durumun konvansiyon için daha iyi olacağını biliyorum.

Elinden geleni yap.

Rocky onu kışkırtmaya başladı bile, ama bunun nasıl sonuçlanacağını hâlâ tam olarak anlamış değilim. Çünkü Rocky'nin Matthew ile güvene dayalı bir dostluğu sürdürmesi *gerekiyor*. Son ana kadar bile. Kendini küçümsenmiş hissetmemeli.

Kızgın olamaz.

Kırmızı pelerinli Matthew diğer üyelerin önünde geçit töreni yapıyor. Yeni üyelerden oluşan kısa sırayı dolaşıyor. “Ve böylece başlıyoruz.” Mavi gözleri maskesinin deliklerinden parıldayarak beşimizi tarıyor, ama bana geldiğinde, gözleri parıldayarak üzerinde duruyor.

Rocky'yi benim aracılığım ile sınavacak. Kardeş olduğumuzu biliyor. Bunun pek de eğlenceli olmayan bir alana dönüştüğünü şimdiden hissedebiliyorum.

“Hepiniz,” diyor Matthew, neyse ki henüz beni ayrı tutmayıp tüm adaylara hitap ediyor. “Ceketlerinizi çıkarın. Arkaya koyun.”

Pembe şişme ceketimi çıkardım.

Rocky sırtımda siyah paltoyu çıkardı. Etrafı sanki çok havalı bir yermiş gibi süzdü. Matthew'un bu hakimiyet gösterisinden gerçekten hoşlandığına inanmak imkansızdı. Bu durum doğal olarak Rocky'yi rahatsız ederdi. Ama gerçekte ne düşündüğünü merak ediyorum ve bazen işimiz sırasında beyninin içinde ön sıradan bir koltuğum olmasını diliyorum.

"Sırada gömlekler ve pantolonlar var," diyor Matthew. Claire tereddüt ediyor. "Ciddi misin?"

"Dediğini yap, hamamböceği," diye yeşil cüppeli bir figür araya giriyor.

Hamamböceği mi? Sanırım ateşböceği olana kadar hamamböceği sayılıyoruz.

Rocky benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Ben de pembe bluzumu çıkarırken utangaçça ondan başka yere bakıyorum. Maskenin arkasından Matt'in ağzını göremesem de, mavi gözleri bana sırtıyor.

Siktir git, diye bağırarak istiyorum.

Sinirli bir aceleyle kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyorum.

Rocky'nin Nova'yı görmemi ve kardeşimin beni görmesini engellediği için mutluyum. İki erkek de hızla soyunuyor ve ben Rocky'nin kışına ve boxer şortunun aletini nasıl şekillendirdiğine bakma isteğimi bastırmaya çalışıyorum.

Bakma.

Kendra da benim izimden gidip uzun kollu tişörtünü çıkarıyor.

Claire, sanki bu inanılmaz bir şeymiş gibi bana bakıyor, ama ben cesaret vermeye çalışarak omuz silkiyorum. Bu gece onun bir nevi çapraz ateşte kaldığını bilmek midemde bir düğüm oluşturuyor. *Üzgünüm*. Bu kabul töreni kolay olamaz, ama Firefly üyesi olarak Oliver'ın ne yapacağını belirleyen kişi Rocky olmalıydı. Benim tek görevim Rocky'yi savunmaktı.

Böyle olmasını istemiştik.

Claire daha isteksiz bir şekilde bluzunu çıkarıyor.

Matthew yine inisiyelerin önünden geçiyor, ama bu sefer benim önümde durarak abartılı bir gösteri yapıyor.

Rocky şaşkınlık numarası yapmaya başlıyor.

Matthew'a sert bir bakış atıyorum. Kibirli gözleri, hayal gücüne pek yer bırakmayan dantelli beyaz sütyenimle yukarı doğru itilmiş göğüslerimin üzerinde dolaşıyor. Eşleşen külotum kalçalarımın üstüne kadar çıkmış durumda ve ben bakire ve utangaçmış gibi davranarak çıplak karnımı saklıyorum.

Claire yanımda gergin bir nefes alıyor. Ve onun iyi olmasına seviniyorum.

En azından sadece bana bakıyor.

Sütyenimin astarına bir izleme cihazı dikilmiş ve tek yapmam gereken, onun göğüslerimi ellemesine izin vermemek. Ki bunun pek olası olmadığını içtenlikle düşünüyordum.

Yine de, işte buradayız. Bu serseri, kendini önemli biriymiş gibi davranıyor. Onunla aramızdaki fark, bizim bu hayallere inanmamamız.

"Abigail Miller," diyor Matthew, sahte ismimi kullanarak. "Sütyenini çıkar."

"Hadi ama dostum," diyor Rocky, kaşlarını kaldırarak hafif bir sesle. "O benim kız kardeşim." Derin sesinde bir tehdit yankılanıyor, ama sonra sonraki sözlerinde gülüyor. "Biraz daha yaratıcı ol."

Bu gece o sadece sahte kardeşim değil, aynı zamanda *iğrenç* bir sahte kardeş.

Matthew gülüyor, gözlerinin kenarındaki derisi geriliyor. Sinsi sinsi gülümsüyor olmalı. "Söz veriyorum, hamamböceği." Sütyenimi çıkarmıyorum.

Parmaklarını şıklatır. Firefly üyeleri shot tepsileriyle öne çıkarlar.

Korkularımdan biri artık ortaya çıkmış durumda. Küçük bir çocukken annem bana roofies'in dehşetini aşılamış olduğundan beri, uyuşturulma konusunda büyük bir korku besliyorum.

Berrak sıvı votkaya benziyor, ama içine GHB katılmış olabilir. "Oh, ben alerjim var," diyor Claire, nefesini tutarak, kötü bir yalan söylüyor.

"Çek şu lanet shot'ı, hamamböceği!"

Shot'ı dudaklarımın arasına alıyorum. Shot'ı içiyormuş gibi yapıp, sert ve şiddetli bir şekilde öksürüyorum ve onlar beni öksürürken izlerken, öne eğilip votkayı arkamdaki paltoma döküyorum.

Rocky ve Nova'nın başka el çabukluğu numaraları da var, ama onların shot'ı yutuyormuş gibi yapmalarını izleyemem.

"Yut şunu, hamamböceği," diyor

Matthew. Yutuyorum ve yüzümü buruşturuyorum.

"Diz çökün!"

Beşimiz de itaat ettik ve başka bir Firefly üyesi elinde tahta bir kürekle ortaya çıktı.

Tamam, bu sapkınca.

Kıçlarımız tek tek tokatlanırken, Matthew yanıma çömelir ve yüzüme doğru uzanır. Biraz irkilirim, ama bu onu caydırmaya yetmez. Saç bağımı çeker.

Ve uzun saçlarım yanaklarımın etrafına dökülüyor. Siyah boyalı bir saç telini parmağında döndürüyor. Yüzüne tükürmemek için dilimi ısıriyorum.

"Dört ayak üstüne çok," diyor Matthew, Firefly üyesi Claire'in şaplaklamasını bitirip bana ulaştığında.

Avuçlarımı soğuk taşa koyup dört ayak üstünde kalıyorum ve yere odaklanmaya çalışıyorum, ama Matthew çenemi sıkıştırıp bana bakmamı sağlıyor.

Kürek, kıcıma hafif bir *şaplak* atıyor.

Gülümsememeye çalışıyorum. O kadar da kötü değil.

Çok daha kötüsü de olabilirdi. "Daha sert," diyor Matthew.

Bir sonraki vuruş vücudumu öne doğru sarsar ve acı cildimi yakar. "Tekrar," der Matthew.

Bir, iki, üç kez şaplak yedikçe, o acı veren baskıdan tahrik oluyorum ve Rocky'nin izlediğini hayal ediyorum. İzlememesi gerekirdi — bu gece o benim sahte kardeşim. Ama onun *izleyebileceği* düşüncesi içimde bir ihtiyaç uyandırıyor ve amım zonkluyor.

Dördüncü tokatta, izine odaklanmaya başladığımda, kafam vücudumdan uzaklaşıyor. Ve sonra Matthew — çirkin küçük eliyle çenemi kavrayarak — kafamı sahte kardeşime doğru çevirmeye çalışıyor.

Ona karşı direniyorum. "Sen *hastasın*,"
diyorum alaycı bir şekilde. "Ona bak."

Rocky fazla itiraz edemiyor ve isteksizce, yakıcı bakışlarımı ona çeviriyorum. Kürek kıcıma sertçe vururken o başka yere bakıyor. Nefes nefese, öne doğru sarsılıyorum. *Bu bir iz bırakıyor.*

"Ona bak," diyor Matthew diz çökmüş Rocky'ye.

Çene kasının seğirdiğini görüyorum. Burnunun neredeyse genişlediğini görüyorum. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyor ve sanki bir kol çevrilmiş gibi, metalik gri gözlerini parlatacak kadar göz kamaştırıcı bir kahkaha atıyor. "Onu umursadığımı mı sanıyorsun? Bu hiçbir şey," diyor Rocky.

Bir sonraki *şaplak* diğerlerinden daha acı verici. Sanki kürek kalbimi vücudumdan milyonlarca metre uzağa fırlatmış gibi, onun bunu yüksek sesle söylemesini duyunca içim boşalıyor.

Ta ki Rocky bana bakana kadar.

Gözleri onun gözleri değil. Cole Miller'a ait gözler, ama o da orada. Gergin çenesi ve kaşlarındaki hafif koyu kırışıklıklarla, Rocky de orada ve nabzım, sevdiğim ve ihtiyacım olan hızlı bir ritimle yeniden atmaya başlıyor.

Matthew, Rocky'nin bana şaplak atılmasını izlemesini izliyor. Bu güç oyunu iğrenç. Umarım bu gizli topluluğun bunu yaptığı ilk kişiler bizizdir, ama öyle olduğuna inanmak zor. Bu gece olanlardan sonra, belki de son kişiler biz olacağız.

Ve Tanrıya şükür Rocky benim gerçek kardeşim değil. Nova'nın onun diğer tarafında bunu görmezden geldiğine inanıyorum.

"Daha sert," diye emrediyor Matt.

Rocky'nin dudağı öfkeden hafifçe seğiriyor.

Kürek sert bir *vuruşla* beni tekrar öne doğru itiyor ve ben içimden küfrediyorum. Matthew, Rocky'den gözlerimi ayırmamam için yüzümü dik tutuyor. *Tanrım.*

Tokatlanıyorum. Sarsılıyorum. Rocky ile gözlerim her buluştuğunda inanılmaz derecede tahrik oluyorum. Ateşim bacaklarımın arasında kalp atışı gibi nabız gibi atıyor. Her düşük vuruş, içime sızan boşluğu hissetmektense tahrik olmayı tercih ettiğimi hatırlatıyor bana. Ama kimse tahrik olduğumu göremiyor, bunun için minnettarım. Islak külotum tek kanıt.

Rocky çenesini sıkıyor. Ağzını ovuşturup, sanki çok komikmiş gibi hafifçe gülümsüyor gibi davranmak zorunda, ama ben bunun ötesini görüyorum. İradesine sıkı sıkı tutunup, bunu burada bitirmemek için mücadele ettiğini görüyorum.

Vur. Bu acıttı, hem de iyi anlamda değil. Öne doğru sendeliyorum ve Rocky neredeyse bana uzanıyor. *Hayır.* Bu iş çantada keklik. Buraya kadar geldik. İyiyiz.

"Daha sert," diye emreder Matthew yine.

O kadar sert bir tokat yiyorum ki, kollarım bükülüyor ve göğsümün üstüne düşüyorum.

"Dur," diye bağıyor Claire. "Ona zarar veriyorsun."

"Ben iyiyim." Nefesimi keserek, onun heyecanımı fark etmesini istemiyorum. "Gerçekten, ben iyiyim." Şimdi dirseklerim zonkluyor ve kığım yanıyor.

"Memnun musun?" diye soruyor Rocky, alaycı bir gülümsemeyle. Matthew sonunda benden uzaklaşıyor.

"Sıradaki."

Kürek darbelerinden sonra, artık Matthew'un takıntısının merkezi değilim ve daha fazla görev çılgınca dağıtılıyor. Firefly üyeleri başımıza buz gibi su kovaları döküyor. Yüzlerimize hayvan kanı sürülüyor. Kendra'nın çimento karıştırıcısından içmesini söyledikten sonra kusmasına ve Claire'in sessizce ağlayıp titremesine neden olan sıradan bir eziyet.

Her an beşincimiz şarap mahzeninden geçip gelebilir, böylece *nihayet* ipi çekebiliriz. Islak saçlarım yanaklarıma yapışıyor, buzlu su ve nemli mahzenin keskin soğuğu şakaklarımı vuruyor.

Titreyen vücudumu kollarımla sarıyorum.

"Dur," diye bağıyor Nova ve birinin ağzına zorla sokmaya çalıştığı çimento karıştırıcı shot'ı tükürüyor.

Başımı onun yönüne çeviriyorum. Elinin tersiyle dudaklarını sertçe siliyor. Sütü Baileys ve ekşi limonun karışımı herkesi kusturur.

"İç şunu, hamamböceği!" diye bağıyor Matthew.

Rocky ayakta durmuş gülüyor, yanaklarında ve karın kaslarında hayvan kanı izleri var. "O kadar da önemli değil dostum. Altı *bira*." Sanki çocuk oyuncağıymış gibi söylüyor. "Ver şunu bana." Parmaklarıyla işaret ediyor, beşincimizin gelmesi için zaman kazanmaya çalışıyor.

"Bir tane daha, *hamamböceği*," diye emreder bir Firefly üyesi, Kendra kusmuş olmasına rağmen ona shot içirmeye devam eder. Gözleri donuklaşmıştır.

"O zaten sarhoş," diye ona tersliyorum.

Matthew bizi duyar. "Artık shot yok." Firefly üyelerine elini kaldırır ve onlar onun arkasına çekilir. "Ayağa kalkın, serseriler, sadece siz ikiniz." Rocky ve bana seslenir.

Rocky zaten ayaktaydı, ama ben de kendimi toparladım, çıplak ayaklarımın altında soğuk su birikintileri vardı.

Matthew vücuduma bakarak gülüyor, ama burada aptal olan ben değilim. Suya batırıldıktan sonra beyaz külotum ve sütyenim şeffaf hale gelmiş. Başını Rocky'ye doğru eğiyor. "Kız kardeşinin göğüsleri güzelmiş."

Nova bir duvar gibidir. Ayaklarına bakarak somurtmaktadır. Kıpırdamamaktadır.

Rocky'nin Matthew'a cevap vermesi çok uzun sürüyor. Düzgün bir ses tonuyla soruyor, "Ne istiyorsun, Matt?"

"Bir numara," diye düzeltiyor.

Rocky zorla gülümsüyor.

"Kız kardeşini mi beğendin, hamamböceği?" diye sorar

Matthew. "O benim kız kardeşim."

Sanki avlanıyormuşum gibi daha hızlı nefes alıyorum ve mide bulandırıcı beklentimin çoğu gerçek. Matthew'un ne yaptığını hiç bilmiyorum ve beşinci arkadaşımız gecikti. *Burada olması gerekirdi.*

Matthew başını bana doğru eğerek aniden, “Onu öp,” der.

On beş

Phoebe

PORSUK OYUNU (DEVAMI)

Rocky gülüyor. "Şaka yapıyorsun."

"Kız kardeşini öp, *hamamböceği*."

Rocky daha zayıf bir kahkaha atar, sonra omuz silker, sanki "*ne fark eder*" der gibi. Bana döner ve onun koruyucu kollarına dalıp bir daha asla çıkmamak gibi ham, kışkırtıcı bir arzu içime *işler*. Bu bir yük treni. Bir buldozer. Bana çarpan bir tır ve ben kendimi ezilmeye bırakırım. Ta ki bu duygunun her zerresini yutana kadar. Bu özlemi.

Bir anlığına, bakışları kardeşçe olmaktan çok uzak bir şeye dönüşür.

Kollarımı açmayı reddediyorum.

Parmaklarını nazikçe yanağıma dokundurur ve diğer yanağıma hafifçe öper.

"Dudaklara!"

Rocky daha da yüksek sesle gülüyor, ama boğazındaki gerginlik sesi derin bir kahkahaya dönüştürüyor. Başıyla Matthew'u işaret ediyor ve bana soruyor, "Bu adama inanabiliyor musun?"

"Hadi bitir şunu," diye mırıldanıyorum.

Gözlerini devirir ve eli, güçlü ve sahiplenici bir şekilde yanağıma kavrar, parmakları saçlarıma kayar. Başını eğiyor ve ben gözlerimi kapatırken, kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atarken, Rocky dudaklarını benimkilere bastırıyor. Vücudumda bir sıcaklık patlar ve sadece bir öpücük olması gereken şey, parmaklarının saçlarıma sıkıca kavrayışıyla, beni sert, çıplak göğsüne doğru çekmesiyle paramparça olur. Öpücük beni ona yapıştırır ve bencilce ona sarılıp tutunurum; dudaklarımı açıp alay ettiğinde, dilinde bir çaresizlik ve aramızda kasırğa gibi esen bir özlem vardır.

Şarap mahzeni sessiz.

Rocky ayrıldığı anda, nefesimiz sığ ve biraz eksik kalıyor, ama o nefesini bir kahkaha ve parlak bir gülümsemeye dönüştürüyor. "Nasıl, *Bir Numara*?"

Matthew, Rocky'nin kahkahasına katılana kadar şokta kalıyor. "Seni hasta piç kurusu." Matthew sırtıyor ve ikisi kelimenin tam anlamıyla yumruklarını çarpıştırıp, erkek erkeğe sarılıyorlar.

Ne iğrenç. Kollarımı açıyorum. Rocky'yi fiziksel olarak kucaklamamak için tırnaklarımı kollarımı o kadar sertçe kazıyorum ki, yarım ay şeklinde izler cildimi bozuyor ve acıtıyor.

"Duydun mu?" Claire taştan ciyaklar.

Kapı gürültüyle açılır ve bir el feneri merdiven boşluğuna ışık tutar.

Bir polis belirir. Gizli kalmış bu rezaleti görür. Kanlı yüzler, ıslak bedenler, kızarmış kıçlar ve üzerimizde hüküm süren cüppeli figürler.

"Oh lanet olsun," diye küfreden bir Firefly üyesi.

Nova ve Rocky gibi ben de ellerimi havaya kaldırıyorum. Bu, diğerlerinin de aynısını yapmasına neden oluyor.

Polis, Kendra'nın kusmuğunun yanında bayılmak üzere olduğunu görünce telsizine dokunur. "Destek gerekecek." Hepimize, "Pekala, susma hakkınız var..." der.

"Hey, hey, sorun ne memur bey?" diye sorar Matthew, maskesini çıkararak. Sert yüz hatları ve kıvrıkcık sarı saçları ortaya çıkar.

"Taciz—"

"Dava açacağım," diye Nova, memur tüm suçları sayamadan sözünü keser. Taştan ayağa kalkar. "Yaptığınız şey iğrenç. *Onu* görüyor musunuz?" Claire'i işaret eder.

Claire, burnunu çekerek defalarca başını sallar, ama herkes ona odaklandıkça gözyaşları sel gibi akar. Eğilip ceketini omuzlarına örterim ve Kendra'ya bakarım. Nabızı zayıftır.

"Acil servise gitmesi lazım..."

"O iyi," diyor Matthew. "Herkes iyi." Şüphe ve korkuyla kaskatı kesilmiş, aralarında fısıldaşan Firefly Kulübü üyelerine sesleniyor. "Babam..."

"Babanın kim olduğu umurumda değil," diye tersliyor polis memuru, ama aynı anda Rocky ve bana odaklanıyor. "Cole. Abby?"

Matthew'un gözlerinde umut belirir. *Oh, bu işten o kadar kolay kurtulamayacaksın.* "Cole." Matthew ona, "*Bunu hallet*" der gibi gülümser.

Cole başını sallar, sonra memurun yanına koşar. Memurun eli Cole'un omzunda, aralarının iyi olduğu bellidir. Çünkü onlar kelimenin tam anlamıyla baba ve oğuldur.

Everett gerçek bir polis üniforması giyiyor. Ucuz bir Party City kostümü değil.

"Dava açmayacaksın," diyor Matthew Nova'ya alaycı bir şekilde.

"Kamuoyuna gidebilirim," diyor Nova, daha cesur bir şekilde. "Hepinizi mahvedebilirim."

"Rahatla dostum!" diye bağırır başka bir adam Nova'ya.

"Bu onların hayatlarını, *geleceklerini* mahvedebilir, J.T.," diyorum Nova'ya, sahte kardeşimin çocukluk arkadaşına. "Neye bulaştığımızı biliyorduk."

"Ben öldüm," diye mırıldanır bir adam, elleri başının üstünde, maskesi ise çoktan taşların üzerine ezilmiş. "Mahvoldum."

"Babam beni öldürecek," diye ağlıyor bir kız.

Cole, memura teşekkür etmek için göğsüne hafifçe vurur, Matt nefes alır ve sahte kardeşime başını sallar. "Ne dedi, Cole?"

Herkes dar merdiven boşluğunda duran memuru fark eder. Çıkışı kapatmaktadır.

"Bunu halledebileceğimizi söylüyor, ama avukatım aracılığıyla yapmamız gerekiyor. Yeni müvekkil almıyor, o yüzden çabuk olmalısınız." Rocky bir numarayı çeviriyor. "Adı Pierre."

"Claire," diye fısıldıyorum, çünkü yakında gitmem gerekiyor. "*Claire.*"

Burnunu çekiyor. "Mmmh?"

"Bir arkadaşını arayıp seni almaya gelmesini isteyebilir misin?" O defalarca başını sallıyor.

Nova, Kendra'nın yanına eğildi. Ona oturmasına yardım ediyor. "İyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Kendra inliyor. "Ben... evet?" Nova, onu nazikçe bir şarap kasasına yaslıyor. Kendra'nın kıyafetlerini topluyor.

"Kendra'yı hastaneye götür," diyorum Claire'e.

"Tamam," diye cılız bir sesle cevap veriyor. "Tamam, tamam. Kendra?"

Yoldan çekilip Claire'in Kendra'nın yanına sürünmesine izin veriyorum. Nova ona Kendra'nın kıyafetlerini uzatıyor ve Claire, Kendra'yı sıcak parkayla örtüyor. Gömleğimi ve kot pantolonumu aceleyle giydikten sonra, giyinik halde gölgelere çekiliyorum. Matthew'un Pierre ile konuşmasını izliyorum.

Oliver Graves olarak da bilinen.

"Tamam... evet... bunu hemen yapabilirim," diyor Matthew, sonra diğer Firefly üyelerine odaklanıyor. "Telefonlarınızı çıkarın. Her biriniz bu numaraya otuz bin dolar havale etmelisiniz. Bu avukatın avans ücreti."

Yüksek fiyat karşısında gözünü kırpan olsa bile, cimri görünme riskini göze alamayacakları için Matthew'a itiraz etmezler ve birkaç arkadaş, tam olarak ödeyemeyenlerin yerine ödeme yapar.

Tüm havale işlemleri tamamlandıktan kısa bir süre sonra, rahat bir nefes alınır ve Matthew, Rocky'yi sanki o bir başmelekmiş gibi, kılık değiştirmiş bir şeytan değilmiş gibi kucaklar.

Memur suç duyurusunda bulunmaz. Çaresiz öğrenciler dışarıda hiç polis arabası park etmediğini fark etmeden önce oradan ayrılır.

Nova sinirlenir ve çıkarken "çocukluk arkadaşıyla" kavga ediyormuş gibi yapar. Rocky, göstermelik olarak onu sakinleştirir.

Yarın sabah, hepimiz bir ateşli rüya gibi ortadan kaybolacağız. Ve Firefly Kulübü olduğu gibi kalacak. Bir sır.

Kar taneleri gece gökyüzünü tuzluyor ve ben özel araç servisini arıyormuş gibi yapıyorum. Beklerken, Nova'nın tişörtünü kullanarak vücudumuzdaki ve yüzümüzdeki kanı temizliyoruz.

Oliver beş dakika sonra gelir ve ben siyah Rolls-Royce'un arka koltuğuna tırmanırım. Hailey yolcu koltuğunda olduğu için Nova ve Rocky'nin arasına sıkışırım; havalandırma deliklerinden ısı üflenir ve donmuş tenimi anında ısıtır.

Yüz mil boyunca kimse tek kelime etmiyor.

Saat 4:32'yi gösteriyor.

Ağrıyan popomun üzerinde oturmak acı veriyor ve orta koltukta daha aşağıya kayıyorum. Rocky'ye doğru eğilmek en rahat pozisyon ve o da beni göğsüne sıkıca sarılmak için kol kasını bana doluyor. Kalp atışlarının *gümbürtüsü* beni uykuya daldırıyor.

Sakinleştirici bir elini başıma koyuyor ve ben onun gergin çene hatlarını ve bakışlarını gölgeleyen karanlığı incelerken beni izliyor. *O iyi değil*. Oturmaya çalışıyorum ama beni orada tutuyor ve ben endişem içimde alevlenirken ona yaslanıyorum.

Sessizlik Oliver'ı yiyip bitiriyor. "Tamam, biri bana ne olduğunu söyleyecek mi?" diye soruyor, sürerken gözleri dikiz aynasından bana kayıyor. "Phoebe?"

Hailey koltuğunda dönüyor. "Phebs?" Yavaşça kuruyan saçlarımı ve abisine yaslanma şeklimi inceliyor.

"Ben iyiyim." *Gerçekten iyiyim*.

"Platypus?" diye soruyor Oliver.

Başımı sallıyorum. "Kutup ayısı." Üç yüz bin dolarla oradan ayrıldık. Matthew uyanıp, kampüsün en önemli adamı olmadığını fark edecek. O, apaçık bir şekilde kandırılmış bir aptal ve bunun arkadaşlarının da başına gelmesine kapı açmış.

Bu yeterli değil, içimi kemiren bir düşünce beni rahatsız ediyor.

Keşke yüzüne karşı ona pislik diyebilseydim. Keşke gururundan daha fazlasını incitseydim. Keşke o kızlara verdiği acı kadar acı çekseydi. O kadar zengin ki, otuz bin dolar muhtemelen onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Utanç, cezasıdır ve bazen bu ceza yetersiz geliyor.

Kafamın içinde annemin sesini duyuyorum. "Onun parası sende. Önemli olan da bu, canım." Bu para annem ve Addison için her şey olabilir, ama yaşadığımız lüks hayat, insanları kandırıp küçük bir servet elde etmekten zevk almamın nedeni değil.

Boynumu diğer tarafa uzatıp Nova'nın koluna dokunuyorum. "Platypus?"

Sessiz. Pencereden dışarı bakarken, kuzeye doğru ilerledikçe karlı manzara beyazla kaplanıyor.

"Nova?" Kalbim bir an duruyor. "Platypus?"

"Platypus," diyor en sessiz, en derin nefesiyle.

Elimi ondan çekiyorum. Bunun benimle mi ilgili olduğunu, yoksa Kendra'nın bayılmak üzere olduğunu görmek, Claire'in ağlamasını duymak ve yardım etmek için hiçbir şey yapmamakla mı ilgili olduğunu bilmiyorum. O genellikle

. Genellikle direksiyon başında olur ve arabayı sıcak tutardı.

Oliver karla kaplı bir toprak yola girdiğinde, kendimizi ıssız bir yerde bulduk. İskelet gibi duran bir ağacın ve buzla kaplı küçük bir göletin yanına park etti. Çoğumuz arabadan indik. Nova bagajı açtı.

Kardeşlerim plakayı sökmeye başlarken, Rocky öfkeyle göletin çürümüş iskelesine doğru büyük adımlarla yürüyor. Öfkesi, her çılgın adımında karları eritebilir.

Öfke. Rocky'nin içinde daha yüksek bir sıcaklıkta kaynıyor, ama içimde de sessizce kaynıyor. Bu gecenin acımasızlığını telafi edecek kadar büyük bir intikam yok. Birinin talihsizliğinden zevk alacak kadar uzun süre burada kalamayız.

Onun dünyayı paramparça etmek için can attığını görüyorum ve yalnız olmadığımı bilmek içimi rahatlatıyor.

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ve ben de onun peşinden koşuyorum.

Rocky buz gibi karanlığın boşluğuna doğru çığlık atıyor ve gırtlaktan çıkan ses, serseri bir kurşun gibi içimde yankılanıyor. Acı, bütün gece giydiğimi sandığım kalkanı deliyor.

Dikkatlice, gıcırdayan iskeleye tırmanıyorum, nabzım hızlanıyor. Kanım kaynıyor. "Rocky?"

O dönüyor ve hızla, iki sıcak eliyle yanaklarımı kavıyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor. Göğsüm güçlü bir nefesle kabarıyor. Kalbim çarpıyor ve o pisliğin Rocky kadar bedel ödemesini istiyorum.

Gerçekten *bedelini ödesin*. Sadece paradan daha fazlasını kaybetsin. Eğer işler bizim istediğimiz gibi gitseydi, acaba öder miydi diye merak ediyorum. Rocky'ye sarılıyorum, yanaklarımı saran ellerini tutuyorum.

"Siktir et onu," diyor Rocky, gözleri kızarıyor ve yaşlarla doluyor.

"Siktir et onu," diye soğuk havaya nefes veriyorum, sesim acı içinde titriyor.

Ben ona sarılırken Rocky kolunu belime doluyor. Beni daha sıkı, daha şiddetli bir kucaklamayla kendine çekiyor. Sanki biri arkamdan gelip beni çekip götürecekmiş gibi elini enseme koyuyor.

"Tanrı'ya yemin ederim, Phoebe..." Sesi adımları söylerken boğuluyor ve benim bir söz ya da tehdit olarak algıladığım şeyi tamamlayamıyor. "Lanet olası Tanrı'ya yemin ederim." Sesi nefesinin altında sıcak bir şekilde çıkıyor.

Tek bildiğim, Rocky olmadan bunu yapamayacağım. Hepimiz dolandırıcıların çocuklarıyız, frenleri bozuk ve durma belirtisi göstermeyen bir trenin içinde yaşıyoruz, ama Rocky ve ben aynı vagondayız. Her zaman öyleydik. Orada birlikte oturup, manzara yanımızdan hızla geçerken açık kapıdan dışarı bakıyor, nereye gittiğimizi merak ediyoruz.

Ve ona söyleyebilirdim.

Tam burada, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim. Bu gecenin onun sayesinde ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirdim. Ve yarının, o orada olduğu için daha parlak olacağını. Ama

yapamıyorum...

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Birinin yükü olmaktan korkuyorum. Ona bir yük daha yüklemek istemiyorum. Bunu kendi başıma yapabileceğimi bilmesi daha iyi.

Onsuz da yapabilirim. Belki de yapabilirim.

Ama belki de her saniyesinden nefret ederim.

Beni kendine doğru çekerken, sert göğsü yumuşak vücuduma yapışıyor. Ve hızlanan nabzımızın temposu hiç yavaşlamıyor, hiç sönmüyor. İkimiz de aşırı hızda gidiyoruz.

Avlanmanın heyecanına mahkumuz. Ama aynı zamanda sonundaki acıya da.

Yavaşça geri çekildiğimizde, bakışları dudaklarıma düşüyor ve ben dudaklarının dudaklarıma değdiği hissi hatırlıyorum — çaresizliği ve özlemi. Bu his, gökyüzünden inen bir kasırga gibi etrafımızda dönüyor. Kar, daha fazla kar tanesi düşerken saçlarını öpüyor, ama Rocky beni bir daha öpmüyor.

Ben de onu öpmüyorum. İş bitti.

Birine bu kadar bağlı hissetmek ama bir dolandırıcılık dışında hiç öpüşmemiş olmak garip. Yine de parmaklarının benimkilerle iç içe geçmesi samimi ve sevgi dolu.

"Artık benim için ne ifade ediyorsun?" diye fısıldıyorum.

Kararsız bir şekilde başını sallıyor, ama gözlerimi yakından takip ediyor. "Ben sadece senin Rocky'inim."

Benim Rocky'im.

Bu beni uzun bir süre için çok etkiliyor. "Eski bir hikayeden alıntı mı yapıyorsun?" "O kadar da eski değil."

"Dört yaşımdaydım." Acı dolu bir kahkaha attım.

O zamanlar adı Reed Donahue'ydu, doğumundan bu yana muhtemelen birkaç kez değişmiş bir takma ad.

Tinrocklar, "Tinrock" soyadını daha sonra seçtiler; ben ona Rocky lakabını takana kadar değil. Bir yaz sabahı bahçede oynuyorduk ve ona, "Sen Rocky'sin," dedim.

O da, "Sen Phoebe'sin," dedi.

Benim adım Natalia Abruzzo'ydu. Graves ailesi de henüz Graves değildi. Ama Rocky benim ilk adımları seçti; bunca yıldır benimle olan adı. Tıpkı benim onun adını seçtiğim gibi.

"Hayır," dedi dört yaşındaki ben inatla. "Sen *benim* Rocky'msin."

O beş yaşımdaydı ve dört yaşındaki küçük elimi tuttu. "Sen *benim* Phoebe'msin." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kıkırdadım.

O zamanlar hayat basitti. Dört ve beş yaşımdaydık, milyonlarca dolarlık bir malikanenin dışındaki peri bahçesinde oynuyorduk.

Buzlu göletin kenarında, kar daha yoğun yağarken, kararlı bir sesle fısıldadım:
"Sen benim Rocky'msin."

Sanki geçmişe uçup gitmiş ve güzel, mutlu anları bugüne getirmişiz gibi her kelimemi dikkatle dinliyor ve parmaklarını benimkilerin etrafına doluyor. Ben de onun Phoebe'si olduğumu ekleyemeden, kardeşim bizi çağırıyor.

"Siz ikiniz!" diye bağırdı Nova. "Çıkmamız gerekiyor!"

Rocky elimi bırakıyor. "Arabamız bekliyor." Zoraki bir gülümseme takınıyor.

Midemdeki kırıdanmayı görmezden gelmeye çalışıyorum. İkimiz de arabaya aceleyle dönmüyoruz. Oturup oyalanıyoruz. Her zaman birbirimizin etrafında dolaşıp, saniyeleri çalışıyoruz. Dakikaları.

"Sen prenses misin yoksa iyilik perisi mi?" diye soruyorum.

"Her zaman prenses," diyor daha da acı bir sesle. Çoğu kişi kraliyet ailesinden olmakla yetinir, gerçek bir balkabağı ya da fare olmak istemez, ama Rocky sihirli değneği sallamak istiyor, onun merhametine kalmak değil.

İyi periler kötü değildir.

Bana verilen rolde gayet mutluyum. Bu benim iyi olduğum bir şey. Üstünde uzman olduğum bir şey. *Plana sadık kal.*

On altı

Rocky

ŞİMDİ

İki kişilik cam mutfak masasında Hailey bir not defterine bir şeyler karalıyor. Sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak, sayıları silip yeni sayılar yazıyor.

Bej renkli kanepeden cep telefonumda bir bulmaca oyunu oynuyorum. Bir gözüm kız kardeşimde, bir gözüm de üç kirazı birleştirmeye odaklanmak o kadar da zor değil. Başka bir kalacak yer mi aramalıyım? Elbette. Jake'in hafta sonuna kadar buradan taşınmamı sağlayacağına dair zayıf tehdidi, sarkık bir piñata gibi başımın üzerinde asılı duruyor.

Bununla daha sonra ilgilenirim. Şu anda, kız kardeşimin çıkardığı derin nefesleri ve homurtuları görmezden gelmek zor.

Telefonuma tekrar odaklandığımda, oyunun süresi dolmuş. **BAŞARISIZ** yazısı ekranda yanıp sönüyor. *Harika*. Tam da görmek istediğim şey.

Cep telefonumu siyah deri ceketimin cebine koyup mutfığa doğru yöneliyorum. "Selam . . ."

Dizini not defterinin üzerine dayayarak, benden saklarken doğal davranmaya çalışıyor. "Ne var?" Başını yana eğiyor, masummuş gibi görünmeye çalışıyor. Üzerinde "SATAN'S LIL HELPER" yazan kırmızı işlemeli siyah bir beyzbol şapkası takmış.

"Ne oldu?" Not defterine bakıyorum.

Dizinden hızla kaldırıp ters çeviriyor. "Hiçbir şey."

"Yalan söylemede ne kadar *kötü* olduğunu görmek için anne ve babanın burada olmadığına şükretmelisin." Dramatik bir şekilde tsk diyorum. "Çok hayal kırıklığına uğrarlar."

Hailey beni ve hoş olmayan ses tonumu inceliyor. "Onlara olan nefretini daha iyi saklayabileceğini düşünürdüm."

"Senden saklamam mı gerekiyor?" diye soruyorum.

Kafasını sallıyor ve ben onun karşısındaki boş koltuğa çöküyorum. Ellerimi deri ceketimin ceplerine sokup sandalyeye yaslanıyorum.

Hailey kollarını not defterinin üzerinde kavuşturur. Burun piercingi ışıktan parıltır. "Burada olduğumuz, onlardan uzakta olduğumuz ve benim

artık yalan söylemede iyi olmama gerek kalmadığı için mutlu olmalısın.” Mutlu mu?

Yüzüm bir grimasa bürünür. “*Mutlu.*” Gerçek mutluluğu hatırlamaya çalışırım. Uydurma bir şey değil, çarpık bir şey değil.

Bu kelime zihnimde kalın ve ağır. Katran ve zehirlerle dolu. Mutlu çocukluk anılarım var, ama çoğu şimdi acımasız gerçekliğe dönüşmüş durumda. Manhattan'daki bir hazırlık okulunda futbol oynadığım anılar. Bir arkadaş edindiğim ve onun evinde tavuk parmesan ve dondurma yerken güldüğüm anılar. Sadece daha sonra hayatımda, onun babasını mahvetmek için kullanılan bir araç olduğumu fark etmek için. Ailem için bir basamak.

Üzerime basıldı.

Defalarca.

Çok mutluydum.

Göğsümde bir acı parlıyor ve Hailey'e bakıyorum. “Onların burada olmamasına çok seviniyorum. Ölselerdi daha mutlu olurdum...”

“*Rocky,*” diye tıslar.

“Bizi duyamazlar.”

Yanakları kızarıyor. “Duyacaklarından korkmuyordum.” Gözleri not defterine düşüyor. “Annem ve babam hakkında böyle konuşmamalısın. Bildiğimiz her şeyi bize onlar öğretti.”

Tanrım, keşke kardeşim de benim gördüklerimi görebilseydi. Neden burada tek başıma sıkışıp kaldım? Benim bakış açım diğerlerinden bu kadar farklı mı?

Siyah, çatlamış ojesine bakıyorum. Eskiden olsa, çoğu zaman yeni bir maniküre ihtiyacı olurdu. “Artık yalan söylemene gerek olmadığını söyledin, Hails. Öyleyse bize öğrettiklerinin sana ne faydası var?”

Hailey yine sessizleşti. “Artık kimseyi kandırmak istemiyorum.” Sesindeki kararlılık beni şaşırttı. “Bize her şeyi yapma ve herkes olma gücümüz olduğunu, *her şeyi* başarabileceğimizi öğrettiler, Rocky. Bunu başarmak zorundayım.”

“Neden?”

Neden bu kadar kararlı?

Hailey hiçbir şey söylemez.

Sinirli bir şekilde gözlerimi deviriyorum ve sonunda soruyorum: “Peki ya ailelerimiz? Onları bir daha asla görmeyecek olsan da sorun olmaz mı sence? Çünkü bence onlar seni asla bırakmayacaklar.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye onaylıyor Hailey. “Ama Phoebe ve benim çok normal ve ahlaklı bir hayat sürmemize alışmak zorunda kalacaklar.”

Bunun bir hayal olduğunu söyleyebilirdim, ama korku onun köprücük kemiğini sıkılaştırıyor ve boynunu uzatıyor.

Çenemi sıkıyorum. “Korkuyorsun.”

"Biliyorum, bizi bulurlarsa bunu kabul etmeleri... zor olabilir." Kelimelerini dikkatlice seçiyor ama endişesini gizlemiyor. "Ve bu 'eğer' daha çok 'ne zaman' olacak gibi görünüyor."

"Bu mantığa karşı çıkamam," diye fısıldıyorum, kanımın altında öfke kaynıyor. Kız kardeşimin, döşemelerimizin altındaki şeytanlarla en iyi arkadaş olmaması beni mutlu etmeli mi? Elbette—belki de anne babamızı oldukları gibi göreceği küçücük bir ihtimal vardır.

Belki de görmez.

Bu, tüm hayatımızı emanet etmemiz gereken insanlardan *korktuğu* için karşımda oturduğu gerçeğini değiştirmez. Kahretsin, tüm hayatımızı *ellerinde* tutuyorlar.

Hailey öfkeli bakışlarımı yakaladı ve derin bir nefes aldı. "Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum, Rocky."

"Seni bulurlarsa diye mi?"

"Evet, ve çünkü seni onları sevebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

Kız kardeşime hiç güvenim kalmamıştı, ama o bunu eylemleriyle kanıtlamak yerine tam da duymak istediğim şeyi söylüyor. *O bizim annemiz değil*, diye kendime hatırlatıyorum. Hailey istediğini elde etmek için duygularıyla oynamazdı.

Ben sessiz kaldıkça Hailey'in kaşları daha da çatılıyor. "Seni seviyorum, Rocky."

İçimdeki kemiren şüpheleri bir kenara itiyorum. "Ben de seni seviyorum." Sandalyeden kalkıyorum. "Seni sevmeseydim burada olmazdım."

"Ve Phoebe," diye ekliyor.

Zorla gülümsüyorum. "Ve *Phoebe*." Onun adını söylemek damarlarımda bir sıcaklık hissettiriyor ve içimi burkuyor. Onu unuttum mu?

Asla.

Asla unutmam.

Vızıldayan buzdolabına doğru yürür ve boş rafları artıklara bakmak için didik didik ararım. "Fark şu ki, o beni burada istemiyor." Alüminyum fettucine kabını alırım, bir çatal bulurum, sonra sandalyeme dönerim.

"Bence fikrini değiştirir," diyor Hailey.

Öyle düşünüyor. "Yani sana gizlice, benim buralarda takılmamı sevdiğini söylemedi mi?"

"Eğer öyle düşünüyorsa, bana söylemedi."

Bu canımı yakıyor. Neden Phoebe'nin kız kardeşime benden övgüyle bahsettiğini hayal ettiğimi bilmiyorum. Bu, Phoebe Graves'in yapacağı bir şeye benzemiyor. Bu aralar, daha çok resmimi bıçakla delip geçecek gibi görünüyor.

Makarnayı bıçakla deliyorum.

Hailey tekrar not defterine bakıyor. Bakışları, düşün açık olduğu banyoya gergin bir şekilde kayıyor. Phoebe şu anda orada. Kız kardeşimin Phoebe ile olan arkadaşlığını eleştirmemeye çalışıyorum. Birbirlerinden besleniyorlar

birbirlerinden besleniyorlar, ama benim lanet olası bir en iyi arkadaşım yok. Yani ne bilirim ki?

Hailey'nin ketumluğuna takılıyorum. "Bu Phoebe ile mi ilgili?" "Onunla ne ilgili?"

"Endişen." Çatalımı not defterine doğrultuyorum. "Ve o." Soğuk fettucine'yi yiyorum.

"Sadece hesap yapıyorum . . ."

Bir lokma makarnayı yuttuktan sonra, bir parça tavuğu bıçakla kesiyorum. "Dur tahmin edeyim." Başımı kaldırıyorum. "Kırsal kulüpteki saatlik işin ve kıt birikimlerinle geçinemiyor musun?"

Hailey yumuşak, boyun eğmiş bir iç çekişle nefesini verdi.

"Bu bir *evet* demek, *haklısın Rocky*. Şok olduğumu söyleyebilirdim ama bu yalan olurdu, ve görünüşe göre en sevdiğim şeyi yasakladın." Gözleri genişlediğinde kaybolan kuru bir gülümseme atıyorum.

Yine tedirgin bir şekilde banyoya bakıyor. "Sadece sessiz ol. *Lütfen*." Ne oluyor be?

Derin bir kaş çatışıyla bakıyorum. Ona Phoebe'den ne zamandan beri sır sakladığını sorardım, ama kız kardeşim Phoebe'yi bu loftun fiyatı konusunda kısa bir süre önce gafil avlamıştı. Hailey için dürüst yaşamak, asla aldatmayacağı birkaç kişiden birine karşı daha aldatıcı olmak anlamına geldiğini yüzüne vururdum.

Ama kız kardeşimi seviyorum ve açıkça iltihaplanmış, açık bir yaraya tuz basmayacağım. "Anlamıyorum," diyorum. "Buraya gelmeden önce bu rakamları hesaplamadın mı

buraya gelmeden önce hesaplamadın mı?"

Notlarını tekrar okur. "Hesaplamayı doğru yaptım. Ama gittiğim diğer tüm country kulüplerinde *bahşış yok politikası* yoktu. Bahşışlere güvenecektik."

Hailey'nin planının gözlerimin önünde suya düşmesi beklenen bir şeydi. Ben de böyle olacağını düşünmüştüm, ama içimde yavaşça bir korku oluşuyor. Bunun onlar için işe yaramasını istiyorum. Yoksa valizlerini toplayıp Seattle'a gidebilirler, ebeveynlerimizin her hareketlerini dikte ettiği dünyaya geri dönebilirler.

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyorum ona.

Konuşmak için ağzını açıyor, ama duş kesiliyor. Gözleri yine banyoya kayıyor.

Sesimi alçaltarak soruyorum, "Bunu Phoebe'den saklamanın bir nedeni mi var?"

Dudakları düzleşiyor. "Sadece onu endişelendirmek istemiyorum."

"Çünkü *sen* endişelisin." Onu baştan aşağı süzerim. "Şimdiden pes mi ediyorsun?"

"*Hayır*," diyor kararlı bir sesle. "Bu kadar çabuk pes edemem. Burada kalacağız." Bir rahatlama dalgası beni sarar.

Fısıldayarak devam ediyor: “Bu iş temposuyla, bu daireyi sadece üç ay daha karşılayabiliriz. Sonra... ya başka işler bulmamız ya da kalacak başka bir yer bulmamız gerekecek. Country kulübündeki Chelsea Noknoi—bir *arkadaş*, hedef değil,” Hailey sözünü çabucak kesiyor. “Bunu zihnindeki adres defterine ekle lütfen. Onun da orada olduğunu biliyorum.”

Tabii ki Chelsea lanet kafamda kayıtlı. VCC’de garson.

Babası Taylandlı ve İngiliz. Annesi Amerikalı. Kardeşi kasabada aile hekimi. Anne babası boşanma avukatı ve Chelsea yerel bir kürek antrenörüyle çıkıyor. Ailesi neredeyse her yerde üst sınıf ya da en azından üst orta sınıf olarak kabul edilirdi, ama Victoria’da doktorlar ve avukatlar toplumun “işçi sınıfı”na dahil ediliyor.

Para kazanmak için çok çalışıyorsanız, yeterince zengin değilsiniz demektir. Victoria’yı eski zenginler yönetir.

“O bir hedef değil,” diye Hailey’e onay veriyorum. “Peki ya o?”

“Chelsea bana bazı insanların yaşamak için yelkenli teknelerini kiraladığını söyledi. Belki uygun fiyatlı bir tane bulabiliriz?”

Çatalımla fettucine’yi döndürüyorum. “Ya da benim cömertliğimi kabul edersin.” “Senin cömertliğin dolandırıcılıktan geliyor.”

“Senin birikimlerin öyle değil mi?” Kuru ve çiğnenmesi zor bir lokma daha alıyorum.

Derin bir nefes verir. “Sen bir çözüm değilsin, Rocky. Sen soruna geçici bir yara bandısın, ama bu durumun uzun süre devam etmesi gerekiyor. Öyle olmak zorunda.” Çaresizliği yeni bir boyuta ulaştır.

Yutkunuyorum ve makarna boğazımda bir taş gibi takılıyor. Kız kardeşimin su bardağını çaldıktan sonra, boğazımda takılan yemeği yutuyorum.

“Her şey yolunda mı?” Phoebe’nin sesi, Hailey’i ve beni sohbetimizden koparır.

Ona bir bakış atıyorum. “*Phoebe*,” diye inliyorum. “Üzerine bir şeyler giy.”

Havluyu kalçalarına gevşekçe sarıyor. Üstü çıplak. Ve ben onun göğüslerine bakmamak için her şeyi yapıyorum. Ama uyluklarındaki kumaş beni hipnotize ediyor, havlunun kenarı bacaklarının arasındaki yumuşak eteğe sürtünüyor. Lanet olası bakışlarımı başka yöne çevirmek için irade bulana kadar, bir su damlasının dizine doğru yuvarlanışını izliyorum.

“Havluyla duruyorum,” diye karşı çıkıyor Phoebe. “Ve burası *benim* dairem, sanki... gibi bir şey değil.” Sinirli bir homurtuyla sözünü yarıda kesiyor.

Ne söyleyeceğini bildiğim için bir makarna daha alıyorum.

Beni çıplak görmemiş değilsin.

Ama bunu yüksek sesle söylemeyecek. Bu sözler, ikimizin de unutmaya karar verdiğimiz bir anıya, bir geceye sıkı sıkıya bağlı.

Ama unutmak zor. Zihnimin derinliklerinde, ellerimde hala vücudunun sıcaklığını *hissedebiliyorum*, kalp atışlarının hızlanmasını duyuyorum ve

dudaklarından çilek tadını alıyorum. Phoebe'ye yakın olmak, buzlu suda boğulmak gibi.

Her sinir ucumu uyandırıyor. Kendimi kontrolsüz hissettiriyor. Ve çok, çok canlı.

İki yıl önceki o gece, kabul ettiğimiz en kötü dolandırıcılıktı ve o yükü yeniden gündeme getirmek ikimiz için de rahatsız edici.

Sert bir tavuk parçasını çiğniyorum.

"Cidden benim artıkları mı yiyorsun?" diye suçluyor Phoebe, masaya yaklaşırken. Neyse ki göğüslerinin *üstündeki* havluyu sıkılaştırmış.

"Bu yemek *Çarşamba* gününden kalma," diye karşılık veriyorum. "Bugün Cumartesi. Bu gece yemeyeceksen, çöpe atmalısın." Bilerek bir makarna daha yiyorum. "Seni tuvalete gitmekten kurtarıyorum."

"Umarım orada eğlenirsin." Ona orta parmağımı gösteriyorum.

Beni görmezden geliyor. "İyi misin, Hailey?" Kız kardeşim için gerçekten endişeleniyor. Hailey not defterini yine saklamaya çalışıyor. "Evet. Her şey yolunda."

"Aslında değil," diye sözünü kesiyorum. "Hailey bazı hesaplamalar yaptı ve ikiniz üç ay bile dayanamayacaksınız."

Hailey'nin ağzı, sanki onun güven topunu alıp çöp kutusuna atmışım gibi açık kalır.

Sana yardım ediyorum, Hails.

Bana kalemini fırlatıyor.

Havada yakalıyorum.

Hailey inler ve yüzünü ellerinin arasına gömer. Phoebe kaşlarını çatır. "Hailey?"

"Tamam, bu biraz doğru." Hailey avuç içlerinden başını kaldırırken utanır. "Sadece seni endişelendirmek istemiyorum."

Ayağa kalkıyorum, kalemi kulağımın arkasına takıp alüminyum kabı alıyorum. "Bu, ikinize de size öğretilen becerileri hatırlatmak için iyi bir fırsat." Onu çöp kutusuna atıyorum. "Bu gece partide küçük bir dolandırıcılık yapabiliriz..."

"Ne partisi?" Phoebe ve Hailey aynı anda sorar.

"Kulüpteki bir kız beni bir tekne evi partisine davet etti."

"Valentina," diye fark eder Phoebe.

"İkiniz de benimle gelebilirsiniz..."

"Bu gece partiye gitmektense talaş yemeyi tercih ederim," diye sözümü kesen Phoebe, hala o lanet havludan başka bir şey giymeden, buzdolabına ulaşmak için beni omzuyla itti.

"Kimseyi dolandırmayacağız, Rocky," diye Hailey de ekledi. "Artık bu işi bıraktık."

Onun da bunu istediğini bildiğim için Phoebe'ye baktım. "Küçük bir üç kartlı monte, "Phebs?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. O da bir şişe Yoo-hoo'yla bana doğru dönüyor, düşünceli bir şekilde.

Mutfak tezgahına yaslanıyorum. "Paraya ihtiyacın var ve eğlenceli olacak."

Çikolatalı içecekten uzun bir yudum aldıktan sonra, bileğiyle ağzını siliyor ve bunu gerçekten düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Hayır." Hailey ikimizin arasında bakışlarını gezdiriyor. "O yapmayacak. *Phoebe*?"

Phoebe yüzünü buruşturur. "Ama paraya ihtiyacımız var." İşte bu... Phoebe'nin zayıf noktası her zaman kız kardeşimi korumak olacaktır.

Muhtemelen benimki de.

"Başka seçenekler de var," diyor Hailey. "Hâlâ bunu doğru şekilde yapabiliriz." Bana hafifçe kaşlarını çatıyor. "Ve sen de *yakında* kendine bir yer bulmalısın. Jake'le başımızı belaya sokmadan önce."

Şehre geldiğimizden beri her gece kanepede yatmama izin verdiler ve eğer bu işin onlar için iyi sonuçlanmasını istiyorsam, Jakey-poo'nun kurallarına uymam ve kirayı ödemelerine yardım etmem gerekiyor.

"Sizi belaya sokmayacağım," diye temin ediyorum. "Bu, şimdiye kadar yaptığım her şeyin tam *tersi*."

Rahatlarlar.

Phoebe Yoo-hoo'sunu kapatır. "Hailey haklı. Artık dolandırıcılık yapmayacağız. Ama parti konusunda fikrimi değiştirdim. Geleceğim."

Nedenini sormak üzereyim ki, "Hemen dönerim. Giyinmem lazım," diye ekliyor. Hızlı, uzun adımlarla mutfaktan çıkmasını izliyorum.

"Ben gitmiyorum," diyor Hailey masadan. "Bunu Excel'e girmek istiyorum." "Beni Phoebe'yle mi bırakıyorsun?"

"Sanki ikiniz her zaman baş başa kalmıyormuşsunuz gibi." Masadan kalkar, burnunu not defterine gömer.

O sözlerin etkisini sindirmek için tuğla şömineye uzak bir bakış attım.

On yedi

Phoebe

Bir an için, bu gece üç kartlı monte oyununa katılmayı kabul etmek üzereydim. Birkaç yüz dolar kazanmak için hızlı bir dolandırıcılık. Sadece biraz daha ayakta kalabilmek için. Eski alışkanlıklarıma geri dönmek daha kolay bir yol gibi geliyor ve Hailey için, o iğrenç aldatma havuzuna tekrar atlayabilirdim.

Aslında *iyi* olamayacağımı düşünmeye başlıyorum. Doğru olanla olan tek bağımın Hailey'nin ahlaki pusulası olduğunu. Belki de kendimde pek bir şey yok.

Bir martı yüzüme doğru uçarak düşüncelerimi böldü ve ciğerlerimdeki havayı emdi. "Tanrım!" Ben eğilirken, Rocky yanımda kötü bir cadı gibi kıkırdadı.

Ona öfkeyle bakıyorum. "Bu komik değil."

"Bu sabah ayna kırdın mı?" diye soruyor, birlikte Arnavut kaldırımli caddede yürürken. Tamamen saçma sapan bir şekilde batıl inançlıdır. Kara kedilerden nefret eder, merdivenlerin altından geçmekten kaçınır ve kapalı mekanlarda şemsiye açan herkesi hor görür.

Ona bunu yüzüne vuruyorum. "Medyum gibi davrandığın halde batıl inançlı olamazsın. Bunda bir çelişki var."

Sanki dünyadan kucaklanmak istermiş gibi kollarını açıyor. "Ben çelişkilerle doluyum." Gözlerinde bir ışıltıyla bana bakıyor. "Hiçbir şeyi umursamamak iyi geliyor, Phoebe. Belki bu gece sen de denemelisin."

Beni bu gece bir dolandırıcılık yapmaya zorlamaya çalışıyor. *Başaramayacak.* Hailey'i ve onun umduğu *tek* şeyi mahvedersem ne kadar üzüleceğini düşünmeliyim. Bu yeni başlangıcı.

Rocky ve ben partiye gidiyoruz ve bu kasaba o kadar küçük ki, kayıkhaneye yürüyerek sadece yirmi dakikada varıyoruz. Annem pek çok kural ve yasayı hiçe saymış olabilir, ama alkollü araç kullanmak bunlardan biri değildi.

Umarım bu yerde içki de vardır. Gerçi, partiye gitme konusunda fikrimi değiştirmemin sebebi alkol değil.

"Sen sanki omzumdaki çirkin bir şeytansın," diyorum Rocky'ye. Hayali bir şekilde onu sol omzumdan silkelediğimi taklit ediyorum.

O da bana hakaretle karşılık vermez. Bunun yerine, bakışları ciddileşir. "Şeytanla bir anlaşma yapmak ister misin?"

Prensip olarak onu reddetmek üzereyim, ama ciddiyeti beni duraksatıyor. "Ne tür bir anlaşma?" diye soruyorum.

"Carlsbad'da ne olduğunu bana anlatırsan, seni eski alışkanlıklarına dönmeye zorlamayı bırakırım."

Yüzüm ekşir ve Carlsbad'dan bahsedilmesi midemi altüst eder. "Hayır." Adımlarım beni parke taşlı yolda daha hızlı ve sert bir şekilde ilerletir.

Rocky kolaylıkla bana yetişti. "Phoebe—"

"Bunu konuştuk," diye sözünü kesiyorum ve sonra aniden duruyorum. Göğsü bana çarpıyor ve boyu benden birkaç santim daha uzun. Bu topuklu ayakkabılarla boyum 1,70, kısa sayılmam, ama o bir milim bile geri çekilmiyor. Ugh! Ateşli sözler ve ağır nefeslerle, "O geceyi geçmişte bıraktım ve senin de aynısını yapmanı istiyorum," diye patlıyorum.

Bana yukarıdan bakıyor, gözleri karanlığa gömülüyor. "Kötü bir şeydi..."

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye sözünü tekrar kesiyorum. "Bu gece ilk sevişen kişinin bir dileği yerine getirilecek. Senin dileğin, o geceyle ilgili çok detaylı ve *harika* bir açıklama almak."

"Peki senin dileğin ne?"

"Senin bu konuyu sonsuza kadar unutman."

Beni baştan aşağı süzer, bakışları cildimi okşayan sıcak bir dalga gibidir. İlk başta anlaşmayı reddedeceğini düşünürüm, ama o bunun yerine, "Bunu nasıl kanıtlayacağız ki?" der.

"Seks sonrası halinin bir fotoğrafını gönder."

Bana daha sert bir bakış attı. "Biz fotoğraf çekmeyiz."

Vaftiz anneler arasında çok önemli bir kural. Selfie'ler bir hevesle çekilmez. Titizlikle planlanır ve üzerinde çok düşünülür. Sosyal medyada varlık göstermek, sahte bir kimliğin önemli bir parçası olabilir. Ama bu fotoğrafları paylaşmıyoruz ki.

Birinin telefonlarımızı karıştırıp kötü işlerimizi şüphelenme ihtimali düşük, ama sıfır değil, bu kuralın var olmasının nedenlerinden biri de bu.

"Artık dürüst bir hayat sürüyorum," diyorum ona, rüzgârın şiddeti artarken. Sadece kot pantolon ve kısa kollu beyaz tişört giymiş olarak kollarımı göğsüme sarıyorum. "Fotoğraf çekebilirim, ve eğer kazanmak istiyorsan, bu riski göze almalısın."

Çenesi gerilir ve gece gökyüzüne öfkeyle bakar.

Rocky, elleri deri ceketinin ceplerine sokmuş, altında beyaz bir gömlek var. *İş adamı* ve *kötü çocuk*, hafifçe çekici bir görünümde bir araya gelmiş.

Tamam, "*biraz*" demek biraz hafif kalabilir. O, Carolina Reaper kadar ateşli. Rüzgâr esiyorken siyah saçlarının bir kısmı alnına düşüyor. Uzun süreli dolandırıcılık işleri dışında tarzı hep böyle olmuştur, ama Rocky'nin etrafında alevler çakan şey sadece kıyafetleri, güzel saçları ve heykel gibi kasları değildir. Gözlerindeki tehlikeli ışıltı, zencefilli evin yanına sürüklenen Gretel gibi beni cezbediyor ve tehlikeleri görsem bile yine de içeri girmek istiyorum.

Her zaman istedim.

Partiye girer girmez erkeklerin ve kadınların ona hayran hayran baktığını hayal etmek hiç zor değil. Tek gecelik bir ilişki bulmakta hiç zorlanmayacaktır.

Neden bu aptalca şeyi önerdim ki? Midem düğüm düğüm oldu ve bir uçuşumun kenarında onun cevabını bekliyorum.

İçimden büyük bir kısmı, onun bu anlaşımdan vazgeçmesini umuyor. Reddetmesini. Ben 30 metre yakınındayken başka biriyle birlikte olmayı düşünemeyecek kadar *aciz* olmasını. Tıpkı Rocky bu kadar yakinken başka biriyle yatma düşüncesi içimi altüst ettiği gibi.

Bu bir ihanet gibi
geliyor. *Ama biz birlikte
değiliz.* Biliyorum.
Biliyorum.

Belki de Rocky ile birlikte olmadığımızı, asla birlikte olmayacağımızı hatırlatacak fiziksel bir şeye ihtiyacım var. Her şey beni ona yaklaştırırken, beni ondan *uzaklaştıracak* bir şeye.

Victoria'da hayatıma devam etmem gerekiyor. Tanıdık olan şeylere geri dönmemeliyim.

Rocky derin ve alçak bir nefes verir ve ellerini ceketinden çıkarır.

Evlilik parmağındaki altın yüzük çok belirgindi.

Şaşkın ve hayretle dudaklarımı aralıyorum. "*Boşanmış* olmamız gerekiyordu," diye fısıldıyorum.

O çoktan yüzüğü parmağından çıkarıyor. "Öyleyiz."

Aklım karışıyor. "Ama sen ne rolünü oynuyorsun... ? Karısına geri dönmeyi dileyen, yoksun kalmış bir koca mı?"

"Artık değil," der Rocky sessizce, gözleri benimkilere dalar.

Canım yanar. Keşke geri alabilsem.

Yüzüğü cebine koyar. "Dullar sana asılmasın diye taktım." Sanki yüzük önemsiz bir şeymiş gibi konuşur. Bir taktik. Beni istenmeyen ilgiden korumaya çalışıyormuş.

Tamam.

Geri sarma işini unut. Oynat tuşuna bas.

Ancak, birbirimize bakışlarımızdan anlaşıldığı kadarıyla, aramızda biriken duygu, onun sözlerinden daha derin. On altı yaşındayım, bir plastik cerrahın oğluyla birlikte bir Lamborghini'nin arka koltuğundayım. Gün batımında, okyanus manzaralı bir yerde park etmişiz. Bu adam yirmi bir yaşındaydı. Benimle birlikte olmak için çok yaşlıydı, ama yaşımı bilmiyordu.

Sormadı. Beni öptüğünde hiçbir şey hissetmedim.

Orada bile değildim.

Ta ki bir yumruk camı vurana kadar, o anda irkildim.

Rocky ortaya çıktı, arabasının aküsü bitmişti ve yardıma ihtiyacı vardı. Dolandırıcılığı devraldı, ama sonunda Lambo'yu çizmemesi gerekiyordu.

Yaptıklarımızda ve yaptıklarımızda *hiçbir* duygu olmadığını düşünmek, kendimize söylediğimiz en büyük yalan olurdu. Ve başkalarına yalan söylemek işimiz olsa da

başkalarına yalan söylemekle uğraşıyor olsak da, genellikle kendimize karşı dürüstüz, bu yüzden Rocky'nin işimizin içindeki dağınık, kontrol edilemez duyguyu fark ettiğinden eminim.

İçimizde.

Rüzgar diner ve ben kollarımı açarım, sanki bir asır geçmiş gibi gelen bir süreden sonra ilk hareketi yaparım.

Bu hareket, onu da benzer bir sersemlikten uyandırır. “Bunu yapmak istiyorsun. Peki.” Rocky elini uzatır. “İlk sevişen kazanır.”

Her şey tersine dönmüş. *Yanlış.*

Yine de elini sıkıyorum.

On sekiz

Rocky

Bu lanet olası bir hataydı. Ve ben hatalarımı o kadar kolay kabul etmem, ama tekne evinde zaten birbirine yapışmış yarı sarhoş partililerin arasından geçerek ilerlerken, Phoebe'yi ne kadar çabuk kaybettiğimi fark ediyorum.

"Bunu eve götüremez miyiz?" diye sızlanıyor biri. "Burası çok sıcak."

Ev, çimenli tepenin üstündeki malikane. Kayık evi ayrı bir yapı ve temelde kayınvalide ve kayınpederin konakladığı bir daire görevi görüyor: iki yatak odası, bir banyo, şarap mahzeni, son teknoloji mutfak ve şu anda en az yüz kişiyi ağırlayabilecek ahşap panelli bir oturma odası. Son baktığımda, çatı katında yarısı kadar kişi vardı ve Phoebe orada değildi.

Nerede bu kadın?

Onu aramamalıyım. *Baştan çıkarmalı* ve *flört* etmeliyim. Beynime bir yığın tuz döken iki kelime. Flört etmek ve baştan çıkarmak, herkesin istediğini elde etmek için kullandığı ucuz numaralardır.

Ben bile.

"Hayır, *kimse* tekne evinden çıkmayacak," diyor bir kız, bugünün Top Hits şarkılarının gümbür gümbür çalan bas sesinin üstüne yüksek sesle ve net bir şekilde. "Babam burayı umursamıyor, ama ana evi mahvederseniz, vasiyetinden adımı sildiririm."

Bir adam gülüyor.

"Şaka yapmıyorum, Karl!"

Sürgülü cam kapıya ulaşınca başımı dışarı çıkarıyorum. *O burada mı?* Üst güverte körfeze bakıyor ve tuzlu hava ile puro dumanı yüzüme çarpıyor. Birkaç adam başlarını sallıyor. Ralph Lauren polo tişörtü ve mokasen giyen adam beni baştan aşağı süzen bir bakış atıyor. "Seni tanıyor muyuz?"

Keşke.

"Bugün değil." Kalabalığın arasına karışıp saatime bakıyorum. On dakika geçti.

Ne *oluyor* lan? Neden onu bulamıyorum?

Neden hâlâ onu arıyorum?

Muhtemelen arka odalardan birinde sikiliyor. Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. *Hayır.* O istenmeyen, mide bulandırıcı

düşüncelerin beynimi istila etmesine izin vermeyeceğim.

Yirmili yaşlardan otuzlu yaşların başına kadar değişen yaş aralığındaki insanları geçiyorum. Yerliler, üniversite öğrencileri (onlara henüz "*caufer*" demeye alışamadım) ve *serseriler* karışımı.

Sonra ben varım. Ben başka bir şeyim. Temeldeki bir çatlağı bulan ve içeri süzülen bir yılan.

Kimse barmen tutmamış, ama içki akıyor. Bu, dalgalı sarı saçlı ve sürekli yüzünü buruşturan kızın düzenlediği gayri resmi bir parti. "Gerçekten mi, Karl?" diye durmadan soruyor. "Ahırda mı büyüdü?"

Arkadaşı domuz gibi ses çıkarır ve ardından kahkahalar yükselir. Çok komik.

Evin içinde biraz daha ilerliyorum ve büyük bir Murano cam vazonun yanında sohbet eden birkaç kıızı duyuyorum. "Jake'in bu gece burada olması gerekiyordu, ama annesinden bir telefon aldı."

Onun adı kafamda rahatsız edici sinyaller uyandırıyor. Şu anda düşünmek istediğim en son kişi o ve tam oradan uzaklaşmak üzereyken şunu duyuyorum: "Onu nefret etmemesine şaşırdım. Diğer kardeşlerine kıyasla ona adeta ayakçı gibi davranıyor..."

Partinin ev sahibi birdenbire büyük bir endişeyle bu tarafa doğru geldi. "Vazodan uzak durun." Gözleri, kızların yanındaki kırılğan Murano camına kilitlendi.

Ben de buradan ayrılmam gerektiğini anlıyorum.

Evin içinde dolaşırken, babasının İtalya'yı çok sevdiğini anlıyorum. Ya oraya sık sık seyahat ediyor, ya İtalyan, ya da sadece bu ülkeye hayran. Ya da belki de üçü de. Duvarlardaki sanat eserlerinin çoğu İtalyan ressamalara ait. Caravaggio'nun gerçekçiliğini ve ışık ile karanlığın dramatik kontrastını tanıyorum. Ve aile fotoğrafları asmak yerine, tekne evinin sahibi Venedik manzaralarını çerçeveletmiş. Kanalların ve Ahlar Köprüsü'nün fotoğraflarının önünden geçiyorum.

Evler insanlar hakkında çok şey anlatır.

Yine de, ne kadar çok bilgi toplarsam, o kadar çok içimi kemiren bir his beni rahatsız ediyor. *Şu anda biriyle yatıyor.*

Evet, dikkatim yüzde bin dağılmış durumda. Sadece bu kasabadaki insanlar hakkında daha fazla bilgi edinmekten değil, seks yapmaktan da. Phoebe'nin zihinsel bir rahatsızlık kaynağı olmasına bile şaşırmıyorum. Çocukluğumuzdan beri içimde bir delik açan bir kırıcı gibi ve onu oradan çıkaramadım.

Çoğunlukla çünkü bunu hiç istemedim.

Bu acımasız dünyada, herkesten daha çok güvendiğim tek kişiyi neden kovayım ki? Phoebe'ye karşı asla sahte bir tavır takınmam gerekmez ve çoğu insan gerçek halimi muhtemelen hazmedemezken, o her zaman hazmedebildi.

Üniversite öğrencilerinin arasından sıyrılıp geçiyorum. Caufield Lacrosse tişörtü giymiş sarhoş bir adam, bardağını boş bir Absolut şişesiyle doldurmaya çalışıyor. Sanki sihirli bir şekilde daha fazla içki çıkacakmış gibi şişeyi sallıyor.

İçki dolabı yakında ve yarı boş raftan dolu bir Grey Goose şişesi alıyorum. Ona uzatıyorum. "Al."

Bunu görünce hemen sırtıyor. "Teşekkürler dostum." Omzuma hafifçe vurup içkiyi kadehine dolduruyor.

"Hey, biramız bitmek üzere," diyorum ona. "Biraz daha almak için para topluyorum."

"Evet, evet. Sorun değil." Bardağını masaya koyup cüzdanını çıkarıyor. Birkaç yüzlük çıkarıp dalgın dalgın bana verdiğini izliyorum.

"Teşekkürler dostum." Ben de onun yaptığı gibi koluna hafifçe vurup kalabalığın arasına karışıyorum. Nefes almak kadar kolay geliyor. Para istemek. İnsanların bana para vermesi.

Parayı arka cebime koyup çatıya dönmeye karar veriyorum. *Phoebe'yi aramaya*. Kendimi kandırmıyorum. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.

Sohbetler buradaki sessizliği bozuyor ve sonra tiz bir çığlık geceyi deliyor: "Collin!"

Collin Falcone çatıdan geriye doğru takla atıp körfeze dalıyor. Arkadaşları çırılçıplak soyunup ona katılıyor. Diğerleri de kadınları aynı şeyi yapmaya teşvik etmeye başlıyor. Sütyenler, ardından külotlar uçuşuyor.

Ay ışığı altında, daha fazla insan çıplak yüzmeye başlıyor.

Sarışın bir kız görüş alanıma giriyor. Parmaklarıyla koyu kırmızı sütyeninin askısını oynarken dikkatimi çekmeye çalışıyor.

Sidney Burke.

On dokuz yaşında, Caufield Üniversitesi'nde ekonomi okuyan bir öğrenci.

Dul ve Victoria Country Club'ın önde gelen üyelerinden Weston Burke'ün kızı. Aynı zamanda Phoebe'yi kendi emrindeki eskortmuş gibi davranan lanet olası pislik olarak da bilinir.

Ve evet, birbirimizden nefret ediyoruz. Herkesin önünde.

Küçük kasabalarda dedikodu para gibidir ve Weston'ı kızdırdıktan sonra itibarım yerle bir oldu. Umurumda değil tabii. Kulüpten ve bu sosyal çevrelerden men edilmediğim sürece, onu düşmanım yapmayı tercih ederim. Daha tehlikeli yollardan geçtim.

"Senin hakkında bir şeyler duydum," diyor Sidney, beni geri çekmeye çalışarak. "Ben Sidney." *Biliyorum*.

Bir baba ile kızı arasında piyon olmak... Bu benim için eğlenceli bir şey değil. Yani, zengin babasına ders vermek için benimle yatmak istiyorsa, başkasını bulması gerekecek.

Ve benim tetikleyicimin Phoebe olduğunu zaten bilen biriyle savaş çıkarmamalıyım.

"Sen Grey'sin, değil mi?" diye sorar Sidney ve sütyenini ayaklarının dibine bırakır.

Başım sabit ve hareketsiz, bakışlarım ise tam olarak onun yüzüne odaklanmış durumda. O, yüzümdeki kötülüğü görmesine izin verirken dudakları belirsiz bir O şekli alıyor.

Benim her canlı, nefes alan bedeni baştan çıkarmam gerekirken, o beni baştan çıkarmaya çalışıyor. İnsanlar bu işi çok kolaylaştırıyor ve ben Phoebe ile yaptığım anlaşmayı kazanmak için birçok fırsatı kaçırdım.

Bu noktada aktif olarak kaybediyorum.

"Ben sana uygun değilim," diyorum ona karanlık bir sesle. Ahlaksız, etik dışı ve aldatıcıyım.

Sidney, henüz yılmadan külotunun kenarını oynatıyor. "Belki de ben sana uygun değilim."

Sadece sikim sarkık değil, beynim de çok uzaklara dalmış durumda. Sinirlenerek kaşlarımı çatıyorum ve gözlerimi okyanusun ortasına doğru devirmemek için bakışlarımı sertleştiriyorum.

"Bekar mısın?" diye soruyor.

"Boşanmışım." Gözlerimi suya çevirip Phoebe'nin diğer çıplak yüzücülere katılıp katılmadığını görmeye çalışıyorum. Zaten tekne deposunun bulunduğu evin altındaki iskelede olabilir.

Orayı henüz kontrol etmedim.

"Bunu da duydum," diyor Sidney.

"Gelmişsin," diyor arkamdan biri. Yeni ses, beni aramamdan ve Sidney'den uzaklaştırıyor.

"Val," diye selamlıyorum, bu kolay kaçış için minnettarım. "Davet ettiğin için teşekkürler." Sidney'in sütyenini alıp arkadaşının yaptığı bir yoruma güldüğünü hissediyorum, kızların toplandığı gruba katılırken aramızdaki konuşmayı önemsemeden geçiştiriyor.

"Ne zaman istersen." Val elinde bir kokteyl tutuyor. Hatırlandığına sevindiği için yüzü daha da parlıyor. "Şu ana kadar nasıl buldun?"

Klişe bir cevap verebilirdim: "*Sen buradasın, şimdi daha iyi.*" Flört et.

Baştan çıkar.

Bunlar beni Carlsbad'ı tanımaya bir adım daha yaklaştırırdı, ama somurtarak zaten bu işi yarım yamalak yapıyorum.

Suya bakıyorum. "Çıplak yüzmek, pahalı içkiler ve berbat müzik. En sevdiğim şeyler." Her zamanki kuru ses tonumu gizlemiyorum.

Kaşlarını çatıyor ama sonra konuyu geçiştiriyor. "Evet, müzik berbat. Alexa şarkı seçmeyi hiç beceremiyor."

Phoebe nerede? Üzerimde bir hüznün var ve yumruklarımı deri ceketimin ceplerine sıkıştırıyorum.

Val boş ellerimi fark ediyor. "Bir içki ister misin?"

"Bir viski iyi gider." Kendimi yine içki dolabının ve bar tezgahının başında buluyorum. Bu sefer Val de yanımda ve ben bardağa kehribar rengi sıvıyı dökerken, o beni kasabanın istakoz partisine katılmaya ikna etmeye çalışıyor.

"Kimlerin katılacağı belli olmaz ama yemekler her zaman muhteşemdir. Gerçekten gelmelisin ve ben... şey," Val kekeleye başlıyor.

Viskiden başımı kaldırıp şişenin kapağını kapatıyorum. *Phoebe*. Kalbim bir an duruyor ve çenemi sıkıyorum.

Kısa koridorda sıkışmış, tuvalete ya da yatak odalarına ulaşmak için kalabalığın arasından geçmeye çalışıyor. *Yalnız değil*.

Uzun boylu, zayıf yapılı bir adam ellerini onun omuzlarına koymuş. Trafik sıkışıklığına rağmen onu ileriye doğru yönlendiriyor. Gözlükleri köşeli yüzünü çerçevesiyor ve ağızda kötü bir tat belirliyor.

Archer Fitzpatrick.

Caufield'da görev yapan yirmi sekiz yaşındaki İngilizce profesörü.

Claudia Koning Waterford'un (Victoria Country Club'ın sahibi) en yakın arkadaşı olan Stella Fitzpatrick'in oğlu.

Kafam karışık – bir yandan Phoebe'ye doğru ilerlemek, diğer yandan olduğum yerde kalmak arasında sıkışıp kaldım. Ama hangi yolu seçeceğime karar veremeden Phoebe beni fark etti.

Valentina'yla birlikte.

Birbirimize dik dik bakıyoruz. Kan damarlarımda dolaşüyor ve hislerim karışık değil. Ne kafa karıştırıcı ne de aydınlatıcı.

Kıskançlık içimde olgunlaşmış durumda. O kadar çarpık geçen yıl boyunca baş döndürücü bir zenginliğe dönüşmüş.

Yatak odasına doğru gittiğini ve seviştikten sonra mesaj atmadığını görünce, son sahneye geçmeden onu yakalıyorum.

"Sanırım o senin eski sevgilin," diyor Val, sanki Phoebe ve ben şu anda oturma odasının iki ucundan birbirimize öfkeyle bakmıyormuşuz gibi. "Oh, sanırım buraya geliyor."

Phoebe, Archer'la birkaç kelime konuştuktan sonra ayrılıyor ve bar tezgahının yanındaki bize doğru geliyor. Koyu mavi saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve kalın kaşları ateşli bir kararlılıkla çatılmış.

Onunla yatmıyor. Bana doğru geliyor. Bu rahatlatıcı düşünce hızla yok oluyor. Çünkü Archer onu koridorda bekliyor. Kollarını hafif bir sabırsızlıkla kavuşturmuş.

"Selam. Valentina, değil mi?" Phoebe kibar olmaya çalışıyor ama dudakları öfkeli bir şekilde büzülmüş. İçimdeki gülümseme kayboluyor. Phoebe'yi kızdırmak keyifli bir şey ama onun ateşli girişi ve o lanet at kuyruğu içimdeki bir ihtiyacı bastırıyor.

Neden o?

Ondan kurtulamamaya sinir oluyorum. Onun yanında olmak, onu kucaklamak ve ona kötü şeyler yapmak istememe neden olduğu için sinir oluyorum ve o gittiğinde tek istediğim onu bulmak olduğu için sinir oluyorum.

"Evet, Valentina," diye cevaplıyor Val tereddütle, hâlâ Phoebe'ye takma adını söylemiyor. Beni, sonra da eski sevgilimi inceliyor.

Keskin viskiden bir yudum alıyorum. Boğazımdan geçerken yakıyor. "Yardımcı olabilir miyim, Phoebe?" Sesimdeki sertliği duyuyorum.

"Hayır." Bana öfkeyle bakar. "Seninle konuşmuyorum. Valentina ile konuşuyorum. Sadece bu konuda sana bir tavsiye vermek istiyorum." Başparmağını bana doğru uzatır.

Val daha çok meraklanmış görünüyor. "Tamam. Grey ne olacak?"

Phoebe viskiyi elimden kapar. "*Kocaman* bir penisi var."

Val, kokteyli içerken neredeyse boğuluyor. "Aman Tanrım." Gözleri bana doğru açılıyor.

Phoebe'ye gözümü kırpmadan bakıyorum. O benim aletimi daha önce görmüştü (talihsiz bir durum değil, ama pişman olmam gereken bir durum) ve eğer bu benim yoluma çıkma girişimi ise, duvara çarpacak.

"Ne kadar da klas," diyorum Phoebe'ye.

"Tekrar söylüyorum, seninle konuşmuyorum." Phoebe bir görevde.

Başımı sallıyorum ve seğiren bir gülümseme taklit etmeye çalışıyorum. O bir yudum almadan viskimi geri alıyorum ve daha fazla yutuyorum.

"Kocaman bir penis," diye tekrarlıyor

Phoebe, "ama..." "Her zaman bir *ama vardır*," diye araya giriyorum.

Phoebe sinirleniyor ve ben de onun beni sinirlendirdiği kadar onu sinirlendirmekten keyif alıyorum. "*Ama*," diye vurguluyor, "ne derler bilirsin. Boyut her zaman önemli değildir. Nasıl kullanacağını bilmiyorsan değil."

Viskimi ağzıma götürürüm. "Bu *senin* sorunun gibi görünüyor."

"*Senin* sorunundu," diye yalan söyler.

Hiç seks yapmadık.

Hiç yaşamadığımız bir seks hayatı uydurmak mı istiyor? Peki. Bu oyunu daha iyi oynayabilirim. "Bak, evlilik danışmanımıza böyle dememiştin. Aynen şöyle demiştin: 'Seks *hiçbir zaman* sorun olmadı.'"

Yanakları kızarır, ama Val'e cevap vermeye devam eder. "Sadece neye bulaştığının farkında olmanı istiyorum."

"Yatakta benimle başa çıkamadın," diyorum Phoebe'ye ve anında bu yalandan pişman oluyorum.

Bakışları incinmiş bir şekilde bana çevrilir. Gerçekten incinmiştir. "Bana hiç şans vermedin." Sesi acı doludur.

Yapamazd

ım.

Yapamayı

z.

Sıcak elimi saçlarımın arasına geçiriyorum.

Val, bariz bir şekilde rahatsız ve şaşkın bir şekilde ağırlığını kaydırıyor. Phoebe'nin bana söylediği şey, sahte evliliğimizde hiç mantıklı gelmiyor. "Siz ikinizin bunu konuşmasına izin vermeliyim." Benim "*Hayır, kal*" dememi bekliyor.

Ama demiyorum.

Val'i bırakıyorum ve o duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, biraz daha viski yutuyorum. "Kaltaklık ustalık dersi mi veriyorsun?"

"Kötülük. Pisliklik." Yine elimden viskiyi kapıyor. "En iyisinden öğrendim." Son damlasını da içiyor.

"İltifatın için teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

"Phoebe!" Archer ona seslenir ve o sesin geldiği yöne doğru dönüp giderken, ben de bardan çıkıp onun adımlarına ayak uydururum.

On dokuz

Rocky

Phoebe bana soğuk davranmaya çalışıyor. "Üzgünüm, Archer. Hâlâ sakın bir yere gitmek istiyor musun?"

Beni süzüyor — Grey Thornhall, hiçbir şeyi umursamayan, sahiplenici eski koca. Yeni bir kasabada bu kadar açıkça yıkıcı davranmak neredeyse rahatlatıcı.

En karanlık, en keskin bakışımla ona dik dik bakıyorum.

"*Rocky*," diye fısıldıyor Phoebe dişlerinin arasından. Ona tek kelime bile etmedim.

Archer tedirgin bir gülümsemeyle tereddüt eder. "Aslında, gitmem gereken bir yer var. Belki başka bir zaman, Phoebe." Bunun üzerine hızla uzaklaşır.

Phoebe bana dönüyor. "Ciddi misin? Neden şu anda 'dalga geç ve öğren'in canlı vücut bulmuş hali olmak zorundasın?"

"Kendim gibi davranıyorum," diyorum ona, sarhoş üniversite öğrencilerini gözetleyerek. İnsanlar bizi izliyor. "Sen de benden bunu yapmamı istemiyor muydun?"

O homurdanır, öfkelenir ve dans eden öğrencilerin arasına dalar. Sonraki kırk beş dakika boyunca birbirimizi yakından takip ederiz. Konuşmalarımızı birleştirir ve tanımadığımız elleri itip kakarız. Sırılsıklam, yarı çıplak Collin, Phoebe'ye sürtünmeye çalıştığında müdahale ederim.

Sidney yakından sarkıntılık yaptığında, Phoebe benden başka kimsenin yanında olmak istemeyeceği bir doğal afet haline geliyor. Ben de kendiminkiyle aynı olan onun kaotik dünyasına kapılıyorum.

İkimiz de durgun, hareketsiz insanlar değiliz. Bizi besleyen devasa benzin tankları var. Yorgunluğun ötesinde dayanmak ve devam etmek için yaratıldık ve durmuyoruz.

Asla durmayız.

Ne oturma odasında. Ne çatıda. Ne de teknelerin depolandığı alt katta. O, iskeleye bağlanmış ahşap Venedik teknesinin içinde Rachel Rawlings ile sohbet ediyor. Ben ortaya çıkar çıkmaz sohbet sona eriyor. Tıpkı Damian Bennett'in bana oral seks yapma teklifinin Phoebe'nin şeytani bakışlarıyla sona ermesi gibi.

Bu partide en ayık olanlardan biziz, ama etrafta o kadar çok insan Justin Timberlake'in "Cry Me a River" şarkısını avaz avaz söyleyip dilini dolandırıyor ki, bizim "flört engelleme" savaşımızı kimse fark etmiyor.

Bunu, diğerinin anlaşmayı kazanmasını engellemek için yapmıyoruz. Kendimi kandırmak için bu işe hiç girmedim.

Bunu yapıyorum çünkü Phoebe'nin başka biriyle yatmasını istemiyorum.

Açık, basit ve önemsiz.

Onun mantığı da aynen böyle. Bana güvenin. (Artık güvenmelisiniz.)

Parti ne kadar sarhoş olursa, dağınık ellerin arasından geçmek o kadar zaman alıyor ve ben daha fazla dayanamayacağım. Ondan daha yaşlı olduğum için, olgun ve akıllıca davranmaya çalışıyorum ve önce fren pedalını bulmaya çalışıyorum.

Phoebe'nin elini yakalayıp onu hızla tuvalete çekiyorum ve kapıyı kilitliyorum.

"Anlaşma iptal," diyorum.

Phoebe kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Lavabo musluğunu açıp cam duş kabinini kaydırarak açıyorum. Suyu açıyorum. Sıcak su fışkırıyor. Ses, seslerimizi yeterince bastıracaktır.

Phoebe, *İtalya'da üretilmiş* bir potpuri kavanozuna ilgi gösteriyormuş gibi yapıyor. "Bunu senin söylemeni istiyorum," diyor nefes nefese.

"Söylememi mi istiyorsun?" diyorum kendimi kontrol ederek, ama patlamak üzereyim. Phoebe potpuri kavanozunu yere bırakıyor, elleri arkasındaki lavaboya tutunuyor ve ben bu kızla yıllardır sürdürdüğümüz sahte bir çatışmanın ortasında kalıyorum.

Nefretimiz gerçek değil. Bu, bizi gerçeklerden korumak için giydiğimiz bir zırh. Ama hayal kırıklıklarımız... onlar gerçek.

Bu, seksin *çok* ötesine geçiyor, ama Phoebe beyaz gömleğinin altından sertleşmiş meme uçlarıyla ve sığ nefesleriyle orada dururken, cinsel hayal kırıklıkları ön plana çıkmaya çalışıyor. Cinsel düşünceler alevleniyor.

Ben, onu havlu askısının yanındaki duvara itiyorum. Kulağının dibine onu nasıl *yutacağımı* fısıldıyorum. Kot pantolonunu ve külotunu sert bir hızla yırtıp atıyorum. Beni için bacaklarını açıyorum. Ondan bir inilti koparıyorum — hayatımda ilk kez onun içinde olmak.

Phoebe'ye derinlemesine girip, onun tekrar tekrar orgazm olmasını izleyip, onu altımda tutma hayaliyle mastürbasyon yaptım. Bu benim kafamdaki klasik bir senaryo ve bunun gerçek olacağını *hiç* hayal etmemiştim.

Hâlâ o imkânsız rüyayı görmüyorum. Çünkü bunun gerçekleşemeyeceğini biliyorum.

Yavaşça yaklaşıyorum, gerilimi artırıyorum.

Boynu uzuyor ve omuzları beklentiyle geriye çekiliyor.

"Söyleyebilirim," diyorum ona, acı veren bir adım uzaklıkta. "Seni. Al. Yapamam." Sözlerim aramızda soğuk ve karanlık. "Ailelerimiz için çalıştığımız sürece, sana *asla* sahip olamayacağım. Kendimi sana *asla* veremeyeceğim. Ama seni başka biriyle görmek bana fiziksel olarak acı veriyor — ve eğer ben sana sahip olamıyorsam, o zaman kimse sahip olamaz."

Nefes nefese, bakışlarında empati parıldıyor. "Ben de."

Aynı. "İşte oldu," diyorum heyecanla. "Söyledik. Şimdi ne olacak, Phoebe?"

Omuzlarını kaldırıyor. "Bilmiyorum, Rocky. Belki de bu işi halledip, birbirimizle yatmayı abartmayız."

Başımı sallıyorum, çenem sıkılıyor.

"Rocky—"

"Hayır." Gözlerini sabit bir şekilde izliyorum. "Eğer seninle yatarsam, bu güç ya da para ya da *onlar* için olmayacak. Bu, *seni sevdiğim* için olacak ve varlığımın her zerresi, ne kadar yapmam gerekse de, sana olan sevgimi içimde tutamadı."

Geriye doğru savruluyor, dudakları aralanıyor. Konuşması tam bir dakika sürüyor. "Bunu yapma."

"Neyi?"

"O sözleri söyleme." Gözleri doldu ve öfkesi arttı. "İş dışında birbirimize '*seni seviyorum*' demiyoruz."

Bu sözlerin birbirimize söylemek için her zaman çok samimi geldiği garip, ama yıllardır bu duygunun içinde yüzüyorum.

Kirli, yıkıcı *bir aşk*.

Ergenlik çağımdan beri Phoebe'ye aşıktım.

"Benim sevgimi istemiyor musun?" Bunu söylerken midemin bulandığını hissetmemeye çalışarak, sözlerimi dışarıya attım.

"Öyle değil." Sesi çatlıyor. "Lanet olsun, Rocky. Ne tür bir mutlu son olabilir ki? Birine sahip olamıyorsan onu sevmenin ne anlamı var?" Bakışları benimkilere dalıyor. "Bunu duymak, hissetmek... bu ıstırap ve ızdırap."

Tabii ki.

Burada yaptığımız şey bu. Şimdiye kadar yaptığımız şey bu.

Kendimize işkence etmek.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Phoebe'nin arkasındaki aynada buhar birikmeye başladı ve bu buhar, içimde zaten kıpırdayan ateşi daha da yoğunlaştırdı.

"Annemi nefret ediyorum," diye mırıldanarak alaycı bir şekilde söylüyorum.

Phoebe şaşırır. "Bizi bir araya getirme isteğine karşı çıkan benim, o yüzden belki de benden nefret etmelisin."

"Evet, öyle bir şey olmayacak," diye homurdanıyorum. "Annemi ne kadar nefret ettiğimin derinliği aktarılamaz. Ve onu benim nefretimden korumana gerek yok, Phoebe."

Kaşlarını çatıyor, muhtemelen ne yaptığının farkında değil. Phoebe annesini korumak için kendini feda ederdi. Kendini kurtarmak için kızına silah doğrultacak birine.

Annem de en az onun kadar bencil.

Onlar eğitilmiş manipülatörler ve Elizabeth ile Addison, kızlarına iyi bir şey olduğunda ve her şey planlandığı gibi gittiğinde bunun kendi başarıları olduğuna inandırmışlar. Phoebe'nin başarılı olmasının sebebi Elizabeth'tir.

Phoebe'nin mutlu olmasının sebebi

Elizabeth'tir. Elizabeth en iyisini bilir.

"Ben korumaya çalışmıyorum..." Phoebe, sinirli bir şekilde sözünü yarıda keser. "Sanki o beni ezip geçmiş gibi davranıyorsun. Sen ve ben söz konusu olduğunda onun isteklerine *direndim*, Rocky. Bize takıntılı olmaması için onu sevmediğimi söyledim."

"Ve bizi manipüle etmesin diye," diye açıklıyorum. "İkimiz de aynı şeyden korkuyoruz."

"Hayır." Phoebe başını salladı. "Eğer bir araya gelirsek annemin işimize fazla karışmasından korkuyorum. Sen ise, seks yaparsak ve bunu öğrenirlerse bizi manipüle edeceklerinden korkuyorsun. Yani, bu yüzden iş dışında beni *öpmekten* bile paranoyakça çekiniyor olabilirsin."

Hiçbir şey söylemedim.

Nefesi kesilir ve gözleri büyür. "Haklı mıyım? Bu yüzden iş dışında bana hiç yaklaşmadın. Ne yapacaklar ki?"

Sanki karanlık bir geçmişi pastel renklerle yeniden boyamaya çalışıyormuş gibi ona bakıyorum. Sadece iki yıl önceki o geceyi hatırlıyorum. Nadiren konuştuğumuz geceyi. Her şeyi değiştiren geceyi. "Daha birlikte bile değiliz, ama iş sırasında *sevişmemizi* istediler."

"Belki de yapmalıydık!" diye neredeyse bağılıyor, öfkesi doruğa ulaşıyor. Lavabodan elini çekip göğsüme doğru itiyor.

O bana çarptığında kaslarım gerilir, ama kıpırdamam. Aşağıya bakıp Phoebe'nin meydan okumasını karşılıyorum.

"Belki de üstüne çıkmalıydım," diye devam ediyor ateşli bir sesle. "Belki de üstüne çökmeliydim. *Seni* içime gömmeliydim. Gözlerin dönene kadar üstünde zıplamalıydım. Sana hayatının en unutulmaz gecesini yaşatmalıydım."

Dişlerimi sıkarak, hızlanan nefesini izliyorum. "Belki de yapmalıydın." Sesim zımpara kağıdı gibi. "Belki de hiç yapmak istemediğin her şeyi yapmalıydın, seni doğuştan *yalancı*." Boynunun kızardığını izliyorum. "Hiç ilk adımı atmak istemedin. Beni bekliyorsun..."

"Hayır," diye itiraz ediyor, ama yüzünde gerçek açıkça okunuyor. "...seni kollarıma almamı. Seni sarılmamı."

Başını sallıyor, bakışlarında acı derinleşiyor.

"Seni öpmek için. Seni sikmek için." Başımı eğiyorum, içimi parçalayan bitmek bilmeyen bir bakışla onu yutuyorum. İkimiz de benim onu ele geçirdiğimi hayal ederken, tahriki dudaklarını aralıyor ve fısıltım kulağına çarpıyor. "Seni *defalarca boşaltacağım*. Tekrar tekrar ve tekrar. Ben senin içine boşalmadan çok önce, altımda titreyene kadar."

Phoebe'den küçük, arzulu bir inilti kaçar. "*Rocky*."

Bu, onu tahrik ettiğin için *sana siktir çekmek*, Rocky. Ama o benim adımı söylediğinde vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa, sikimi avuçlayıp mastürbasyon yapsam da olurdu. Göğsümü itiyor ve ben çoktan birkaç adım geriye çekiliyorum. Phoebe'den uzaklaşarak, banyonun kısa uzunluğunda volta atıyorum, öfkeli ellerimle saçlarımı karıştırıyorum.

"Yine de," diyor sert bir sesle. "Benimle yatma riskini almak istemiyorsun."

Tanrım.

Phoebe ile aynı sayfada olmak bile istemiyorum, tamamen farklı bir bölümde olmak bir yana, aynı kitabı okuduğumuzu düşünmek istiyorum.

"Nedenini biliyorsun," diye karşılık veriyorum ve Phoebe ile arkadaşlık artı bir ilişki yaşamak teoride ne kadar eğlenceli olsa da, bu iş yürümez.

Bağlanmadan sevişmek için aramızda çok fazla yük, geçmiş ve *duygu* var. Ve onunla yatmaya başlarsam, kolayca durabileceğime söz veremem.

"Rocky, onlar *o kadar da* kötü değil. Aslında hayatımızı cehenneme çeviren biziz."

Gergin bir kahkaha attım. Tamamen haksız sayılmazdı; kendimize cehennemde bir yuva kurmuştuk ve bazen de tam olarak orada yaşamayı sevdiğimize inanıyordum.

"O kadar da kötü değiller," diye tekrarlıyorum, arkasındaki aynada biriken buhara bakarak. "Annen manipülatif biri."

"Hepimiz manipülatifiz," diye itiraz etti.

"O *sana* karşı manipülatif," diye yeniden ifade ettim. "Ailelerimiz *seni, beni* ve *hepimizi* manipüle ediyor."

Kafasını salladı. Bir özür, kahverengi gözlerini neredeyse yumuşattı çünkü o benim gördüğümü göremiyordu ve değer verdiğin kişinin bakış açısından bu kadar uzak olmak rahatsız edici bir durumdu.

Boğazımdan ekşi bir tat akıyor.

Onu onlardan korumalıydım. *Herkesi* onlardan korumalıydım. Babamın bana verdiği en önemli görev —kardeşlerimi ve Graves ailesini her zaman korumak— bana verildiği anda başarısız oldum.

"HEY!" diye bağılıyor bir adam tuvaletin dışında. "İşemem lazım!" Kapı kolu sallanıyor.

"İçeride kim var lan?! Duş mu alıyorsun?"

"Aman Tanrım, gerçekten tek tuvalet bu mu?" diye sızlanan bir ses duyulur. "Sıra çok uzun."

Phoebe kapıya temkinli bir bakış atar.

"Henüz bitirmedik," derim ona ve kapıya doğru yürürüm. Dikkatlice, Phoebe'yi benimle birlikte içeride görebilecekleri kadar kapıyı aralarım. Tuvaletten kısa koridora doğru kıvrımlı bir sıra uzanıyor ve şikayetler kulak zarlarımı deliyor. "Hey, hey, hey!" diye bağırırım.

Dinlemek için susuyorlar.

Ben de şöyle derim: "Siktirin gidin. Siktirin gidin. Defolun. Eski karımla kavga ediyorum. Bununla bir sorununuz varsa, gidip okyanusa işeyin." Kapıyı yüzlerine çarparak kapatır ve kilitlerim.

"Hadi ama dostum!"

Phoebe telefonunda gezinip yüksek sesle bir heavy metal şarkısı çalıyor. Telefonunu kapının yanındaki tüylü paspasa atıyor.

Onu rahatça duyabilmek için tekrar yaklaşıyorum ve kalçalarının iki yanındaki lavabonun kenarını kavıyorum.

"Onlar kötü değil," diye mırıldanır.

"Hepinize bizim onların tatlı küçük örümcekleri olduğumuza inandırdılar," diyorum. "Ama biz onlar için örümcek değiliz. Biz, ağlarına koza yaptıkları *kelebekleriz* ve yıllardır bizi orada tutsak tutuyorlar."

Gözlerinde korku parıldıyor. "Bu abartı." "Nasıl?"

"Küçükken elbette bize aynı miktarda sorumluluk verilmemişti, ama şimdi daha fazlasını veriyorlar. Ve bir ekip kurarken, her bir kişinin güçlü ve zayıf yönlerine ve uyumluluğuna bakmak mantıklıdır. Onlar her zaman bizim için en iyisini yapıyorlar."

"İş için en iyisi," diye düzeltiyorum.

"Bizim için en iyisi, iş için de en iyisidir. Her zaman böyle olmuştur ve onlar sadece bizim yaşımızda sahip olmak istedikleri lüks yaşam tarzını bize sunuyorlar."

Konuşan annesidir.

"Onlardan nefret etmeye başladığım anı biliyor musun?"

"Tam olarak ne zaman?" Bana baştan aşağı bakıyor. "Hayır. Hatırlıyor musun?"

"Evet." Ona dikkatle bakıyorum. "*On beş* yaşındaydım. Babama söylememem gereken bir şeyi itiraf ettim. Ona paha biçilmez bir sırrımı emanet ettim." Başımı yana eğiyorum. "Sana karşı hislerimi anlattım."

Yüzü yavaşça düşüyor. "Gerçekten ona söyledin mi?"

"Sana aşık olduğumu söyledim. Daha açık nasıl olabilirdim ki?" Bu hatanın acısı, on yıllık bir yara değil de yeni bir yara gibi alevleniyor. "Peki ne yaptılar biliyor musun?"

Kız hafif bir şok yaşıyor.

"Sonraki on yıl boyunca, senin için ne olacağıma onlar karar verdi. Beni senin kardeşin yaptılar. Zengin pisliklerin sana sarkıntılık etmesini izlememi sağladılar. Beni senin erkek arkadaşın yaptılar. Seni ezip geçebilecek erkeklerin karşısında savunmasızken, beni üç metre uzakta durup hiçbir şey yapmamamı sağladılar. Beni, döner platformda seni defalarca kurtarmamı sağladılar. Beni senin kocan yaptılar. Sana olan hislerimi alıp, onları lanet *olası* bir *karıştırıcıya* attılar."

Gözlerini kırpmıyor, ruhu paramparça.

Kaslarım gergin bantlar halinde gerilirken yanıyor. "Bu gerçekten sevgi dolu, şefkatli bir ebeveynin çocuğuna yapacağı bir şeye benziyor mu?"

"Rocky..." Adımı dudaklarından nazikçe söylüyor.

"Onlardan nefret etmeye başladığım an," diyorum, "benim tek zayıf noktamı bulup bunu aleyhime kullanmaya çalışacaklarını anladığım andı. Soğuk ve acı gerçek şu ki: Bir kez dolandırılmaktansa bin kez *ölmeyi* tercih ederim."

Anlayışla başını sallıyor.

Kendi çıkarlarım için yalan söylemeyi ve başkalarını etkilemeyi asla bırakmayacağım. Yapamam.

Bu, damarlarıma bağlanmış kökler gibi içimde. Bir şey istediğimde ve bana verildiğinde hissettiğim duyguyu seviyorum. Bu güç bir uyuşturucu gibi. Ama daha da önemlisi, ben bunun için yaratılmışım ve bundan vazgeçmek beni zayıf bırakır... manipülasyona açık hale getirir.

"Hepimiz kötü insanlarız, Phoebe. Ama onlar en kötüsü."

Phoebe bakışlarını ayaklarına indirdi. "Everett'in bildiğini bilmiyordum... Yani, muhtemelen hepimiz birbirimizden hoşlandığımızdan şüpheleniyorlardı. Sence annelerimize söyledi mi?"

"Evet."

"Ama emin değil misin?"

"İşte bu," diyorum kuru bir sesle, "şüphe."

O bana sertçe bakar. "Şüpheli olmak kötü bir şey değil."

"Ama annelerimize *karşı* şüpheli olamazsın. Tam tersi olmalı."

O annelerimizi affediyor ve babamı, ona olan güvenimi suistimal ettiği için azarlamaya hazırlanıyor. Bu yüzden Phoebe, "Tamam, belki kısmen suçlular. Henüz bilmiyorum," dediğinde biraz şok oldum.

Onun kalçalarının yanındaki lavaboyu bırakmadım.

Bakışları göğsümün ve kaslı pazılarımın üzerinden geçiyor. Kalp şeklindeki yüzünün güzel hatlarını inceliyorum, akan duş ve heavy metal müziğe rağmen aramızda sessiz bir an var.

Phoebe ile beni transa geçiren güzel bir geçmişimiz var. Oynadığımız tüm roller. Birlikte yaşadığımız tüm yalanlar. Yirmi yılı aşkın süredir birbirimizin güvenen, seven, sadık tarafındayız. Bu, anlarda, dakikalarda ve sessiz saatlerde etrafımızı sarıyor.

"Seninle olmak, onlara benim üzerimde güç veriyor," diye fısıldıyorum Phoebe'ye. "Her zaman öyle oldu. Kendimi zayıf, savunmasız ve kullanılmış hissettim. Ve gerçekten bir araya gelsek ne yapacaklarına güvenmiyorum. Annenin çok fazla karışacağını söylüyorsun. Bence bu yetersiz bir ifade."

Phoebe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup dirseklerini kavrar.

Vücutlarımız arasındaki gerginlik beni ona doğru itiyor. Yüzünü tekrar tutmak ve onu lavaboya yapıştırmak istiyorum—ama bu arzuyu kafamın içinde zincirleyip barikat kuruyorum.

"Başladığımız yere geri döndük," diyor Phoebe fısıldayarak. "İş yerinde sana yakın olmanın *acı verdiğini* biliyorsun, bunun orada başlayıp orada bittiğini bilerek. Senden uzaklaşmam lazım—bu işin yürümesi için tek yol bu."

Sanki bıçak karnımı kesmiş gibi lavaboyu bırakıyorum. Ama ne bekliyordum ki?
Asla birlikte olamayacağız. Hayatına devam et.

"Eve gidiyorum," diyor Phoebe, yanımdan geçip giderken. Tüylü paspastan telefonunu alıyor. "Beni takip etmesen daha iyi olur."

Burnumdan sıcak nefesler veriyorum, gözlerim yanıyor. Kapı birden açılıyor ve Phoebe, istismara uğramış bir eski sevgilinin öfkesiyle sarhoşların partisine fırlıyor, üniversite öğrencileri ise ondan bana doğru bakakaldılar.

"Dostum," diyor bir adam. "Bunu çok batırdın."

"Yorumun için teşekkürler." Ben de ayaklarımdan alevler çıkıyormuş gibi öfkeyle oradan ayrılıyorum.

Yirmi

Phoebe

Victoria'ya geleli bir hafta, tekne evindeki partiden bu yana da birkaç gün geçti ve ben enerjimi Rocky dışında başka bir şeye harcamaya çalışıyorum. Ama o gece banyoda söylediği sözler kafamda bir yıkım topu gibi dolaşüyor.

Babasına benden hoşlandığını söylemiş.

Sadece ebeveynlerimizin aramızda bir “kıvılcım” gördüğünü varsaymak farklı bir şeydi. Rocky'nin benden hoşlandığını gerçekten bildiklerini ve onun duygularını hiçe saydıklarını... hatta onlarla oynadıklarını bilmek... boğazıma kusmuk geliyor. Kendimi hasta ve öfkeli hissediyorum ve Everett'le sert, *kötü* sözler sarf etmek istiyorum.

Güven bizim için paha biçilemez. Oğluna nasıl ihanet edebildiğini aklım almıyor. Her şeyden önce o onun *çocuğu*, ama ben her zaman ebeveynlerimizin bize ortalama bir ebeveyninden daha fazla değer verdiğini düşünmüştüm.

Çünkü bizi uydurdukları dünyalarına dahil ettiler ve bizi dışarıda bırakmadılar.

Kim oldukları ve ne yaptıkları konusunda samimiydiler, oysa çok kolay bir şekilde yalan söyleyebilirdiler. Lanet olsun, normal ebeveynler çocuklarını her zaman karanlıkta bırakırlar. Gençliklerinde uyuşturucu kullandıklarını saklarlar. İlişkilerini saklarlar.

Ebeveynlerimizin yaptıklarının ciddiyetini anlayabileceğimiz yaşa geldiğimizde, bize *her şeyi* anlattılar. Hatta bize mesleğini bile öğrettiler.

Onların suç ortağıydık. Suç ortaklarıydık.

Everett'in bu kadar acımasız olmasının bir nedeni yoktu. Sadece, dolandırıcılığın daha iyi sonuç vermesi için Rocky'nin duygularını bir kenara attığını varsayabilirim.

Şimdi Rocky'nin neden en çok ona güvenmediğini anlıyorum. Annelerimiz... Bilmiyorum. Everett'in neler anlattığını onlara doğrudan sormak isterdim, ama sormak demek onlarla konuşmak demek... Ve görünüşe göre Hailey ile benim Indiana'da, ters giden bir internet tanışmasıyla uğraştığımızı sanıyorlar. İçimden çok gelse de, yine de annemi aramayacağım ve işleri daha da karıştırmayacağım.

En azından işler normallik açısından *harika* gidiyor.

Daha fazla yalan.

Her şey bir mücadele. Para, iş, hayatımda yalan söylememeye çalışmak. Ama *neden* burada olduğumu ve *neden* kendimi gereksiz işkencelere maruz bıraktığımı her düşündüğümde, kararlılığım on katına çıkıyor.

Hailey bunu istiyor. Ve ben onun için neredeyse her şeyi yaparım.

Buna, bu sabah Rocky'yi çatı katından kovmak da dahildi. Bir hafta oldu. Buradaki süresi doldu ve bana şehirde başka bir yer bulduğunu söyledi.

Henüz gitmiyor. Tekne evindeki partiden sonra çoktan gitmiş olmasını bekliyordum. *Hayatına devam et, Rocky*. Ama sonra onun benimle küçük bir kasaba romantizmi yaşamak için burada olmadığını hatırladım.

Buraya küçük kız kardeşine göz kulak olmak için geldi.

O yüzden kalıyor. Ne kadar süreliğine? Belki kendisi bile bilmiyor.

Bugün, yarın ve sonsuza kadar, hayatım o pislik *olmadan* geçecek. Bu yüzden, her aklıma işgal ettiğinde üç güçlü kelime kullanıyorum.

Artık Rocky yok.

İki tek kullanımlık kahve bardağıyla dolu ellerimle kitapçının kapısına kalçamı çarptım. Kahve konusunda çok seçici değilim, ama Hailey bunun filtre kahve olduğunu anlayacaktır. Bu sabah onun Excel tablosuna baktım ve her zamanki lüks harcamalarımızın bir kısmını kesmemiz gerekiyor. Buna, annelerimizin bizi gençken alıştırdığı sabah tarçınlı latte macchiato'larımız da dahil.

Birkaç kitaplığın etrafından dolanırken, arkada durmuş bir ciltsiz kitabı karıştıran Hailey'i görüyorum. Tam ona doğru yönelmek üzereyken bir mağaza görevlisi yolumu kesiyor.

Bakımlı sakalını, siyah çerçeveli gözlüklerini, mavi-yeşil kareli gömleğini ve kahverengi Sperry botlarını hızlıca not ediyorum. Yirmili ya da otuzlu yaşlarda, sanırım. Sakalı yüzünden tam olarak anlaşılmıyor. Yaka kartında *MASON* yazıyor.

"Affedersiniz," diyor ciddiyetle. Utangaç bir şekilde mağazanın arkasına, Hailey'e doğru bakıyor. "Onu tanıyor musunuz?"

Gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Hailey'den hoşlanıyor olmalı.

Ama ona yaklaşmaya çekiniyor olduğu belli. Siyah kargo pantolonunun kemer halkalarına zincirler takılı ve askeri botları çivilerle süslenmiş. Siyah ruj, konsantre olmak için kısılmış gri gözlerini gölgeleyen dumanlı göz farıyla uyumlu.

Yüzünde "resting bitch face" ifadesi var.

En yakın arkadaşı olarak, onun *herkesin* ulaşamayacağı bir seviyede olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Henüz ona layık birini tanımadım. Kesinlikle buradaki Mason olmayacak, ama fena görünmüyor ve ben de ona yardımcı olabilirim. Hailey'nin dikkatini çekmek için bir tür yeteneği olması yeterli.

"Onu tanıyorum," diyorum ona. "O benim *en iyi* arkadaşım." Neden

"En iyi" kelimesini neden bu kadar vurguladığımı bilmiyorum, sanki ilk arkadaşını yeni edinmiş bir çocukmuşum gibi.

Rahat bir nefes alıyor. "Harika. Ona kitap okumayı bırakması gerektiğini söyler misin? Burası kütüphane değil."

Ne?

Tamam, şimdi kızdım.

“Kitapları satın almadan önce göz atmak suç değil,” diye onu hemen savunuyorum. “Başka türlü satın almak isteyip istemediğini nasıl bilecek?”

“O kitapları karıştırmıyor.” Sesini öfkeli bir fısıltıya indiriyor. “Kitapları karıştıran insanlar sayfa sayfa, ön kapaktan arka kapağa kadar gitmezler. Burada durup yirmi dakika içinde üç kitap okuduğunu izledim.” Gözleri ona kayıyor, ama Hailey kitabına dalmış, sayfalarından gözünü bile ayırmıyor.

Tahmin ettiğim gibi, her sayfayı çeviriyor. Hem de çok hızlı bir şekilde.

“Onu yirmi dakika boyunca izledin mi?” Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Nefesini tutar, kafasındaki kelimeleri arar. “Ben... mesele o değil. O kitabı *baştan sona* okuyamaz.”

“Saçmalama,” derim daha rahat bir tavırla, konuyu geçiştirmeye çalışarak.

“Kimse o kadar hızlı okuyamaz.”

“Belli ki okuyabiliyor,” diye karşı çıkıyor. “Ve *en* yakın arkadaşı olarak, ona ya kitapları *baştan sona* okumayı bırakmasını ya da daha iyisi, bir kitap almasını söylemeni istiyorum.”

Gözlerimi kısıyorum. “Peki bunu neden sen söylemiyorsun, Mason?” Sonuçta onu *yirmi* dakikadır izliyor.

Boynuna kızarıklık yayılır. “O... bilirsin... öyle görünüyor.”

“Sanki sana yumruk atacakmış gibi mi?”

Gözlerini devirdi ama inkar etmedi.

Gerçek şu ki, sikine yumruk atmaya saniyeler kalan kişi benim. Ama yarın bu kasabadan ayrılmıyorum. Bir itibarım var sonuçta. Bu yüzden derin bir nefes alıp, “Ona söylerim,” diyorum.

Yanından ayrılıyorum.

“Bekle... hangi kısmı?” Sesinde endişe var ama ona cevap vererek bu zevki tattırmıyorum.

Hailey, yanına gittiğimde hâlâ kitabından başını kaldırmıyor. Boğazımı temizliyorum.

“Dur biraz,” diyor. “Aşkını itiraf etmek üzere... oh, dur, onu öldürmüş.” Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. “Gerçekten mi?”

Kaşlarını çattı. “Evet...” Kitabı kapattı ve kapağına baktı. “Ah, romantik bir roman okuduğumu sanmıştım. Sanırım bu bir gerilim romanı.”

“Belki ikisi de,” diyorum ona, fazladan bir fincan uzatarak. “Kötü adamlar da aşık olmak zorundadır.”

Kitabı rafa geri koyar ve kahveyi alır. Bakışları benden başka bir yere kayar. “Şu adam yirmi dakikadır bana bakıyor.”

Onu sandığımdan daha zekiymiş.

“Evet, burasının kütüphane olmadığını sana söylememi istedi. Kitapları satın almadan okuyamazsın. Ama o bir pislik ve sana bunu

gelip sana söylemeye cesareti yoktu, o yüzden o gelene kadar ne istersen yapabilirsin." Fincanımı ona doğru uzattım ve o da benimle birlikte kadeh kaldırdı.

İkimiz de bir yudum alır almaz, yüzünü buruşturur. Ben de onun yüzünü buruşturmasına tepki gösteririm. Tamam, belki de ben bir kahve snobuyum.

"Bu...", Hailey sanki sorunu bulabilecekmış gibi fincanına bakıyor.

"Berbat," diye katılıyorum. "Annelerimizin kahve damak zevkimizi mahvedeceğini kim bilebilirdi ki?"

Sanki onu eterden çağırmışım gibi, telefonum *Despicable Me* filmindeki Minion'lar gibi *bip bip* diye ses çıkarır.

Hailey'nin yüzü düşer. "Bakma."

"Bütün gün içimi kemirecek," diye itiraz ettim, belki de Rocky'nin itirafından sonra daha nihilist olmuşum. Kızgınlık, korkuyu bastırmıştı. Kahve fincanını, üzerinde "MERHABA, ADIM: WILLIAM SHAKESBEARE" yazan bir tabela tutan dekoratif seramik ayının yanındaki sehpa koydum.

Cep telefonumu açıp arayanı gördüm: LAURIE STRODE.

En sevdiğim korku filmi annesi.

Annemin, Jamie Lee Curtis'in

, ama her zaman onun da en az o kadar dirençli olduğunu düşünmüşümdür.

Mesajı görünce midem bir anda düğümlendi.

Laurie Strobe: Bir işi kaçırmak senin tarzın değil, canım. Beni ara. Senin için endişeleniyorum.

Hala beni önemsiyor. Her zaman önemsedir. Ve onu Everett ile aynı kefeye koymuyorum. Suçu ispatlanana kadar masumdur, değil mi? Ona şüpheye yer bırakmamalıyım.

Hailey omzumun üzerinden mesajı okur. Sonra telefonu normal ön ayarlı sesiyle çalar. Siyah çivili mini sırt çantasını omzundan indirir ve cep telefonunu çıkarır. "Muhtemelen brunch yapıyorlar ve aynı anda bize mesaj atıyorlar," diye tahmin eder. Mesajlarına girer girmez iç çeker ve telefonu bana uzatır.

Anne: Baloda Belle kayıp. Saat on ikiyi vurdu. Alice nerede?

Hailey ve Addison birlikte bilmece gibi konuşmayı çok severler. Ben bunu hiç anlamamıştım ama Hailey bunun eğlenceli bir kelime oyunu olduğunu söylemişti.

"Neden sadece geç kaldığını söyleyemedi?" diye soruyorum ve telefonu ona geri veriyorum.

"Söyledi." Hailey telefonunu sırt çantasına atmak üzereyken telefon tekrar bip sesi çıkarır. Omzunun üzerinden mesajı okurum.

Küçük Kardeş: Yeni bir iş buldun mu?

"Ne diyeceğim?" diye sorar Hailey. Benim gibi, onun da kardeşlerini görmezden gelmesi çok daha zor.

"Ona Rocky ile konuşmasını söyle." Sorumluluğu Rocky'ye yüklemek pek hoş bir his değil, ama onun burada olmasının tek amacı bizim başımızın belaya girmesini engellemek.

Artık Rocky yok.

Bu benim için nasıl gidiyor?

Harika. Sadece... çok harika. Koridorlarda takla atıyorum.

O bir mesaj yazmaya başlıyor ve kitapçının kapısındaki zil çalıyor.

Jake Waterford sohbete katıldı. Gözlerim onunla buluştu ve ben sadece dostça bir el sallama beklerken, o şaşırtıcı bir şekilde yanıma yaklaştı.

"Gitti mi?" diye soruyor Jake.

Geri çekiliyorum. "Bu pek bir country kulübü karşılama gibi gelmedi. Kotilyon dersleri almamış mıydın?"

Bana yan gözle bakar. "Şu anda formalite icabı nezaket göstermeye pek havamda değilim." Bir saniye Hailey'e bakıyor. "Kardeşin çatı katından çıktı mı?"

Hailey telefonuna mesaj yazıyor ve "Evet, bu sabah çıktı" diyor. "Bana gösterir misin?" diye soruyor.

Telefonu bip sesi çıkarır ve kardeşinden gelen yeni mesaja dudakları aşağı doğru kıvrılır. "Biraz meşgulüm..."

Ev sahibimize dönüyorum. "Kanıtlara bu kadar meraklı olduğunuz için size ben gösteririm."

Jake, sanki bu umduğu sonuç değilmiş gibi yavaşça gözlerini kırıştırır. Hailey onun ilk tercihiymiş. Not edildi. Hazırlanmak için derin bir nefes alır ve sonra sadece başını sallar. Beni takip ederek kitapçıdan çıkar ve merdivenleri tırmanarak çatı katına çıkar.

Kapıyı açtım ve Jake, "Tüm odaları kontrol etsem sorun olur mu?" diye sordu.

Onu *bu* kadar mı nefret ediyor? Rocky'nin en son ne zaman birini bu kadar sinirlendirdiğini hatırlayamıyorum. "Tabii," diyorum. "Yatakların altını kontrol etmeyi unutma. Duyduğuma göre canavarlar orada yaşıyormuş."

Jake yatak odama doğru ilerlemeden önce, odadan iki adam çıkar. İkisi arasında daha zayıf olanı, çarpık bir gülümsemeyle, "Yatakların altında canavar olduğunu sanmıyorum. Ama sana birkaç tane gösterebilirim," der.

Jake'in vücudundan yayılan kafa karışıklığını görmezden geliyorum. Elimde değil. Gülümsüyorum. "Oliver."

"Küçük kardeşim."

Ona doğru koşup sarılmak için uzanırken içimi sevinç kaplıyor, onun yüksek sesle söylediği gerçeği neredeyse fark etmiyorum. Kollarını kardeşçe sevgiyle bana doluyor. 1,90 boyuyla benden çok daha uzun. Açık kahverengi dalgalı saçları gözlerine düşüyor ve uzun trençkotu sanki Banana Republic kataloğundan çıkmış gibi görünüyor. Preppy tarzını büyük bir rahatlıkla taşıyor.

Biz Carlsbad'dayken Oliver, Minneapolis'te anneme işinde yardım ediyordu. Onu dört aydır yüz yüze görmemiştim.

"Phoebe." Bu ses koridorun derinliklerinden geliyor.

Oliver'dan ayrılıp duvara yaslanmış, kasları gergin, saçları kısa kesilmiş Nova'yı görüyorum. Yüzünde hafif bir sakal izi var ve iş *dışında* çoğunlukla giydiği klasik iş ceketıyla birlikte her zamanki "*iş hakkında konuşmamız gerek*" ifadesini takınmış.

Ben de ona sarılmak istiyorum ama bana kız kardeşim demediği için tereddüt ediyorum. Gözleri Jake'e kayıyor. "Sen kimsin?"

"Ev sahibi," diyor Jake, kollarını kavuşturarak. "Phoebe sana söyledi mi bilmiyorum ama misafirlerin bir haftadan fazla kalmasına izin verilmiyor ve Rocky bu ayrıcalığı çoktan doldurdu."

Kira sözleşmesinde böyle yazmadığından eminim, ama Rocky'nin yaptığından daha fazla Jake'in değerli tavus kuşu tüylerini kabartmak istemiyorum.

"Burada kalmayacağız," diye onaylar Nova. "Sanırım Rocky'nin hayranı değilsin." Oh, kardeşim kesinlikle meraklı davranıyor. Rocky'nin kasabada şimdiden bir düşman edinmiş olmasının tuhaf olduğunu biliyor olmalı.

"Hafif bir ifadeyle," diyor Jake. "Phoebe'yi nereden tanıyorsunuz?"

"İkimiz de onun kardeşiyiz," diye açıklıyor Oliver ve bu gerçeğin bu kadar iyi hissettirdiğini hatırlamıyorum. Göğsümde bir parlaklık yükseliyor ve içimi dolduran bu duyguyu içime çekiyorum.

"Üçümüz," diye Nova da söze karışıyor, "sadece kardeş değiliz." Hareketsiz kalıyorum. *O bunu yapmayacak... değil mi?*

Tüm gerçeği söylemeyecek.

Gerçekten... ? Başım dönüyor.

Yirmi Bir

Phoebe

Nova, Jake'den yoğun bakışlarını hiç ayırmıyor. "Biz üçüzüz," derken bile.

Gerçek bombası ayaklarımın dibinde patlıyor.

Uzun, *çok uzun* bir saniye boyunca şaşkınlık içindeyim. En son ne zaman birine ilişkimizin derinliğini anlattık? Hmm, neredeyse *hiç*.

Çoğu zaman kendilerini benim ağabeylerim olarak tanımlarlar — çünkü teknik olarak *öyleler*. Sadece yıllar değil, dakikalar farkla daha büyükler.

Tüm gerçeğin içinde yaşamaktan aynı derecede heyecan duymak istiyorum, ama sinirlerim bozuluyor.

Jake şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Üçüzler mi?" Başını bana doğru çeviriyor. "Bundan bahsetmemiştin."

Omuz silktim. "Bu, benim bahsettiğim bir konu değil." "Seninle ilgili önemli bir gerçek gibi görünüyor."

Oliver sırtıyor. "Ona küçük kız kardeşimiz gibi davranıyoruz, o yüzden üçüz olduğumuzdan uzak durmayı seviyor."

Gözlerimi devirdim. "Bana küçük kız kardeş gibi davranmaya *çalışıyorlar*." "Sizden ne kadar büyüksünüz?" diye merak etti Jake.

"On dört dakika," dedi Nova.

Oliver on parmağını kaldırır. "İkimiz için de çift haneli."

Hâlâ bunu yüzüme vuruyor. Oliver ve Nova'nın varlığının heyecanı azalmaya başlıyor. Neden buradalar ki? Bu, annemizin yolda olduğu anlamına mı geliyor? Peki ya Addison ve Everett?

Jake'i başımdan savmaya çalışmadan Oliver mutfağa doğru yönelir. "Donut getirdim. Neden bize katılmıyorsun, Ev Sahibi?"

"Keşke katılabilseydim," diye başlıyor Jake.

Oliver'a bakıyorum. "Aslında Rocky'yi tek başına arıyor." "Ben öyle ifade etmezdim." Jake yine bana yan gözle bakıyor.

"Sen nasıl ifade ederdin?" diye sordu Nova merakla.

"Eski kocasının buraya gelip kalmadığından emin oluyorum. Hepsi bu."

Kardeşlerimden hiçbirisi eski koca unvanına aldırış etmez. Muhtemelen Rocky benim için çok fazla şey ifade ettiği için, Rocky onlara

önceden haber vermiş olmasından değil.

"Eski kocasını ne kadar iyi tanıdığını bilmiyorum..." Jake sözünü yarım bırakır. Tamam, şimdi o

bilgi koparmaya çalışmak.

"Maalesef, çok iyi," diye homurdanır Nova.

Jake, benim sadece koruyucu bir duruş olarak algılayabildiğim bir şekilde kasılır. Harika, Nova az önce Jake'in Rocky hakkındaki kötü hislerini doğruladı.

Oliver sadece bana bakıyor. Dudakları, anlayışlı ve bilgili bir ifadeyle yukarı kalkıyor.

Ben daha gençken, Hailey'nin ağabeyinden hoşlandığımı ona itiraf etmek yerine, ağabeylerime anlattım. İkisine de.

Oliver her zaman şefkat konusunda yetenekli olmuştur. O, sıcaklık ayarını yükseltebilen ve isterse boğabilen bir ısıtma battaniyesi gibidir, ama Nova daha çok çelik gibidir.

"Bir şey mi yaptı?" diye merak ediyor Nova, Jake'in duruşunu okuyarak. Jake sadece doğrulamak ya da yalanlamak için bana bakıyor.

Ben hiçbir şey açığa çıkarmayacağım. "Hayır, bu Rocky seferberliğini ne kadar sevdiğim halde," diyorum sert bir tonla.

"Haçlı seferi falan yok," diye Jake elini uzatarak araya giriyor — sanki Rocky'yi nefret etme geçit töreni devam ederse kendimi Edward Scissorhands'in kollarına atacağımdan endişeleniyormuş gibi.

Jake iyi bir adam.

Ve ilk günden beri Rocky'nin kötü adam davranışlarını kokluyor. Tekne evindeki partiden sonra, bu muhtemelen astronomik seviyelere ulaştı. Yayılan dedikodular, bozuk bir Telefon oyununa dönüştü ve bunların hepsini country kulübünde kulak misafiri oldum.

Grey ile eski karısının beş saat boyunca kavga ettiğini biliyor muydun? Grey'in duvara yumruk attığını duydun mu?

Phoebe ağlamayı kesemedi. Kapıdan çıkarken hıçkırarak ağlıyordu.

Sorunun onda olduğunu duydum. Yatakta onu tatmin edemiyormuş. O daha iyisini hak ediyor.

Oradaki hemen hemen herkesin sarhoş olduğunu ve muhtemelen hiçbir şey hatırlamadığını da ekleyince, bunların çoğu abartı ve yalan.

Jake'in hepsine inanmış olması da hiç şaşırtıcı değil.

Jake mutfak tezgahındaki leylak rengi donut kutusunu görünce gerginlik bir anda dağıldı. "Bunlar Seaside Griddle'dan mı?"

Oliver başını salladı. "Bana kasabadaki en iyisi olduğu söylendi."

Jake bir saniye tereddüt eder, kalmayı düşünür. Oliver ve Nova ev sahibimden daha fazla bilgi almak istiyor olmalı. Onu burada tutmak için başka bir neden yok. Hepimiz mutfağa geçeriz ve ben kardeşlerim için buzdolabından birkaç bira alırım.

Koning Lite.

Keşke şaka yapıyor olsaydım.

Jake bira şişelerine yan gözle bakar ve ben kızarırım, ona tam adını öğrenmeden önce on iki paket aldığımı söylemek isterim. Ama telefonu aniden çalar ve ses, George Thorogood & the Destroyers'ın "Bad to the Bone" şarkısının enstrümantal versiyonuna çok benzer.

Telefonunu ararken duyulur bir şekilde inler ve cevap vermek yerine, aramayı sessize almak için düğmeye basar.

"Kim aradı?" diye merak ediyorum. Tamam, şimdi meraklı sorular sorma sırası bende.

Jake, sanki bir kotilyon kuralını çiğnemişim gibi bana bir bakış attı. "Sana kimse terbiye öğretmedi mi?"

Dört farklı eyalette dört farklı balo dersine katıldım. Gerçi, sadece birini bitirebildim. Diğerlerini tamamlayamadan ayrılmak zorunda kaldık.

"Terbiye bir tercihtir," diyorum ona, birayı ve şişe açacağını Nova'ya uzatarak. "Ve o zil sesini kime verecek kadar nefret ettiğini merak ettiğim için beni dava et."

Gözlerini kırıştırıyor.

"Annem." "Şaka mı?" diye soruyorum.

"Şaka değil. Maalesef."

Oliver gülerek, Nova'dan kapağı açılmış birasını alır. "Harika. Bu hoşuma gitti." Şişesini Jake'e doğru kaldırır.

Jake üçümüzün arasında bakışlarını gezdiriyor. "Peki, annenle baban ne iş yapıyor?"

Odadaki enerji değişir, ama Jake'in bunu fark edebileceğinden emin değilim.

Babam hapiste. Ben çocukluğumdan beri orada.

Annem... şey, bunu açıklamak biraz zor olacak. "Sıkıcı şirket işleri," der Nova bir yudum alırken.

"Phoebe onları o kadar kızdırdı ki, güven fonu elinden alındı," diye ekler Oliver. "Biz sadece onun iyi olduğundan emin olmak için buradayız."

Sanırım bu makul bir bahane. En azından bir zamanlar o çevreden gelmiş olsaydım, üst sınıfın adetlerini bilmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Ve belki... belki de gerçek budur? En azından bir kısmı.

Jake, sanki geçmişimin parçalarını bir araya getiriyormuş gibi, bana giderek artan bir merakla bakıyor. Ama asla resmin tamamını göremeyecek. Ona bunu gösteremem.

"Ailenle aranız iyi değil mi?" Cevabını bildiği bir soru soruyor.

Omuz silkiyorum. "Pek sayılmaz."

"Sen, annemizin Phoebe'yi evlendirmek isteyeceği türden bir adamsın," diyor Oliver.

"Seninle tanışsaydı, eminim düğün davetiyelerini çoktan hazırlatmış olurdu."

Aman Tanrım. Neredeyse bir donut alıp ona fırlatacaktım.

Nova, benim biriyle çıkma fikrine bile tüylerim diken diken oluyor.

"Tanrıya şükür burada değil, değil mi?" diyorum Jake'e. "Yani, başka bir hayatta belki de onun başımdan savmak için seninle sahte bir ilişki yaşadım. Ama... o başka bir hayat." *Neden hâlâ konuşuyorum ki?*

"Tanrıya şükür ki o başka bir hayat," diyor Jake açık sözlü bir şekilde. Ah, canım yandı.

Benimle sahte bir ilişki kurma fikri onu gerçekten soğutuyor mu?

Canım yanıyor. Topuklarımı döndürerek yüzümü ondan saklıyorum ve sonra başımı kaldırıyorum.

Oliver, sanki biz bir şakanın içindeyiz de Jake dışarıdakiysem gibi, bir yudum bira eşliğinde bana tatlı bir gülümseme atıyor. Bu beni rahatlatıyor ve kardeşlerimin burada olmasının ne kadar hoşuma gittiğini şimdiden anlıyorum.

"Umarım Victoria'daki konaklamanız sorunsuz geçer," diyor Jake kardeşlerime. "Şehirdeki yerler hakkında tavsiyeye ihtiyacınız olursa, Phoebe'de numaram var."

Kapıya doğru dönüyor.

"Bekle," diyorum, kafam karışmış bir şekilde. "Rocky için odaları henüz kontrol etmedin. Bakmak istemiyor musun?"

Gözleri bir saniye Nova ve Oliver'a kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Sana güveniyorum." Hayır, güvenmiyor. Sadece kardeşlerimi kontrol edecek havada olmadığını düşünüyorum. "Teşekkürler," diyorum, o sahte güveni değerli bir biblo gibi kabul ederek.

Bir kez başını sallar ve çıkar.

Nova ve Oliver, her zamanki gibi beş dakika boyunca sessiz kalırlar. Üçümüz, mutfakta yerlerimizi alırken konuşmayız. Nova mikrodalgayı çalıştırır, Oliver ise vantilatörü açarak ortamda daha fazla gürültü yaratır.

Pembe şekerlemeli çikolatalı donutlardan birini alıyorum.

Üçümüzün ayrı kalıp, sanki hiç zaman geçmemiş gibi tekrar bir araya gelebilmemiz ilginç. Tinrock'larda da durum böyle, ama benim ve kardeşlerim için burada daha derin bir şey var.

Sonuçta aynı rahimde büyüdük. Ama bundan da öte bir şey var. Babamızın onu hapse gönderen hatalarından kaynaklanan o kırmızı *A harfi* var. Onun yokluğu, annemizi üç çocuğu yetiştirmekle baş başa bıraktı ve bu hiç de kolay olmadı. Ben altı yaşındayken Chicago'da ısıltılı bir çatı katında yaşıyorduk ve annem, yeni kocası arayıp New York'taki iş seyahatinden erken döneceğini söylediğinden beri durmadan yemek pişiriyordu.

O, evlendiği her kocasına karşı her zaman sevgi dolu, görevine sadık bir eştı.

Ve bizler hiçbir zaman onun üçüzleri olmadık. Genellikle, içimizden biri farklı bir evlilikten gelirdi. Bazen üvey kardeşlerdik. Diğer zamanlarda ise Nova en büyüğüydü, Oliver ve ben ikizdik.

İlişkilerimiz her zaman değişirdi ama gerçeğimiz kalbimizde kalırdı. Her kocası farklıydı. Bazıları diğerlerinden daha kötüydü.

Sheamus, Nova'ya tahammül edemiyordu ve ona el kaldırdığında annemiz çantalarımızı toplayıp gecenin bir yarısı evi terk etti. Beyaz Corvette'inin direksiyonuna sıkıca tutundu. "Söz veriyorum, bu bir daha asla olmayacak." Çelik gibi bakışlarla ve pişmanlık dolu bir yüzle, cesaretini toplayıp Nova'ya bir göz attı. Nova ağlamıyordu. Pencereden dışarıya dik dik bakıyordu, gözlerinde acı vardı.

"Beni duyuyor musun, örümcek?" Omzuna dokundu. "Bir daha olmayacak." Ama oldu.

Her birimize farklı şekillerde oldu çünkü annemin evlendiği erkekler hiçbir zaman *iyi* erkekler değildi. Tek tesellimiz, yaşadığımız her evin, taşındığımız her şehrin ve annemin evlendiği her aşağılık erkeğin her zaman geçici olduğunu bilmemizdi. Annemiz olanları öğrendiği anda, banka hesaplarını boşaltır ve bir kez daha valizlerimizi toplardı.

Giderdik.

Ama o sözü bir daha asla vermedi. İlk seferden sonra bir daha vermedi. Sanırım, belki de bunun bir yalan olmadığını biliyordu, ama bir daha söylerse yalan olacağını biliyordu.

Tüm bu süreç boyunca Nova, Oliver ve ben birbirimize daha da yakınlaştık. Biz birbirimize sığınak, tanıdık ve kalıcılık sağlıyorduk.

Şimdi Seattle'da olmaları gerekirken Victoria'dalar ve varlıklarının her zamanki rahatlığı getirmesi gerekirken, midem rahatsız. Gizliliğimi korumama yardım ediyorlardı. Şimdi annem ne düşünecek?

Daha önce hiç bir işi yarıda bırakmamıştım. Böyle değil.

Ben sormadan Oliver başını bana doğru eğdi. "Eski kocan seni üzüyor mu?"

Tanırım.

"Rocky ile birlikte olmak sonsuz bir cehennem gibi, beni hiç rahat bırakmıyor," diye mırıldanıyorum, Nova'nın yoğun bakışlarından kaçınarak. Gençliğimdeki aşkı ve Rocky'nin bana hiç yaklaşmadığını biliyor olabilirler, ama iki yıl önce o işten sonra Rocky ile yaptığımız anlaşmayı onlara anlatmadım. Asla Adı Anılmayacak İş. Bu çok... acı verici geliyordu.

Çoğu zaman, aşk acısı çekmektense açıkça hoşnutsuz olmak daha kolaydır.

Nova birasını yumruğuyla sıkıca kavrar. "Ev sahibin ikinizin arasında kötü bir şey olduğunu düşünüyor."

"Sadece küçük kasaba dedikodusu. O ve benim aramda her zamanki gibi, ve ben ikinizden haber almayı çok daha çok tercih ederim."

"Her zamanki gibi," diyor Oliver hafifçe. "Ben ortalıkta dolanıp her şeyi anlatırım. Nova ortalıkta dolanır ama kesinlikle hiçbir şey paylaşmaz."

"Anlatacak bir şey yok," diye karşılık verir Nova.

"Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor," der Oliver, yüzünde bir gülümseme belirirken, sonra başını bana çevirir. "Dün gece sarışın bir kız odasından çıktı."

Oliver ve ben birbirimize kocaman gülümserken, Nova içkisini büyük bir yudumla içti. Sonra Nova kısa ve öz bir şekilde, "Tamam. Önemli şeylerden bahsedelim," dedi.

"Kendini önemli görmüyor musun?" diye takılıyorum.

"Sen önemlisin, ağabey," der Oliver, Nova'nın traşlı kafasına elini sürmek için yanına yaklaşır.

Nova, Oliver'ın göğsüne hafifçe itiyor.

Oliver gülüyor, ama neşeli ses sönünce Nova'nın "işe dönme" yüzü geri geliyor.

Şekerli bir donut parçası koparırım. "Annem hâlâ Indiana'da olduğumu mu sanıyor?" diye sorarım sonunda.

"Hayır," diyor Nova. "Senin, Hailey'nin ve Rocky'nin yolundan saptığını ve hepinizin bu eyalette bir iş yaptığınızı düşünüyor."

"Connecticut'ta olduğumu mu biliyor?" *Harika.*

"Rocky en iyi yolun bu olduğunu söyledi," diye açıklıyor Oliver, bir demlik kahve yapmaya giderken. "Yoksa hepimiz yalanımızla yakalanırdık ve yarın buraya gelmiş olurlardı."

Nova ekliyor, "Ona yeni işinin Seattle'daki o ucuz mekândan daha kazançlı olduğunu söyledik."

"Ve o sadece... gelmenize izin mi verdi?" Derin bir kaş çatışıyla bakıyorum. "Seattle'daki işi aylardır planlıyorlardı..."

"Halledildi," diyor Nova. "Doğruyu söylemek gerekirse, annem yeni biriyle çıkmaya başladı ve bence o adam varken senin orada olmanı istemiyor."

Oliver uzaktaki kahve makinesine bakıyor. "Onun tüm servetini sömürene kadar sabırsızlanıyorum."

Midem bulanıyor. "O kadar mı kötü?"

Nova birayı ağzına götürür. "Sinirlendiğimi anladı."

Oliver kollarını gevşekçe kavuşturur, tezgahların birleştiği köşeye yaslanır, ayak bileklerini çaprazlar. "Ve ben de tam çıkmak üzereydim."

"Sinirlenmeye mi?" diye soruyorum. O başını sallıyor.

"Oraya doğru."

"Sen zaten sinirliydin Oliver," diye açıklıyor Nova, kardeşimize bakarak. "Ona içki fırlattın. Hem de lanet olası bardağıyla."

"Elimden kaydı."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Onlarla birlikte olmadığım için.

Nova bana dönüyor. "Aslında bize işinde yardıma ihtiyacın olup olmadığını sordu ve bu, verebileceği en açık imaydı."

Onları buraya gelmeleri için o teşvik etti.

Nova konuyu dolandırmaya eğilimli olduğu için daha fazla ayrıntı öğrenmek için Oliver'a bakıyorum. "Nasıl biriydi? Erkek arkadaşı?" diye merak ediyorum.

"Ellerini çok kullanıyor," diyor Oliver. "Onu herkesin içinde elle taciz ediyor. Eğer sen de müsait olsaydın, muhtemelen sana da aynısını yapardı."

Müsait. Sanki boş odası olan bir otelmişim gibi.

Annem, bana baştan çıkarma ve etkileme konusunda ne kadar çok şey öğretmiş olsa da, beni her zaman hedeflerinden korumuştur. Rekabetçi bir şekilde değil. Daha çok

koruyucu bir şeydi. Sanki işimizin sefil, zorlu bir tarafı olduğunu biliyormuş gibi, ve bu genellikle hedefi “cesaretlendirmek” zorunda olan kişiye düşer.

Bazen... Hailey'e de aynı şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Belki de başkalarına kalkan olma işini annemden öğrendim.

Donutu yavaşça çiğneyip düşünürken, sonra yutuyorum. “Siz ikiniz, benim burada iş için bulunmadığımı biliyorsunuz, değil mi?” En son Rocky'ye sorduğumda, onlara her şeyi anlattığını ama belirsiz bir şekilde söylediğini söylemişti. Bu ne anlama geliyorsa artık.

“Rocky bu sabah bize her şeyi anlattı,” diyor Nova. “Gerçekten buradasın ve biz bunu mahvetmek istemedik.”

“Alınma kardeşim,” diye ekliyor Oliver. “Ama bu planın sanki kokainle beslenmiş gibi görünüyor. Sen ve Hailey son işinizde esrar içmediniz, değil mi? Yoksa sihirli mantar mı vardı işin içinde? Ruhunu arındırmak için biraz peyote.” Bir nefes çekiyormuş gibi yapıyor.

Nova, *son işten* bahsedilince gözlerini dik dik bakar. Carlsbad.

Boğazıma düğümlenen bir yumruyu yutuyorum. “Sihirli mantar yok,” diyorum Oliver'a. “Bu sadece yeni bir şey. Sonuna kadar gideceğiz.” *Elimizden geldiğince.*

“Hmm.” Nova, içinden homurdanır.

Oliver tezgahından uzaklaşır. “Eh, iyi çocuk olmak istemen çok hoş. Ama hepimiz öyle yaratılmadık.” Üç parmağını kaldırır. “Kız izci sözü veriyorum, sen ve Hails için hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim.”

Olamaz...

Olamaz.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. “Siz ikiniz burada iş yapmıyorsunuz.”

“Yapmayacağız,” der Nova, birasının son yudumunu içerek. “Rocky bize söz verdirtti bile.”

Rocky.

İğrenç bir duygu içimi kaplıyor. Bunu, o tatlı dilli ahmağa karşı duyduğum çekicilikten başka bir şekilde tarif edemem ve bir panzehir istiyorum. Hemen.

“Ama,” diyor Oliver alaycı bir gülümsemeyle, “biz senin yeni dalga hipster yaşam tarzını benimsemiyoruz.”

Gözlerimi devirdim. “Yani iyi bir insan olmak demek istiyorsun.” Oliver öğürme sesi çıkardı.

Nova gülümsüyor. “O haklı. Buralarda kalacağız, ama kendi şartlarımızla.”

“Ve biz de sizinkini mahvetmeyeceğimize söz veriyoruz,” diyor Oliver, bir donut almak için yanıma gelirken elini omzuma koyuyor.

Kolunu omuzlarımdan üzerinde tutuyor ve kendimi ağırlığının bir kısmını kardeşime yaslariken buluyorum.

Onların desteği çok önemli, Rocky ile aynı çizgiyi çizseler bile. Onlar burada olduğu için her şeyin daha kolay olacağını söylemek istiyorum. Ama bu doğru değil.

Onların kendileri için benimkinden daha iyi... benimkinden daha kolay bir hayat kurmalarını izlemek... zor olacak. Bu yolda kalacak kadar güçlü olduğumdan emin değilim.

Ama olmak
istiyorum. Olmak
zorundayım.

Her şeyi mahvetmeyeceğim.

Yirmi İki

Rocky

Dalgalar kayalara çarpıyor. Phoebe bir ay önce beni çatı katından kovdu ve o günden beri her sabah denizin melodik sesi beni uyandırıyor. Böyle küçük şeylere alışmamaya çalışıyorum. Huzur veren dalgaların sesi ve sakinleştirici sis. Onları *sevmemeye* çalışıyorum.

İnsanlar yerleri romantikleştirir ve onlardan nostalji yaratır. Ama yerler haritada birer noktadan ibarettir. Ayaklarının üzerinde durduğun yerler.

Bir yere karşı duygusal hisler besleyemem. Bu, hayalperestler için. Aptallar için.

Ben gerçeklikte yaşıyorum, bu gerçeklik kendi yarattığım bir gerçeklik olsa bile.

30 fitlik bir yelkenli, iskelenin ucuna bağlanmış. Tam bir hurda yığını. Motoru bozuk. Direği eğrilmiş. Boyası dökülmüş. Onu hurdalığından getirdiğimi söylesem kimse şaşırmaz. Bu sabah, çatlak lavaboya bir çekiç indirdim. Banyoyu boşaltmak içimi rahatlattı. Yıkım işi, normalde günlük hayatımda yaptığım bir şey değil.

Belki de buna ihtiyacım var.

Gömleksiz, ter boynumdan ve göğsümden damlarken, tekrar vuruyorum. Lavabonun parçaları gözlüğüme çarpıyor. Telefonumdan bir indie rock şarkısı çınıyor. Kağıt üzerinde, bu hayatımın en iyi ayı olmalıydı. Etrafımda bana emirlerini yerine getirmem için baskı yapan ebeveynler yok. *Vur.*

Ama sadece birkaç genel "nasılsın" mesajı almış olmak tuhaf geliyor.

Salıncak.

Gerçek şu ki: Ailemizin kontrolünden kurtulmaya hiç çalışmadım bile. Başka biri önce buna razı olmazsa bunu yapamazdım.

Çünkü yalnız kalmak istemiyorum. *Salıncak.*

Nefesim hızlanıyor. Onların iletişim eksikliği, aşırı kullanılmış bir klişe gibi beni tedirgin ediyor: fırtınadan önceki sükunet. Gardımı indiremem ve ne kadar gergin yaşarsam, o kadar patlamak istiyorum.

Salıncak.

Lavabo duvardan tamamen kopuyor.

"ROCKY!" Nova'nın sesi teknenin üstünden geliyor.

Çekici duvara dayayıp cep telefonuma uzanıyorum, sesini kısıyorum. "Evet?!" diye bağıyorum ve mutfağa giriyorum. Gözlüğümü başıma kaldırdığımda, Nova'yı ambar kapağından görüyorum.

"Buraya gelebilir misin?" diye soruyor. "Konuşmamız lazım."

"Buraya gel."

Bana öfkeyle bakar. "Oraya inmeyeceğim."

En son tekneye bindiğinde Oliver'ın üstüne kusmuştu.

"Limandayız, aptal," diyorum. "Başka nasıl denize alışmayı öğreneceksin?"

"Ben karada ayaklarım var, pislik. Buraya gel."

Gözlüklerimi tekrar gözlerimin üzerine indiriyorum. "Senden emir almam." *Kimseye emir almak istemiyorum.* Yine çekicimi alıyorum.

"Rocky," diyor Nova, beni aniden durduran bir şiddetle. "Kız kardeşimle ilgili."

Çekici daha sıkı kavradım. Phoebe'nin adı geçince kaslarım gerildi. *İyi mi?* Sorabilirdim. Ama bu sabah iki parmağımı kullanarak ona mesaj attığım için kardeşlerinin bana haber vermesine gerek yoktu. Mesaj şöyleydi:

Ben: **Uyanık mısın?**

Phoebe: **Evet, uyandırma mesajı için teşekkürler. *alaycı***

Ben: **Bugün deniz ürünleri partisinde beş yüz elitist pisliğe servis yapmanın senin için sorun olup olmadığını sormak istedim.**

Phoebe: **Dördüz yüz doksan dokuzuna hizmet etmek benim için sorun değil.**

Ben: **Jake'ten nefret ettiğini biliyordum**

Phoebe: **Senden bahsediyordum** 👍

Ben: 👍

Her zamanki neşeli haliyle görünüyordu. Ve birbirimize karşı hâlâ aynı ateşli tavırları sergiliyoruz. Yine de Nova'yı başımdan savmak konusunda tereddüt ediyorum.

Çekici yere atıp gözlüğümü çıkarmadan önce bir saniye daha bekliyorum. Heyecanlı adımlarla, tüm yıl boyunca yaşadığım tek iyi terapi seansından ayrılıyorum.

Teknenin tepesine doğru kısa bir tırmanış yaparken, rüzgar birdenbire yüzüme çarptı. Nova yelkenliyi çoktan terk etmişti.

Ahşap iskelede duruyor.

Bir ay önceki tekne evi partisinin yapıldığı iskele. Jake beni çatı katından kovduğundan beri kiraladığım tekne evi. Reynolds'ları bana kiralamaları için ikna etmek kolay olmuştu.

Dar, ahşap Venedik teknesi, evin altındaki iskelede sallanıyor. Yelkenli teknenin direği oraya sığmazdı elbette, bu yüzden körfeze doğru uzanan iskeleye bağlanmış.

Teknenin kenarına yürüyorum ve Nova'ya bakıyorum. "Teknede konuşmanın daha güvenli olduğunu biliyorsun." Bu yüzden bu bok parçasını aldım — tabii, birikmiş duygularımı onun üzerinde çıkarmak dışında.

Nova kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Olmaz." Güneşten gözlerimi kısıyorum. "Yüzünde ne var?"

"Buna bıyık denir." "İğrenç, dostum."

Bana orta parmağını gösterir. "Buraya geliyor musun?"

Sinirli bir nefes daha verip iskeleye doğru yürüdüm. "Suya olan korkunu gerçekten bir doktora göstermen lazım."

"Sudan korkmuyorum, bunu sen de biliyorsun." Bana öfkeyle bakar. "Tanrım, bazen seninle konuşmak imkansız."

Ayaklarım iskeleye değdiğinde kuru bir gülümseme attım. "Belki de benimle konuşmanı istemediğim içindir?"

Cevap vermek için ağzını açar ama komşunun iskelesinden rahatsız edici derecede yüksek bir ses gelir.

Bir fok.

Herkül (adını Hailey koydu) bize yüzgeçlerini sallıyor ve o kornaya benzer sesi çıkarmaya devam ediyor. Her sabah orada oluyor. Her gün aynı saatte.

Her gün.

Ama aslında tek yaptığı, sanki beni neşelendirmeye çalışıyormuş gibi komik sesler çıkarmak. Hercules, Nova'dan daha iyi bir oda arkadaşı olurdu. Nova, sanki hiç katılmadığım sonsuz bir grup projesindeymişiz gibi sürekli benimle "aynı frekansta" olmak zorunda.

Nova, fokun sakinleşmesini bekledikten sonra bana dönüyor. "Phoebe ve Jake."

Sanki bu üç kelime tam anlamıyla iticiymiş gibi vücudum kaskatı kesiliyor. "Bir sorun mu var yoksa sadece bana bir şeye yumruk attırmaya mı çalışıyorsun?"

Nova beni baştan aşağı süzer. "Onların birlikte olmasını sevmiyor musun?"

"Onlar *birlikte* değil," derim, sanki o deliymiş gibi. Tabii son bir aydır bir kayanın altında uyumadıysam... Oh, dur, hayır. Neredeyse her gün country kulübündeydim ve kasabadaki önemli kişileri takip ediyordum.

Bunlardan biri de Jake Waterford.

"Öyle olduklarını söylemedim." Nova, bu konuşmayı sadece isimlerini söyleyerek başlatmış olmasına rağmen, sanki aceleci sonuca varan benmişim gibi bana bakıyor. "Müzeye uğrayıp onu soruyor."

Harika. Gerçekten harika.

Gökyüzüne öfkeyle bakıyorum. Nova, Oliver'la birlikte şehre geldi—bir dakika, bunu silelim—Elizabeth Graves tarafından buraya gelmesi için *manipüle* edildi. Onlar olaya farklı bakıyor, peki. Ama bu, annelerinin onları o ucuz lokantadaki işten çıkardığı gerçeğini değiştirmez ve bu da son derece şüpheli bir durum.

Nova buraya geldiğinde, müzeye sanat küratörü olarak girdi. Kendini zor durumlardan kurtarmakta pek iyi değildir, ama sahte ile gerçeği bir saniyede ayırt edebilir.

"Onu mu soruyor?" Kaşlarımı çattım. "Ne gibi?"

"Gündelik şeyler, ama onun meraklı olduğunu biliyorum. Onu sevdiği için mi yoksa ona güvenmediği için mi böyle davrandığını anlayamıyorum."

İkincisi olduğunu söylemek istiyorum, ama bunun sebebi, birincisinin olmaması umudumdan kaynaklanıyor.

Ve Jake'in Phoebe'den hoşlanması... Phoebe ve Jake...

Bu senaryoyu
sevmiyorum. Bu
senaryodan *nefret*
ediyorum.

Onu pek sevmiyorum.

Ondan *nefret ediyorum.* Ama o özel biri değil. Şu anda, bu anda, hepsinden nefret ediyorum. Dişlerimi gıcırdatıp körfeze öfkeyle bakıyorum.

Nova beni çok dikkatli bir şekilde izliyor. "Bir fikrin olur diye düşünmüştüm."

Tek fikrim, damarlarımda ve arterlerimde dolanmış derin bir kıskançlık. Kanın her pompalanışı, ruhuma daha fazla zehirli yakıt ekliyor. "Önemli değil." Sert ellerimle saçlarımı karıştırıyorum. "O, onun tipi değil. Onun peşinden gitmez."

"Bunu bilemem," diyor Nova. "Kız kardeşim bu yeni dürüst yaşam tarzına başladığından beri, aşk konusunda daha fazla seçeneği var."

Daha fazla seçenek.

Benden başka... ama bunu söylemeyecek.

Gergin bir şekilde ağırlığımı kaydırıyorum. Geçtiğimiz ay öfke üstüne öfke yığıldı. Phoebe'yi unutamıyorum.

Yapamıyorum işte. Hiçbir zaman yapamadım. Ve eğer o, ailemizden sonsuza kadar kopmaya istekli değilse ve ben de bunu yapana kadar onunla birlikte olmaya istekli değilsem, o zaman tahammül edemediğim bir çıkmaza girmiş oluruz.

Annelerimizle olan bu yeni iletişim eksikliği yüzünden, bazen her şeyi bırakıp gitmek istediğim geceler oluyor. Onların sonsuza dek gittiğini ve bizi asla bulamayacaklarını hayal ettiğim geceler. Loft'a gidip onu duvara itip, sanki o hayatımın tek aşkıymış gibi öptüğümü hayal ettiğim geceler.

Sürekli olarak pervasızca şeyler yapmamı engelleyen irade gücümünden ve kontrolümünden neredeyse nefret ediyorum. Mesela kalbimin sesini dinlemekten.

Phoebe için başka seçenekler var mı?

Onun aşk hayatı benimkisi onun elinde olduğu gibi benim ellerimdeydi.

Birçok işte eşmişiz gibi davrandık. Sevgiliymişiz gibi davrandık. Sayamayacağım kadar çok kez dilimi onun içine soktum. Boynuna doğru öperek indim ve dudaklarımı göğüslerinin arasında gezdirdim. Vücudumu onun vücuduna sürttüm, benim sertliğime karşı onun uzuvlarının yumuşaklığını hissettim. Kalçalarının pürüzsüz kıvrımlarını ve nefesinin sıcaklığını hissettim. Phoebe etrafta olmasa bile onun tatlı çiçek kokusunu alabiliyorum. İkimizi de tek parça halinde tutmak zorunda olduğum zengin, zehirli çevrelerde bulundum. Vücudunu korumak ve kollamak benim görevimdi.

Seçeneklerden bahsetmesi, o teknenin içindeki her şeyi parçalamak istememe neden oluyor.

Bize *hiçbir zaman* seçenek sunulmadı. Hiçbir şey için. Ve o orada durup bana işlerin değiştiğini mi söylemek istiyor? İçimdeki her şey ölüyor. Yavaş, acı verici bir çürüme. Kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyorum.

Artık bunu isteyip istemediğimi de bilmiyorum.

"Sence böyle mi olacak?" diye soruyorum öfkeyle. "Phoebe her şeyden kopacak ve kasabanın altın çocuğu ile aşık olacak. Birkaç çocuk yapacak ve sonsuza kadar mutlu yaşayacak."

Nova, sanki kız kardeşi için mutlu, huzurlu bir gelecek çizmişim gibi yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Diğer seçeneğe göre daha iyi."

"Hangisi?" *Söyle, seni piç.* Bana bakıyor. "Sen."

Onu itiyorum. Kendimi tutamıyorum. Sadece itiyorum. Geriye sendeliyor ama düşmüyor. Canım yanıyor.

Nova kerosen gibidir. "Onun için iyi olmayacağını *biliyorsun,*" diye homurdanır. "Bunu yüksek sesle söylediğim için bana kızma!"

Haklı olduğunu biliyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Ama bunu duymaya dayanamıyorum. Onu daha da sert itiyorum ve bu sefer botları tahta iskelenin kenarında sallanıyor. Suyu dalmadan önce omzuma tutunuyor ve beni de beraberinde sürüklüyor.

Tekneye yönelttiğim tüm öfkemi, şimdi Nova'ya yönlendiriyorum. Güreşiyoruz, birbirimizi suya batırıyoruz. Birbirimizi boğuyoruz. Tuzlu su yemek borumu yakıyor. Burnuma kaçıyor. Kızgın gözlerimi deliyor. Ta ki bir çift el bizi birbirimizden ayırana kadar.

"Hey, hey! Birbirinizden uzak durun!" diye bağılıyor Oliver. Suyun içinde bizimle birlikte yürüyor ve bizi ayırmak için elinden geleni yapıyor.

Beni Nova'dan daha fazla itiyor.

Yeterince sakinleşip iskeleye tutunuyorum ve biraz deniz suyu öksürüyorum. Nova da aynı derecede nefes nefese, havayı solumaya çalışıyor.

"Tanrım, siz ikiniz birbirinizi öldürmeye mi *çalışıyorsunuz*?" diye soruyor Oliver, takım elbisesiyle iskeleye doğru yüzerek. Hızla dışarı çıkıyor, beyaz düğmeli gömleği göğsüne yapışmış durumda.

Hala nefesimi toparlamaya çalışıyorum, hiçbir şey söylemiyorum. Tuzlu tadı tükürüyorum ve ıslak saçlarımı elimle tarıyorum.

Nova kolayca iskeleye çıkar ve sırt üstü uzanır. Göğsü inip kalkmaktadır.

Oliver ikimize de bakıyor. "Biliyor musunuz, ikinize de benimle ücretsiz bir seans vereceğim. Terapi size iyi gelecektir."

"Ben almayayım," der Nova sert bir sesle.

Oliver, Victoria'ya geldiğinde özel bir muayenehaneye katıldı ve giderek uzayan düzenli müşteri listesi adeta bir CVS fişi gibi görünüyor. Kadınlar, kasabaya gelen bu seksi yeni terapisti çok seviyor. Yirmi yılı aşkın süredir *The Sopranos dizisini* izlemek ve bizim hasarlı, berbat hayatlarımızı gözlemlemek dışında hiçbir referansı yok.

Ama bu, terapistmiş gibi davranışının ilk seferi değil. Muhtemelen sonuncusu da olmayacak. Evet, etik kurallar her yönden bükülmüş ve çarpıtılmış durumda, ama bazen bunları umursamıyoruz.

"Rocky?" diye soruyor Oliver.

"Teknemi dövmeyi tercih ederim."

"Görünüşe göre kardeşimi dövüyordun." Oliver, çoğu kişinin inandığı kadar kaygısız değil ve gözlerinde ince bir tehdit görüyorum.

"Çapraz ateşte kaldı," derim sert bir sesle, kendimi iskeleye çekerken. Ayakta durup su damlaları süzülürken, Nova'ya elimi uzatırım.

Phoebe'nin kardeşleriyle kafa kafaya gelmek, eskiden beri süregelen bir hikaye. Ayaklarımızın altındaki kiri silkelip yolumuza devam etmemiz de öyle.

Nova kızarmış gözlerinden birini ovuşturur. "O senin elin mi?"

Ve anlıyorum ki, suda kontakt lensini kaybetmiş. Kahretsin. Eğilip kolunu tutarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"Teşekkürler." Diğer kontakt lensini de çıkarır ve gözlerini birkaç kez kırptıştırır.

"Jake'in Phoebe'yi sormasının bir önemi var mı, Nova? Ailelerimiz şehre gelir gelmez her şey değişecek."

"Bu yüzden soruyorum." Gözlerini kısıyor ve sonra tekrar gözlerini kırptıyor. "Onun iyi bir hedef olup olmadığını bilmek isteyecekler. Ben de onlara ne söyleyeceğimi düşünüyorum."

Başımı salladım. "Onlara Victoria'nın yasak bölge olduğunu söyleriz. Buradayken hiçbirimiz uzun vadeli dolandırıcılık yapmayacağız. Hepimiz aynı fikirde olursak, bu işi çekip çevirecek yeterince yordakçılar ya da başrol oyuncular kalmayacak."

"Uzun vadeli dolandırıcılık yok mu?" Oliver düşünür, gözlerinin köşeleri buruşarak yüzünü buruşturur.

“Bunu kız kardeşlerimiz için yapıyoruz,” diyorum ona.

“Phoebe. Hailey.” Kız kardeşimin adını söylediğimde gözleri keskin bir şekilde bana kayıyor.

Bunu görmezden gel, Rocky. Deniyorum. “Onlar bir işe bulaşmak istemiyorlar, o yüzden bulaşmadıklarından emin olmalıyız. Tamam mı?”

Hemen kabul eder. “Tamam. Varım.” Kardeşine döner.

Nova derin bir nefes alır ve elini gözlerinden çeker. “Tamam.” Bir kez daha derin bir nefes alarak bana şöyle der: “Baban Kötü Kurt değil, Rocky. Burada taraflar yok.”

Her zaman taraflar olacaktır. Ve onun çizdiği senaryodan nefret ediyorum. Çünkü o durumda, bizler saman evlerde yaşayan, kırılgan ve savunmasız hayatlarımızı korumaya çalışan üç küçük domuzcuk oluruz.

Yirmi Üç

Phoebe

"Eski, köklü ailelerden olanlar, bir şey istemek dışında seninle konuşmazlar bile," dedi Chelsea ikinci günümde. "Sana duvar kağıdı gibi davranırlar. Bazen bu daha da iyidir."

Bugün havuzda atıştırmalık servisi sırasında onun sözlerinin tüm ağırlığını hissediyorum. 15 numaralı şezlong, adımı öğrenmeye bile zahmet etmemiş (adı o şık, küçük altın yaka kartında yazıyor). Hayır, bana sadece *kokarca* diyor. Katherine'in söylediğine göre bu, kasabanın geleneğiymiş.

Somurtarak açık havuz barına geri dönüyorum, ama barın arkasında kim olduğunu görünce somurtkanlığım daha da artıyor. Jake Waterford, sıradan bir insan gibi kolları sıvamış. Ve soğutucuya buz ekliyor. Halüsinasyon gördüğümü söyleyebilirdim, ama bir ay sonra Jake'in sadece bir Koning olmadığını öğrendim.

O, ailesinin ayak işlerini yapan çocuğu. Üçüncü oğul.

Milyar dolarlık işi devralacak sırada değil. İlk oğul ölürse diye yedek varis de değil.

O, tüm ikincil öncelikler için aradıkları kişi. Country kulübü.

Emlak işleri. Eğer herhangi bir hayali varsa, bunlar çok erken bir aşamada ezilip yok edildi.

Ve şimdi burada, bir soğutucu dolduruyor.

"Erik nerede?" diye soruyorum, her zamanki barmeni ararken servis tepsisini koltuk altına sıkıştırıyorum.

"Verandada, bu geceki barları hazırlıyor," diyor Jake. "İstakoz partisi için herkesin yardıma ihtiyacı var."

"İlginç," diyorum. "Kardeşlerini burada görmüyorum. Ellerini mi kaybettiler?"

Bana bir bakış atıyor. Trent ve Jordan'la henüz tanışmadım. Country kulübüne hiç uğramadılar. En azından ben servis yaparken uğramadılar. Ailesi bile ortalarda yok, ama onların telefonlarını fark etmemek imkansız. Jake'in her aile üyesi için acımasız zil sesleri var.

"Peki kardeşlerin?" diye soruyor Jake. "Geliyorlar mı?"

"15 numaralı masaya iki mai tai," diyorum, soruyu geçirirerek. Jake'in yardım için bir barmen arkadaşını arayacağını düşünürüm, ama o barın altından bir bardak çıkarır.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Erik'e ihtiyacımız olmadığına emin misin?"

"Ben de içki yapabilirim," der, sanki aptalca bir şey soruyormuşum gibi. Sonra romu çıkarır ve başımın üstünden uçan bir martının ciyaklamasını duyarım. Ses kesilip güneş kabarık bir bulutun arkasına kayınca, Jake başını bana çevirir. "Eski kocanın da burada olacağını varsayıyorum."

"Rocky'yi takip etmiyorum." *Yalan*. Midem bulanıyor. Normal bir beyaz yalan ile kişisel çıkar için uydurulmuş kötü bir yalanı ayırt etmek zor. Benim kafamda hepsi aynı. Her yalan, bir sonrakinin temel taşıdır.

Hızla konuyu değiştirerek, "Ne zaman bana kokarca demekten vazgeçecekler?" diyorum.

Jake gülüyor. "Sana mı?" *Hafif* dağınık bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış mavi saçlarına bakıyor. "Muhtemelen asla."

Yüzümü buruşturuyorum. "Peki ya Hailey?"

Jake'in yüzü ciddileşir. "Hâlâ ona kokarca mı diyorlar?"

"Evet," derim, sanki bu kötü bir şeymiş gibi. Çünkü *öyle*.

Başını sallar, kaşlarının arasındaki derisi kırışır. "Bilmiyorum. Belki bir yıl sonra? Buraya yerleşmiş gibi görüldüğünde. Salı günleri kitap kulübüne katılan bayanlar şimdiden ona ısınmaya başlamış gibi görünüyor."

Kaşlarım yine yukarı kalkar. "Hailey'i takip mi ediyorsun?"

İçkilere minik şemsiyeler takarken bana sertçe bakar. "Hayır."

Tamam, peki. İçecekleri bana uzatır, ama ben almadan önce sorarım, "Kardeşlerin gerçekten gelmeyecek mi?" Bu sefer ciddiyim. Kardeşlerimin benim için çok önemli bir şeyi es geçeceklerini hayal edemiyorum ve bu deniz ürünleri ziyafeti ve yardım müzayedesi Jake için çok önemliydi.

Katherine bana yirmi kez hatırlattı, *bu yıllık bir etkinlik*. Eylül ayının sıcak günlerinin serinlemeye başladığı bu dönemde yazın sonunu simgeliyor.

Belki Jake, Koning'i yönetmiyor, ama burada yetki onda ve ebeveynlerine yetenekli olduğunu kanıtlamak isteyen bir yanı olduğunu görebiliyorum. O his... Onu çok iyi bilirim.

"Bilmiyorum." Sesi gergin ve bir bezle barı siliyor. "Gelebilirler. Gelmeyebilirler. Senin gibi kardeşlerim yok."

"Benimkiler gibi mi?" *Bu ne demek oluyor?*

Kirli bezi barın altına atıyor. "Senin iyiliğini düşünüyorlar gibi görünüyorlar ve havalılar."

Nova ile arkadaşlık kuruyor ve ikisinin de Rocky'den hoşlanmaması sayesinde birbirlerine yaklaşıyorlar.

Bu rahatsız edici.

Jake mavi gözlerini bana diyor. "Belki de üçüzler arasında böyle bir şey vardır."

"Belki," diye mırıldanıyorum, sonra hafifçe kambur durduğumdan dikleşiyorum. "Şey... Trent ya da Jordan'la karşılaşırsam, onlarla konuşacağım."

Jake bana her zamanki "*hayır, yapmayacaksın*" bakışını atıyor. "O tanışmanın asla gerçekleşmemesini sağlayacağım."

"O zaman sonsuza kadar peşimden ayrılmamalısın." İçecekleri tepsiye koyuyorum. "Bu senin için kişisel bir cehennem olabilir."

"O kadar da kötü değilsin."

Övgüye biraz şaşırarak ona bakıyorum. "Şaka mı?" diye soruyorum. O yüzünü buruşturuyor. "Neden her zaman şaka yaptığımı düşünüyorsun?"

"Benden hoşlandığını sanmıyordum." Omuz silkerim. "Ve sen Jake Koning Waterford'sun. Buralarda insanlar sana sanki gerçek bir aristokratmışsın gibi davranıyor. Ben ayaklarına kapanmıyorum, o halde neden benden hoşlanasın ki?"

Çenesi bir saniye sertleşti, sonra gözleri saçlarıma kaydı. "Seni kıskanıyorum. Nasıl yani?"

Midem bir an için altüst olur. "İşte bu bir şaka." O inler.

"Sadece iltifatı kabul et, Phoebe."

"İltifatını açıkla, Jake."

Sanki bunu söylemek ona zor geliyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Varlık fonunu kaybetmek için tam olarak ne yaptığını bilmiyorum, ama bunu riske atacak cesaretin vardı." Sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi arkamdan bir yere bakıyor. "Bazen keşke ben de..." Sesi kesildi, bakışları rahatsız edici bir düşünceyle karardı.

"Aileni kızdırabilmeyi mi dilerdin?" Onun yerine ben cümleyi tamamladım.

Omuzlarını silkiyor, sonra başını sallıyor. Gözleri yine etrafımda dolaşiyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyorum ve neden onu isyanın kirli sularına çekmeye çalıştığımı bilmiyorum. *Drama. Yıkım. Tehlike.* Jake'in omzundaki küçük şeytan mıyım ben?

Kararsız bakışları benimkilerle buluşur. Muhtemelen benim onun için kötü olduğumu anlıyor, çünkü şöyle der: "Kaybedeceklerim, senin kaybettiüklerinden daha fazla."

Ah.

Acıttı

mi?

Ama haklı.

Yeni geçmişime rağmen, nesillerdir süren bir aile mirasına sahip değilim. O tamamen ona ait.

Ben cevap veremeden, kırmızı bikinili bir misafirin içki siparişi almak için yanına gelmesiyle dikkati dağılıyor.

İçecekleri on beş numaralı salona götürmek üzereyken, daha koyu bir fırtına bulutu güneşi kapattı. Ardından şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu.

Kırmızı Bikini şaşkınlıkla nefesini tutar. Dikkatini gökyüzüne çevirir. "Yağmur yağacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

O sözü bitirir bitirmez, burnuma bir yağmur damlası düşer.

"Kahretsin," diye küfreder Jake ve telefonunu çıkarır. "Yarına kadar yağmur yağmayacaktı..." Ekranına bakarak homurdanır. Haberler iyi değil.

Deniz ürünleri partisi teras ve çimlerde yapılacak. Açılır kapanır çadırların arasına peri ışıkları asılmış ve yuvarlak yüksek masalar çoktan

imlerin zerine sistematik bir şekilde taşınmış ve yerleştirilmiş. "Kısmen kapalı değil mi?" diye soruyorum, çadırları kastederek.

Gök gürültüsü gökyüzünü yırtıyor.

"Koning!" Katherine'in tiz sesi gök gürültüsünden daha kötü. Her zamanki kalem etekli kıyafetiyle buraya doğru koşar. O kıyafetle bu kadar hızlı hareket edebilmesine hayran kalırdım, ama ona karşı bu duyguyu uyandıramıyorum. "şimşeği gördün mü?"

"Gözden kaçması zor," diyor Jake derin bir i çekişle. "Her şeyi içeriye taşımamız gerekecek."

Dudaklarını bzyor. "Vaktimiz yok. Etkinlik bir saatten az bir süre sonra başlıyor."

Rüzgâr daha da şiddetlenir ve şezlongların yanındaki şemsiyelerden biri deli gibi çırpınmaya başlar. Jake ve ben aynı anda harekete geçeriz, kumaş direğe takılmadan önce şemsiyeyi yakalamak için koşarız.

Ben tabanını tutuyorum. O da tepesini yakalıyor.

Ve tam o anda, gökyüzü yarılr ve yağmur deli gibi *yağmaya* başlar.

"Tutuyorum!" Jake, gürleyen rüzgâr ve yağmurun sesini bastırarak bağırır. Islak saçlarım çeneme yapışır ve üzerimize yağan yağmur perdesinin arasından gözlerimi kısarak bakarım. O, şemsiyeyi tabanından çekip ıkarabilsin diye direği bırakırım.

"Diğerlerini de al!" diye bağırıyor.

Verandayı tarıyorum ve dört şemsiye daha görüyorum, ayrıca *her* şezlongun üzerinde, sanki Tornado Alley'deymişiz gibi uçmaya hazır görünen minderler var. Katherine dahil herkes havuz alanını terk etmiş.

Hızla harekete geçip havuzun etrafında koşturuyorum, topuklu botlarım ıslak imlere batıyor, bir şemsiyeyi daha alıyorum ve koltuk minderlerini koltuk altlarımın altına sıkıştırmaya başlıyorum. Her şeyi, istakoz partisi hazırlıkları sırasında misafirlere kapalı olan güneş odasına atıyorum ve personel, yığınımı duvara karşı düzgünce istiflememe yardım ediyor.

Chelsea, sırlıklam saçlarıma bakarak endişeli bir bakış atıyor.

Hava şartlarına göğüs germemeyi seenleri suçlamıyorum. Yani, bu gece çalışmamız gerekiyor ve ben şu anda boğulmuş bir kedi gibi görünüyorum. Belki Katherine onlara dışarı ıkamalarını bile söylemiştir.

En azından yalnız değilim.

Jake'in kıyafetleri sırlıklam, düğmeli gömleği sekiz pak kaslarının çıkıntılarına yapışmış durumda. Evet, Rocky'nin Adonis fiziğiyle rekabet edebilecek her bir kasını net bir şekilde sayabiliyorum.

Artık Rocky yok.

Beynim bu bilgiyi yavaş işliyor.

Jake Waterford, şaşırtıcı bir şekilde benim gibi fırtınaya yakalanmış bir sokak kedisine benzemiyor. Hayır... Sanki seksi bir fırtına temalı yelkenli fotoğraf çekiminden dönmüş gibi.

Seksi fırtına... şimdiye kadar bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

İçeriye dördüncü kez girdiğimde, minderleri ve şemsiyeleri düzenleyen personelin tamamının kadın olduğunu ve büyük pencerelere yapışmış gibi durduklarını fark ettim. Fırtınayı izlediklerini sanmıyorum.

Onların dikkatini takip ediyorum ve Jake'in düğmeli gömleğini çıkardığını görüyorum. Yağmur suyu, göğsündeki kaslı izler boyunca damlıyor. Şu anda tek kişilik bir Magic Mike şovunda olduğunu biliyor mu acaba?

Geri dönüp minderleri yere bırakırken Chelsea'nin gözlerine rastladım. "Hailey nerede?" Onu görmedim.

"Katherine ona hors d'oeuvres hazırlıyor."

Havuza geri dönüyorum. Uçuşan eşyaların hepsini güvenli bir şekilde yerine yerleştirmek için iki tur daha atmam gerekiyor. Jake, elini başımın üstüne koyarak kapıyı benim için açık tutuyor ve *nihayet* içerde kalabildiğim için sevinç çılgılığı atabiliyordum. Ama sırlıslık giysilerim elli kilo gibi geliyor ve klima tam güçte çalışıyor.

Kollarımda hemen tüylerim diken diken oluyor ve titrememi durduramıyorum. Personel artık gitmiş. Katherine onları yemek odasına toplamış olmalı.

Jake bana dönünce deri ayakkabılarının sesleri ıslak bir ses çıkarıyor. Gözleri başımdan ayaklarıma kayıyor, titremem devam edince endişesi belli oluyor. "Yanında yedek kıyafet var mı?"

"Hayır, bugün yapılacaklar listeme *sırlıslık olmak* yazmamıştım."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Soyunma odasında yedek bir üniforma olabilir sanırım. Beni takip et." Hızlı adımlarla yürüyor; uzun bacakları yüzünden ona yetişebilmek için neredeyse koşmam gerekiyor.

Telefonum çalar ve Hailey'den geldiğini görürüm. Hemen cevap veririm. "Selam." Jake'in hızından dolayı neredeyse nefesim kesilmiştir.

"Selam," diyor. "Katherine nerede olduğunu bilmek istiyor. Çıldırarak üzere." *Tabii ki öyledir.*

"Soyunma odasında üstümü değiştiriyorum," diyorum. "Atlantik Okyanusu'nu yüzerek geçmiş gibi görünmediğim zaman oraya gelirim."

"Anladım," diye cevaplar Hailey. Sonra fısıldayarak ekler, "Katherine çok sinirli. Acele etme. Ben onu oyalayacağım."

Gülümsüyorum ve titreyen bacaklarımı sakınleştiriyorum. "Teşekkürler, Hails." Hızlıca veda edip telefonu kapatıyor.

Soyunma odasında Jake bir karton kutuyu açar. "İçinde birkaç standart bluz ve pantolon var. Bakıp sana uyan var mı diye bakabilirsin."

Kutunun kenarına dokunuyorum, ama gözlerim onun üzerinde. Vücudunun sıkı kıvrımlarına ve düzlüklerine çok fazla bakmamaya çalışıyorum. Ya da pantolonunun erkeksi beline mükemmel bir şekilde oturmasına. *O muhteşem.* Bunu çok net görebiliyorum ve belki de içimde uykuda olan küçük şehvet kıvılcıklarını alevlendirmeliyim.

O Rocky değil.

Bu iyi bir şey olmalı, en iyi şey. Midemdeki garip kırırdamayı bastırıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyorum. "Ne giyeceksin?"

Vücudumun yanından eğilip bir dolabın kilidini açıyor. İçinde bir smokin görüyorum. "Zaten üstümü değiştirecektim," diyor bana.

"Şanslıymışsın."

Islak gömleği askıya asıyor. "Hazırlık şans değildir."

"Bir dahaki sefere yatılı okul sloganı uydurmam gerektiğinde bunu hatırlayacağım." Gözlerimi onun kaslı pazılarından ayırıp kutuyu inceliyorum. "Dur tahmin edeyim, üniversitede kürek takımındaydın, değil mi?"

"Polo takımındaydım."

Atlar. Sopalar. Oliver bir keresinde iş için polo oynamak zorunda kalmıştı. Ben hayvanlarla pek iyi geçinemem. Onların aldatmacayı insanlardan daha iyi hissedebildiklerine dair içimde hep garip bir his vardır. Ve bu teoride yalnız değilim.

"Bu arada, dışarıda yardım ettiğin için teşekkürler," diyor Jake. "İdeal bir durum olmadığını biliyorum."

"Aslında ben sana teşekkür etmem gerekmez mi?" diye soruyorum, kutuyu karıştırırken. "Bu benim işim. Beni orada tek başıma bırakabilirdin."

"Bunu yapmazdım."

Yine de iyi bir adam. Ve açıkça, benim tipimin tam tersi.

"Her zaman doğru şeyi yapmak sinir bozucu olmuyor mu?" diye soruyorum, çünkü gerçekten merak ediyorum. Ben onun omzundaki şeytansam, belki o da benim omzumdaki melek olabilir.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, *'Siktir et bu deniz ürünleri partisini'* deyip tüm minderleri dışarıda bırakabilirdik. Katherine'i mükemmel bukleli saçlarını riske atmaya zorlayabilirdik."

"Biliyor musun, bir an için aklıma geldi." Kaşlarım havaya kalkar. "Jake?"

Gülüyor. "Heyecanını yatıştır, Sebepsiz İsyan."

Tamam, gülümsüyorum. Onun mükemmel olmamasına seviniyorum; benim gözümde iyi bir insan olmanın çıtası düştü. Ulaşılması daha mümkün görünüyor. "Senin parlak zırhında bir çentik olması beni şok etti."

"Beni tanısaydın," diyor Jake, "bu kadar şaşırmazdın."

Onu tanısaydım. Ben de onu oldukça iyi tanıdığımı sanıyordum. Ruh halim patlamış bir balon gibi sönüyor.

Sonra bakışları uzun bir süre üzerimde kalıyor. Neredeyse şefkatli bir bakış ve beni baştan aşağı süzdüğünü hissediyorum. Beni dışımdan mı içimden mi incelediğini anlayamıyorum ve bu beni yeni bir şekilde şaşırtıyor.

Ben kendi bedenime uygun kuru bir bluz ararken yanaklarım yanıyor ve ikimiz de soyunmaya çalışıyoruz. Ona gizlice bakıyorum. O da bana bir kez daha bakıyor. Sessizlik ağır ve belirsiz, sanki kısmen buharla örtülmüşüz gibi.

Nemli bluzumun düğmelerini kumaşın yarıklarından geçirdikten ve Jake ıslak pantolonunun fermuarını açmaya başladıktan sonra, birbirimize sırtımızı dönüyoruz. Pantolonunu çıkardığını duyabiliyorum ve bluzu bankın üzerine atıyorum.

Pantolonumu kalçalarımın ve uyluklarımın aşağı sıyırırken, ona bir kez daha gizlice bakma isteği duyuyorum. Şehvet havuzuna dalmak, değil mi? Belki bu beni ısıtır.

Başımı omzumun üzerinden çevirip, nemli mavi boxer şortunun üzerine mükemmel bir şekilde oturan yuvarlak kıcını görüyorum. Rocky'nin belinde, penisine doğru inen bir V çizgisi ile daha belirgin kasları var, ama ikisi de Michelangelo'nun heykelleri gibi klasik bir çekiciliğe sahip.

Aynı müzede rekabet edip en çok ilgiyi çekmek için yarışacaklarını hayal ediyorum. Ve lanet olsun, neden *yine* Rocky'yi düşünüyorum? Özellikle de Jake'e bakarken.

Ughhhh. Sanki kendini ön korteksime yapışmış gibi.

Jake bana bir kez daha bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Boynumdan sıcak bir kızarıklık yükseliyor. Bakışlarımızı kaçırmak yerine, birbirimizi süzmeye izin veriyoruz. Birbirimizi inceliyoruz. Bu iyi bir dikkat dağıtıcı, kendimi kollarımı açarak içine atıyorum.

"Güzel popo,"
diyorum ona. "Seninki
de öyle."

Gülüyorum. "Ne kadar kibar."

Bana dönüyor ve bir adım yaklaşıyor. "Kaba olmamı mı istiyorsun?" Kolumun üzerinden uzanıp yanımdaki dolaba uzanıyor. Cildi benimkine değişiyor ve ben donup kalıyorum.

Nefesimi tutarken gözleri bana düşüyor. "Eminim bu senin eski kocanın işi," diye ekliyor.

Rocky'den bahsedilmesi nefesimi uzatır.

"Ama belki de seni tahrik eden budur," diyor Jake, kolunu yeni giydiği düğmeli gömleğin koluna geçirirken.

Sadece sütyen ve külot giymiş olmama rağmen, neredeyse çıplak olmam kendimi açıkta hissetmeme neden olmuyor. Beni duyguların girdabına sürükleyen onun sözleri.

"Beni tahrik eden pek çok şey var, Koning," diyorum sert bir sesle. "Nezaket en alt basamakta."

"Bu çok şey ifade ediyor," diye cevaplar, sanki beni tamamen çözmüş gibi gözleri vücudumun her yerini tarar.

Hiç de değil.

Yine de kaşlarımı çatıyorum ve sanki beni daha da çıplak bırakmış gibi hissediyorum. "Neden?" "Sadece neden onun gibi bir adamla evlendiğini anlamadım," diyor Jake.

"O, kız kardeşime karşı uyardığım türden bir adam. Tam bir tehlike sinyali. Ama belki yatakta bir tanrıdır, kim bilir?"

Bunu bilemem.

Boğazım düğümleniyor, bu gerçeği söyleyemiyorum.

Soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açılıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Karton kutunun arkasına çömelip, yeni bluzumu giymeye çalışıyorum.

Kol delikleri nerede? *Hadi ama.*

Muhtemelen dullar gibi orta yaşlı bir kulüp üyesidir. Tanrım, lütfen Bay Burke olmasın.

Jake, yarısı düğmeli gömleği ve boxer şortuyla, sıramızdan birkaç santim uzaklaşıyor. "Burada üstümü değiştiriyorum dostum." *Soyunma odaları bunun için var. Üstünü* değiştirmek için.

O kişiyi caydırmak için milyonlarca başka yalan ya da Koning'in "burası benim soyunma odam" güç gösterisi gibi bir şey seçebilirdi.

Bunun yerine, gerçeği söylüyor. Asil bir davranış, evet. Yararlı mı, nasıl olduğunu anlamıyorum. İhtiyacın olduğunda kötü adam nerede? Rocky'nin yanında olmayı ne kadar özlediğimi fark etmek canımı yakıyor.

Kapının kapandığını duymuyorum.

Sadece bu dolap sırasına yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

"Evet, üzgünüm," diyor Rocky, hiç de üzgün gibi gelmiyor sesinden.

Rocky mi geldi?

Onu ben mi çağırdım? Bay Burke olmadığı için içim rahatlıyor. Sonra Jake yarı çıplakken benim dantelli pembe külot ve beyaz sütyen giydiğimi hatırlıyorum. Bu çok kötü.

Çok, çok kötü. Bu aptal kol deliğini aramaya hız veriyorum. Bluzu tam anlamıyla tersyüz ettim.

"Sadece Phoebe'yi arıyorum," diyor Rocky, boğuk sesi nabzımı hızlandırıyor. "Hailey, onun soyunma odalarında olduğunu söyledi."

İçimden inliyorum. Bu Hailey'nin suçu değil. Ama onun ağabeyinden de saklanamam. Bu saklamak istediğim bir sır değil, özellikle de masum bir şey olduğu için. O yüzden odanın karanlık derinliklerine koşarak kaçmıyorum.

Zaten zamanım da yok.

Çömelmiş pozisyondan doğrulduğum anda Rocky gözüme çarpar. Aniden durur, kasları gerilir.

Hızlıca konuşuyorum. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum..."

Sıkı bakışları Jake'ten bana kayıyor. "Evet. Sanki ikiniz soyunma odasında sevişmişsiniz gibi."

Jake inler. "Tanrım."

"Sadece üstümüzü değiştiriyorduk," diyorum. "Yağmurda sıırılsıklam olduk."

Rocky içten içe kaynıyor. Çenesini sıkıp durumu düşünüyor. Onu bir kızla yakalasaydım ben de bu kadar kızar mıydım? Büyük olasılıkla.

Sahiplenici davranmamak zor. Ama belki de bu bizim için iyi bir şeydir. Belki de sadece... yolumuza devam etmek için bir nedene ihtiyacımız vardır? *O zaman neden canım yanıyor?* Daha güçlü bir duyguyu gözlerimi kırıştıtarak bastırıyorum ve aceleyle kuru bluzumu giyiyorum, ciğerlerimde bir düğüm oluşuyor. Külotum hâlâ ıslak, ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Sessizlik uzadıkça odada gerginlik

Sessizlik uzadıkça odada gerginlik artıyor, ama bunu nasıl bozacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Yardım ister gibi Rocky'ye bakıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve gözleri kararıyor. Boş bakıyor. Bu hoşuma gitmiyor. Sonra Jake'e dönüyor. "O tamamen senin, dostum."

Jake somurtuyor. "O bana hediye edebileceğin bir nesne değil. Yani, hayır teşekkürler."

Rocky yüzünü buruşturur. "Öyle demek istemedim." Kendi kendine küfür eder ve gözleriyle bana özür diler. "Onunla ilgilenmediğimi kastetmişim."

Ah. Göğsüme bir bıçak saplıyor. Ama daha önce de birbirimizi bıçakladığımızı biliyorum. Göğüs kafeslerimize binlerce bıçak saplanmış durumda. Sırtlarımıza. Hayatımızı, görünmez bir şekilde bıçaklanmış ve yavaşça kan kaybederek dolaşarak geçirdik.

Jake gözlerini Rocky'den ayırmıyor. "Boşanmanın anlamının bu olduğunu düşünmüştüm."

Rocky yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyor. Sadece birkaç kez başını sallıyor ve gidiyor.

"Aptal," diyor Jake.

İlk tepkim Rocky'yi teselli etmek. Onu korumak. Onun tarafını tutmak. Ama onun yaptığının benim *için* olduğunu biliyorum. Beni bir anlığına uzaklaştırmak. Birbirimize *bunun olması gerektiğini* hatırlatmak.

Telefonum titriyor, mesajı kontrol ediyorum.

Hailey: **Artık daha fazla oyalanamayız. Katherine seni arıyor.**

Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum, giyinmeyi bitiriyorum ve ıslak saçlarımı sıkı bir at kuyruğu yapıyorum. Mutfağa vardığımda, Katherine doğruca bana geliyor. Saç spreyi kokusu anında duyularımı istila ediyor. Bunu mide bulantıma bağlıyorum.

"Phoebe, nerelerdeydin?" Cevap vermeme fırsat vermeden beni en yakın tezgaha itiyor. "Bütün gece şampanya servis edeceksin. *Tek* işin bu." Flüt kadehlerini dikkatlice ve kusursuz bir şekilde tepsime yerleştiriyor. "Etrafta dolaş ve tepsin boşaldığında yeniden doldurup oraya geri dön." Derin bir nefes alıyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor. "Bunu bir çocuk bile yapabilir. İşleri batırma."

Ana yemek salonundan alçak sesli sohbetler yankılanıyor ve kalabalık mutfağa istiridyenin lezzetli kokusu yayılıyor. Soyunma odasında ne kadar kalmıştım?

Başım sanki helyumla dolmuş gibi, omuzlarımdan uçup gitmeye hazır. Kalabalık yemek salonuna sendeleyerek giriyorum, mum ışığında gözlerimi kısıyorum.

Eller tepsime doğru uzanıyor, bana tek bir bakış bile atmadan bir şeyler kapıp alıyorlar. Rahat davranmaya çalışıyorum ve kalabalığın arasından geçiyorum.

Ama kafam tam burada değil.

Kadife zümrüt yeşili bir elbise giymiş, muhtemelen annemle yaşıt olan kırklı yaşlarındaki bir kadınla çarpışıyorum. Tepsimdeki beş şampanya kadehi sallanıyor, onları düzeltmeye çalışıyorum ama şampanya geriye doğru devriliyor ve bluzuma dökülüyor. Bir saniye sonra, tüm kadehler gürültülü *bir çarpışmayla* yere yuvarlanıyor.

Oda ürkütücü bir sessizliğe bürünür, tüm gözler üzerimde. Üzerime yönelen ilginin yarattığı baskı ve içimdeki karışık duygular beni altüst eder. Kadın bana sert bir bakış atar. “Adınız?”

Kafamda bir dizi takma ad geçiyor:

Piper

Paige

Petunia

Penelope

Patty

Parker

Paisley

Palmer

Yüzlerce göz üzerimde, nefes alamıyorum. Kaçmak istiyorum. Tam kaçmak üzereyken, gözümün ucuyla Rocky'yi görüyorum. Bana doğru bir adım atıyor, ama sanki görünmez bir bariyere çarpmış gibi aniden duruyor.

Sonra omzumda bir el hissediyorum.

Yirmi Dört

Rocky

Jake ona önce ulaştı ve hayatımda ilk kez kendimi ikinci sırada hissediyorum. Bir adım geride. Elini omzuna koyup başını kulağına eğdiğini izlerken içim kemiriliyor. Kız başını sallıyor, panik halindeki yüzü onun söyledikleriyle sakinleşiyor.

Birkaç bayanın arkasına kayarak ona yaklaştım.

"Kovulacak," diye düşündü Bayan Kelsey.

"Hiç şüphe yok," diye onayladı Bayan Davenport.

Daha iyi görebilmek için onların önüne geçiyorum. Phoebe, Jake'in yanına biraz daha yaklaşıyor ve Jake kolunu onun beline doladığında donup kalıyorum. Zamanda geriye doğru savruluyorum.

On sekiz, on dokuz, yirmi... Onun diğer erkekleri eğlendirmesini izlemek zorunda kaldığım onca yıl. Kaslarım yanıyor ve geriliyor.

"Anne," diyor Jake, zümrüt yeşili bir elbise giymiş, Claudia Koning Waterford olduğunu bildiğim kadına. "Sana kız arkadaşım Phoebe'yi tanıtmak istiyorum."

Dünyam bir anda paramparça olur. Yapamam...

Bunu izleyemem.

Daha hızlı, daha öfkeli adımlarla, insanları itip kakarak yemek salonundan çıkıyorum. Etrafımda fısıltılar yükseliyor. Gözler beni takip ediyor. O, bu kasabada benim eski karım ve çalkantılı, sert evliliğimiz hakkında dedikodular dolaşıyor, bu yüzden şu anda hissettiklerim haklı. Onları saklamıyorum. Saklayamıyorum lan.

Yapamıyorum işte.

Yağmur dinmiş, ama güneş çoktan batmış. Lambalar bir dizi yolu aydınlatıyor ve ben country kulübünden ayrılıyorum, ayaklarım beni aydınlık tahta kaldırımdan kulübün özel plajına, ışıktan uzaklaşıp kumun karanlığına doğru taşıyor. Buna ben mi sebep oldum?

Ona onu alabileceğini söyledim. O mu onu seçti? Bir

seçim var mıydı ki?

Siktir siktir siktir.

Kafamın üstünde ellerimi birleştirip sahilde bir aşağı bir yukarı yürüyorum. *Kendine gel.* Nefes alamıyorum. Sanki maraton koşmuşum gibi, sanki karnıma yumruk yemiş gibi çömeliyorum ve yanık gözlerim öfkeli okyanusu delip geçiyor.

O gitti.
Onu
kaybettin.

O gitti.
Onu asla elde edemeyeceksin.

Çılgına dönmüş, öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor. İçimde şişen acıyla, dışarı çıkmak isteyen çılgılığı bastırmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. *Halka açık bir yerdesin. Halka açık bir yerdesin.* Ellerimi enseme kaydırıyorum. Bunun durmasını istiyorum — lütfen durmasını sağla.

Kısalan nefesime aşırı odaklanıyorum. Plajda esen bir rüzgârın alnımı okşayan saç tellerine. Boynumu kaşıyıp duran lanet etikete. Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Çömelmişken ağrıyan dizim zonklamaya başlıyor ve kumlara dokunuyorum, parmaklarımın arasından kum tanelerinin kayıp gittiğini hissediyorum.

Altın saatim bileğimde ağırlaşıyor, onu çıkarıp avucumun içinde tutuyorum. Kollarımın manşetleri artık bileklerime sert geliyor.

Mide bulantısı artıyor, kuma tükürüyorum ve sonra ayağa kalkıyorum. Nefes al, nefes al.

Siktir et bu kolları.
Siktir et bu etiketi.

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" Phoebe'nin sesi dikkatimi tahta kaldırıma çekiyor ve acı içinde neredeyse gülmek istiyorum. *Tanrım*, ondan kaçmama izin vermeyeceksin, değil mi?

Yavaşça dönüp Phoebe ve Jake'in yaklaştığını görüyorum. Plaj çok karanlık olduğu için henüz beni fark etmediler ama kendimi belli ediyorum.

"Hey!" diye bağıriyorum onlara.

Jake olduğu yerde durur. Phoebe durmaz ve kumlara batarak bana doğru gelirken, Jake de onun peşinden gitmeye karar verir.

Yaklaştıklarında, kuru bir sesle, "Milyonlarca başka plaj var. Gidin başka bir tane bulun. Daha da iyisi, okyanus hemen orada. Keyfinize bakın," derim. Elimi denize doğru sallarım.

Phoebe her zamanki gibi alaycı bir cevap vermez, ama kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. Sıcaklık düştüğü için üşüdüğünü söyleyebilirim, ama ben ne bilirim ki? Hayatım boyunca sadece onun etrafında dolaştım.

Uzun bir süre gözlerime bakıyor, sonra fısıldayarak şöyle diyor: "Jake az önce benden onunla sahte bir randevuya çıkmamı istedi."

Sahte randevu.

Sanırım doğru duymadım. "Anlamadım?" Yavaş adımlarla yaklaşan Jake'e bakıyorum.

Jake, Phoebe'ye yan gözle bakar. "İnsanlara gerçeği söylemeyeceğimizi düşünmüştüm?" "Rocky *insan* sayılmaz," der Phoebe.

Jake içini çeker. "Evet, *sahte*." O da sessizce konuşur. "İşini kaybetmemek için yardıma ihtiyacı vardı."

"Ve sonunda annesini kızdırmaya cesaretini topladı," diyor Phoebe.

"İyi geldi," diye ekliyor Jake ve ikisi, bu sözün kendileri için bir anlamı olduğunu ima eden bir bakışlaşıyorlar.

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıştırıyor.

Kollarını kendine daha sıkı sarıyor. *Kesinlikle üşüyor*. Üzerimde sadece bir gömlek var. Ona sunabileceğim hiçbir şeyim yok.

Jake takım elbisesinin ceketini çıkarmaya başlıyor.

Üzerime bir kürek daha toprak dökün gitsin. Zaten boğuluyorum. Phoebe fısıldayarak devam ediyor, "Bu karşılıklı bir anlaşma."

O *anlaşma* diyor ama ben *dolandırıcılık* duyuyorum.

Jake Waterford'la bir dolandırıcılık yapıyor. Para için değil, başka bir kazanç için.

O, *benim* rolümde, onun sahte erkek arkadaşı.

Ve şimdi onun takım elbisesini giyiyor. Vay canına, ne masalsı bir durum.

"Harika," diyorum, fısıldayarak. "Süper. İkiniz birbiriniz için sahte bir çift olarak harikasınız." Parmaklarımla *mükemmel* bir hareket yapıyorum.

Jake bana sert bir bakış attı, sonra başını tahta kaldırımda toplanan kalabalığa çevirdi. Kadınlar şampanya kadehlerini patlamış mısır gibi sallıyorlardı. Gergin bir nefes verdi. "Kendimi neye bulaştırdım ben?"

Dostum, hiç bilmiyorsun.

Phoebe'ye bakıyorum, vücudu onun takım elbisesinin ceketıyla sarılmış. Ağzımı ovuyorum, her keskin nefesle ciğerlerim yanıyor ve en kötüsü: onu şu anda kucaklamak istiyorum.

Onu göğsüme çekip vücudumla ısıtmak isterdim, ama artık yapamam. Ben sadece onun *sahte* eski kocasıyım.

Onun sahte erkek arkadaşı benden bir adım önde.

Phoebe ile aramızdaki durgunluk ne olursa olsun, durum dramatik bir şekilde değişti. Değişmesi gerekiyordu, ama bu yön beni altüst ediyor.

"Siz ikiniz bunu gerçekten mi yapıyorsunuz?" diye soruyorum sessizce, Phebs'e bakarak. Bu, Phoebe'nin Victoria'nın ahlaklı bir vatandaşı olma hedefine tamamen aykırı, ama bunun onun için iyi bir şey olduğunu biliyorum. Bu dönüş, kasabada daha iyi bir itibar kazanmasına yardımcı olacak. Onu, onun onu kullandığından çok daha fazla kullanacak. Nefret etsem de bu doğru bir hamle.

"Sadece bir süreliğine," diyor Phoebe, bakışlarımdan kaçarak.

Jake'e dönüyorum. Şu anda okyanusa sanki ona kişisel bir hakaretmiş gibi somurtarak bakıyor. Onu tamamen yanlış anlamışım; onu sıkı kurallara bağlı bir zengin çocuğu sanmıştım. Ve genellikle insanları okumakta hata yapmam. Bu beni sinirlendiriyor.

Konuşmamızın duyulmaması için onlara yaklaşıyorum ve Jake'e sorarım, "Annemi o kadar mı sevmiyorsun?"

Bakışları bana kayıyor ve gözlerindeki ifadeyi çok iyi tanıyorum. Aynaya baktığımda gördüğüm şey bu. Ve diyor ki, “Ona güvenmiyorum.”

Yirmi Beş

Phoebe

İKİ YIL ÖNCE

ASLA ADI ANILMAYACAK İŞ

Manhattan, New York

“Kim iki ay içinde birine evlenme teklif eder ki?” Bu retorik soru dudaklarımdan dökülürken, avucumdan gül yaprakları uçuşur. Onları şık bir beş yıldızlı otelin çatı katı süitinin zeminine serpiştiririm.

Rocky barda bir şov yapar, bir şampanya şişesini açar ve içindekini lavaboya döker. Bakışları bana yönelir. “Bu durumda, kadınların bekaretini bozmaktan zevk alan iğrenç biri.”

Ben bakireyim.

En azından nişanım öyle düşünüyor. Patrick Alistair. Yirmi beş yaşındaki senatörün oğlu, altmış gün önce profilime sağa kaydırdı.

İnternette her türden flört uygulaması mevcut, ancak insanlar genellikle sadece popüler olanları duyuyor. Oysa her zevke uygun flört uygulamaları var ve My Valentine uygulaması da tam da bakireler için tasarlanmış. İş modeli, evlenene kadar cinsel ilişkiden uzak duran iki heteroseksüel bireyi bir araya getirmeye yardımcı olduğunu belirtiyor.

Uygulamayı bir saat kadar kullandıktan sonra, buranın zengin erkeklerin kızları bulup onlara para ve seyahat teklif ettikleri bir yuva olduğunu fark ettim. Bazıları kendilerini “şeker babası” olarak adlandırıyordu. Şeker babası olduklarını açıkça söyleyenler beni rahatsız etmedi. Ağzımda kötü bir tat bırakanlar, Patrick Alistair gibilerdi.

Bekaretini koruduğunu
iddia ediyordu. Öyle
olmadığını biliyordum.

Kızlık zarımın sağlam olduğunu doğrulamak için beni bir doktora götürdü. Bir ofis kiralayıp onu kadın kliniğine dönüştürmek zorunda kaldık. Addison Tinrock doktor gibi davrandı ve Patrick işlem sırasında odada kalmaya çalıştığında onu dışarı attı. Patrick gittikten sonra Addison, sanki o da ondan tiksiniş gibi gözlerini devirdi ve ikimiz de Patrick'in dolandırılacağı için memnunmuşuz gibi birbirimize baktık.

Olaylı iki ay geçti. Öpücüklerin ve fiziksel sevgi gösterilerinin çoğundan kaçındım, Patrick de bunu benim saflığımın ve ağırbaşlı tavrımın bir işareti olarak kabul etti. Bu onu daha da kendine çekti.

O, barlardaki elle taciz eden pisliklerden farklı bir şekilde iğrenç. Kamuya açık bir yerde sundress giyen bir kız gördüğünde yüzü tiksinti ile buruşuyor. En ufak bir PDA (kamuya açık sevgi gösterisi) görse bile, ona fahişe diyor. Kadınlara yönelik yargıları beni öfkeliendirip kızdırdı ve bu işin sona ermesine çok seviniyorum. Böylece sonunda hayalarına güzel bir tekme yiyebilir.

Rocky, boş bardaklar ve dökülmüş içkilerle barın sahne düzenlemesini tamamlıyor. Son yaprakları kral boy yatak üzerine atıyorum.

İşi tamamlamadan önce son bir görevim var ve o görev tam karşımda duruyor.

Rocky odayı geçerek bakışlarımı yakalıyor. Otele gitmeden önce ailelerimizin bize söylediği son şey hakkında konuşmadık.

Everett, Addison ve annem bizi Brooklyn'deki güvenli bir yerde bir araya getirmişti. Kiraladıkları şık brownstone evi, lüks New York yaşamlarının bir parçasıydı ve annem bu sefer benim tatlı kalpli, şık teyzem rolünü oynuyordu.

Keşke Hailey de bu işi bizimle birlikte yapsaydı. Bir sonraki iş için Carter'dan yeni pasaport almak üzere Staten Island'da olduğu için onu birkaç haftadır görmemiştim.

"İkna edici olmalılar," dedi Everett anneme ve Addison'a, oturma odasında gerginlik yüksekti. Şömine çıtır çıtır yanıyordu ve kimse oturmamıştı. Hepimiz ayaktaydık ve Rocky, sanki kendini patlamamaya zorluyormuş gibi şömine rafına sıkıca tutunmuştu.

"Olacağız," diye temin ettim, neden ipi çekmeyi başaramayacağımızı düşündüklerini tam olarak anlamadan.

Annem bana nazik bir gülümseme attı. "Hiç şüphem yok, canım. Sadece hedefin neye inanacağını anlamaya çalışıyoruz."

Everett hafif bir öfkeyle ağırlığını kaydırdı. "Bunun adı 'Sevgilin Seni Aldatıyor'dur, 'Sevgilin Seni Aldatıyor Olabilir' değil. Eğer nişanlısını başka bir adamla öpüşürken yakalarsa, sence o kadar kolay ikna olacak bir tip mi?" Everett karısı ile annem arasında bakışlarını gezdirdi. "Çünkü bence bunu kabul etmeyecek."

"Yatak çarşaflarının altında olacaklar," diye karşılık verdi annem, kolları bebek mavisi şifon Vera Wang elbisesinin üzerinde dolanırken, zarif halter yakası da elbiseyi tamamlıyordu. "Hayal gücü boşlukları dolduracaktır."

Addison, kedi gözü şeklindeki Balmain gözlüğünü göksel burnunun köprüsüne doğru iterek, sinirli ve üzgün görünüyordu. "O haklı, Bethy." Anneme seslendi. "Odaya girip kızlık zarını görmek istedi."

Onlar Rocky ve babasının önünde benim lanet *kızlık zarımı* tartışırken, yanıp tutuşan şakaklarıma dokundum

konuşurken yanıyor gibiydim. Rocky'ye hızlıca bir bakış attım, gergin

çenesi camı kesebilirdi. Ama bana bakmıyordu.

"O bir domuz," diye keskin bir şekilde konuştu Addison. "Kızın bekaretinin *kanıtını* isteyen bir domuz. Bekaretinin bozulduğuna dair en net kanıt isteyecektir."

"Sahte doktora geri gidebilirim," dedim. "Ona benim... " Yüzüm yanıyordu. "...artık bakire olmadığımı söyleyebilirsin."

Annem hızla başını salladı. "Hayır, ipi daha erken çekmeliyiz."

Addison başını salladı. "Seni, nişanlısını, başka bir adamla yakaladığında, bu işi hemen bitirmemiz gerekiyor. Doğru kararlar verecek zamanı olmamalı. Onun için doğru kararlar..."

"Bizim için kötü şeyler," Hailey'nin annesinin her zaman söylediği cümleyi tamamladım. "Aynen öyle."

Everett sert ve tedirgin bir nefes verdi. "Yani şüpheyi yer kalmamalı ve hedef, nişanlısının kendisini aldattığına *anında* inanmalı. Ve onları bir otel odasında sadece öpüşürken yakalarsa buna inanmaz çünkü..." Cümleyi tamamlaması için anneme eliyle işaret etti.

Annem düşüncelere dalmış bir şekilde, elmas küpesini parmaklarıyla oynuyordu. "Çünkü kendini bunun önemsiz bir şey olduğuna ikna edebilir." Endişe, sesini yumuşattı. "Görmek istediği şeye inanarak kendini kandırabilir. Nişanlısının hâlâ *saf* olduğuna."

Addison dudaklarını ısırды. "Diğer müdür gelip, hedefin gördüklerini doğrulaması gerekiyor."

Oliver diğer müdürdü. Patrick ile iki aylık bir dostluk kurmuştu ve kısa süre önce ona benimle evlenmemesi konusunda uyarılmıştı.

Patrick kafasını kuma gömmek ve benim onun gözünde saflığın mükemmel bir örneğiymişim gibi davranmak istiyordu. Sonra Oliver onu şu sözlerle kandırmıştı: "Eğer bu iş gelecekte patlarsa, babanın siyasi kariyerini mahvedebilir. Şimdi bu işi bitirsen iyi olur dostum, aldatıcı bir fahişeyle evlenerek hayatının en büyük hatasını yapma."

Patrick onu dinlemişti.

"Bak," demişti Oliver, "belki yanılıyordum, yanılıyorsam da mutlu olurum ve hayallerindeki kızla evlendiğini görmekten mutluluk duyarım. Ama seninle bir iddiaya gireyim. Eğer haklıysan ve o aldatmıyorsa, ikimizin de sevdiği Lambo için sana parayı veririm." Haftalarca, araba meraklıları ve Formula 1 hayranları olarak birbirlerine yakınlaşmışlardı ve gözlerini sınırlı sayıda üretilmiş bir Lamborghini'ye dikmişlerdi.

Değeri yarım milyon dolardı.

"Eğer haklıysam," demişti Oliver, "bana onun parasını verirsin."

Bu, Patrick için önemsiz bir meblağ değildi, ama kaybederse ailesi bu yüksek riskli bahsi kesinlikle karşılayabilirdi. Annesi futbol kraliyet ailesinden geliyordu ve bunun sebebi ailesinde bir oyun kurucu olması değildi. Büyükbabası ve büyükannesi bütün bir NFL takımının sahibi idi.

Patrick, benim hala tamamen ona ait olduğumu düşünerek bahsi kabul etmişti, ama benim aldattığıma dair net ve kesin bir kanıt istemişti. Uydurulabilecek bir mesaj dizisi ya da Photoshop'la düzenlenmiş bir fotoğraf değil. Oliver'ın beni resmettiği gibi tam bir fahişe olduğumu yüzde yüz bilmek istiyordu.

Everett yüzünü buruşturdu. "Oliver, hedefi ikna etmek zorunda kalırsa bu iş onun için çok zor olacak. Hedef, Oliver'ın sadece o lanet arabayı almaya çalıştığını düşünecek. Tartışmasız kanıt *onlardan* gelmeli." Rocky ve beni işaret etti.

Patrick'in ne kadarını görmesi gerektiği, tartışma konusu buydu.

Everett, Addison'a seslendi. "Bu onlar için zor olmamalı, tatlım. Bir sürü kez öpüşmüşler. Zaten seks yapmış olsalar hiçbirimiz şaşırmazdık..."

"Yapmadık," diye dişlerinin arasından homurdandı Rocky. "Sana ne de olsa."

Everett, oğluna ters ters bakmamak için büyük çaba sarf etti. "Aralarında bir şeyler var, Bethy," dedi Addison anneme ikna etmeye çalışarak. Ben araya girdim. "O kadar da abartma." Anneme döndüm. "*Anne.*"

"İş sırasında onu öptün, ufaklık," dedi annem. "Biraz daha ileri gitmek o kadar da kötü mü olur?"

Donakaldım. Öyle miydi acaba? Herkese bu işi gereksiz yere zorlaştırıyor muydum?

Rocky çenesini gıcırdatıyordu, sert, öfkeli bir eliyle saçlarını karıştırıyordu. Ta ki şöminenin önünden uzaklaşana kadar. "Ne yapmamızı istiyorsun? İş başında birbirimizi mi sikelim?"

Kimse bir şey söylemedi.

Addison ve annem, benim çözemediğim bir bakış alışverişinde bulundular. Yıllar boyunca pek çok kez böyle bakışmışlardı. En iyi arkadaşlara özgü bakışlar. Sizi içten dışa derinlemesine tanıyanlara özgü bakışlar.

"Şüpheye yer bırakmak istemiyoruz, Brayden. Hepsi bu," dedi Addison oğluna.

"Bu yarım milyon dolar," dedi Everett yavaşça, sanki para önemliymiş gibi. "Annen ve ben daha azına daha fazlasını yapardık. Kahretsin, hepimiz daha azına daha fazlasını *yaptık.*"

Kendimi aptalca bir öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi hissettim. Annemin de pek çok kez rahatsız edici durumlarda kaldığını biliyordum ve benden bir yabancıyla birlikte olmamı istemiyorlardı. Bu Rocky'ydi.

"Yapacağım," dedim aniden. Rocky ile benim asla aşmadığımız bir sınırı aşmayı kabul ettiğimi bilerek midem düğümlendi.

Bana dik dik baktı, nefes alış gittikçe hızlanıyordu.

"Brayden, lütfen," diye fısıldadı Addison.

Ve sonunda, "Tamam," dedi.

Brownstone'da o kadar gergin değildim. Orada, her şey bir plan gibi gelmişti. Gerçekten çok hayal gibi.

Burada ise, Rocky'nin durduğum, gül yapraklarıyla kaplı yatağa doğru geldiğini görmek... bu çok gerçek.

Keşke pahalı şampanyayı lavaboya ve bar tezgahına dökmeseydi. Sinirlerimi yatıştırmak için biraz kafamın güzel olması iyi olabilirdi, ama iş sırasında kafamızı açık tutmakta oldukça iyiyiz.

"Benim bekaretimi bozmaya hazır mısın?" diye, flört etmekten çok alaycı bir şekilde espri yapıyorum. Bu benim en gerçek halim ve en gerçek haliyle o, gözlerinde karanlık bir bakışla bana yaklaşıyor.

Onun hiç tereddüt etmeden peşimden geldiğini izliyorum. Brownstone'da onu rahatsız eden her neyse, artık susturulmuş ve o, ısıltılı gümüş elbisemin baştan çıkarıcı yırtmaçından görünen uyluklarımın yumuşaklığından daha fazlasını içiyor. Derin dekoltemin üzerinden sarkan elmas kolyeden, alaycı göğüslerimden daha fazlasını tüketiyor.

Nefeslerim kısıyor, hızlanıyor. Kalbim adrenaline dolu bir hızda atıyor.

Ben Rocky için bir yem değilim. Cansız bir manken değilim. Değerlendirilip takas edilmesi gereken bir mal değilim. Giyip çıkardığım yüzlerce farklı yüz değilim.

Ben sadece Phoebe'yim.

Siyah papyonu, beyaz düğmeli gömleğinin yakasında çoktan çözülmüş. Koyu renkli saçları şeytani bir şekilde dağınık ve bakışları sarsılmaz bir şekilde bana sabitlenmiş, sanki beni de içinde barındıran tüm dünyayı yutmaya hazır gibi görünüyor.

"Yıllar önce bekaretini kaybettiğini unuttun mu?" diye derin, boğuk bir nefesle karşılık veriyor. Sessiz adımlarla bana yaklaşıyor. Daha yakın, *daha yakın*. "Ve bunu yapan ben değildim."

Oksijen azalıyor ve nefes almaya çalışırken köprücük kemiğim öne çıkıyor. "Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye karşılık veriyorum.

Benden sadece birkaç santim uzakta, parfümünün baş döndürücü sandal ağacı ve çam kokusu burnuma geliyor ve bakışları dudaklarıma düşüyor. "*Yıkıldım*," diyor kuru bir sesle, ama ses tonuna rağmen, o tek kelimenin gerçeği keskin gözlerinden sızıyor ve içime bir hançer saplanıyor.

Bıçağı çeviriyorum. "Her gece ağlayarak mı uyuyorsun?"

"Her. Tek. Gece." Sesi, sessizlikte tiz bir nefes gibi. Üzerimde dikiliyor, aşağıya bakıyor, bakışlarımız adeta birbirine çivilenmiş gibi. "Senin için *ağladım*. Sana asla yapmayacağım şeyler için." Parmakları, işkence edici bir yavaşlıkla kalçamın kıvrımlarını okşuyor. Elbisemin fermuarı yok; arkamdan belime uzanıyor, orada birkaç düğümlü ip kumaşı sıkılaştırıyor ve vücut hatlarımı vurguluyor. "Seni asla eğmeyeceğim."

Nabzım hızlanıyor. Öfkeye yakın, erimiş bakışlarından hiç kopmuyorum. Bir bakışın nasıl bu kadar şehvetli ve arzu dolu olabileceğini şu anda anlayamıyorum, ama ben de ona aynı şekilde yakıcı bir bakış attığımı hissediyorum.

"Sert" —bir ipi gevşetiyor, parmakları sırtımın çıplak derisine dokunuyor— "uzun *sikimi* bacaklarının arasına kaydırıp seni bayılına kadar sikmezdim. Seni kıvrandırıp ağlatıp iniltmezdim." Diğer eli

kızarmış boynuma yaslanıyor. “Ve sen. Benimle geçirdiğin her saniyenin tadını çıkarırdın.”

Uyarılma, vücudumun içinde aktif bir volkan gibi birikiyor ve zehirli dumanlar odayı kaplar gibi, onun okşayan ellerine karşı sallanıyorum.

“İçine girip,” diyor, son bir çekişle düğümü çözerek, “ıslak... bakire amının derinliklerine. Sonsuz sikiş günleri boyunca yıldızları görürdün.”

Kokteyl elbisesi, yastık kılıfı gibi kalçalarımdaya gevşiyor. İnce askıları omuzlarımdan kaydırıldığında, elbisenin tamamı topuklarımdan dibinde gümüş bir havuz gibi yayılıyor.

Yüz ifadem Rocky üzerinde garip bir güç sergiliyor, onu dikleşmiş meme uçlarımdan ve çıplak vücudumdan daha fazla ele geçiriyor. Parmakları beyaz tangamın dantelli bandına kayarken bile, gözlerime ve dudaklarıma yapışmış durumda.

Kalbim aşk acısıyla hızla atıyor, ama çenemi kaldırıp onun derin bakışlarıyla buluşuyorum. “İçimde ilk olan sen olmak istiyordun,” diye alay ediyorum, aramızda hâlâ baş döndürücü bir heyecan dolaşıyor.

“Çok istedim,” diye tekrarlıyor, parmakları boynuma tırmanıyor. “Söylesene, Phoebe. Seni ilk siken ben olmadıysam, benim için ne kadar süre ağladın?”

Nefes almakta zorlanıyorum. “Her. Tek. Gece.” Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum, ama sözcükler karışık bir iniltiye dönüşüyor.

Rocky kafamın arkasını kavrar ve beni deli gibi öper—beni tüm gücümle göğsüne yapıştıran çaresiz, ham bir öpücük.

Kızgın saniyeler zamansız anlara dönüşürken, içimi kaplayan yakıcı zevk dalgasıyla nefesim kesiliyor. Beyaz gömleğinin düğmelerini yırtarcasına açıyorum, o da kollarından söküp bir kenara atıyor. Çıplak göğüslü, kemerini çözüyor, ben de topuklu ayakkabılarımla çıkarıyorum.

Alnını alnıma dayar ve boğuk bir sesle, “Bu gece bunu istiyor musun?” der.

Seni istiyorum.

“İstiyorum.” Bu en büyük teyittir. Hiç vakit kaybetmeden uyluklarımdan arkasını kavrar ve beni beline kaldırır. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyor. Saçlarına tırnaklarımla geçiriyorum, öpücüklerimiz açgözlü ve zehirli. Rocky ile birlikte olmak ölümcül hissettiriyor — sanki her an sonum olabilirmiş gibi — ama yine de durma fikrinden nefret ediyorum.

Beni yatağa fırlatıyor ve ben, sırtımın altında ezilmiş gül yapraklarının üzerinde, kabarık otel yorganının üstünde zıplıyorum. Vücutlarımız daha birbirine değmeden bakışlarımız sevişiyor. Yorganın ve çarşafın altına girmeyi bırakıyoruz ve o vücudumun üstüne sürünürken, dantelli tangamı uyluklarımdan ve bacaklarımdan aşağı yırtıyor.

Bu gerçekten oluyor.

Bana bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Onun her bir anını ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum.

Çünkü bu yakında sona erecek.

Çünkü bu yakında sona erecek. *Saate bakma*. Saati kontrol etmemek aptalca. İş başındayız, ama kendimi komodinin üzerindeki dijital saati, sanki geri sayan bir bomba gibi görmezden gelirken buluyorum.

Rocky diz kapağıma bir öpücük kondurduktan sonra tekrar dudaklarıma doğru yükseliyor. Birbirimize dolanmış durumdayız ve göğsünde ter parıltıyor, uyluklarımda ise ter damlacıkları oluşuyor. Siyah boxerını çıkarmak için bir saniye duruyor ve tekrar üzerime eğildiğinde —elleri iki yanımda sabitlenmiş halde— sertliğinin bana sürtünmesinden yayılan o yoğun ısı, tüm sinirlerimi diken diken etmeye yetiyor.

Onu arzulararak titriyorum ve o eğildiğinde ben de uzanıyorum; tekrar öpüşüyoruz. Öpüşmek güvenli. Her zaman yaptığımız şey bu. Oynayıp, alay edip, dayanılmaz bir gerilim yaratıyoruz ve bu gerilim bu gece on katına çıkıyor.

Bacağımy sıkıca kavradı ve bacaklarımy beline doğru daha da açtı. *Tanrım*. Titrek bir inilti boğazımdan çıkmaya çalıştı. "*Rocky*." Sanki bir uyarı gibiydi.

Durur, göğsü hızlı ve sıcak nefeslerle inip kalkar. Beni aradığını hissediyorum. "Bunu istiyor musun?" diye tekrar sorar.

Evet. Nefes nefese, ensesine tutunuyorum. "Ben..." *Saate bakma*.

Her şey bu gece

sona erecek.

Yakında sona

erecek.

"*Phoebe*." Yanağımy hem özenle hem de aciliyetle kavırıyor. "Benimle seks yapmak istiyor musun?"

İçimdeki her damar ve kan hücresi, *Evet!* diye bağılıyor. "Devam et," diye nefes veriyorum.

"Bu bir cevap değil."

"Evet," diye karşılık veriyorum ve onu öpmek için kendimi yukarı doğru eğiyorum.

Rocky ilk başta direnir, ama sonra tekrar arzu dolu ölümcül buharların içine dalıyor. Dudaklarımız birbirine yapışıyor. Dili dilime sürtünüyor, başımı yine döndürüyor ve kendimi bu ana kaptırabilirim. Ona ve zamana. Bunu o kadar çok istiyorum ki.

İş başındayız.

Bu, kalbimi ve zihnimi acı verici bir şekilde sarsıyor.

O öne doğru bastırırken kasları gerilir ve başımın arkasını avuçlar. Henüz içime girmiyor, ama Rocky'ye bu kadar yakın olmanın verdiği zevk, bir türlü geçmeyen acı verici bir gerginlikle birlikte geliyor.

Dizini diğer bacağıma vuruyor, beni daha da genişletiyor ve ben onun için açılıyorum.

Bu an kesintiye uğrayacak. Patrick ortada devreye girecek. Her şey lanet olasıca sona erecek.

Olması gereken bu. Olması gereken şey bu. Kabul ettiğim şey bu.

Duygusal bir acı topu yükseliyor ve kaburgalarımdaki o boşluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Hayatımdaki hemen hemen her şey geçiciydi, ama Rocky hiç öyle olmadı. Bu gece, öyle olacak.

Acıyor.

Acıyor.

Neden acıyor?

İki elimle saçlarını sıkıca kavriyorum, dizlerim kilitleniyor ve diğer eklemlerim onun altında paslanıyor.

Muhtemelen vücudumdaki sertliği hissederek, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalıyor. Kaşları çatılmış, yüzü işkence çekmiş, zorlu duygularla bükülürken beni kucaklıyor. "Yapamam," diyor sert, boğuk bir nefesle.

Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve yüzeyin altında dokunulmamış pek çok şey kaynıyor.

Bunu istiyorum. Ama böyle değil. Bunu da biliyorum.

Gözlerim yanıyor, acı ve rahatlama birbirine karışmış durumda. "Bu çok ileri gitti," diye mırıldanıyorum. Seks, aramızdaki her şeyi mahvedebilir. İş yerinde birlikte olmak zaten kafamı karıştırıyor. "Bunu sürdürmek istemiyorum." Göğsüne itiyorum, ama Rocky çoktan benden uzaklaşıyor.

Kalbim deli gibi atarken, yumuşak bir tüy yastığı kapıp çıplak vücuduma sıkıca sarılıyorum. Rocky diz çökmüş durumda ve ben gözlerimi onun ereksiyonundan kaçıyorum. Yatağın yanındaki dijital saatten saati kontrol ediyor.

On dakikadan az bir süre sonra Patrick burada olacak. Bir odada mahsur kalmış terk edilmiş aşıklar gibi bir şişe şarap açıp —bir saat boyunca "konuşup" az önce yarattığımız karmaşayı çözebileceğimiz bir odada sıkışıp kalmış terk edilmiş aşıklar gibi.

"Nişanlım" hâlâ bizi iş üstünde yakalaması gerekiyor.

Ne mutlu bize.

Ama Rocky çürüyen planımızı yeniden kurmak için acele etmiyor. Yatağın üzerinden telaşsızca kalkıyor, kasları daha sert bir şekilde gerilmiş. "Ailelerimiz bizi kullanmaya devam edecek, Phoebe." Parmaklarını saçlarının arasından geçirip yerden boxerını alıyor. "Eğer seks yaparsak, *bunu* bizi istemediğimiz daha zor durumlara sokmak için bir bahane olarak kullanacaklar. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum, ama bu duygudan ne kadar nefret ettiğimi biliyorum. "Asla seks yapmamalıyız," diye fark ediyorum. "Belki de hiç çıkmamalıyız bile."

Rocky sertleşir, kıpırdamaz. "İş için çıkmak zorundayız."

Yanaklarım kızarıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Tamam, o zaman iş dışında." *Sanki daha önce hiç iş dışında çıkmamışız gibi.* "Sadece çıkmamanın ya da gerçek bir ilişki yaşamamanın gelecekte bir olasılık olmaması gerektiğini kastettim. Bu... yasaklanmalı. Asla yapılmamalı."

O, bunu sindirmesi için bana derinlemesine bakıyor. "Bunu kabul etmek istiyor musun?" diye soruyor, sanki bu üç emri taşa kazımak gerekiyormuş gibi:

Phoebe ve Rocky Asla, Kesinlikle Seks Yapmayacaklar.

Phoebe ve Rocky Asla ve Asla Kongre Dışında Çıkmayacaklar.

Phoebe ve Rocky Asla, Asla Gerçekten Birlikte Olmayacaklar.

Onu özlemek istemiyorum. Başka erkeklerle birlikteyken onu düşünmek istemiyorum. Sadece kapının sonsuza kadar kapandığını bilmek istiyorum.

"Evet," diyorum kararlı bir şekilde. "Kabul ediyorum." Elimi uzatıyorum ve Rocky yatağa doğru adım atıyor, topaklanmış iç çamaşırıyla kendini örtüyor ve elimi sıkıyor. Avucumu çok uzun süre tutuyor ve en kötüsü, bu iş henüz bitmedi.

İpi çekmemiz gerekiyor.

Her şey daha da kötüye gidiyor, oysa beyan, anlaşma ve itirafımızla her şeyin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Gerginlik dağılmıyor, acı verici bir şekilde sıklaşıyor.

Çarşafların altında çıplakım, dikenli bir kaktüs kadar sert yatıyorum ve Rocky banyoya gitti.

"Zamanın doluyor!" diye bağıriyorum ona. Üç dakikamız var. Şimdi onunla nasıl sahte, tatlı bir aşk yaşayacağım?

Her nefes alışımında bir bıçak ciğerlerimi kesiyor.

Rocky, çıktığı gibi çıplak olarak odaya geri dönüyor. Buruşuk boxer şortunu yatağın yanına atıyor, sonra da dolu bir prezervatifi yere fırlatıyor. Kahretsin. Gözlerimi ona dikiyorum ama o bana bakmıyor. Elinde bir havlu, yeşil ipek bir bornoz... ve bir bıçak var.

Ne yapıyor? Kibar olmaya çalışıyorum ve onun aletine bakmamaya çalışıyorum. Şimdi bile bakmak yanlış geliyor.

Rocky bornozu bana atar ve ben mekanik bir hareketle kollarımı ipeksi kumaşın içinden geçiririm. Üzerimdeki yorganı ve çarşafı çekip alır. Soğuk, açıkta kalan tenimi ısıtır ve o, yatak takımlarını yerde buruşuk bir yığın halinde biriktirir.

Bu noktada birbirimize neredeyse hiç bakmıyoruz. Ve baktığımızda, çenesi geriliyor ve vücudum garip bir şekilde kasılıyor. Ve birden fark ediyorum.

Sanırım bir dolandırıcılığın ortasında ayrıldık. Geleneksel anlamda *birlikte* olduğumuzdan değil, ama bir şeyimiz vardı. Ne olabileceğimizin ihtimali her zaman aramızda sessizce kaynıyordu ve şimdi acı verici bir şekilde iltihaplanıyor.

Yine yatağın üzerine diz çökmüş. Bıçakla parmağını deliyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona.

"O piçe korktuğu şeyi veriyoruz." Parmak ucunda kan kabarcıkları oluşuyor ve el havlusunu kırmızı damlalarla lekeliyor. "Bekaretini kaybetmiş bir bakire."

"Akıllıca." Aslında bu planı beğendim, ama işe yarayacağından emin değilim.

Parmağını emiyor ve bıçağı sehpanın çekmecesine koyuyor. "Hangi pozisyonu düşünüyorsun?"

Midemde yine bir düğüm oluşuyor. Seksin doğal bir şekilde akmasını istediğimiz için önceden misyoner pozisyonu, köpek stili ya da başka herhangi bir pozisyon hakkında hiç konuşmamıştık.

Şimdi heyecan verici bir manuel vitesten sıkıcı bir otomatik vitese geçiyoruz ve ben sadece bu işin bir an önce bitmesini istiyorum.

"Muhtemelen yüzümü görebileceği bir pozisyon," diyorum.

"Sırt üstü yat, başın yatağın ayak ucunda olsun."

Bu iyi bir seçenek. Hala bornozu giyebilirim ve kumaşın göğüslerimden hafifçe kayarak baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmasını sağlayabilirim. Ama izi göstermeyeceğim ve Rocky'nin de bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Patrick'in bizi iş üstünde yakalaması yerine, konuyu hızlıca konuşup, işimiz biter bitmez bizi yakalamasına karar veriyoruz.

Başım yatağın kenarından sarkarken, Rocky kalçalarımı kavrar, ama kanlı el havlusunu karnımın ortasına sıkıştırır. Penisini bana değmiyor ve ben de ne kadar sertleştiğini kontrol etmiyorum. Eğer birlikte boşalmış olsaydık, o zaman zaten önemi kalmazdı.

Telefonumuz çaldığında, Oliver'ın koridorda olduğunu anlıyoruz. Konsiyerjden "arkadaşı" (namı diğer Everett) ona otel süitimizin anahtar kartını vermiş.

Yüksek sesle orgazm oluyormuş gibi davranıyorum ve Rocky de ağır bir inilti taklidi yapıyor.

"Evet, bebeğim!" diye bağıryorum. "*Aman Tanrım*, bebeğim, bu çok iyiydi. Siktir, *evet*."

"Evet, hoşuna gitti mi, Dalilah?" Rocky nefes nefese ama giriş kapısına bakıyor. "Hoşuna gideceğini biliyordum, tatlım."

Kapı birden açılır. Başım ters dönmüş halde, Patrick'in dehşet içinde durduğunu görürüm. "Dalilah?" Yüzü bembeyazdır.

"Aman Tanrım." Çıplak vücudumu bornozla sarıyorum, göğüslerimin arasındaki elmaslar soğuk su damlaları gibi.

"Defol git odamızdan!" Rocky, Patrick'e bağıryor. "Buraya nasıl girdin ki?!"

Adam şaşkınlıktan ağzı açık kalmış, kendi şokundan boğuluyor. Geniş gözleri, spermle dolu prezervatife, yerde buruşuk yatak örtüsüne, romantik gül yapraklarına, attığım dantelli tangama ve sonra da bacaklarımın hâlâ Rocky'nin etrafında açık olduğu bana doğru kayıyor.

Utanç duyuyormuş gibi davranarak yüzümü saklıyorum.

Rocky, seks sonrası gibi ağır ve sahte bir nefes alır ve nemli saçlarını eliyle tarar, sanki o da bu gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi davranır. "Tatlım?" Bana nazikçe seslenir. "Bu salak herifi tanıyor musun?"

Ellerimi indiriyorum. "Ben, şey..."

Rocky bacaklarımın arasından kanlı bez parçasını çıkarır ve Patrick çılgına döner. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrarlar ve çılgınca başını sallar. "Bu olamaz."

Yataktan fırladım. "Patrick, *Patrick*." Ona doğru gittim, bornozumun önünü üç düğümle bağlamıştım. "Çok üzgünüm." Sarsılmış gibi konuşmaya çalıştım.

Rocky, boxer şortunu yavaşça toplayıp giyiyor, lastiği kalçalarına takıyor, ama bir kez daha bakmaya cesaret ettiğimde, kaslarında büyük bir gerginlik görüyorum

Patrick parmaklarını başının arkasına geçirip, Times Meydanı'nın siyah-beyaz çerçeveli fotoğrafının yanında ileri geri yürüyor.

Yaklaştıkça, Oliver'ın girişe doğru daha da çekildiğini ve sahte arkadaşını yakından gözlemlediğini görüyorum. *Bu odaya kadar girmediğin için teşekkürler, Oliver.*

Patrick yine histerik bir şekilde başını sallamaya başlıyor. "Hayır, *hayır*." "Patrick." Ona uzanıyorum.

"Ben çok..."

Yüzüme öyle sert bir tokat atıyor ki, geriye doğru sendeliyorum ve acı anında hissediliyor.

"HEY!" Rocky bağırır ve Oliver ile aynı anda ileri atılır.

Gözlerimi kırpiyorum ve Rocky çoktan Patrick'i yakasından yakalamış. Hiç tereddüt etmiyor. Hedefin elmacık kemiğine acımasızca yumruğunu indiriyor. Patrick'ten çıkan acı dolu çığlık, daha önce hiç fiziksel zarar görmemiş bir adama ait. Oysa bana tokat atarken çok hızlıydı.

Öfke dolu bir bakış atıyorum. *Üzgün ve kızgın olmam gerekiyor.* Birkaç kez daha gözlerimi kırpiyorum, duygularım çamaşır makinesinde dönüp duruyor.

"*Seni orospu çocuğu,*" Rocky dişlerinin arasından alaycı bir şekilde söylenir, ona bir yumruk daha indirmek üzeredir.

"Dur!" diye bağırır Patrick ve ellerini kaldırarak duvara yığılır. "Dur! BRIAN!" Oliver'ı çağırıyor ve kardeşim bu pisliğin yanına çömeliş onu kurtarmak zorunda kalır.

"Geri çekil dostum," diyor Oliver, kardeşim için alışılmadık derecede gergin bir sesle Rocky'ye.

Ağzımda kanın demir tadı var. Dudaklarım zonkluyor.

Rocky'nin öfkesi otel odasına yayılıyor. Patrick'i kolayca pestil gibi dövebilir, ama hedefimiz polise gidip saldırı suçlamasında bulunmayı haklı bulursa, bu hepimizin hayatını tehlikeye atabilir.

Bir tokat karşılığı bir yumruk, sınır olmalı.

Rocky bunu biliyor ve benim bile anlayamadığım kadar büyük bir itidal sergiliyor. Sanki bir volkanik patlamayı geri sarabilirmiş gibi, magmayı toplayıp yanığa dayanarak yıkımı bastırıyor.

Yavaşça, Rocky kurbanı bırakmaya başlar ve yerden pantolonunu, kemerini ve beyaz gömleğini alır. "Buraya gel, tatlım." Bana eliyle işaret eder, ama ben hareket etmekte zorlanıyorum.

Neden... ?

Birkaç kez daha gözlerimi kırpiyorum, mide bulantısı ile boşluk hissi arasında gidip geliyorum. Rocky hızla bana yaklaşıyor, yüzümü şefkatle tutuyor ve dudağımı inceliyor. Yırtılmış olmalı.

"İyi misin?" diye çok sessizce fısıldadı. Başımı sallamaya çalıştım.

Sadece bu berbat işin bir an önce bitmesini istiyorum. "Git giyin," diye mırıldanıyor.

Tabii. Geceyi zorlukla atlatıyorum. Banyoda rekor sürede giyinirken, Rocky ile Patrick arasındaki sözlü atışmaları duymazdan geliyorum.

Dışarı çıkıyorum ve Rocky elimi tutuyor. Kim daha sıkı tutuyor, ben mi yoksa o mu, bilemiyorum.

"Sorun yok Patrick. Ben yanıdayım," diyor Oliver ve onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Patrick, beni "bekaretimi bozan" sevgilimle onun yerine gitmeyi seçtiğim için dehşet ve tiksintiyle izliyor.

İşin son aşaması tamamlanmış ve Oliver'a dolandırıcılığın son ayrıntılarını halletme görevi verilmiştir.

Rocky ve ben oradan çıkıyoruz. Konuşmuyoruz. El ele tutuşarak sessiz bir metro yolculuğunun ardından, Bronx'ta park edilmiş bir Chevy'ye biniyoruz ve kendimizi bırakıyoruz.

Nova direksiyonda. Bizi Hailey ile buluşacağımız Staten Island'a götürüyor. *Nihayet.* Ben arka koltukta uzanırken, Patrick sonunda bana sonsuza kadar lanetleneceğime dair korkunç mesajlar atıyor ve düğünü iptal ediyor.

Oliver telefonla, minnettar olan Patrick'in bahsi kaybetme şartını yerine getirmeyi kabul ettiğini bildiriyor. Patrick'e göre, Oliver onu ömür boyu sürececek bir ıstırap ve aldatmacadan kurtarmış. Parayı arkadaşına havale edecek. Yarısını bu gece, yarısını yarın gönderecek.

Hafif bir uykuya dalıyorum ve sadece Rocky ile Nova'nın bağırışlarıyla uyanıyorum.

"Neden bahsettiğini hiç bilmiyorsun," diye bağırır Rocky. "Hiç bilmiyorsun."

"Sen hep böylesin," diye Nova da aynı öfkeyle karşılık verir. "Sanki o Şeytanmış gibi davranıyorsun, oysa o Şeytan'a bile yaklaşamaz."

Rocky homurdanır: "Ah, seni tamamen kandırmış, dostum. Onun saçmalıklarına tam da kanıyorsun."

Nova dişlerini gıcırdatarak, "Tanrım, *keşke* senin baban benim olsaydı. Anlamıyor musun?! O, annene sadece saygıyla davranıyor. Onu *çok seviyor*. Sanki onu lanet olası bir gecenin sonunda istismar edilecek biri değilmiş gibi. Ne sana, ne kardeşine, ne de kız kardeşine el kaldırmadı hiç. Çocukları için her şeyi bırakıp yanlarına koşar, ama sen bunu görmüyorsun bile. Gözünün önündeki *iyiliği* bile fark etmiyorsun."

Arabada sessizlik hakim.

Sanırım kavgayı orada bırakacaklar.

Ta ki Rocky konuşana kadar.

"Al onu, Winchester. O tamamen senin."

Yirmi Altı

Phoebe

Uyku ile uyanıklık arasında, kabarık beyaz yorganım başımdan çekilir. Cumartesi sabahının güneş ışığı altında, sadece kısa pembe tişört ve külotla inliyorum. Hailey, telefonu kulağında, yanıma yatak üzerine sürünür. "Evet, baba, iyi gidiyoruz."

Bir dakika, ne?!

Hailey bana elektrik vermiş gibi birdenbire doğruluyorum. Endişeli gözleri benimkilerle buluşuyor. Neden babasıyla konuşuyor? Neden o aramayı cevapladı?

Hoparlör düğmesine basıyor ve Everett'in sesini duyuyorum. "Bir sonraki iş için birkaç fikre ihtiyacım var. Seninkini ne zaman bitireceksin?"

Hailey ve ben birbirimize temkinli bir bakış attık. Bugün 1 Ekim ve bir buçuk aydır ebeveynlerimizden yeterince kaçınıyorduk. Ama bu süre zarfında, Connecticut'ta bir yerlerde olduğumuzu fark ettiler ve kendi başımıza yeni bir iş üzerinde çalıştığımıza inanıyorlar. Yalanlar genellikle beni rahatsız etmez. Ama anneme hiç böyle yalan söylememiştim. Bu yalanı sürdürdüğüm için suçluluk duygusuyla boğuluyorum ve umarım annem gerçeği öğrendiğinde beni bu yüzden nefret etmez.

"Ne zaman biteceğini bilmiyoruz," diyor Hailey oldukça rahat bir şekilde. "Şu anda durumu izleyip karar vereceğiz."

Everett bir saniye sessiz kalıyor. Hailey yatakta bacaklarını göğsüne çekiyor ve başparmağını ısıtıyor.

Onun büyük endişesini hissederek, kolumu omuzlarına doluyorum ve dudaklarımla "*Her şey yolunda.*"

Başparmağını indirip diz kapağındaki morluğu ovuşturur.

Birkaç gergin saniyenin ardından Everett, "Planlar gereklidir. Esnek olabilirler, ama hiçbir şeyi o anki duruma göre halletmemelisin," diyor.

Hailey yüzünü buruşturur ve sıkıntı içinde telefonun ucunu alına dayar.

Hiçbir şey söyleyemem; bu görüşmede olmamam gerekiyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra Hailey, "Evet, biliyorum," der. Gözleri bana kayar ve ben de gözlerinde suçluluk görürüm. Dudaklarıyla, "*Onlara söylemeli miyim?*" der.

Aceleyle başımı sallarım. *Hayır, hayır.* Everett'e dolandırıcılığı bıraktığımız gerçeğini söylemeyeceğiz. Rocky'nin bana söylediklerinden sonra, Everett'e en az

en az güvendiğim kişi.

Hailey tereddüt eder, sonra dudaklarıyla, "*O anlayışlı olabilir,*" der.

Kollarımla bir *X işareti* yapıyorum. "Geçme." Kesinlikle olmaz. Bize öğretilen her şeyi bir kenara atmamızı

Bize öğretilen her şeyi bir kenara atmamıza

"Kapatmam gerek," der Everett, Hailey karar veremedi. "Tekliflerinizle ilgili birkaç hafta sonra tekrar ararım. Bu arada beyin fırtınası yapın."

Telefonu kapatır.

Teklifler.

Hailey'nin görevlerinden biri, yeni şehirlerde yeni dolandırıcılık planları oluşturmak; bu, Hailey büyüyene kadar genellikle annem ve Addison'ın üstlendiği bir görevdi. Artık, planları çizen kalemi hep birlikte paylaşıyorlar. Daha önce, Hailey'nin tüm işlerin arkasındaki gizli beyin olduğunu şaka olarak söylemiştim; ama artık tamamen kopmaya çalıştığımız için bu şaka eskisi kadar komik gelmiyor.

Hailey inleyerek yastığıma yaslanır, üzerinde sadece kareli pijama şortu ve siyah pamuklu bir tişört vardır. "Bu *çok* kötü gitti."

"Neden onun aramasına cevap verdin?"

"Bilinmeyen bir numaraydı," diye cevaplıyor. "Trevor olduğunu sandım."

"Kahretsin," diye içimden geçiriyorum. Yanına uzandığımda omuzlarımız birbirine değiyor. Tavana bakıyoruz, yavaşça dönen bir vantilatörden başka özel bir şey yok.

Ama sararmış ya da küflenmiş değil.

Güzel bir tavan. Güzel bir ev.

Sesi yumuşar. "Bunun yürümesini çok istiyorum, Phebs." Başı yana doğru sarkar ve gözlerimiz buluşur, gözlerinde ağır bir yük vardır. "Ama babam haklı —planlar gereklidir. Ve tüm bu olay başından beri yarım yamalak bir şeydi. Rocky'nin bizi idare edip, ailelerimize nasıl söyleyeceğimi bulmam için bana zaman kazandıracağını düşünmüştüm... ama zaman daralıyor. Ve onlara bittiğimizi söylediğimi hayal ettiğimde, annemin *yıkıcı* hayal kırıklığını ve üçümüzün de en kötü türden suçluluk duygusuna kapılmasını gözümde canlandırıyorum." Sesi titriyor. "Ben-ben onlara bu tür duygularla yüzleşmek istemedim hiç, ve ben-ben-ben nasıl yapacağımı bilmiyorum..." Kekeliyor. "O zamanlar o hazırlık okulundan ayrıldığımızda bile... bu kadar büyük bir mesele değildi. Annelerimiz orada... o şehirde uzun süre kalmayacağımızı biliyorlardı zaten."

O, on dört yaşındayken benim *ataleti* kullanmamı kastediyor. Anlaşmamızı.

O zamanlar benimle birlikte onların isteklerine karşı gelmek için cesaretini toplamak zorunda kalmıştı. Bu sefer durum farklı. Daha kalıcı. Daha köklü bir değişiklik.

Kalbim sıkışarak hızla dirseklerimin üzerine doğruluyorum. "Hey, Hails. Hala zaman var. Bir çözüm bulabiliriz ve dolandırıcılığı bıraktığımızı onlara söylediğimizde ben de yanında olacağım. Bu konuda yalnız değilsin." *Ve umarım onlar da anlarlar.*

Sözlerim, içinde olup biten her şeyi delip geçiyor. Gözlerinin köşelerinden sessizce gözyaşları sızıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratiyorum..."

"Ne? *Hayır*." Ona doğru eğildim. "Eğer bir şey varsa, *ben seni* hayal kırıklığına uğrattıyorum. Hatırladığım kadarıyla, ev sahibimizle sahte bir ilişki yaşayan benim. Bu, dürüst insanlar olarak yeni bir başlangıçtı ve ben bunu fena halde mahvettim."

"Hayır, batırmadın." Tank topunun kenarıyla burnunu ovuşturur. "Küçük bir aksilik yaşadın. Bir nüksetme. Zaten, Jake'le gerçekten birlikte olacağınızı görebiliyorum."

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Tabii, haklısın. Sanırım Jake bana tahammül ediyor." Yatağa geri uzandım.

"Bence senden hoşlanıyor," dedi Hailey düşünceli bir şekilde.

"Sadece birbirimizi kullanıyoruz," diye mırıldanıyorum ve sonra dizimi onun dizine hafifçe sürüyorum. "Diz kapaklarındaki morluklar neyin nesi?"

Dirseklerine dayanarak oturur ve morarmış izlere bakar. "Country kulübünün depo odası, oradaki zemin yumuşak değildi."

Depo dolabı. Rocky'nin beni tenis topları ve kroket sopalarının bulunduğu raflara doğru ittiği an aniden zihnime geliyor ve yanaklarımı ısıyor. Parmaklarının saçlarımı kavradığını neredeyse hissedebiliyorum.

Nefesimi düzgün tutmak için dudaklarımı düzeltirim. "Pickleball raketlerini mi arıyordun?"

"Hayır," diyor, "sadece Erik'e oral seks yapıyordum."

Tamamen dik oturup ona bakıyorum. "Erik mi? Barmen Erik mi?"

Hailey omuz silkiyor. "O çok seksi ve *Fight Club* dönemindeki Brad Pitt gibi bir havası var. Vücudunda bir sürü dövme var."

Şimdi düşününce, Erik hep uzun kollu giyerdi. "Bunu bilmiyordum . . ."

"Biri uyluklarında."

"*Bunu* kesinlikle bilmiyordum."

Gülümsüyor, sonra omuz silkiyor. "Oral seks yapmayı seviyorum. Eğlenceli."

Burnumu kırıtırıyorum. "Hala oral seksi *nefret ediyorum* ve ne kadar çok yaparsam o kadar çok sevebileceğimi söylediğini biliyorum ama bu benim için her zaman bir iş olmuştur. Tek zevk aldığım kısım, saçımı tuttukları zamanlar, tabii tutarlarsa."

Yine, tek yapabildiğim Rocky'nin emredici elinin boynumun dibinden yukarı kaymasını hayal etmek. Parmaklarının saçlarımın arasına dolanıp sıkıca kavraması. Çekmesi. Alaycı dudaklarının sıcak nefesinin yakamdan yukarı süzülmesi.

Vücudumda sıcaklık artarken, kabarık yorganıma çok ilgi duyuyormuş gibi davranmaya çalışıyorum. En iyi arkadaşımın pislik abisi hakkında bu aptalca, müstehcen düşüncelere kapıldığım için, onun tam önünde olduğum halde, daha yüksek bir güce günahlarımı itiraf etmeliyim.

Hailey şimdi tamamen oturur ve bacak bacak üstüne atar. "Yüzlerini izlemeyi seviyorum. Yaptığım bir şey yüzünden kendilerini kaybetmelerini görmek beni tahrik ediyor."

Hâlâ katılamıyorum. Neyi sevdiğimi çoğunlukla biliyorum (*her şeyi* keşfetmediğime eminim) ve oral seks, beni tahrik eden şeyler listemden kesin olarak çıkar. "Bunu

Yaptığımda çenem ağrıyor,” diyorum ona, “ve senin dizlerini mahvetmiş gibi görünüyor.” Gülümsüyorum.

O da gülümsüyor. “Seks morlukları en sevdiğim morluklardır.”

Ellerimin üzerine yaslanıyorum. “Bunu bas, çerçevelet, tişört yap.”

“Beş yüz dolara sat ve ödüllü bir sanat eseri olduğunu söyle; nadir, eşsiz.”

“Met’te sergilenmişti. Duymadın mı?”

Gülüyoruz ve gülümsemelerimiz yumuşayınca Hailey, “Erik ve Jake demişken...” diyor. Sehpaye uzanıp dijital saati çeviriyor. “Çiftler buluşmamızın başlamasına bir saat var.”

Geriye yaslanıyorum. “Çiftler buluşması mı?”

“Evet, Jake’i arayıp ayarladım.” Yatağın kenarına kayar. “Victoria’nın en gözde bekarıyla sahte bir randevuya çıkmak istiyorsan, bunu gerçekmiş gibi göstermen gerekecek.”

Hailey ve lojistik. Cennette yapılmış bir eşleşme. Ya da cehennemde. Nasıl baktığına bağlı.

Benim gibi onun da her zamanki rutinine geri dönmesine şaşırmamalıyım. Ama bizim için her şey bu kadar mı? Biz bunun için mi yaratıldık? Nefes nefese yataktan inerken, tekrar yıkılıp ağlamamak için ne kadar çaba sarf ettiğini görüyorum.

“Burada işleri yoluna koyacağım, Hails,” diyorum ona. “Söz veriyorum. Ve baban geri ararsa, ona şu anda iş aradığımızı ve bağlantılar kurduğumuzu söyle.”

Bunu düşünür ve başını sallar. “Evet, tamam. Bu işe yarayabilir.”

“Peki...,” diyorum, kelimeyi uzatarak. “Erik’le aranızdaki ilişki ciddi mi?” “Ne? Hayır.” Dudakları aşağı doğru kıvrılıyor. “Sadece geçici bir ilişki.”

“Bu bir çiftler *buluşması*.”

“Tamam, ama çıkmıyoruz.” Telaşlı görünüyor. “En fazla üç randevu kuralım olduğunu biliyorsun ve her zaman kendi alanımızdan biriyle birlikte olmayı hayal ettiğimi de biliyorsun.”

“Carter.” Kalbinin kime ait olduğunu netleştiriyorum.

Bana ifadesiz bir bakış atıyor. “Kapa çeneni.”

Gülümsüyorum. “Onu çok seviyorsun.”

“Sen berbat birisin.” Bana gülümseyerek bir yastık fırlatıyor. “Onun sahte eserleri tam anlamıyla şaheserler ve sahte eserler için benden az ücret alıyor, yani...”

Yüzü kızarıyor.

Bizim alanımızdan biriyle çıkmak.

Başvuru gerekmez. Yüksek riskli. Ve bırakması neredeyse imkansız.

O, anne babası gibi bir aşk istiyor. Sağlam. Sadık. Sonsuz.

Addison ve Everett’in aşk hikâyesi masallara konu olacak cinsten. O, Ivy League’de yüksek lisans öğrencisi gibi davranıyordu. O ise

profesör gibi davranıyordu ve ikisi de birbirlerinden büyük miktarda para koparmaya çalışıyordu. Addison başardı. Annemle birlikte Batı Kıyısı'na giden bir trene bindi ve tren gürültüyle hareket etmeye başladığında, Everett koridordan geçip Addison'ın tam karşısına oturdu.

Gülümsedi ve onu kazandığı zaferden dolayı tebrik etti. O günden beri birlikteler.

Hailey'nin eski hayatında özleyeceği şeylerden bahsettiğini ilk kez duyuyorum. Bir dolandırıcıyla çıkma hayalleri. Kendisi için çizdiği bir gelecek.

Ben o geleceği hiç paylaşmadım. Çünkü o kadar ileriye bakmadım. Olabilecekleri romantikleştirmemeye çalıştım.

Yataktan kayarak indim. "Belki Erik'in seni çılgına çevirecek gizli bir yeteneği vardır."

Dudaklarının içini ısırdı. "Evet." Carter'dan vazgeçmiş gibi görünüyordu, üzgün gibiydi. Bana baktığını fark edince, "Burası daha iyi. Biliyorum." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum, neden kendini ikna etmeye çalıştığını merak ediyorum. Carlsbad'dan sonraki bu yeni hayat için her şeyi göze almaya hazırdı. Bununla zorlanan tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

"İlk duşu sen al," diyorum ona. "Emin misin?"

"Evet, sahte erkek arkadaşım la sahte randevumda ne giyeceğime karar vereceğim." *Garip bir şekilde Rocky değil.*

Gülümsüyor, ama odamdan çıkmadan önce gülümsemesi bir anlık kaybolup tekrar beliriyor.

Yirmi Yedi

Phoebe

Hailey bana “çiftler buluşmamızın” nerede olacağını hiç söylemedi. Bir kafede falan buluşacağımızı düşünmüştüm, ama Victoria Arts Cinema’ya yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor.

"Hailey," diye fısıldayarak tısladım. "Sinema randevusu mu?"

Aynaya bakmadan siyah ruj sürerken adımları hızlıdır (gerçek bir yetenek). "Jake'e senin korku filmi bağımlısı olduğunu söyledim ve bu onun fikriydi." Dirsekleriyle yanıma hafifçe vurur. "Ne kadar düşünceli, değil mi?"

Bu benim ilk tepkim değil. Kaşlarım, umarım kalıcı bir kaş çatma olmaz diye umduğum bir şekilde birbirine dolanıyor. "Jake ile bu teke tek sohbetleri nerede yapıyordun?"

"Baubles & Bookends." Rujun kapağını kapatıp sırt çantasına atıyor. "O, J. D. Robb'un büyük bir hayranı." Kasabada yürürken, bir bisiklet dükkânının ve kahvaltı restoranının önünden geçerken, kargo pantolonuna takılı zincirler tınılıyor.

"Sinemaya gitmek biraz abartılı olabilir." Birdenbire terlemeye başlayınca saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, ama son derece dandik bir at kuyruğu bağladıktan sonra, mavi saçlarımın beyaz elbisemin üzerine dökülmesine izin veriyorum.

Ne giyeceğime karar veremediğim için neredeyse geç kalıyoruz. Temelde küçük siyah elbisenin yardımcısı olan küçük beyaz bir elbise giyiyorum, ama bu çok mu seksi? Yaka çizgisi neredeyse mütevazı ve kumaş vücuduma sarılmaktan çok akıyor, ama yine de *beyaz*.

Beyaz saflıktır. Bakireliktir. Annem, bunun erkekleri uzaklaştırmaktan çok cezbettğini söylerdi. Ve genellikle, bir randevuda çekici olmak istersiniz.

Sahte bir randevuda bile.

Ama *Jake'i* çekmek istiyor muyum?

Çekmeliyim. O, Rocky'den bir kapı uzaklıkta ve teorik olarak, oraya atlamak kolay olmalı. Ama sanki gardırop beni aile dostu Narnia'ya götürüyor, oysa ben ahlaksız Westeros'a gitmek istiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Rocky ile sahte bir ilişki yaşarken bu kafa karıştırıcı şüpheler hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Kıyafet seçmek kimse için bu kadar karmaşık olmamalı!

Hailey gerginliğimi hissediyor. "Karanlık bir sinemada onu öpmekten mi korkuyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, Jake'i öpmeyi hiç düşünmemiştim, ama madem konuyu açtın, kimliğimden 'Gergin Nelly' yazısını silebilirsin." Alaycı tonumu fark ediyor.

"İlk buluşma heyecanı," diye benimle dalga geçiyor ve ben de dirseğimle onun yanına vuruyorum. İkimiz de gülümsüyoruz ve sonra derin bir nefes alıyorum.

"Tamam, peki." Sesimi alçaltıyorum. "En çok *sahte öpüşme* deneyimim olan adam kız kardeşin."

"O zaman bu daha da mükemmel. Sahte öpüşme konusunda daha fazla deneyim kazanırsın... ya da öpüşmezsın, belki de Rocky olmayan Jake ile sadece sahte bir ilişki yaşarsın..."

"Bu iyi bir şey," diye araya giriyorum, kendimi cesaretlendirmeye çalışarak. "Evet, öyle."

"Ve sen de gerçek flört konusunda daha fazla deneyim kazanıyorsun."

O başını salladı, şimdi biraz gergin görünüyordu. "Evet... bu herkes için kazan-kazan durumu." "Evet."

Rahatlayamıyoruz.

Sekiz salonlu sinemaya vardığımızda — Ekim ayı olduğu için ışıklı tabelasında çoğunlukla klasik korku filmlerinin reklamları var — on dakika geç kalmışız. Bu yüzden ikimiz de Jake ve Erik'in çoktan içeri girip, yiyecek-içecek kuyruğunun yanında bekliyor olmalarına şaşırmıyoruz.

Erik'in *gerçekten* dövmeleeri var. Kolunda bir bıçak ve kurukafa dövmesi var, siyah tişörtünün üst köşesinde SINK PISSER yazıyor, arkasında ise bir iblis var.

Hailey kendine gerçekten uygun bir eş bulmuş.

Hailey hemen Erik'e sarılmaya giderken, Jake ve ben birbirimizden yaklaşık otuz santim uzakta duruyoruz.

Onunla rol yapmak neden bu kadar zor?

Bir ilişki varmış gibi davranmak pek çok kez işim oldu...

"Çok... güzel görünüyorsun." Vücudumu baştan aşağı süzdü, ben de onun tertemiz mavi gömleğini ve bej pantolonunu inceledim, sonra gözlerine dönüp arkasında ne olduğunu anlamaya çalıştım. Tam olarak anlayamadım ama boğazında hafif bir şehvet dalgası gördüm. "... güzel."

"Beyaz bana yakışıyor mu?" Flört etmekten çok şaka yapıyorum.

Nasıl cevap vereceğini bilemeden boğazından titrek bir ses çıkarır. *En azından kararsız olan tek kişi ben değilim.* "Giydiğin her şey sana yakışıyor, Phoebe." Yumuşak bir gülümsemeyle yapılan nazik bir iltifattır bu.

"Teşekkürler," diyorum. "Sen de harika görünüyorsun." Ve bunu içtenlikle söylüyorum.

Caufield Üniversitesi tişörtleri giymiş yirmili yaşlarındaki bir grup, self-checkout bilet makinelerinin önünden bize açıkça hayran hayran bakıyor.

Nasıl oldu da kasabanın dedikodu konusu oldum?

Jake kolunu omuzlarıma rahatça doluyor ve beni yiyecek-içecek kuyruğuna yönlendiriyor. Diğer birkaç grubun arkasında beklerken, Hailey'nin platin sarısı saçlarını görüyorum, sonra o 4. Salona girip gözden kayboluyor. *Geri dön*, demek istiyorum ona, sanki yeni yetme bir dolandırıcıymışım gibi.

Bunu yapabilirim.

O kadar da paslanmadım.

Eklemlerimi gevşetip Jake'in kollarına kendimi bırakıyorum. Bana arzudan çok merakla bakıyor. Bu filmi daha önce izleyip izlemediğimi soruyor ve ben de korku filmlerinin muhteşemliğinden bahsederek konuyu saptırıyorum.

"Seçenek çok fazla," diye açıklıyorum. "Korku filmlerinin *pek* çok alt türü var." Parmaklarımla sayıyorum. "Slasher, psikolojik, komedi, paranormal, canavar, found footage, splatter filmleri, vücut korkusu. Hangi ruh halinde olursan ol, sana uygun bir tür mutlaka vardır." Peki, sinemada *Friday the 13th'in* yeniden gösterime girmesine heyecan duyuyor muyum? Evet... evet, duyuyorum.

Jake sırtıyor.

"Ne?"

"Korku filmlerine olan sevgin çok tatlı."

Flört mü ediyor? Neden bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum? Daha da gerginleşerek, "Yedi yaşındayken Strawberry Shortcake ve Care Bears'a olan sevgim sevimliydi."

"Sen mi?"

"Care Bears hayranı gibi görünmüyor muyum?" Bakire gibi duran beyaz elbisemi işaret ediyorum. Gerçekten "fahişe" havası mı yayıyorum? Neden?

Bunun benim yaptığım bir şeyden mi kaynaklandığını yaptığım bir şey mi, yoksa şu anda sadece kolay bir av gibi mi görünüyorum.

"Görünüşle alakası yok," diyor Jake. "Sadece biraz... " Kelimeyi arıyor, bu da beni bir saniye içinde deliye çeviriyor. "Endişeli."

"Endişeli mi?"

Sanki bu kelime tam olarak uygun değilmiş gibi başını yana eğiyor. "Seni üçüncü sınıfta 18 yaş üstü filmler izleyen ve eve dönüş saati olmayan biri olarak tanımlardım. *Celebrity Deathmatch'i* izlerdin. Hailey içten içe daha nazik olan. Sen daha sert birisin."

Bunu nereden biliyor?

Çünkü biz ona söylemiştik.

Şu anda çok tedirginim. "Bunların hepsi doğru olabilir, ama benim eve dönüş saatim vardı." *Bazen.*

Dudakları yavaşça yukarı kalkıyor. "Benim de vardı."

"Ve Hailey, Nine Inch Nails ve Disturbed'i seviyor. Heavy metal, onun sayesinde tanıştığım bir tür. Benim müzik zevkim o kadar sert değil."

Jake düşünceli bir şekilde başka yere bakıyor, sanki Hailey'i arıyormuş gibi, ama onun zaten sinemada olduğunu fark etmiş olmalı.

Sırada ilerliyoruz ve bir süre daha sessizlikten sonra Jake'e dönüyorum. "Hangi Care Bear olurdun bilmek ister misin?"

Gülümsemesi genişledi.

"Evet." "Kibar Panda."

Yüzü düşer ve gözlerini devirir. "Cidden mi?"

"Ciddiyim."

"Peki Rocky ne olurdu?"

Gerginleşiyorum.

Bana bakıyor. "Eğer çıkacaksak, geçmiş ilişkilerini bilmem gerektiğini düşündüm."

Tabii... eski kocam.

"O Huysuz Ayı," diyorum. "Hailey Neşeli Ayı, ben de Umursamaz Ayı."

Sıraya girerken kolunu omzumdan indiriyor. "Sen çok umursuyorsun."

Ugh. "O zaman belki de ben 'Endişeli Sert Ayı'yım."

Doğuştan Yalancı Ayı bana daha çok benziyor, ama bunu düşünmek bile Rocky'nin tekrar aklıma gelmesine neden oluyor.

"Peki ya geçmiş ilişkilerin?" diye soruyorum çabucak, biraz merakımı gidermek için. "Eski sevgilin var mı?"

"Tabii. Üç eski kız arkadaşım var. Hiç evlenmedim."

"Nişanlandın mı?"

"Hayır." Başını yavaşça ama kararlı bir şekilde sallıyor. "Annem en azından bir yüzük almayı düşünsem bile çok sevinirdi, ama ben hiç düşünmedim."

Clambake'de Claudia'ya rastlayıp bir tepsi şampanyayı döktükten sonra, muhtemelen onun için potansiyel gelin adayı olarak bir kabusu dönüştüm, ki Jake'in benimle çıkmasının sebebi de tam olarak bu.

"Ne kadar süre evli kaldın?" diye soruyor.

Rocky'nin Carter'dan aldığı evlilik cüzdanı ve boşanma belgeleri sayesinde bu sorunun cevabını biliyorum. Sahte belgelerin parasını Rocky ödediği için, evliliğimizin ne kadar sürdüğüne onun karar vermesine razı oldum. On sekiz yaşında evlenmiş olacağımız *lise aşıkları* senaryosuna gitmemesine biraz şaşırdım.

Sonra Rocky'nin yaşı konusunda son derece belirsiz davranmaya çalıştığını hatırladım. Genç yaşta evlenmiş olsaydık, yaşı hakkında daha fazla soru ortaya çıkabilirdi ve country kulübündeki çoğu misafir zaten onun yirmili yaşların sonlarında, otuzlu yaşların başında olduğunu düşünüyor.

"Sadece bir yıl," diyorum Jake'e.

"Yeni boşandın, öyle demiştin." "Evet, ama zaman her şeyin ilacıdır, değil mi?"

Bana gülümser ve yiyecek içecek tezgahına varırız. Çikolata kaplı fıstık, küçük boy patlamış mısır ve bir Fizz sipariş ederim.

O bir şişe su alır.

"Sıkıcı." Sinema salonuna girerken onun seçimini gözden geçiriyorum.

"Sinemaya pek gitmem," diye fısıldıyor. Koridordan ilerliyor, arka sırada oturan Hailey ve Erik'in yanından geçiyoruz ve orta bölümdeki kadifemsi kırmızı koltuklarımıza yerleşiyoruz. Bana sessizce, iki sinema salonu olan bir evde nasıl büyüdüğünü

ve ebeveynlerinin yapımcı bağlantıları sayesinde yeni çıkan filmlerin gösterimlerine davet edildiklerini sessizce anlatıyor.

"Oldukça lüks bir çocukluk" diyorum.

"Varlık fonun varsa, çok da yanılmamış olamazsın."

"Vardı," diye hatırlatıyorum ona. Geçmiş zaman. Bu hikayede, ailem onu elimden aldı. Yavaşça başını sallıyor. "Orada ne oldu? Ailen kocasını sevmedi mi?"

Annemin Rocky'yi ne kadar *sevdiğini* düşünüyorum, ama Oliver sayesinde Jake, annemin Jake Waterford gibi düzgün ve terbiyeli biriyle çıkmamı tüm kalbiyle onaylayacağını zaten biliyor. Bu da doğru. Yeni bir yalanın temellerini atmak yerine, Jake'in zaten inandığı şeye yaslanmak daha kolay.

Bu yüzden onun inancını temel alıyorum.

Ben de aynı yavaşlıkla başımı sallıyorum. "Evet. Ya güven fonu ya da Rocky, ve boşanmanın bile onların gözüne girmemi sağlamayacağını *açıkça* belirttiler. Zarar çoktan verilmişti. Onu seçtim."

Jake kaşlarını çattı. "Ve her şeyini kaybettin." Sesinde sempati duyuyordum.

Başımı eğiyorum, daha çok içimi düğümlenmiş bir battaniye gibi kemiren suçluluk duygusundan dolayı. Rocky benden hiçbir şey almadı. Kız kardeşi ile birlikte yeni hayatımı korumak için fazlasıyla çaba sarf ediyor. Ve gerçeği söylemenin pek akıllıca olmadığını biliyorum, ama Jake'in benim...

Korkunç ve hassas dört harfli kelime beynimden uzaklaşıyor.

Sahte randevuma bakıyorum. "Rocky kötü bir insan değil. Her zaman yanımda olmuştur."

Jake konuşmadan önce dikkatlice düşünüyor. "Hâlâ birini önemsemek ama ayrılmanın daha iyi olduğunu bilmek zor olmalı... Victoria'ya bu yüzden mi taşındın?" diye soruyor. "Ondan uzaklaşmak için mi?"

Onun teorisinde bir gerçeklik olması hoşuma gitmiyor. Ben de bu inancı pekiştirmeliyim. Bunun her zaman Rocky'den uzaklaşmakla ilgili olduğunu.

Ama yapamıyorum. Bunu yüksek sesle söylemek çok acı verici, özellikle de Jake'e. Bu yüzden "Bu sadece Hailey ve benim için yeni bir başlangıç," diyorum.

Jake, sinemanın loş ışığında beni inceliyor. Ekran boş ve umarım fragmanlar yakında başlar da yanan yüzümü tam bir karanlıkta gizler. "Evet," diyor nazikçe, sanki fazla zorlamak istemiyormuş gibi. "Umarım senin için her şey umduğun gibi olur." Yine samimi geliyor, ama biliyorum ki yeni başlangıcımın eski kocamı dışlamasını umduğunu biliyorum.

Fragmanlar başlıyor.

Tanrıya şükür. Koltuğuma gömülmemeye çalışıyorum. Işıklar, karanlık koltuk sıralarını kaplayana kadar kısılıyor. Korku filmi başladığında, Jake kolunu bana doluyor. Artık, on iki yaşında *The Exorcist'i* izlemiş olmama şaşırmayacağını biliyorum.

Annem şöyle demişti: “Eğer bir randevu için film seçmen gerekirse, her zaman korku filmini seç, canım. Ani korkutma sahneleri ya da katil sahneleri sırasında bu filmlere ilgi duyuyormuş gibi davranmak çok kolaydır. Kendi gözlerini kapatmak yerine, ona doğru eğil.”

Filmler beni hiç korkutmadı. Hâlâ da korkutmuyor.

Jason öldürürken, rolümü oynayıp Jake'in kolunun kıvrımına saklanıyorum. Göğsünü titreten alçak kahkahaları hissedebiliyorum. Anlamıyorum, bu yüzden başımı kulağına yaklaştırıyorum. "Neden bana gülüyorsun?"

Başını bana doğru çeviriyor, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta. Bütün vücudum geriliyor.

Gerçek mi, sahte mi? Bilmiyorum ve bu belirsizlik her yerimi yakıyor.

Gerçek mi, sahte mi? Bilmiyorum ve bu belirsizlik her yerimi yakıyor.

Elini boynumun dibine koyuyor, sonra dudaklarımı geçip kulağıma uzanıyor. “Gerçekten korkmadığını biliyorum. Rol yapıyorsun. Çok tatlı.”

Yine

sevimliymiş.

İğrenç.

Rocky bana asla sevimli demezdi. Muhtemelen bana büyük bir bebek olduğum için alay ederdi ve sonra kimseyi kandıramadığımı, oyunculuğumun vasatın da altında olduğunu, kötü bir porno filmindeki oyunculara bile daha fazla yıldız vereceğini hatırlatırdı. Ben de ona sikik surat derdim. O da benim suratımı asla sikmeyeceğini söylerdi, ben de ona benimkini sikmeyi çok istediğini söylerdim.

Birbimize uzun uzun bakardık. Ta ki ikimizden biri pes edene kadar.

Ama aslında hiç pes etmiyoruz. Çünkü eğer pes etseydik, Jake ile sahte bir randevuda değil, Rocky ile gerçek bir randevuda olurum.

Ciğerlerim dolmuş gibi hissediyorum ama aldığım derin nefesi dışarı veremiyorum. Sadece Rocky ile olan o hayali senaryoyu tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum. Ve fark ediyorum ki... bunu isterdim. Neden isterdim ki?

Çünkü kibar pandalardan hoşlanmıyorum.

Huysuz Ayı'yı istiyorum.

Ona sahip olamazsın.

Jake'den uzaklaşıyorum, gözlerini kaçırarak ağızma patlamış mısır tıkıyorum. Filmin yarısında sandalyemde dönüp arkada Hailey'nin Erik'le öpüştüğünü görüyorum. *Aferin ona.* En azından birimiz iyi vakit geçiriyor.

Jake'in telefonu çalıyor. Sadece titriyor değil. Tam anlamıyla *çalıyor*.

Şaşkın gözlerle ona dönüyorum. Sinemada telefonunu sessize almayan kim var ki? Ah evet, hayatında hiç sinemaya gitmemiş olan adam.

Bir dakika... zil sesi. Bir

ABBA şarkısı.

Jake, telefonunu ararken telaşlanıyor. "Kapat şunu!" diye bağılıyor biri sinemada.

“Elimden geleni yapıyorum,” diye Jake nazikçe fısıldadı. Telefonunu sessize aldı ve ekranında bir numara belirdi. İsim yoktu. “Affedersiniz . . .” Ayağa kalktı ve yanımdan geçip gitti.

Onu takip etmek üzereyim ki bana başını sallıyor.

Bir şeyler... yolunda değil. O şarkı, genellikle aile üyelerine adadığı öfkeli "*Senden nefret ediyorum*" baladlarından biri değildi. Ama tiyatrodan çıkıp geri aramak için yeterince önemli miydi?

Koltuğumda dönüp Hailey'e bakıyorum. O da en az benim kadar şaşkın görünüyor ve kapılara doğru başını sallayarak "*git*" işareti yapıyor.

Popcorn kutumu yere koyup kucağımdaki mısır tanelerini sildikten sonra sinemadan çıkıyorum. Tuvaletlerin dışındaki bir bankta oturan Jake'i bulmam bir saniye sürüyor. Mesaj yazıyor ve beni görünce telefonunu cebine koyuyor.

"Buraya gelmene gerek yoktu," diyor, elini saçlarının arasından geçirerek. "Filmi sabırsızlıkla beklediğini biliyorum."

Yanına oturuyorum. "Önemli değil. Daha önce izlemiştim, hatırladın mı?" *On bir kez*. "O kimdi?"

"Hiç kimse, gerçekten."

Kaşlarımı kaldırdım. "Zil sesi 'Chiquitita'ydı."

Bana baktı. "Ee?"

"Ee..." *Nasıl anlamıyor?* "Senin telefonundan sadece güçlü *nefret* baladları duyuyordum. O şarkıyı alacak kadar özel olan kim?"

Gülüyor, ama gülümsemesi zayıf. "Beni zengin bir pislik sanacaksın." "Son dakika haberi, Jake, zaten öyle düşünüyorum."

Derin bir nefes aldı. "Brokerimdi. Muhtemelen hayatımdaki tek düzgün insan." Samimi *görünüyordu*, ama ben bu şehirde en iyi halimle değildim. Henüz onun ipuçlarını tam olarak yakalayamamıştım.

Yalan mı söylüyor, söylemiyor mu anlayamamaktan hoşlanmıyorum.

Bu iyi değil. *Özellikle* de o benim sahte erkek arkadaşım. Rocky ile aramızın her zaman iyi olmasının sebebi buydu: Dolandırıcılığın nerede olduğunu her zaman bilirdim. Burada ise hiçbir şeyden haberim yok.

Yirmi Sekiz

Rocky

"Sahte cennette şimdiden sorun mu çıktı?" Gülümsüyorum. Kışkırtmamalıyım, ama bu fırsatı kaçırarak biri değilim. Phoebe söz konusu olduğunda değil.

O iskelenin kenarında dururken, ben teknemde yüksekeyim. Elimde çekiç. Üstsüz. Bir saat önce mutfak dolaplarını sökerken üstümü çıkarmıştım.

Göğsümden damlayan ter damlaları, Phoebe'nin dikkatini bir anlığına dağıtır. Daha geniş bir gülümsemeyle eklerim, "Sahte erkek arkadaşını şimdiden aldatıyor musun?"

Yüzündeki somurtkan ifade geri dönüyor. "Çirkin göğsüne bakmak aldatmak değil." Yüzü kızarıyor. "Ve 'sahte' kelimesini kullanmayı bırak."

"Neden?" diye soruyorum. "O kelimeyi seviyorsun."

Kız, içinden homurdanıyor. "Sadece... bana yardım et." Yelkenliye ilk geldiğinde söylediği şeye geri dönüyor. "Jake'e güvenmiyorum."

"Ona hiç güvenmedim," diyorum. "Hiçbir şey değişmedi." "Sen kimseye güvenmiyorsun."

"Sana güveniyorum. Kız kardeşime güveniyorum. Erkek kardeşime. Nova'ya. Oliver'a. Bu oldukça fazla insan."

"Beş. Bu bir paket sakız kadar," diye itiraz ediyor.

Sanki haklıymışım gibi elimi ona doğru açıyorum. "Mükemmel bir sayı."

O, sinirli bir ses çıkararak nefesini verir. "Senin güven sorunların hakkında endişelenmemize gerek yok. Ona güvenmek zorunda değilsin, ama o sandığımdan daha kurnaz. Sanki bir şeyler saklıyor gibi geliyor bana." Bana sinemadaki telefon görüşmesinden ve zil sesinden bahseder.

Düşünürken çekiçimi çevirip güneşin yansıdığı suya bakıyorum. "Ya o bir köstebekse?"

Kaşlarını çatı. "Kimin için?"

Kaşlarım gergin bir şekilde kasılır ve o yavaşça başını sallar. "Hayır," der.

"Ailelerimiz bizi gözetlemiyor."

"Onların bağlantılarından biri olabilir, onlara bilgi aktarmak için burada olabilir," diyorum. "Mantıklı geliyor."

"Hiç mantıklı değil," diyor Phoebe. "Birincisi: bize güveniyorlar..." Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, babama gençlik aşkı itiraf ettiğim gerçeğini hatırlayarak boynu kızarıyor. "En azından annelerimizin güvendiğini *düşünüyorum*."

"Connecticut'taki bu rastgele *işten* şüphelenmediklerini mi düşünüyorsun? Hiçbirimiz neyi içerdiğini, hedeflerin kim olabileceğini, hiçbir şeyi doğrulamadık."

Phoebe tereddüt eder, sonra başını sallar. "Bize güveniyorlarsa, çok şüphelenmezler. Kendimizi korumak için belirsiz davranıyoruz. *Bunu* anlarlar."

"Babam detayları öğrenmeye çalışıyor," diyorum ona ve keşke annemi ve Elizabeth'i de ona dahil edebilseydim, ama onlar pek konuşkan değiller.

"Annemiz mi?" diye merak ediyor.

Kızgın bir bakış atıp çekicimi tekrar çeviriyorum.

Gülümsüyor, onlara olan güveni yeniden canlanıyor ve ben asla Phoebe'yi onlara karşı kışkırtmak için elimdeki tüm taktikleri kullanmam. Eğer bunu yapsaydım, ebeveynlerimizden farksız olurdum, bu yüzden ben karanlık bakış açımda tek başıma otururken, onun neşeli bakış açısını kabul ediyorum.

Phoebe bana işaret ediyor. "Şunu bir düşün, Rocky. Bizi gözetlemekten hiçbir çıkarları olmaz." Ekliyor: "Biz aynı takımdayız."

Alnımdaki teri pazımla siliyorum. *Belki...* Bilmiyorum.

Tüm içgüdülerim bana onların bir şekilde bu işin içinde olduklarını söylüyor. Acaba ilk kez onların manipülasyonuna dair *gerçek* kanıt elde etme şansım mı var?

Phoebe sabırsız bir şekilde kalçalarını sallıyor. "Bir takas mı yapmak istiyorsun? Teknenizde tamir edilmesi gereken her şeyi tamir ederim, karşılığında sen de Jake'in ne sakladığını bulmama yardım edersin."

"Teknemi tamir etmeyeceksin."

"Ellerim çok beceriklidir." Bunu bir flört cümlesi olarak söylemek istememişti ve bakışları beni delip geçiyor. "Aletleri iyi kullanırım."

"Harika. Benimkine yaklaşmayacaksın."

Bakışları kasıklarımaya kayar.

Kan aşağıya doğru akıyor, penisimin damarlarında pompalanıyor. "Çekicimden bahsediyordum, sikimden değil."

"Sen bunu yaptın," diye suçladı.

"Tabii ki gittim, Phoebe." Sinirli bir şekilde inliyorum. Sürekli. "Bak, tekneyi tamir etmeme yardım edebileceğini biliyorum, ama yardımını istemiyorum. Buna ihtiyacım var." Bu benim kaçış yolum. Benim işim.

Kız ellerini havaya kaldırıyor. "O zaman ne istiyorsun, Rocky?"

Cevap *tam orada* olduğu için ona bakamıyorum bile. Çekicin tutuşumu ayarlayıp sapını döndürüyorum. "Karşılığında hiçbir şey istemiyorum." Çekici yere bırakıp deri ceketimi alıyorum. "Yardım edeceğim."

Rahat bir nefes alır. "Teşekkür ederim." "Jake nerede bu arada?"

"Şu anda onunla yüzleşemezsin," diyor Phoebe, gözlerini kocaman açarak. "Bir plan yapmalıyız. Bir plan. Onun şüphelenmesini istemezsin."

Haklı. "Hailey'i arayalım."

• • •

Victoria'nın yıllık Hasat Festivali nedeniyle kasabanın sokakları trafiğe kapatılmış.

Satıcılar parke taşlı caddede tezgahlarını kurmuş, sıcak elma şarabı, istakozlu makarna ve peynir, taze ıstiridye ve diğer sonbahar lezzetlerini satıyorlar. Meydanın ortasında yerel bir grup fena sayılmayacak cover şarkılar çalıyor ve En İyi Kabak Sanatı için nakit ödül söz konusu olduğu için kabak oyma standlarında çocuklardan çok yetişkinler var.

Küçük kasaba hayatının sıradanlığı.

Burada değil, Hailey festivalde Jake ile yüzleşmemem konusunda beni çoktan uyarmıştı.

Telefonumda iki mavi şeker parçasını birleştirmeye çalışıyorum ama Jake ve Phoebe'ye bakarken — kasabanın çeşmesinin yanında elma şaraplarını yudumlarken, *mutlu* bir çift gibi gülüp sohbet ederken — zaman doluyor.

Kahretsin.

Nefesimi tutarak telefonumu cebime tıkıyorum.

Kız kardeşim masamızda dirseklerine kadar bir balkabağına dalmış durumda. Hailey'i yıllardır bu kadar gülümserken görmemiştim. Balkabağının üzerine Sharpie kalemile Frankenstein'in Gelini'nin ana hatlarını çizmiş bile, oyma için bir taslak hazırlamış. Kız kardeşimin mutlu olmasına seviniyorum ve keşke bu mutluluğu bir şekilde şişeleyip onun için saklayabilsem.

Ama bu konuda hiçbir şey yapamam. Eğer annemle babam gelirse, onu onlardan koruyamam. En azından tamamen değil.

Kabaklarımdan biraz çekirdek ve içini çıkarıp masamızın yanındaki çöp kutusuna atıyorum. Bu şeyi bıçakla kesip biçmek kendimi daha iyi hissettirebilir.

Yine çeşmeye bakıyorum.

Phoebe, Jake'in söylediği her neyse ona daha da gülümseyerek gülüyor. Elma şarabı olmayan eliyle, sanki bir hikaye anlatıyormuş gibi el kol hareketleri yapıyor ve kendi kahkahasını bastırmaya çalışıyor.

Vücudumdaki her kas seğiriyor.

"Ne kadar çok bakarsan, o kadar çok kişi fark eder," diyor Hailey bana fısıldayarak, Phoebe'ye gizlice bir bakış atıp sonra tekrar bana dönüyor.

"Umurumda değil," diye mırıldanıyorum, ellerimdeki kabak parçalarını bir havluya silerek. "Ben onun eski kocasıyım. Kıskanabilirim."

Kıskanıyorum.

Yerel halk ve şoförler (hala nefret ediyorum) sokaklarda dolaşp şenliklere katılıyorlar. Ve ülke kulübünden tanıdığım birkaç yüzü görmezden geliyorum.

Hailey, kabak kabuğundaki yapışkan kalıntıları silerken, Oliver bir tepsi kahveyle yanıma geliyor ve "Cadılar Bayramı için kostüm giymek için biraz erken, değil mi?" diyor. Benden ona bakıyor. "Kıyamet ve Kasvet."

Hailey oyma bıçağını kaldırıyor. "Aslında mutluyum."

Oliver ona gülümsüyor. "O zaman Kıyamet ve Rakun." Hailey'in yoğun siyah göz farına atıfta bulunuyor.

"*Procyon lotor*." Kabaklarını hizaya getirip, lekeli bir Sharpie çizgisini incelemek için çömelir. "Bu, bir rakunun bilimsel adı."

Derin bir nefes alır. "Sevimli bir *Procyon lotor*'a bayılırım."

Çenem gerilir. Jake'in kahkahası gerçek, samimidir. Bunu bu kadar uzaktan bile anlayabiliyorum ve evet, dıştan sahte kahkahalar atıp sahte gülümserken içten içe gerçekten *tiksindiği* için rahatsız oluyorum.

"Vahşi doğada yaşam süreleri sadece bir ila üç yıldır," diyor Hailey ona. "Sen hangisisin, evcilleştirilmiş mi yoksa vahşi mi?" diye soruyor Oliver ve Jake'in hikayesini izlerken

. Eminim *çok ilgi* çekicidir.

"Ne yazık ki evcilleştirilmiş."

Oliver akıcı bir Felemenkçeyle cevap veriyor, bu da ona uyarıcı bir bakış atmamı sağlıyor. Sanki gereksiz yere paranoyaklaşıyormuşum gibi başını bana doğru eğiyor, ama Felemenkçe bilmesi ve Phoebe ile akraba olması... İnsanlar daha derin sorular sormaya başlayacak.

Smith ailesi nereli?

Nasıl bu kadar çok dil biliyorsun? Phoebe de biliyor mu?

Ailen nerede?

Ailen kim?

"Kimse duymadı." İnsanlar sıcak çöreklerle yanımdan geçerken o sessiz kalır. "Zaten duysalardı bile, ailenin dünya gezgini benim." *Öyle olmak zorunda*. Tepsideki kahvelerden birini alır. "*Procyon lotor* için tarçınlı latte macchiato." Onu kız kardeşime uzatır.

"Teşekkürler, Olly." Kız kardeşim bardağı alır ve kabaklarını inceler.

"Sana bir fincan şeker." Bana çikolata parçacıklı mocha buzlu frappé'ni uzatıyor ve siyah filtre kahveyi kendine saklıyor.

Zorla gülümsüyorum. "Dişçiye gitmen lazım dostum. Doğumda kimse tatlı dişini çekip çıkarmamış mı diye bir bak."

"Sırf bir milkshake'i yakmak için spor salonunda fazladan bir saat geçirmek... Benim hoşuma giden bir şey değil, Grey Thornhall." Siyah kahvesinden bir yudum alır.

Oliver'ın görünüşüne fazla önem verdiğini söyleyebilirdim, ama hepimiz küçük yaştan itibaren belirli bir şekilde görünmemiz gerektiği konusunda şartlandırıldık.

“çekici” olarak kabul edilen kalıplara uymak, konuşulmayan bir kuraldır.

Spor salonunda stres atmak, beni akıl sağlığımı koruyan birkaç şeyden biri. Bu yüzden ağırlık kaldırmak ya da kulüpte tenis oynamak benim için sorun değil. Hatta bir taşla iki kuş vurabiliyorum, çünkü bunların hepsi kasabada ilişkiler kurmama yardımcı olan sosyal etkinlikler.

"Kardeşin nerede?" diye soruyorum ona. "İstiridye yiyor."

Hafif bir rüzgar ağaçları sallıyor ve turuncu bir yaprak Phoebe'nin pembe süveterine takıldığında, kendimi cehennemin yeni bir çemberindeymiş gibi hissediyorum.

Jake yavaşça öne doğru eğilir ve yaprağı onun saçından alır. "Şimdi de saçına mı dokunuyor?"

"Onun da saçında bir yaprak vardı," diyor Hailey, benimle birlikte sahneyi izliyor. Oliver da öyle.

"Klasik bir WB dizisi," diye düşünür Oliver, "dürüst beyefendi ile çapkın adam, kasabaya yeni gelen kız için kavga ediyor. Oysa onun çekici ağabeyi kenarda durmuş sana"—bana dönerek—"Jake'in kız kardeşimi ailesiyle akşam yemeğine davet ettiğini söylüyor."

Ona sertçe bakıyorum. "Biliyorum. Teşekkürler ve siktir git."

"Sanırım bunun sana nasıl hissettirdiğini sormama gerek yok," diyor Oliver "Konings'lerle akşam yemeği" hatırlatması, içimde alevlenen ateşe daha da benzin döküyor. "Konings'lerle akşam yemeği" hatırlatması, içimde alevlenen ateşe daha fazla benzin döküyor. Neyse ki, Phoebe beni zaten bilgilendirmişti.

Phoebe, *bunun numara olduğunu* söyledi.

Ayrıca bana, Jake ile ne kadar çok zaman geçirirse o kadar iyi olacağını söyledi. Böylece Jake'in sakladığı şeyi ortaya çıkarmaya o kadar yaklaşmış olacak.

Gözüm çeşmede. Onlarda. Jake, at kuyruğundan kaçan mavi bir saç telini Phoebe'nin kulağının arkasına kaydırıyor ve ben artık burada duramıyorum.

"*Rocky, yapma,*" diye fısıldıyor Hailey, ben mutlu yeni sahte çiftin olduğu yöne doğru ilerlerken.

Yirmi Dokuz

Rocky

Hailey ve Oliver peşimden gelmiyor ve Jake ile Phoebe'ye tek başıma yaklaşırken, başların bana doğru döndüğünü ve gözlerin bana yöneldiğini hissediyorum. Çeşmeye ulaşmak için caddeyi çaprazlayarak geçerken, karanlık varlığımın ardından fısıltılar yankılanıyor.

Durduğumda Jake pek de memnun görünmüyor. Elma şarabını sert bir şekilde yudumluyor. "Festivali beğendin mi?"

"Pek sayılmaz." Aşırı tatlı kahvemi acı bir yudumla içiyorum.

Phoebe, dedikoducu kalabalığı temkinli ve kararsız bir şekilde izliyor. "Belki de bunu burada yapmamalıyız."

"Neyi? Sadece konuşuyoruz," diyorum Phoebe'ye, ama Jake'in meydan okuyan bakışlarından gözlerimi ayırmıyorum.

Şaşkınlık numarası yaparken gözlerinin arası çatılıyor. "Az önce soyunma odasında ne demiştin? Sanırım sözlerin '*Ona ilgi duymuyorum*' şeklindeydi. Yanılıyorsam düzelt beni."

"Yanılmıyorsun."

Şu anda sana ve sakladığın şeye daha çok ilgi duyuyorum.

Yüzü ciddileşti. "O zaman burada ne işin var?"

Phoebe eliyle gözlerini kapatıyor. Arkamda, bu "sahte" romantik rekabetin sonucuna meraklı bir sürü insan olmalı. Bu oyun gerçek mi? Jake'in *gerçekten* hisler beslemeye başladığını mı, yoksa sadece Phoebe'nin iyiliğini düşünmeye mi başladığını anlayamıyorum.

"Sadece sohbet ediyorum," diyorum, rüzgâr eserken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. "Arkadaşlar böyle yapar."

"Arkadaş olduğumuz kısmı kaçırmışım."

"Senin kız arkadaşınla arkadaşım ve o benim için görünmez değil."

Phoebe elma şarabını büyük bir yudumla içiyor.

Jake kaşlarını kaldırıyor. "Belli ki değil." Dilinin ucunda bir imada bulunuyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Devam et." "Sen sadece takip ediyordun..."

"Takip mi?" diye öfkeyle araya giriyorum.

"O senden kaçmaya çalışırken onu *bu kasabaya* kadar takip ettin. Buna başka ne ad verebilirsin ki?"

Ciddi misin lan? Gözlerim Phoebe'ye kayar, acaba onu buraya getirmek için konuşmuşlar mı, yoksa bu sadece onun varsayımı mı diye merak ederim. Bundan sonra nasıl hareket etmem gerektiği açısından bu önemli, çünkü onu çürütürüm, ama beni en kötü şekilde gösteren bir hikâye olsa bile, onu ya da hikâyesini itibarsızlaştırmak istemem.

Phoebe'nin bana bir işaret gönderme şansı yok. Jake, sanki beni aniden patlayacak öfkeden korumak istercesine, onun önüne geçiyor.

Tanrım. Sinirimin doruğa ulaşmasıyla hafifçe dönüyorum. Sonra başımı Jake'e doğru eğiyorum. "Ne dersen de."

Arkamda fısıltılar duyuyorum. "Jake'i fıskiye'nin içine itecek. Yirmi dolara bahse girerim."

Oh, çok isterdim.

Jake kollarını kavuşturur. Gökdelen gibi dimdik durur, ama ben erkeklerin boyu beni korkutacak biri değilim. Bu sadece bir *işaret*. Bir erkeğin hakimiyet kurmaya çalıştığını ve kendini yeterince tehdit altında hissettiği için zayıflık kutusundan en zayıf aletini çıkardığını gösteren açık bir işaret. Boyu.

Tebrikler. Lanet olasıca uzunsun.

Ama onun Phoebe'yi benden korumaya çalışmasını sürekli görmek beni çileden çıkaracak. "Sen onun beyaz şövalyesi değilsin."

"Sen onun erkek arkadaşı değilsin," diye karşılık veriyor. "Benim."

Sahte.

Ama Phoebe için ben hep sahte olan şey oldum.

Fısıltılar ve mırıldanmalar rüzgârla taşınarak kulağıma ulaşıyor. Az önce Phoebe'yi herkesin önünde sahiplendi. *Yine.*

Ne bekliyordum ki? *Bilmiyorum.* Lanet olsun, bilmiyorum. Bu bir hataydı.

Jake aniden gözlerini benden ayırıyor, ben de sağ tarafa bakıyorum ve annesi Claudia Waterford'u ve birkaç arkadaşını görüyorum. Şık giyimli, zarif kadınlar, küçük çocukların kabak boyadığı el işi masasının etrafında toplanmışlar. Kadınlar bizi izlediklerini saklamaya hiç çaba göstermiyorlar.

Claudia'nın dudakları büzülmüş, gözlerinde yargılayıcı bir bakış var. Oğlundan memnun değil, arkadaşlarından izin isteyip Jake'in ters yönüne doğru uzaklaşıyor. Onun onaylamadığını Jake'in görmesini sağlıyor.

Çenesi geriliyor, ama istediği de bu. Annesine dersini vermek. "Grey?"

Siktir.

Sidney Burke'ün aniden ortaya çıkmasına zar zor bir göz atıyorum. Phoebe, Jake'in arkasında donup kalıyor, muhtemelen Sidney'in benimle dans etmeye çalıştığı kayak evi partisini hatırlıyor, ama ben on dokuz yaşındaki kıza hiç aldırış etmiyorum.

Birincisi, onun ilgisini çekecek kadar genç görünmüyorum.

İkincisi, babası diğer dullarla birlikte açık terasta brunch yiyor ve gözümün önünde. O da bunu biliyor ve ben kullanılmaya niyetim yok.

Jake şaşkın. "Sidney mi? Siz ikiniz tanışıyor musunuz?" Elini ondan bana doğru uzatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, onun tepkisi daha çok ilgimi çekiyor. "Onu nereden tanıyorsun?"

Jake cevap veremeden Sidney konuşuyor. "Grey ve ben Reynolds'ların kayıkhanesinde tanıştık. Gelememen çok yazık, Jake. Çok eğlenceliydi." Bunu bana utangaç bir gülümsemeyle bakarak söylüyor. Sanki o gece sevişmişiz gibi.

"O on dokuz yaşında," diye uyarıyor Jake, kollarını açarak.

Onun bu saçmalığa kanması sinir bozucu. Aslında onun bundan daha iyi biri olduğunu düşünmeye başlamıştım, ama hepimizin kör noktaları vardır.

Sidney bu anın tadını çıkarıyor; gülümsemesi ölçülemeyecek kadar büyük. Jake, Sidney'in babası için sergilediği şova alet oluyor ve ben de onu rezil etmek üzereyim.

Üzgünüm.

Jake'e baskı yapmaya devam ediyorum. "İşte bu, onun arka aynamda, yan aynamda ya da lanet ön camımda olmamasının *pek* çok nedeninden biri ve asla da olmayacak. Onu tanımıyorum. Adını duydum, ve bu bile benim için fazlasıyla yeterli."

Sidney keskin bir nefes alır. Telaşlanmıştı; yanakları kıpkırmızıdır, benden kaçır ve Jake'e hızlıca veda edip ortadan kaybolur.

Jake bana öfkeyle bakar. "Kaba davranmana gerek yoktu."

Şu herif. Onu memnun etmem gereken bir sevgili olmadığı için çok mutluyum çünkü o lanet olası *imkansız bir adam*. Phoebe'ye onunla eğlenmesini söyledim ama onların sahte bir ilişki yaşaması ve sahte sevişmesi düşüncesi bile beynimi tahrip ediyor.

Sonunda şöyle diyorum: "Sidney, *nazik* davrandığımda ipucumu anlamadı, o yüzden pislik gibi davrandığım için üzgün değilim." Omuzları gergin. Tetikte ve mutlu değil. Yine de soruyorum: "O senin arkadaşın mı?"

"O benim kız kardeşimin... kız kardeşimin en iyi arkadaşıydı." Kız kardeşinden bahsedilince savunmacı tavırları yumuşamaya başlıyor.

Kız kardeşi artık hayatta olmadığı için Sidney'e karşı on kat daha fazla kardeşçe hisler besliyor olabilir. Mantıklı.

Yine de ondan nefret ediyorum.

Arkamda, başka mırıldanmalar duyuyorum: "Jake'in Phoebe'yi koruması çok tatlı."

"Tanrım, biliyorum."

"O ve Grey birbirlerine çok zarar veriyorlar."

Göğüs kafesimde acı veren bir düğüm oluşuyor. Sidney Burke'ü görmek bana onun babasını hatırlatıyor. Ve Jake'in Weston Burke'e karşı benden daha iyi bir kovucu olduğunu.

Weston Burke, Phoebe'nin country kulübünde çalıştığı süre boyunca, o deniz ürünleri partisi günden beri ona yaklaşmadı. Hepsi onun bir Koning'le çıkıyor olması yüzünden.

Belki de Jake onu benim yapamadığım şekillerde koruyor.

Buna inanmak istemiyorum. Phoebe ona tam olarak güvenmiyor. Onu *onu* korumak, içinde bulunduğum gerçeklik.

"Bitirdin mi?" Jake, sanki bu dramatik sahnenin cesur kahramanıymış gibi soruyor.

Dişlerimi gıcırdatıp Jake'e zorla bir gülümseme atıyorum. "Asla. Ve eğer ona bir zarar verirsen..."

"Gerçekten mi?" İnanamayan bir kahkaha atar. "Buna cesaret edemem, ama sen..." Beni baştan aşağı süzer. "Senin neler yapabileceğini kim bilir?"

Çok şey.

Ama *bunu* değil.

"*Jake,*" diye uyarır Phoebe sessizce. "Lütfen, bırak gitsin."

Onun sesini duyunca, duruşu biraz gevşer, ama benim keskin bakışlarımdan gözlerini ayırmaz. "Onu burada tutmuyorum."

"Onu çeşmeye it!" diye alay eden bir ses duyulur.

"Aman Tanrım, *hayır,*" diye uyarıyor Phoebe şimdi. "*Rocky.*"

Jake bana dik dik bakmaya devam ediyor. Ben de ona sonsuz bir bakışla karşılık veriyorum, ama sonunda teslim olarak ellerimi kaldırıyorum. "Bugün olmaz, millet."

Bazıları *yuhalıyor*, ama bir bayanın, kasabanın tarihi çeşmesine onların değerli Koning oğlunu itmek istediğim için bana piç dediğini duyuyorum.

Onu hafifçe boğmak ne kadar istesem de, ailesinin onun arkasında toplanıp bana saldırı suçlamasında bulunmasına izin veremem. Bu yüzden tek kelime etmeden, sahte çifti sahte işlerini yapmaya bırakıp, Hailey'e ve yarı oyulmuş balkabağına geri dönüyorum, kendimi eskisinden daha iyi hissetmeden.

Otuz

Phoebe

Rocky'nin karanlık, uğursuz bir bulut gibi uzaklaşmasını izlerken boğazıma **bir** düğüm atılıyor. Her hücrem onun peşinden koşmak, onu geri çağırmak, aynı ateşli havayı paylaşmak istiyor. Ama bunları istememeliyim.

Bu sadece kasabanın bu çarpık aşk üçgenine olan takıntısını körükler ve açıkçası, ortalık zaten kaos içinde.

Yargılayıcı bakışlar.

Dedikoducu fısıltılar.

Rocky gittikten sonra da bunlar devam ediyor.

Yüzüm kızarıırken, kısa bir nefes alıyorum. Bu kaosun içinde, ayaklarımın üzerine basabileceğim bir tür sosyal statü kazandım. Jake benim erkek arkadaşım. İnsanlar bana sempati duymaya başlıyor ve hatta gelecekteki bir Koning ailesi akşam yemeğine davet edildim. Bana söylendiğine göre bu, çikolata fabrikasına altın bilet verilmesi gibi bir şey.

Ama *davet edilmek*, sıcak bir karşılama gibi hissettirmiyor. Sorguya çekilip parçalanmayı bekliyorum. Jake'in annesi bütün gün on metre uzakta durdu ve bana *tek kelime* bile etmedi.

Neyse ki, bu aldığım en soğuk davet. Bayan Kelsey, kendisiyle ve yirmi iki yaşındaki kızıyla bir ikindi çayı içmeye davet etti. "Çok iyi arkadaş olursunuz," dedi bana. Jake'e yakın olduğum için sadece kullanıldığımın farkındayım ve kasabanın kraliyet ailesinden bir derece uzakta olmanın avantajları var.

Bu avantajlar, bu maskaralığı sürdürmemi ve rolümü oynamayı kolaylaştırıyor. Festivalde, tüm dikkatimi Jake'e verdim.

Şu ana kadar.

Rocky'nin Hailey ve Oliver'ın yanındaki kabak oyma masasına dönmesini izliyorum ve kalbim göğsümde çılgınca atarken midem taklalar atıyor. Bu *uydurma* bir aşk üçgeni, değil mi? O zaman neden gerçek bir kaybeden varmış gibi hissediyorum? Neden o kişinin Rocky olmasını istemiyorum?

Jake'in bana attığı keskin bakışları hissetmeme rağmen, gözlerimi ondan ayırmam imkansız.

"Hâlâ ona karşı hislerin var," diyor Jake fısıldayarak.

Ona karşı her zaman hislerim vardı. O düşünceyi kafamdan uzaklaştırıp gözlerimi boş bardağıma çeviriyorum. Elma şarabımı tek bir endişeli yudumda içmiştim.

Sessizliğimden dolayı, dikkatini festivalin diğer tarafına çeviriyor. "Bu tarafa gel..." Jake beni çeşmenin etrafından, su fışkırtan dökme demir kuğunun yanına getiriyor ve bu yeri ortam gürültüsü nedeniyle seçtiğini anlıyorum. Su sesleri, olası dinleyicilerin konuşmamızı duymasını engelliyor.

İçgüdüsel olarak Rocky'ye bakmak istiyorum, ama kendimi Jake'e konsantre olmaya zorluyorum. *Her harika sahte kız arkadaşın yapacağı gibi.*

Parmakları dirseğime dokunur, sonra nazikçe elimi tutar. Doğal bir şekilde kendimi ona bırakmam gereken tüy kadar hafif bir şefkat, ama ben biraz gerginim. Zaten bunu sadece gösteriş için yaptığını görebiliyorum. Ve bu konuda çok iyi.

Rol yapmada, yalan söylemede ve *bir şeyleri* saklamada çok başarılı.

Daha fazlasını bilememek beni tedirgin ediyor. O bilgiler, ulaşamadığım bir duvarın arkasında sıkışıp kalmış durumda.

Birlikte çeşmenin tuğla kenarına oturuyoruz ve kasabanın dedikoducularının çoğu, gösteri *bitmiş* gibi uzaklaşıyor. Burada görecekt bir şey yok, millet. Fincanımı sallıyorum ama boş olduğunu hatırlıyorum.

"Onu unutmak için ne gerekir?" Jake aniden bana soruyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Eğer cevabı bilseydim, sence onu çoktan unutmuş olmaz mıydım?"

Bir süre sessiz kalır, sonra "Benimle sahte bir ilişki kurmanın yardımı olur mu sence?" der.

Henüz yardımcı olmadı. "Yardımcı olmasını mı umuyorsun?" diye soruyorum. "Belki," diye cevaplıyor.

"Ne kadar kararsızsın, Jake."

"Belki evet," diye düzeltiyor. "Böyle daha mı iyi?"

"Belki," diye alay ediyorum.

Neredeyse gülüyor. Yine boş içkimi sallıyorum. Eğilip kendi elma şarabından birazını benim bardağıma döküyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. *Çok tatlı.* Yine de, gardımı tamamen indirmemişim.

Elma şarabını yudumlarken, yüzlerine kaplan ve peri makyajı yapılmış ikiz kardeşlere bakıyor. Onlar devasa bir satranç takımıyla oynamaya çalışırken, habersiz ebeveynleri yetişkin arkadaşlarıyla sohbet ediyor.

"Sadece Rocky'nin aramıza karışmasını istemiyorum," diye itiraf ediyor, bakışları bana kayıyor. "Bu düzenleme sana sandığından daha fazla yardımcı oluyor."

Derin bir kaş çatışıyla bakıyorum. "Anneni kızdırmaktan başka bir şey mi var bunda?"

"Evet." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Adı Natalie Betchel'di. Son kız arkadaşım."

Sanırım acı verici bir anı yüzünden kaşlarının çatıldığını görüyorum.

Bir an sonra, "O muhteşem biriydi, Brown'da sınıfının birincisiydi ve hafta sonları kulüpte çiftler tenisi oynardı. Ailem için mükemmel biriydi

. "Uzaklara dalmış bir şekilde bakıyor. "Şimdiye kadar olan tüm kız arkadaşlarımı annem *sevdi*. Takıntılı bir şekilde."

Bunu anlayabiliyorum. Bir nevi. Rocky ile gerçekten birlikte olduğumuz söylenemez ama annemin takıntısı ortada.

Sessiz kalıyorum. Ve o sessizliği dolduruyor. "Natalie ile iki yıl birlikteydim ve annem her aile yemeğine gelmesi, her hayır etkinliğine katılması, koluma asılmasını gerektiren ya da benim yokluğumda yerime geçmesini gerektiren her şeye katılması için ısrar etti. Annemin gözünde, o sadece uysal bir *nesneden* ibaretti."

Midem düğümleniyor. Tamam, annem öyle *değil*. Sevgilimi bir satranç taşı gibi davranmaz... tabii iş için bir hedef değilse.

"Neden Natalie'ye anneni dinlememesini söylemedin?" diye merak ediyorum.

"Bunu yaptım." Alnında, sanki o zamana ve o yere geri dönüyormuş gibi endişe çizgileri beliriyor. "Binlerce kez *yaptım*. Ama o ailemi memnun etmek istiyordu. Bütün kız arkadaşlarım *her zaman* ailemi memnun etmek istemişlerdir. Çok geçmeden Natalie'nin şirket avukatı olma hayalleri, balo elbiseleri ve ikinci çaylarıyla takas edildi. Sonra kardeşlerim onu partilerine, partiden sonraki eğlencelere ve yat gezilerine davet ettiler. Ve onu, kokain ve boşa giden hayallerle dolu sabahın üçüne kadar süren gecelerde eriyip gitmesini izledim. Ailemle daha fazla birlikte kalması ya onu öldürür ya da onu tanınmaz hale getirirdi, bu yüzden ilişkiyi bitirdim."

Bu karara şaşırmadım ama yine de sordum: "Onu sevmene rağmen mi?"

Fincanına bakıyor. "Onu daha çok sevseydim, o dünyaya girmesine asla izin vermezdim. Ailem... onlar bazen... " Bir kelime bulmakta zorlanıyor, sonra "parazit gibi" diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Onların yanında pek çok masum şeyin yavaş yavaş çürüdüğünü gördüm. Ve bana çıkacak yeni birini bulmam için baskı yapmaya devam ediyorlar. Daha fazla beklerim de annem bulduğu ilk kızla beni evlendirecek diye endişeleniyorum."

Anladım. "Ve o yeni masum kişinin bir başka Natalie olmasını istemiyorsun."

"Ya da daha kötüsü," diye nefesini verir.

"Bu yüzden benimle çıkıyorsun." Niyetini anlayabildiğim için başımı sallıyorum. "Ailenin sinsi ağlarına düşmemesi için bir yabancıyı koruyorsun. Yani... ben senin kalkanın gibiyim."

Bu benzetmeye gülümsüyor. "Sen benim kalkanımsan, ben de senin tacınım." Elma şarabını tekrar ağzına götürüyor. "Sana krallığa giriş izni vermek için buradayım." İçeceğinin son yudumunu da içiyor.

Ben de kendi içkimi onun bardağına döküyorum. "Sana göre, orası engereklerle dolu."

"Bence kendin idare edebilirsin." Beni baştan aşağı süzer. "Kolayca etkilenebilecek biri olduğumu sanmıyorum, Phoebe." *Rocky öyle olduğuma inanıyor*. Annemin beni

. *Hayır... bu* imkansız. Bu olasılığı gerçekten anlamak hâlâ zor.

Jake bana doğru eğilirken başımı kaldırıyorum. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına düzeltir. Gözümün ucuyla, aniden Claudia'nın arkadaşlarının bizi izlediğini fark ediyorum. Düşüp unutmuş olmam beni daha çok hazırlıksız yakaladı.

"Seninle çıkmak, diğer seçeneğe göre daha iyi," diye düşünceli bir şekilde devam ediyor, mavi gözleri benimkileri daha yumuşak bir şefkatle takip ediyor. Rol yapmada fena değil.

"Alternatif ne?" diye soruyorum. "Sonsuza kadar bekar kalmak mı?" O başını sallıyor. "Gerekirse bunu yapardım."

Neredeyse içimi açıp, ben de her zaman sonsuza kadar bekar kalacağıma inandığımı itiraf ediyordum. Bekar hayatı yaşamak. Ama bu konuyu derinlemesine anlatmak için çocukluğumu açıklamam gerekirdi. Bu yüzden, gerçek bir kız arkadaş gibi onun yanına yaslandım. Onu sahip olabilecek biri gibi.

"Bunun yürümesi lazım," diyor, kolunu belime dolayarak. "*Bizim.*" Sesinde bir parça çaresizlik duyuyorum. Bunu *çok* istiyor. Ben, annesinin Jake Waterford'un karısı olabilecek başka bir kadını eziyet etmesini engellemek için bir araçım. Ve belki de bu, sevdiğim şeylerden tamamen vazgeçmeden iyilik yapmanın benim yolumdur. Rol yapmak. Aldatmak. Hile sanatı. Tek fark, sonuç bir yığın para değil, bir kızı Claudia Waterford'un yemi olmaktan korumak.

Yalan söylemeyeceğim, Jake'in kalkanı olmak hoş bir duygu. Yine de bir sorun var.

"Ben de bunun işe yaramasını istiyorum, ama Rocky ile kavga etmeye devam edemezsin." Jake'in üstünden kalkıp ona daha fazla dönerek, somurtkan yüzünü görüyorum. "Ciddiyim."

O neşelenmeye çalışıyor ama yüzü acı verici bir şekilde geriliyor. "Ondan hoşlanmıyorum." "Evet, tabii ki. Bütün *kasaba* bunu gördü."

Sinirli bir yudumla elma şarabının sonunu içiyor. "Onu ne kadar savunursan, o kadar çok düşünüyorum ki..."

"Ne?" Sinirleniyorum. "Eski sevgilimi, onun kötü davranışları için özür dilemeye devam eden, ezilmiş bir sevgili olduğum için mi savunuyorum?"

Gözleri gözlerime daldı. "Neye inanmalıyım?"

"Bana *hiç* el kaldırmadı. Sürekli beni ve benim duygularımı kendininkinden üstün tutuyor ve benim sosyal konumumun daha iyi olması için kasabanın dışlanmış olmaya bile razı. Peşimden ayrılmamasının tek nedeni sana güvenmemesi; üstelik tuhaf bir sahte flört planının içinde olduğumuzu düşünürsek, onu suçlayamam."

Jake biraz sakinleşir ve ben devam ederim, "Onu kışkırtmaya devam edersen, yanlışlıkla kimliğimizi açığa çıkarabilir." *Tamamen doğru değil, ama Jake onun için endişelendiğini ima etmişti.* "O yüzden şimdi bu düşmanlığı ortadan kaldırıp, ikiniz arasında daha az düşmanca bir ilişki kurmak daha iyi olur."

Jake yavaşça başını sallamaya başlar.

Onun kabulü sanki göğsüme bir defibrilatör vurulmuş gibi davranmamaya çalışıyorum. Yere düşen çenemi yerden alıyorum. *Bu çok kolay oldu.*

"Evet," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu mahvetmesini istemiyorum." Beni ve kendisini işaret ediyor.

"Tamam... iyi." Bu sahte savaşın bitmesine hazırım. "Sen... bunun aslında medeni bir konuşma yapmak anlamına geldiğinin farkında mısın?"

"O da bana yarı yolda gelirse, halledebileceğimi düşünüyorum," diyor, bakışları yüz hatlarımda dolaşıyor. Parmakları başımın üstünde kayıyor ve saçımdan bir tane daha ateşli turuncu yaprak koparıyor.

Şu lanet yapraklar. Bütün gün bana saldırdılar, ama romantizmimizi güçlendirmede harika bir iş çıkardılar. Ona gülümsüyorum, midem garip bir şekilde kıpır kıpır ediyor.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

"Bu tüy kadar hafif dokunuşlar," diyorum, hala gülümsüyorum. "Ben daha çok saçımı tutan türden bir kızım."

"Bence halka açık bir yerde saçını tutarsam biri bana saldırır."

Başımı eğiyorum. "Kim halka açık bir yerde yapmaktan bahsetti ki?"

Neden böyle bir şey söyledim ki?

Bu bir flört. Bir davet. Kontrol edemediğim bir tür "baştan çıkarma" modunda olduğum için buna bu kadar doğal bir şekilde kapılmam normal mi? O, bunun ne kadar gerçek olduğunu anlamaya çalışır gibi, bakışlarımda *daha fazlasını* arıyor.

Bilmiyorum.

Hiç bilmiyorum.

Gerçek değil! Kafam çılgılık atıyor.

Gergin bir şekilde, dağınık saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmaya çalışıyorum. "Kötü bir adam değil." *Rocky'ye geri dönelim.* Evet, Jake & Phoebe Ekspresi'ni ona geri yönlendiriyorum — bu, tren raylarından çıkmak anlamına gelse bile — ama neyse ki, eski sevgilimden bahsedince Jake'in yüzü ekşitmiyor. "Rocky'nin sahip olduğu arkadaşlar için her şeyi yapar. O öyle bir adam."

Jake yine uzaklara bakıyor, bir saniye sessizce derin düşüncelere dalıyor. Elma şarabını ağzına götürüyor, geri kalanını içtiğini unutuyor, ama bu onun sersemliğini bozuyor. Şimdi Jake Waterford'un beyninde ne haltlar döndüğünü merak ediyorum.

Keşke zihin okuma gerçekten mümkün olsaydı.

"Jake!" Bayan Davenport aniden aramıza dalar ve çeşmenin yanında sürdürdüğümüz samimi ve sessiz sohbetimizi bozar. Onun yapmacık güler yüzü ve bitmiş mimosa kadehi, beni en iyi kız arkadaş tavırlarına sokar.

Jake'in dirseğine tutunuyorum, görev bilinciyle ve aşk acısıyla.

Jake, Persol güneş gözlüklerini takıyor ve sıcak bir gülümseme takınıyor. "Bayan Davenport. Festival nasıl gidiyor?"

"Oh, mükemmel." Merakı ondan bana, sonra tekrar ona kayıyor. "İkiniz de çok ciddi görünüyorsunuz."

Jake bana gülümsüyor. “Öyleyiz. Değil mi, bebeğim?”

"Mm-hmm." Ona gülümsüyorum, kendimi Rocky'yi aramamaya zorluyorum ve herkesin romantik görünüşümüze inanmasını umuyorum.

Parmaklarını doğal bir şekilde şakaklarımdan geçip kulağımın arkasına kaydırıyor, dokunuşu yatıştırıcı ve samimi. Gözleri de aynı sakinleştirici duyguları taşıyor. Bu hareketin rahatlatıcı olmadığını söylersem daha büyük bir yalancı olurum. Belki de onun ailesine karşı bir kale gibi davranmam gereken bu durumda beni rahatlatmaya çalışıyordur.

Bir kalkan.

Onun kalkanı.

Umalım da bana verdiği taç, lanet olası güneş gibi parlсын.

Otuz Bir

Rocky

Jake ile yüzleşmemeliydim.

Kız kardeşimin Frankenstein'ın Gelini'nin kırık burnunu düzeltmesine yardım etmeye odaklanırken, bu düşünce tam yarım saattir kafamda yankılanıyor. Hailey ve Oliver'la kabak oymak, Jake'i ve Burke'leri unutmaya çalışmak için yaptığım tek şey. Sadece bir anlığına, gözümün ucunda bir şey yakalanana kadar.

Hareketsiz kalıyorum.

Tanıdık bir silüet oyma masamızın önünden geçiyor. İnce ve sessiz olan bu kişi, bir gölge gibi kalabalığın içine karışıyor. Sinirlerim geriliyor, tetikteyim.

"Hemen dönerim," diyorum onlara ve masadan kalkıp, pahalı, tamamen siyah bir takım elbise ve siyah düğmeli gömlek giymiş beyaz adamı takip ediyorum. Zayıf vücuduna tam oturmuş. Koyu renkli saçları ensesine değiyor.

Sanki denizden yapılmış gibi, suyun kayaların etrafından süzülmesi gibi, kalabalığın arasında dolanmasını izliyorum. Sahneye yaklaştıkça, Tears for Fears'ın bir şarkısı zemini titretiyor ve duymayı zorlaştırıyor. O da bu fırsatı değerlendirip parmaklarını bir adamın cebine sokuyor.

Cüzdanı tam üç saniye elinde tutuyor.

Sonra geri koyuyor.

Onu meydanın etrafında takip ediyorum, yedi yerli daha cüzdanını çalarken onu gözlemliyorum. Parmakları çantalara dalıyor. Sırt çantalarına. Sırt çantalarına.

Her seferinde çaldığı cüzdanı geri veriyor, tek kuruş bile almıyor. Sonra içecek çadırındaki uzun kuyruğa giriyor.

Tam arkasına geçiyorum, kaslarım gerginliğin ötesinde. Boyu benimkine yakın, başımı öne eğip kulağına fısıldıyorum. "Boo."

Arkasını dönmüyor. "Ne zamandır beni takip ediyorsun?" Sesi sakın ve şaşırmamış.

"Çok uzun zamandır, küçük kardeş." Arkasında durmama rağmen, ağzının köşelerinin gülümsemeye başladığını görüyorum.

"Kimse beni fark etmiyor." Sıra ona geliyor ve ikimiz de konuşmayı kesiyoruz; o cüzdanını çıkarıp siparişini veriyor. "Sert elma şarabı." Hızla sahte bir kimlik gösteriyor.

Barmen o kadar meşgul ki, kartı zar zor göz ucuyla bakıyor. İçkisini bir take-away bardağına döktükten sonra, parasını ödüyor ve birlikte sıradan çıkıyoruz.

Yanakları hafifçe gülümsüyor ve ancak bir dondurma dükkanının gölgeli saçağının altında birbirimize bakıyoruz. Festival sırasında dükkan kapalı ve yanımızdan geçenlerin sayısı azalmış.

Çoğu kardeşin yeniden bir araya geldiği gibi sarılmamız ya da kucaklaşmamız mümkün değil. Halka açık bir yerde olmaz. Bu kasabada birbirimiz için ne ifade ettiğimizi belirleyene kadar olmaz. Trevor'ın buraya gelmesini *istemiştim*, ama geleceğini bilmiyordum.

Neden şimdi?

Bizi nasıl buldu ki?

Ellerimi deri ceketimin ceplerine sokup, on dokuz yaşındaki kardeşime doğrudan bakıyorum.

Onun doğduğu günü hatırlıyorum—ben daha altı yaşındaydım ve o, kollarımda tuttuğum ilk kırılğan şeydi. Ama o büyüdükçe, onun kafesteki bir engerek kadar kırılğan olduğunu daha iyi anladım.

Aklımda o kadar çok soru var ki. Ama bunları doğrudan soramam.

"Selam," diyorum, hangi takma adı kullanmak istediğinden emin olmadan.

Elma şarabından büyük bir yudum alıyor, parmaklarında iki mühür yüzüğü var. Sol kulağının üst kıkırdağında bir heliks piercingi var, ama saçı o kadar uzun ki bugün küpe takıp takmadığını anlayamıyorum. Sanki çiftliği için satın almayı düşündüğü bir sığırımı gibi beni yavaşça baştan aşağı süzüyor.

"Kendini salmışsın," der, ifadesiz bir yüzle.

"Hâlâ bir çöp gibisin. Bak, ikimizden biri palavra atıyor ve o ben değilim."

Dudakları yukarı kalkıyor. "Ben sefalet ve umutsuzluktan beslenirim, o yüzden senin yanındayken doymuş olmam gerekirdi."

"Oof." Yüzümü buruşturup gülümsüyorum. "Tanrıya şükür, tüm pislik genleri sen almışsın."

Trevor gülüyor ve ben gergin olmaktan çok, onun burada olmasından daha mutlu olmaya çalışıyorum.

Ama kafamın içinde alarmlar o kadar keskin bir şekilde *çalmaya* başlıyor ki, kulaklarım çınlıyor.

Ona başımı sallıyorum. "Uzun süre mi kalacaksın?"

"Yeterince uzun." Etrafına bakınıyor ve açık hava ısıtıcısının yanında birbirine sokulmuş bir grup genç Caufield öğrencisinin dikkatini çekiyor. Kızlardan birkaçı ona göz süzüyor.

Trevor buna aldırış etmez ve karşılık vermez. Sadece bana döner. "Herkes nerede?"

Onu Hailey, Oliver ve şimdi de Nova'nın takıldığı oyma masalarının önünden geçiriyorum. Onlara kız kardeşimin çatı katına gideceğimizi ve bizi takip etmeleri gerektiğini işaret ediyorum ve üçü de festivalden rahatça ayrılıyor.

Daire aynı caddede ve oturma odasının pencerelerinden aşağıya bakınca Phoebe'nin hâlâ Jake ile randevuda olduğunu görebiliyorum.

Bu yüzden, yedek anahtarları elimde, küçük kardeşimle birlikte daireye girerken o tarafa bakmamaya çalışıyorum.

Ancak Trevor, pencerenin çerçevesini dolduruyor, aşağıdaki festivali izlerken her iki yanında ince beyaz perdeler rüzgarda dalgalanıyor.

Kolumu omuzlarına doluyorum. "Geldiğine sevindim." "Ben de." Sesinde gerginlik duyuyorum.

Kahretsin. Ne oldu? Omzunu sıkıp sonra bırakıyorum. Kapı gürültüyle kapanıyor. Oliver, Nova ve Hailey de buradalar.

Oliver, Trevor'a sarılmak için kollarını uzatarak kanepenin üzerinden atlıyor. "Bizim küçük psikopatımız," diye onu sevgiyle selamlıyor.

Bu lakap beni geçmişe götürüyor.

Hepimiz kısa bir süreliğine New York'un kuzeyindeki karma bir yatılı okulda okumuştuk. Altımız her Perşembe gecesi gizlice kaçır ve okuldan çeyrek mil uzaklıktaki bir mezarlıkta buluşup birbirimize son gelişmeleri anlatırdık. O gecelerden birinde, Hailey ve Phoebe pahalı votkayla sarhoş olmuşlardı ve gizli bir kulübün üyeleri olduğumuzu söyleyip kıkırdıyorlardı. Ve isimlere ihtiyacımız vardı.

Altı tane isim bulduk.

Beyin.

Baştan çıkarıcı.

Gümüş dilli.

Bukalemun.

Kaçış.

Ve psikopat.

Hailey, Phoebe, ben, Oliver, Nova ve Trevor.

Trevor aramızdaki en küçüktü. Onu aynı sınıfa yerleştirmek için, yatılı okula dahi öğrenci olarak girmesi gerekiyordu. Herkesi, dört sınıf atladığını ve aslında iki yaş büyük olduğuna inandırdık.

Oliver, Trevor'ı kucaklayarak sıkıca sarıldıktan sonra, kardeşimin kaypak gri gözleri Hailey'den bana, oradan da Nova'ya kaydı. "Bir kişi eksik," dedi.

Pencerenin dışına doğru başımı salladım.

Trevor tekrar festivale doğru döner. "Biriyle mi birlikte?"

"Ev sahibi," diye açıklıyorum, Phoebe'nin onunla olan *sahte* işine girmeden.

Hailey kendi balkabağını, benimkini ve oyma aletlerini de yanında getirmiş. *Tabii ki getirmiştir.* Nova, kız kardeşimin iki balkabağını da taşıyor. Ve kahve masasındaki şeye çalışmaya devam ediyor.

"Neden buradasın?" diye soruyorum Trevor'a.

O, aşağıda duran Jake'e bakıyor. "O Yay burcu mu?"

Bu, "*O hedef mi?*" anlamına gelen bir şifre. Ama sorumu bu kadar rahatça geçiştirmesi beni sadece gerginleştiriyor.

"Burası eğlence bölgesi değil," diyor Oliver, kanepenin kol dayanağına oturarak. Nova bir yudum bira içip sessizce dinliyor.

Trevor kaşlarını çatıyor. "Bu bölge ne kadar geniş?"

"Bütün kasaba," diyor Hailey, balkabağına bakarken başını kaldırıyor.

Trevor, sanki Noel'in iptal edildiği söylenmiş gibi görünüyor. "Ne oluyor lan? Neden?" Festivalde Phoebe'ye daha da şaşkın bir bakış atıyor. Muhtemelen iş için değilse neden Jake ile konuştuğunu anlamıyor.

Bu konuyu şifreli bir şekilde açıklamayacağım. Her şey çok karışık.

"Yardıma ihtiyacım var," der Hailey kardeşimize seslenerek, balkabağına doğru başını sallar. "Rocky istifa etti."

Gözlerimi devirdim.

Kardeşimiz, "Tam ona göre," diyor.

"Değil," diye itiraz ediyorum.

Trevor, küçük kabak ve oyma bıçağını eline alır. Kabak elindeyken, herhangi bir kılavuz kullanmadan ustaca kesmeye başlar. Gözleri bana doğru kayar. "Senin yerin doldurulamaz, biliyorsun."

İşte bu.

Paylaşmakta isteksiz olduğu gerçek.

"Seattle'daki işte seni yerinden etmeye çalıştım," diye ekliyor Trevor pişmanlık duymadan.

İşte bu yüzden annemle babamı yüzüstü bırakmak istememişti. Onların ona nadiren, hatta hiç vermedikleri bir rolde yer alma fırsatı görmüştü: yüz yüze aldatma ve manipülasyon. Perde arkasında değil, sahne üzerinde.

Benim rolüm.

Yıllar boyunca, kardeşimin benim gibi olmamasını umdum. Acımasız. *Alaycı*. Onun böyle bir insan olmak isteyeceğini bir an bile hayal etmemiştim. Onun, benim on yıllardır yaşadığım, soluduğum ve boğulduğum karanlığa doğru sürüklendiğini görüyorum ve onu uzaklaştırmak istiyorum.

Denemeye devam ediyorum.

"Sonuç ne oldu?" diye merak ediyorum.

"Annem denememe bile izin vermedi."

İyi.

"Yalvarmaktan bıktım, o yüzden buraya geldim." Somurarak kabakları sehpaye geri koyuyor. Bıçağı da yanına atıyor. "Oliver'ın sosyal medyadaki konum bilgisi tespit edildi."

"*Kahretsin*," Oliver küfürlü bir şekilde homurdanıyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor, zeytin rengi teni düğmeli gömleğinin yakasına kadar kızarmış.

İnleyerek saçlarını elime alıyorum. "Demek bizi buldular."

Hailey, Oliver'a kaşlarını çatarak bakıyor. Bakmak için yanına kanepeye sürünüyor.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum..." Oliver ona gösterir ve Hailey telefonu ellerine alır. Oliver kardeşine bakar. "Burada sosyal medyada hesabım yok. Nasıl konum etiketlenebilirim ki?"

Nova alnını ovuşturuyor. "Phoebe'yi bulmam lazım." Bir anda kapıdan dışarı çıkıyor.

"Müşterilerinden biri," diye açıklıyor Hailey. "Seans sırasında senin fotoğrafını çekmişler. Yüzün net görünüyor. Babam yüz tanıma araması yapmış olabilir, ayrıca müşterin konumunu etiketlemiş."

Victoria, Connecticut.

Oliver resmi görüyor. "*Edith*," diyor hoşnutsuz bir şekilde, sonra Hailey'e dönerek, "Üzgünüm, Hails."

Omuzlarını kaldırır, sonra gözlerime bakar. "Bu kaçınılmazdı." Evet, ama hepimiz kız kardeşlerimiz için daha uzun bir süre istemiştik.

"Yakında buraya varacaklar, biliyorsun," diyor Trevor pencereden. Ellerimi ceketimin ceplerine sokup tekrar yanına gidiyorum, Hailey de diğer tarafa geliyor.

"Yakında ne demek?" diye soruyorum kardeşime.

"Seattle'daki işin sadece iki haftası kaldı."

İki hafta.

Tanrım.

Herkes sessiz. Kardeşim, ablam ve ben festivali izliyoruz. Canlı renkli yapraklar ağaçları süslüyor, kabak suyu parke taşlarını lekeliyor ve neşeli kahkahalar, pencere pervazından sızan serin sonbahar havasına karışıyor. Sokakların üzerinde *Hasat Festivali* afişi asılı ve küçük çocuklar çeşmeye bozuk paralar atıyor. İdealist. Mutlu.

Mutlu.

"Anlamıyorum," diyor Trevor. "Bu bölge neden bu kadar büyük?"

"*Mystic Pizza* yüzünden," diyor Hailey aynı sessizlikle.

Trevor başını ona doğru çeviriyor. "Dur, Julia Roberts filmine olan takıntın yüzünden mi eğlenemiyoruz?"

Bundan daha fazlası var. Biliyorum.

Ama Carlsbad'da ne olduğunu hiç öğrenemedim, bu yüzden cevapsız sorularımla ağzımı kapalı tutuyorum.

"Bu bir takıntı değil," diyor Hailey. "Bu bir hayranlık."

"Onlar eşanlamlı kelimeler," der Trevor, ama ikisi de birbirlerine küçük bir gülümseme atarlar, sanki "*merhaba, seni özledim*" der gibi.

Tam o anda, cebimdeki telefonum titriyor. Telefonu çıkarıyorum ve Victoria'nın alan kodunu görüyorum. İkinci zil sesinde cevap veriyorum.

"Alo?" *Lütfen babam olmasın.*

"Rocky," diyor Jake aceleyle.

Kaşlarımı çatıp tekrar festivale bakıyorum. Jake'i arıyorum, ama o çeşmenin yanında değil. *Phoebe*. Onu göremiyorum. Sadece Nova'yı kalabalığın arasında dolaşıp bir sonuç alamadan aradığını görüyorum.

Nerede olduğunu sormak üzereyim ki, o benden önce konuşur. Bana, "Yardıma ihtiyacım var," der.

Otuz İki

Rocky

Kaldırımda yürümek kolay değil. Şehir merkezinden birkaç mil uzaklaşarak, on beş dönümlük bir arazide bulunan, kapısı kapalı bir mülke gidiyorum. Jake bana adresle birlikte bir mesaj daha göndermiş.

Jake: **Ahırda buluşalım**

O mesajdan hemen sonra Phoebe'yi aradım. "Bence samimi," dedi.

"O samimi bir şekilde şüpheli," diye karşı çıktım. "Bana çöp konteynerinin arkasında ya da ormanın ortasında buluşalım diyebilirdi. Bu tür şeylerin nasıl sonuçlandığını bilmek için yeterince korku filmi izledin."

"Benimle bu sahte flört işinin yürümesini istiyor ve bu da sana daha nazik davranması anlamına geliyor."

"Nazik olmak, benden yardım istemekle aynı şey değil, Phebs."

"Ama bir şey için yardımına ihtiyacı olduğunu kabul etmesi bir barış teklifi. Tam bir beyaz bayrak durumu. Hem zaten biz ondan daha tehlikeliyiz."

Son sözleri benim için her şeyi değiştirdi. Haksız değildi. Dolandırıcı olan bendim ve Jake'in vücudunda manipülatif bir kemik varsa bile, onu iyi kullanamıyordu.

"Bu, onun *neden* bu kadar şüpheli davrandığını anlaman için mükemmel bir fırsat. Kabul et. Telefonunu açık tut. Başın belaya girerse bana mesaj at."

Gülümsedim, sanki bu küçük bir işmiş gibi hissettim. Eski günlerimize geri dönmüştük.

Şu anda, şık siyah McLaren'ımı büyük bir at ahırının önüne park ediyorum. Etrafta kimse yok. Ama kapıdaki güvenlik görevlisi beni içeri aldı, yani Jake şimdiye kadar burada olduğumu öğrenmiş olmalı.

Arabanın kaputuna yaslanıp telefonumu çıkardım, Phoebe'ye bunun bir tuzak gibi geldiğini yazmak üzereydim. *Belki de gerçekten ailemiz için çalışıyordur.* Tanrım, bu düşünce kafamda bir kargaşaya neden oluyor.

Havada bir ürperti hissediyorum ve çakılların çıtırdaması yazmamı engelliyor. Mavi bir Porsche yaklaşıyor ve yanımda durmak için yavaşlıyor. Jake arabadan iniyor ve lacivert rüzgarlığının fermuarını çekiyor, bakışları üzerimde.

"Geldiğin için teşekkürler."

Kuru bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Gelmek, neden sikildiğimi anladığımda keyifli oluyor."

"Siktirilmeyeceksin, Rocky." Gergin bir nefes alıyor, yaptığı her mikroskobik harekette stresi açıkça görülüyor. Cilalı mokasenlerinin kaymasına kadar.

"Tamam." Ellerimi genişçe açıyorum. "O zaman burada ne işim var?"

"Sana göstereyim..." Sanki arabama atlayıp hızla kaçacağımı düşünüyormuş gibi, endişeyle kaşlarını çatıyor.

Ama buraya kadar geldim. Kaçmam için hiçbir neden yok. Jake'e alınmasın ama o kadar da korkutucu biri değil.

"Tamam." Onu ahıra kadar takip ettim. Yaklaştıkça, buranın ne kadar devasa bir yer olduğunu daha iyi anladım. Uzakta, yaşlı bir adamla birlikte bir atın tırıs attığı kapalı bir binicilik arenası gördüm. Başka bir alanda ise binicilik yarışmaları için engeller vardı.

Ahırın içinde yirmi bölme sayıyorum. En sondaki hariç hepsi dolu.

Jake beni, kestane rengi bir atın durduğu ortadaki bölmeye götürüyor. Hayvanın alnında ve burun köprüsünde uzanan beyaz bir iz var. Ahşap bir tabelaya *Bowie* adı yazılmış. Başımı eğip gövdesinin altını inceliyorum. *Erkek*.

Hayvanı hızlıca inceliyorum. Annem bana at ırkları hakkında soru soralı epey zaman geçti, ama bir tahminde bulunuyorum. "Warmblood mu?" diye soruyorum.

Jake gözlerini kısarak bana bakar. "Atlardan anlar mısın?"

"Birazcık. Küçükken binicilik dersleri almıştım ama pek sevmemiştim." Bu tamamen doğru. Bowie'yi bir kez daha baştan aşağı süzüyorum. Atları sevmem. Çoğu hayvanı sevmem. Onları kandırabilirim. Aldatabilirim. Ama bu, bir insanı aldatmaktan daha fazla çaba gerektirir.

Oliver hayvanlarla her zaman en iyi anlaşılan kişiydi.

Jake ata daha da dikkatli bir şekilde bakıyor, yüzünde bir hüznün beliriyor. Ve sonra bir şey hatırlıyorum—aylar önce kulak misafiri olduğum bir telefon görüşmesi. Country kulübündeki ilk günümde, o atı satmak konusunda biriyle tartışıyordu.

"Geçmişimizi düşünürsek, yardımımı istemen beni şaşırttı." Daha bu sabah Hasat Festivali'nde herkesin gözü önünde tartışmıştık. Değişen tek şey, sahte ilişkisini mahvetmememi sağlamaya çalışması.

Jake, beni aramaya karar verip vermeme konusunda kararsız kalmış bir şekilde, bakışlarını toprak zemine dikti.

Mavi gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor. "Yanlış bir başlangıç yaptık."

Yanlış bir başlangıç. "Bence tam da evrenin istediği gibi başladık." Benden yardım istemesinden zevk alacak mıyım? Bir iyilik?

Evet.

Evet, alacağım.

Konuşmasını bekliyorum. Aramızdaki gerginlik, aramızdaki uçurumu görmezden gelmeyeceğim artık açık olduğu için artıyor.

Jake derin bir nefes alır. “Sadece beni dinle.”

“Bu yüzden buradayım,” derim, gülümserim.

Nefesini düzeltmek için bir saniye beklemek zorunda kalıyor. Sonra şöyle diyor: “Bu, kız kardeşimin atıydı. Ailem Bowie’ye duygusal bir bağlılık duymuyor ve başka bir atı barındırmak için daha fazla para biriktirebilmek amacıyla onu satmaya hazırlar.”

“Sorunu anlamıyorum,” diyorum ona. “Eğer ona duygusal bir bağın varsa, neden atı satın almıyorsun?”

Çenesi gerilir, nefes alırken burnu genişler. Göğsü kabarır. Gözlerimi o kadar uzun süre izler ki, acaba zihnimi okuyabildiğimi mi sanıyor diye merak ederim. Daha büyük olasılıkla, bu kadar kolay pes etmemden nefret ediyordur.

Sonra şöyle diyor: “*Denedim* dostum. Ama onu nakit olarak satın almaya hazır başka bir alıcı var ve benim güven fonumun... sınırları var.”

Birikimleri hakkında soru sormadım. Eminim hepsi hisse senetlerine, emeklilik hesaplarına ya da açıklaması için üç broker gerektirecek kadar karmaşık hesaplara yatırılmıştır. Bütün bu zengin mirasçılar aynıdır.

“Yani Bowie’yi almamı mı istiyorsun?” diye soruyorum. Phoebe’ye sormamasının sebebi bu; onun nakit parası olmadığını biliyor.

Başını sallıyor. “Bunun basit bir istek olmadığını biliyorum.” Bowie’nin burnunu nazikçe okşuyor. “Ama Phoebe bana, senin arkadaşların için her şeyi yapabilecek türden bir adam olduğunu söyledi...”

“Arkadaş olduğumuz kısmı kaçırmışım,” diyorum keskin bir sesle, onun bana söylediği kelimeleri aynen kullanarak.

Sanki ona habersiz bir yumruk atmışım gibi Jake’in nefesi kesilir, ama çabucak toparlanır. “Senin içinde bu var, değil mi? Evet, belki ben göremiyorum, ama o görüyor.”

Phoebe’nin benim karakterimden yana kefil olması, beni farklı bir şekilde gerginleştiriyor. Kafamın içinde, festivalde Jake’e benim hakkımda kötü konuşup konuşmadığını sorgulamıştım ve şimdi onu sorguladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Atın yanına yaklaşır ve “Ne kadar?” diye sorarım.

“Yüz bin dolar.”

Hafifçe ısıklı çaldım. “Sana dürüst olacağım, Jake. Atları pek sevmem ve bu at altın işemediği sürece ilgilenmiyorum. Belki gerçek arkadaşlarından birine danışmalısın.” Gitmek üzereydim.

“Bekle.” Beni durdurmak için birden

öne atılır. Dururum.

Kaşları çatılır, gözleri endişeli. “Hepsi temelde aynı saçmalıkları söyledi.”

“Ama yemi yutacak olan şehir dışından gelen benim, değil mi?” Ellerimi deri ceketimin ceplerine sokarım.

Derin bir şekilde kaşlarını çatı. “Bu bir oyun değil.”

Bunu hâlâ bilmiyorum.

"Bana şüpheli geliyor," diyorum ona. "Kesinlikle fiyatına değmeyen bir atı elinde tutmak için bu kadar çaresizsin, hepsi de kız kardeşini anmak için mi? Bu çok tatlı, elbette, ama bir fotoğrafını çekip çerçevelet. Aynı amaca hizmet eder."

O, öyle olmayacakmış gibi, başka bir alternatif yokmuş gibi defalarca başını sallıyor. "Bazı fonlarım serbest kaldığında onu geri alabilirim. İstersen buna borç diyebilirsin. Faiziyle birlikte."

Bakın, ben de daha önce bu durumun içindeydim. Her iki tarafta da.

Bana para verilmişti. Ama "borcu" geri ödemek yerine, parayla ortadan kayboldum.

Para verdim. Ama bunun bir amacı vardı. Güven kazanmak için bir basamaktı ve burada kazanacak hiçbir şeyim yok. Jake'in güvenine ihtiyacım yok. Phoebe'ye bulaşmayacağından emin olmak dışında ondan hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Çaresiz olan o; bir saniyede kolayca alt edebileceğim kişi. Sanki evren önüme bir havuç sallıyor ve beni onu dolandırmaya teşvik ediyor.

Ama kolay olan doğru değildir. Akıllıca bile değildir.

Bowie'ye daha dikkatli bakıyorum. Bana kişniyor ve ben irkiliyorum. Evet, hâlâ atları sevmiyorum.

Jake'e, "Bu olmayacak," diyorum. *Üzgünüm, ama üzgün değilim.*

Sanki onu bıçaklamışım gibi gözlerini kırıştırıyor ve ben de onun son çare olarak bana başvurduğunu fark etmeye başlıyorum. Bu hiç de şaşırtıcı değil. Benden hoşlanmıyor; ona yalvarmak için ilk sıraya girmem.

Jake ağzını birkaç kez ovuşturur; elini indirip, "Küçük bir kız kardeşin olduğu için kabul edeceğimi düşünmüştüm," der.

"Neyse ki kız kardeşimin hobileri ve duygusal değeri olan hatıraları yüz bin dolar etmez. Ona bir kitap at, mutlu olur."

Yüzündeki duyguları gizlemek için defalarca başını sallar. Bu savaşı kaybeder ve avucunu gözlerinin üzerine getirir. "*Siktir.*" Hızla arkasını döner ve fısıldayarak daha fazla küfürler mırıldanır.

Acaba ailesi ağladığı için onu azarlamış mıdır? Belli duyguları bastırmasını mı sağlamışlardır? Annem bana küçükken zehirli erkeklik hakkında dersler vermişti. *Arkadaşlarımla uyum* sağlamak için ne zaman buna uymam gerektiğini, ne zaman da olmamam gereken biri olduğum için bundan vazgeçmem gerektiğini. Buna rağmen, duygularımla başa çıkmakta hâlâ kötüyüm. Her şeyi içime atıyorum ve bunun beni kemirmesine izin veriyorum.

Jake, beyaz parmak eklemleriyle kabini sıkıca kavırıyor ve ben de daha önce bu durumdaydım. Farklı durum. Aynı mücadele.

"Bana karşı dürüst ol, Jake." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Bu gerçekten sadece bir atla mı ilgili?" Hemen cevap vermiyor. Ağlamamaya çalışıyor. "Evet." Sesi titriyor.

Gerçek duygularına rağmen. Ona. İnanmıyorum.

Asla başkalarının duygularına kapılma. Zor yoldan öğrenilmiş bir ders daha.

"Atı almamı istiyorsun," diyorum. "Güvenlik kameralarını kapat." Ahıra girdiğimde iki tane görmüştüm.

"Zaten kapalılar." *İlginç.*

"Göster bana."

Pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı, bir güvenlik uygulamasını açtı ve bana uzattı. Tüm kameraların kapalı olduğunu doğruladım ve sonra telefonunu Bowie'nin kapısına yüzüstü koydum.

Jake bekliyor.

"Bana yalvar,"

diyorum ona.

Gözlerini kırptırdı.

"Ne?"

"Bu atı ne kadar çok istediğini bilmek istiyorum," diyorum. "O yüzden *bana yalvar.*" O da bana öfkeyle bakıyor. "Sen lanet olası bir pisliksin..."

"Benim *iyi* bir *adam* olduğumu hiç düşünmedin," diye karşılık veriyorum. "Yine de beni aradın. Benim lanet olası bir pislik olduğumu bilerek benden bir iyilik istedin. Yani bu atı gerçekten, *içtenlikle* istiyorsan, o lanet dizlerinin üzerine çökeceksin ve benim bu nezaketimi ne kadar takdir ettiğini bana göstereceksin."

Jake öfkeyle doludur, yüzündeki somurtkan ifade daha da sertleşmiştir. "Siktir git."

"Onurun ne kadar değerli? Kız kardeşinin anısına değer mi?" diyorum, bıçağı daha da derine saplayarak.

Ellerini yanlarında sıkıca yumruklar, sinirleri bozulur. "Bu, festivalde söylediklerim yüzünden mi? Yoksa eski karınla sahte bir ilişki yaşadığım için mi?" diye bağırır Jake. "Bu, bana o yüzden intikam almak için bulduğun sapkın, çarpık bir yol mu?"

Evet... ve hayır.

"O, zayıf olmayan biriyle birlikte olmayı hak ediyor," dedim ona. "Sen, bu kadar önemsiz bir şey için ağlayan zavallı bir pisliksin..."

"Kapa çeneni," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

"Hüüüü, ülkenin en zengin ailelerinden birinin oğlu bir at bile alamıyor

—"

"Dur dedim!" Bana saldırmasına bir saniye kalmış. Öfke gözlerini yakıyor.

"Sanırım ölen kız kardeşinin anısını gömmek zorunda kalacaksın." "O ölmedi!" diye bağırıyor ve anında Jake'in yüzü, sanki

bunu yüksek sesle söylediğine şaşkınmış gibi.

Geriye doğru savrulmamak için kendimi zor tutuyorum ama dürüst olmak gerekirse, bunu beklemiyordum. O kadar donakaldım ki kaslarım kramp giriyor. Aklım milyonlarca yönde dolanıyor.

Kız kardeşi ölmemiş. Yani o ne yaptı—kız kardeşinin ölümü hakkında yalan mı söyledi? Kayboluşunu mı planladı? Her teori aynı rahatsız edici düşünceye götürüyor.

Jake Waterford'u doğru değerlendirememişim. En başından beri, hakkındaki düşüncelerim yanlış. Onu bir yabancıyı bile aldatamayacak kadar gergin, etik ve ahlaklı biri olarak görmüştüm

. Bütün ailesini kandırıyor muydu? Yoksa onlar da bu işin içinde miydi?

"*Siktir, siktir, siktir.*" Elleri başının üzerine gitti.

Gerçeği ortaya çıkarmak için düğmelere basmak... pek de gurur duyduğum bir an değil. Genelde bu kadar ileri gittiğimde hiç umursamam, ama genelde bu kadar ileri gittiğimde karşımda dünyanın piçleri vardır. Phoebe'ye sanki geceleri sadece sıcak bir bedenmiş gibi davranan, dokunulmaz gibi görünen adamlar.

Jake onlardan biri değil.

İyi adamları kırmak doğru gelmiyor.

İçimde bir acı hissi beni kemiriyor ve ona bakmakta zorlanıyorum. Çünkü sanki Jake benim olmam gereken yerdeymiş gibi geliyor. Ve ben, her zaman nefret ettiğim adamlardan hiçbir farkım yok.

Kendimden tiksirmek... Ne berbat bir duygu. Sanırım zamanla beni de yakalayacaktı.

Hâlâ kıpırdamıyorum. İzliyorum.

Jake çömeliyor, nefes nefese. "Kimseye söyleyemezsin. Kimseye söyleyemezsin." Sıkı bakışları beni vuruyor. "*Rocky.*"

Parmaklarımı keskin çene hattımın üzerinde gezdiriyorum. *Siktir.* Eğer bunun arkasında Waterford ailesi varsa... Ağzımı kapalı tutmam için rüşvet mi verecekler? *En iyi ihtimalle.*

Şehirden ayrılmam için tehdit mi? *İkinci en iyi ihtimal.*

Takip edilip, izlenip, muhtemelen öldürülmek mi? *En kötüsü.*

Ama o bana yalvarıyor. Bıçağı bana doğru çevirmiyor.

"Neye razı olduğumu bile bilmiyorum, Jake." Ama onun samimiyetini ve uydurması imkansız olmasa da zor olan saf dürüstlüğüne görüyorum.

Bir kez daha nefes verip ayağa kalkıyor. "İzah edeyim," diyor, elini uzatarak. "Biraz yürüyebilir miyiz?"

"Tamam. Sen öncü ol."

Ağaçların arasında, ormanlık bir at yolunda yürüyoruz ve tüm bunlar olurken, Phoebe ve onun korku filmlerini düşünüyorum. "Beni öldürme, tamam mı?" diye Jake'e rahat bir şekilde soruyorum.

"Bende öyle bir şey yok." Bakışları bana doğru kayar, temkinli bir şekilde. "Sen de beni öldürmezsen nasıl olur?"

"Anlaştık," diye cevap veriyorum.

Güven dengesi üzerinde gidip geliyoruz. Birbirimize güvenip güvenmeme arasında gidip geliyoruz.

Yavaş bir tempoda ilerliyoruz ve Jake konuşmaya başlıyor. "Ailemiz Kate'e çok sert davranırdı. Ailenin tek kızıydı. Her an baskı altındaydı."

"Tüm geleceğini onlar mı planladı?" diye tahmin ediyorum. Bunu daha önce varlıklı ailelerde görmüştüm. Umutlarını ve hayallerini tek bir çocuğa bağlarlar ve bu boğucu olur.

Bir kez başını sallıyor. “Hayatı en küçük ayrıntısına kadar belirlenmişti.” Gergin bir kahkaha atıyor. “Annem onun için haftalık bir program hazırlamıştı ve Kate öğle yemeği yemeye bile vakit bulamıyordu. Dans gösterileri, sabah dersleri, okul sonrası Fransızca dersleri... Onu öğrendikten sonra da Hollandaca ve İsveççe. Binicilik etkinlikleri, hayır galaları, tenis, kitap kulübü... Liste hiç bitmiyordu. Dokunulmamış bir dakika varsa, annem ona da dokunurdu.”

Ona bakıyorum, göğsümde bir baskı yükseliyor. *Dokunulmamış bir dakika varsa, annem ona dokunurdu.* Kullanılmanın ne demek olduğunu anlıyorum.

Gizli bir sevgiyle boğulmak. Kapana kısılmak.

Kate’e sempati duymak benim için kolay, ama Jake’e sempati duymak daha da kolay. Kız kardeşine duyduğu empati o kadar derin ki... kendimi onun yerine koyabiliyorum.

Bundan nefret ediyorum, çünkü tekrar söylüyorum, *asla başkalarının duygularına kapılma.*

Mesele şu ki, o beni kandırmaya çalışmıyor. Ya da beni alt etmeye. Bence sadece dürüst davranıyor. Açık sözlü ve samimi. Ve ben sadece gardımı indirmekten korkan bir alaycıyım.

Jake önüne bakıyor, duygular içinden akıp gidiyor. “Her yıl, onun gittikçe *küçüldüğünü* gördüm. Gittikçe daha da üzgün hale geldi. Ve sonra bir gün...” Bir an duruyor, gözleri doluyor ve kızarıyor. “Onu ahırda Bowie ile yakaladım. Annemizin Vicodin’inden bir şişe içmişti... Onu zamanında hastaneye yetiştirdim.” Büyük bir meşe ağacına bakıyor. “Düşündüm ki... Ondan sonra onun için her şey değişecekti. Ailemizin onun için değişeceğini düşündüm.”

Ayakkabılarımız düşen yaprakları ezip geçiyor ve Jake, şırıldayan bir derenin yanında duruyor.

Bana dönüyor, kızgın olmaktan çok boyun eğmiş gibi. Sanki anne babasının nasıl olduğunu kabullenmiş gibi, oysa ben kendi anne babam söz konusu olduğunda hiç de öyle değilim.

Öfke içimde uykuda değil. Yaşıyor, nefes alıyor. Her adımda, her dönüşte uyanık. Ama beni yutmaması için kontrol sanatında ustalaştım.

Jake gözlerimi sabit bir şekilde izliyor. “Hiçbir şey değişmedi. Kate eve döndüğünde, sanki hiçbir şey olmamış gibi normal rutinlerine geri döndüler.” Yüz hatlarımı inceleyerek bakıyor. “Şaşırmış görünmüyorsun.”

“Bu sosyal çevreler bana yabancı değil,” diye hatırlatıyorum ona, çünkü Manhattanlı olduğum varsayılıyor. New York’ta büyüdüm. “Ailen, kızlarını kaybetmekten çok, kızlarının neredeyse intihar ettiğini itiraf etmenin sosyal sonuçlarından daha çok korkuyordu. Kendi içlerine dönüp, hatalı olup olmadıklarını sorgulamak istememelerine şaşırmadım. Çünkü insanlar aynaya bakmak isteseler *bile*, bazen tüm hayatlarını kendilerini kusursuz olduğuna ikna etmekle geçirirler.”

Ben hiç öyle olmak istemedim.

Derin bir nefes alıyorum. “Arka planı anlıyorum, ama bu sizi nasıl *“Burada mı? Kız kardeşinin aslında ölmediği yere mi?”*

“Bir gün ata binmeye çıkmıştık. Daha kuzeydeki bir patikada.” O, o yönü işaret etti. “Ve bazı eski kalıntılara rastladık. Buralarda Amerikan Devrim Savaşı sırasında bir savaş yapılmış, sonra da 1812 Savaşı. Kemikler o kadar eski olabilirdi, o zaman emin değildim.” Bir an durdu. “Ama onları gördüğümde, Kate’in kasabadan ayrılıp ailemizden sonsuza kadar uzaklaşması için bir fırsat gördüm.”

“Onun ölümünü sahneledin mi?” diye soruyorum, tüm ailesinin uydurduğu bir oyun olmadığı için şaşkınlığımdan etkilenemiyorum.

Sadece Jake’ti.

Başını salladı. “Onlar kemiklerdi. Bir hafta ya da bir ay önce ölmüş bir kızın cesedi değildi. Bu yüzden ortadan kaybolması gerekiyordu. Uzak bir bölgede küçük bir kulübe satın aldım...” Konuşmasını yarıda kesti, yeri paylaşmamaya karar verdi ve ben de buna saygı duydum. “Onu oraya götürdüm. O orada kaldı, ben ise tek başıma eve döndüm ve sonuçlarıyla yüzleştim. Arama ekipleri vardı. Hatta haberlere bile çıktı. ‘Koning Bira İmparatorluğu’nun kızı kayboldu.’”

“Gördüm,” diyorum.

“Beni mi araştırdın?”

“Sen kız kardeşimin ev sahibisin ve şimdi de eski karımın sahte erkek arkadaşısın. Ailen hakkında araştırma yapmasaydım, aptal olurdum.”

Jake zayıf bir gülümseme takındı. “Kate’den bir yıl boyunca haber alınamayınca, başka bir arama ekibinin doğru yöne gitmesini sağladım.” İkimiz de kuzeye baktık. “Kalıntıları buldular, bunların 1700’lerin sonlarına ait olduğu ortaya çıktı, ama adli tabibe para verip kız kardeşim olduğunu söylemesini sağladım.” Yüzünü buruşturdu. “Adli tabibe para *ödüyorum*.”

“Paranın bir kısmı bu işe mi gitti?”

“Evet, ama Kate’e her zaman Bowie’yi ona geri getireceğimi söylemiştim. Ben sadece... biraz daha zamana ihtiyacım vardı.”

İçimde çok fazla duygu çalkalanıyor. İki elimi de saçlarımdan arasına geçiriyorum, yumuşak tellerin parmaklarımdan arasından kayıp gittiğini hissediyorum.

Şüpheli görüldüğümü fark etmiş olmalı ki Jake içini çekerek, “Biliyorum, imkansız görünüyor.” diyor.

İmkansız değil.

Ölüm numarası mı? Çocuk
oyuncağı. Üç kez yaptım.

Ama ona bunu söyleyemem. Onun bunu yapabileceğini düşünmediğimi bile söyleyemem.

Jake göğsüne dokunuyor. “Kız kardeşimi seviyorum. Onun bu dünyada kalması için her şeyi yaparım. Anlıyor musun?”

Acıyla nefes alıyorum. “Evet, anlıyorum.” Ama sözlere inanamıyorum. Kanıtı ihtiyacım var. “Telefonunu görebilir miyim?”

Telefonunu çıkarır.

“Bana onun numarasını göster.”

Aşağı kaydırıp bir numaraya gelir, kişi bilgisi yok. Elim uzatırım, o da telefonu bana verir. Ona mesaj atarım: **Beni ara. Önemli.**

Bekliyorum.

Jake bekliyor.

Sonra bir ABBA şarkısı çalar. "Chiquitita." İspanyolca'da "*küçük kız*" anlamına gelir. Arayana cevap veririm. Hattaki sessizliği fark edince Jake'e bakarım.

O konuşur. "Kate, her şey yolunda mı?"

"Evet, bana mesaj atan sensin." Sesi genç geliyor, nefesli bir ritmi var, o kadar belirgin ki, YouTube'daki röportajlardan tanıyorum. O ve ailesinin Koning birasını övdüğü röportajlardan.

Telefonu kapatıp Jake'e geri veriyorum. Ondand nefret etmek gittikçe zorlaşıyor. Derinleşen kıskançlık çukurunu görmezden gelmek ise daha da zor.

Jake Koning Waterford, benim olamadığım her şey.

Kız kardeşini *kurtarmak* için bir dolandırıcılık yapan iyi bir adam.

Benim asla yapamayacağım bir şeyi yaptı. Benim hiç denemediğim bir şeyi. Ben sadece kendi çıkarlarım için ya da ailemin çıkarları için dolandırıcılık yaptım. Herhangi bir fedakarlık yan etkidir, asıl neden değildir. Kendimi ahlaki bir omurgaya sahip bir adalet savaşçısı olduğuna hiç inandırmadım. Ne olduğumu biliyorum, ama yine de... işte o burada.

Ondand nefret etmek istiyorum.

Ama daha çok onun gibi olmak istiyorum ve bu beni çok korkutuyor. Hiç değişmek istemedim. Bunu hak edecek kadar kendimden nefret etmedim. Ve kim olduğumdan hoşlanmıyorum, hoşlanmıyorum.

Ama daha iyi olabilir miyim? "Atı alacağım," diyorum.

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Ne?"

"Bowie'yi alacağım. Parasını sonra ödersin."

Kafasını defalarca sallıyor. "Anlamıyorum. Neden?"

Çünkü belki de iyi olabileceğim bir yol vardır. Belki de ileride işime yarayabileceği için onu yanımda tutmak istiyorum — ve elimde bir çöp sahasını dolduracak kadar çok şantaj malzemesi var.

Ya da belki onun dostluğunun bana iyi geleceğini düşünüyorum. Belki de hepsi birden.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Öyle işte."

Otuz Üç

Phoebe

Yatak odamda bir ileri bir geri yürürken, elimdeki kağıda bakıyorum. Rocky'nin at ahırında olanları anlattıklarını milyonlarca kez kafamda tekrar ettim.

Dur, o *hiçbir şey* söylemedi. Doğru. Rocky, ondan bulmasını istediğim *tek* tek bilgiyi saklıyor.

Onu ve aptalca kaba sesini taklit ediyorum. "Çok fazla, Phebs. Bana bir saniye ver." Sinirli bir nefes veriyorum. "*Yalan*. Aptalca bir para hırsı yüzünden kasabadan kaçmak zorunda kaldın."

At ahırından sonra hemen valizlerini topladı ve Rhode Island'a gitti. Oliver'ı bile yanında götürdü. Acilen büyük miktarda paraya ihtiyacı olduğu falan.

Onların gidişini görme şansım olmadı. Arabadan aradı. *Döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Bunu telefonda yapmak istemiyorum.*

"Sadece bir saniye olmadı," diye öfkeyle mırıldanıyorum, hâlâ odada volta atıyorum. "İki berbat hafta oldu."

Ve bu, Victoria'ya geldiğimden beri geçirdiğim en kötü iki haftaydı. İşim yüzünden değil. Katherine artık omuzlarımdan pençelerini çekmiş durumda. Bay Burke varlığını zar zor fark ediyor. Country kulübündeki konuklar, sanki mirasçı adayımıymışım gibi benimle sohbet ediyorlar. Hepsi Jake ile çıktığım için ve onun sosyal statüsü benimkini ışıltılı bir stratosfere yükselttiği için.

Hailey ve ben, Ekim ayının geri kalanında kirayı ödemek için *dürüst* bir yol bile bulduk. On iki yaşındayken annelerimizden hediye olarak aldığımız, birbirine benzeyen elmas bileziklerimizi sattık. Ve Bay Waterford grip olduğu için Jake'in ailesiyle yapacağımız akşam yemeği ertelendi.

Bu iki hafta, şimdiye kadarki en güzel haftalar olmalıydı. Kolay bir iş. Büyük maddi endişeler yok. Jake'in nüfuzlu ailesiyle etkileşim yok.

Rocky yoktu.

Bundan nefret ediyordum. Onun burada olmamasından nefret ediyordum. Onu her düşündüğümde onu özlemekten ve kalbimin sıkışmasından nefret ediyordum. Onun aptalca cevaplarını ve gözlerini devirmesini dilemekten nefret ediyordum. Her günün geçip gitmesinden nefret ediyordum ve her günün onun geri döneceği gün olmasını umut edip duruyordum.

"Gitmemeliydi," diyorum, ciğerlerim yanıyor. *Ona ihtiyacım var.* "Ona ihtiyacım yok." Orada volta atmak istiyorum ama yere yapışmış gibiyim, kağıt sıkı yumruğumda buruşuyor. *Onu istiyorum.* "Onu istemiyorum." Gözlerim yanıyor. "Ben muhtaç bir kaltak değilim. Ben..." Boğazıma gelen yumruyu yutuyorum.

Neyim var benim?

"Sadece Jake hakkında cevaplar istiyorum," diyorum kendime. Biliyorum, biliyorum... Yalan söylüyorum.

Buruşuk kağıdı açarak, başka sorunlara odaklanmaya çalışıyorum. Seattle'daki sahte iş bugün sona eriyor ve ailelerimiz Victoria'da olduğumuzu bildiklerine göre, yarın, iki gün sonra, bir hafta sonra, bir ay sonra gelebilirler—hiçbir fikrimiz yok.

Hailey ve ben onlara ne söyleyeceğimize dair bir liste hazırlamaya çalışıyoruz.

Kalemimin kapağını dişlerimle açıp kağıdı komodinin üzerine koyuyorum ve ilk maddenin altına ikinci bir maddeyi karalıyorum.

Yirmi dört yaşındayım. Hayatımda ne yapmak istediğimi kendim seçebilirim.

Eğer yardımına ihtiyacınız olursa, bunu sadece dürüst yollarla yapabilirim. Olmadığım biri gibi davranmayacağım.

Evet, bu tam bir felaket reçetesi. Annem bir şekilde beni hayal kırıklığına uğrattığını düşünebilir ve hatta kendini suçlayabilir.

Cevabını şimdiden duyuyor ve üzgün gözlerini görüyorum. *Olmadığın biri mi? Bug, sen hiçbir zaman olduğun kişiden başka biri olmadın. Bu sensin.*

"Bu benim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sahte ilişkimizi kurmak için sinemaya gittiğim için buna itiraz etmiyorum, ama Victoria'da mutsuz değildim. Valizlerimizi toplayıp kaçmayacağımızı bilmek hoşuma gitti. Yeni bir yere her vardığımda kendimi yeniden keşfetmek yerine, *tek bir* hayatı yürütmeye çalışmayı seviyorum.

Bir yere kök salmaktan hoşlanacağımı hiç bilmiyordum, ama bu kasabayı terk etmek istemedim.

Sadece Rocky'nin bana geri dönmesini istedim.

Gazetemi katlayıp, Hailey'nin listesini hazırladığı mutfaktaki bar taburelerine gidiyorum. Trevor kanepede kamp kurmuş, burası kendi eviymiş gibi Netflix'te gezinip duruyor. Kucağındaki tahta kutuyla oynuyor.

Onun burada olması, ebeveynlerimizin gelmesine kadar saniyeleri sayan bir saatli bomba gibi. Ayrıca iki haftadır o kanepeyi yatağı haline getirmiş durumda. Ve hayır, Jake en sevdiği *"uzun süreli misafir kabul etme"* kuralını iyice çiğnediğimizden haberi yok.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum, yanındaki bar taburesine kayarak oturuyorum. "Birkaç şeyim var."

Yirmi maddeden fazla notu var ama yarısından fazlası çizilmiş. Hailey'nin tırnağını çiğnemesini izliyorum. Göğsümde endişe topakları oluşuyor.

Anneme bunun Hailey için desteklediğim hayatla ilgili olduğunu söylemeliyim. En iyi arkadaşımın istediği ve benim de sevmeye başladığım gelecek.

Annem Addison için her şeyi yapar, Addison da annem için her şeyi yapar. Birbirlerine sonsuz sadakatle bağlı, birbirlerini mutlu etmek için her şeyi göze alan iki kız yetiştirdiklerini anlamaları gerekir.

Kalemimi yerine koyuyorum. "Bunları sonra yakacak mıyız?" Hails'e soruyorum, çünkü kağıt üzerinde bir şeyler belgelemeyi sevmiyoruz.

"Evet, ama henüz değil." Derin bir konsantrasyonla başka bir satırı çiziyor.

"Bir yolunu buluruz," diye cesaretlendiriyorum. "Bunu yapacağımızı biliyorum." Ama bunlar sadece sözler ve ben de planlama konusunda pek iyi değilim. Şu anda sihirli bir şekilde lojistik dehası haline gelebilseydim, bunu yapardım. Onun için yapardım. Bu yük onun omuzlarına biniyor ve keşke tüm bu yükü kaldırabilseydim.

Bunu yapamayacağımı bilmek canımı yakıyor.

Hailey defalarca başını sallıyor ve bana zorla gülümsüyor. Kendine güveni azalıyor. "Başaracağız. Merak etme."

İkimiz de son derece endişeliyiz.

Başımı sallıyorum ve bar taburesinde dönüyorum. Oturma odasına bakınca, Trevor'ın bir HBO dizisi seçtiğini ve kutusuyla uğraşmaya devam ettiğini görüyorum.

Ona ne kadar burada kalacağını her sorduğumda, "Başka bir yerde bana ihtiyaç duyulana kadar" diyor.

Telefonuma bakıyorum. Cevapsız arama yok. Yeni mesaj yok. Dün gece, büyük olasılıkla kullan-at bir telefondan bir mesaj aldım.

401-555-2013: **Yarın döneceğim. Her şey yolunda mı?** 🕷️

Bunun Rocky olduğunu biliyordum. On sekiz yaşındayken, kendisine bir kimlik olarak daha iyi bir emoji seçmesi gerektiğini söylemişim.

"O zaman ne olayım?" diye itiraz etmişti.

"Bir sürü seçeneğin var. Kurt, yılan, tilki... Zehirli bir akrep. Bu sana daha çok yakışmaz mı?" Ailemizdeki herkes bir örümcek olarak görülebilir. Ben sadece onun öne çıkmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Telefonuna dokundu ve bana bir örümcek daha gönderdi. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Mesaj dizimiz örümceklerle dolana kadar. Yatağımdan kalktı ve bana başını eğdiğini hâlâ hatırlıyorum. Saçlarının küçük parçalarının kirpiklerine değdiğini. Gri gözlerinin coşkuyla parladığını.

Ve çok sessizce şöyle dedi: "Bu örümceklerin hükümdarlığı. Ben tam da böyle olmam gerekiyor."

O, hiçbir zaman bizden farklı olmak istemedi. Ebeveynlerimizi parçalayıp başka bir galaksiye fırlatmak istese bile, ailelerimize her zaman sadık kalacağını açıkça belirtti.

Dün gece ona mesaj attım: **Biz burada iyiyiz** 🍓

Telefonumdaki aptal çilek emojisine bakıyorum. Gözlerimle yeni bir mesaj yazabilir miyim diye merak ediyorum.

Hailey kağıdından başını kaldırıp beni ve yeni telefon takıntımı inceliyor. "Arayacak." Mesajlardan çıkıyorum. Son aramalara bakıyorum. Tekrar mesajlara dönüyorum. "Ara," diye fısıldıyorum cep telefonuma.

Kanepeden Trevor kaşlarını kaldırarak beni izliyor. "Hailey, gel arkadaşını al, kafayı yiyor."

Trevor'a sert bir bakış atıyorum. "İkiyüzlülerin kralı." Kucağındaki kutuya bakıyorum. "Ailen artık para kutusu istemedi dememiş miydi?"

Trevor sahte banknot basan bir kutu uydurdu. On kez çalıştıktan sonra işe yaramaz hale geliyor ama onu satın alanlar bunu asla bilmiyor.

"Bilmedikleri şey onlara zarar vermez," diyor Trevor şarkı söyler gibi ve kız kardeşinden bana bakıyor. "Bu kasabanın altın kuralı bu değil mi?"

Trevor'a Victoria'daki "yeni başlangıcımızdan" bahsettiğime pişman oldum çünkü sanki gezici bir sirke gönderilmemiz gerekiyormuş gibi kahkahalar attı. Bizi palyaço sanıyor. Şimdi de bizimle alay ediyor.

"Altın kural, pislik olma," diye tersliyorum.

Trevor alaycı bir şekilde yüzünü buruşturarak nefesini verir. "Ooh, sanırım bunu çoktan başaramadın, PG-13."

PG. Phoebe Graves.

"Zekice," diyorum kuru

bir şekilde.

Para kutusunu sallıyor. "Zekice olan bu kutu, NC-17 olmak isteyen." "Ooh," onun çıkardığı sesin aynısını çıkarıyorum. "Çok *cesursun*."

"Senden daha cesur," diye karşı çıkıyor. "Yaptığın en cesur şey striptizci gibi davranmaktı. Üstelik bunda da iyi değildin."

Hailey ona doğru fırlar. "Kötü davranma, Trevor."

"Onu savunmana gerek yok, Hails," der. "Phoebe'nin vücudunda hassas bir kemik bile yok."

Telefonumu tezgahın üzerine bırakıp iki elimle ona orta parmak gösteririm.

"Anlaşıldı," der Trevor. Kutusuna geri döner ve ben de tezgahın üzerinde titreyen telefonumu almaya giderim.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak.

Hailey yanıma yaslanıp omzumun üzerinden okudu.

Rocky: İkiniz de Lure'da akşam yemeğine gelebilir misiniz? Saat 5'te?

Yine normal telefonunu kullanıyor, yani çoktan şehre gelmiş demektir.

Hemen cevap yazıyorum: **Evet, orada buluşuruz. Sen ve Jake nasılsınız?**

Bir süredir bu cevabı bekliyordum. Özellikle de Jake'e Rocky ile yaptığı sohbeti sorduğumda, beni başından savdığı için.

Rocky: **Harika. Jake ve ben çok iyi arkadaşız.**

Hailey kaşlarını çattı. "Bu alaycı bir cevap, değil mi?"
Kafam karışır. "Emin değilim."

Otuz Dört

Phoebe

Deniz kenarındaki bara doğru yürürken telefonum çalar.

Laurie Strode: **Koordinatlarını gönder bana, böcek.**

Midem altüst oluyor. "Hailey mi?" Ona telefonumu gösteriyorum. "Nerede olduğumuzu zaten bilmiyor mu?"

Hailey kaşlarını çattı. "Bu bir test olabilir." Bir test mi? Sadakat testi mi?

O kadar içine kapanmıştım ki, benim duruşumu sorguluyor olmalı. *Hiç iyi değil, hiç iyi değil.* Bu benim hatam. Belki de onu ihanet etmeyeceğimi bilmesi için daha fazla çaba göstermeliydim.

Lure'un dış terasına oturduğumuzda, mesaja nasıl cevap vereceğimi hâlâ çözememişim ve Rocky geç kalmış.

Dört kişilik bir ailenin yanındaki masayı seçiyoruz. Anne ve baba, bizim konuşmamızı dinlemekten çok, iki küçük çocuğu kontrol etmekle meşguller.

Rocky nerede?

Sürekli saate bakıyorum. Garson bize sıcak yengeç sosu ve şimdiye kadar yediğim en lezzetli kızarmış istiridye şeritlerini getiriyor ve güneş batmaya başlayınca teras ısıtıcısını Hailey'e yaklaştırıyorum.

Sonunda Rocky geliyor, belirlediği saatten on sekiz dakika geç.

Seksi bir spor ceket giymiş, siyah saçları ustaca rüzgârla dağınık. Ve terasın diğer ucundan bakışlarımı yakaladığı anda, gözlerini benden ayırmıyor. Hâlâ bana yapışık halde masaya doğru yürüyor ve benim ifadem pek de davetkâr değil.

Geç kalmasına biraz sinirleniyorum. Ve nabzımın atlamasına, kalbimin neredeyse boğazıma çıkmasına kızıyorum.

Rocky, sanki yokluğunda iyi olup olmadığımı kontrol eder gibi beni baştan aşağı süzer. O yokken iyi olmamı mı istiyor? Bu onu mutlu eder mi?

İlk önce bakışlarımı kaçırıp menüye bakıyorum. Sadece mezeler sipariş ettik.

Oturur oturmaz, sanki bütün gün hiçbir şey yememiş gibi hemen yengeç sosuna saldırıyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Merhaba. Nasılsın? Ben de harikayım, teşekkürler."

"Trevor hakkında konuşmamız lazım," diyor bir lokmayı yuttuktan sonra.

Kaşlarımı çatıyorum. "Buraya Jake hakkında konuşmaya geldiğimizi sanıyordum?"

"O da var." Ellerini kumaş peçeteye siliyor. "Ama Trevor daha çok yaklaşan bir felaket gibi. Jake'in icabı halledildi."

Hailey gözlerini kısar. "Onu öldürdün mü?" Ona bir bakış atar. "Hailey."

Hailey geri çekilir. "Sadece kontrol ediyordum."

"Peki ya senin sinir bozucu kardeşin?" diye soruyorum, tabaktan bir pide alıp.

"İkinizin de bildiği gibi, onun da bir yükü var."

Düşmanlarını kastediyor, ama toplum içinde dikkatli davranmaya çalışıyor. Trevor, annemin bazen etrafında bulunmasından korktuğu bir yük, bu yüzden onu gölgelere ve karanlık köşelere yerleştiriyorlar. Zamanla, para kutusu dolandırıcılığıyla yanlış insanları kızdırdı. Nova'nın onu takip eden adamlar gördüğü birkaç olay oldu.

"O burada kaldıkça, coğrafi etiketlenmemesi için içinde bulunduğu fotoğraflara dikkat etmemiz gerekecek."

Hailey başını salladı. "Anlaşıldı."

"Ben de. Kesinlikle kalacak mı?"

"Bilmiyorum. Ama sanırım ailelerimiz geldiğinde hâlâ burada olacak, ki bu çok yakında olabilir."

Ailelerimizden bahsedilince midem bir anda düğümlenir. Mesajı hatırlarım ve pideyi tabağıma bırakırım. İştahım kaçar.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne oldu?"

Cebimden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum.

Mesajı hızlıca okur, gözleri kararır ve sonra telefonu geri verir. "Seni sınıyor mu?"

"Hailey öyle düşünüyor. Ben de biraz öyle düşünüyorum. Bize güvenmemek için nedenleri var. Biz pek açık davranmadık."

Rocky sert ve ağır bir nefes verir. "Ne cevap vereceksin?"

"Senin ne cevap vermemi istediğini biliyorum," diyorum. "Kuzey Kutbu'nun koordinatları. Onları penguenlerle yaşamaları için Kuzey Kutbu'na gönder."

"Penguenler Güney Kutbu'nda yaşar," diyor Hailey.

Rocky, sanki beni başarıyla yakalamışım gibi gülümsüyor. Tam tersine, en iyi arkadaşımın yardımcı bilgileri ve düzeltmelerini seviyorum. Onunla birlikte daha akıllı oluyorum. "Ben öyle yapmazdım," diyor Rocky. "Ona bunun onu ilgilendirmediğini söyledim."

Kendi işimle meşgulüm ve zamanı gelince onu göreceğim. O zamana kadar, kelimenin tam anlamıyla başka her şey hakkında geveze geveze konuşabiliriz."

"Hiç de kurnazca gelmiyor," diyorum kuru bir şekilde. "Ona yalan söylemek için hiçbir nedenim yok. Annemle hiç anlaşmazlık yaşamadım."

"O zaman ona nerede olduğunu söyle, Phoebe. Zaten bilmiyor değil ya. Ve ona güvendiğine inanmasını istiyorsan, çünkü belli ki hala

belki de bu doğru bir harekettir. Ama bu kararı ben veremem. Bu senin kararın.”

O etrafta olursa büyük bir tuzağa düşmekten kaçınabilir miyim bilmiyorum ve Hailey’i hayal kırıklığına uğratamam. Kurduğumuz bu hayatı mahvedemem.

Buraya gelmesini istemiyorum. Henüz değil.

Kesin olarak bildiğim tek şey bu.

Bu yüzden bir mesaj gönderiyorum: **Trevor, hepinizin yerimizi bildiğinizi söyledi. Durumumuz gerçekten harika. Her şey yolunda gidiyor. Başka bir yerde buluşuruz.**

Hemen cevap verdi.

Laurie Strode: Everett'le bu konuyu konuşacağım. Konumunuzu aldığını bilmiyordum. Yakında görüşürüz! Seni özledim, canım.

Everett ondan saklıyor mu? Neden böyle bir şey yapsın ki? Şu anda annemle pek iletişim kurduğum söylenemez, bu yüzden Hailey'nin babası hakkında daha fazla bilgi edinme dürtüsüne karşı koyuyorum. Onu özlediğimi belirten bir mesaj daha gönderiyorum ve mesajlaşmayı önce Hailey'e, sonra Rocky'ye gösteriyorum.

Hailey'nin bacakları masanın altında sallanıyor. "Onların buraya gelmesine hazır değilim. Yapamam..."

"Hey, Hails." Yanımdaki arkadaşımı kucaklıyorum.

Rocky kaskatı kesilir, endişeyle kaşlarını çatar.

"Biz de orada olacağız," diye hatırlatıyorum ona. "Seni yalnız bırakmayacağım." Ona sürekli bunu söylüyorum.

Yüzü bembeyaz olur. Siyah ruju ve göz farı, cildinin bembeyazlığıyla daha da keskin bir kontrast oluşturur. "Belki de Jake hakkında konuşmalıyız."

"Belki de biraz yürüyüş yapmalıyız," diyor Rocky, garsonu çağırarak. Hiçbirimiz ana yemek sipariş etmiyoruz, sadece hesabı ödüyoruz ve sonra ayakkabılarımızı elimizde taşıyarak, ayaklarımız kahverengi kuma gömülürken sahile doğru yürüyoruz.

Okyanusa yaklaştıkça rüzgâr daha şiddetli esiyor ve Ekim ayında, soğuk akşam saatlerinde sahilde yürüyüş yapan çok az insan var. Gözlerimi kısarak, uzaktan bir köpek ve yaşlı bir adamın sığ dalgalara frizbi attığını görebiliyorum. Onun dışında etrafta kimse yok.

O anda, plaj sanki bize aitmiş gibi geliyor.

Batan güneşin turuncu tonları ufku boyuyor. Çok güzel, ama ben sadece en iyi arkadaşıma bakıyorum.

"Ne oldu, Hails?" Sessiz olmanın bir nedeni olmamasına rağmen, kendimi fısıldarken buluyorum.

Gözleri zaten kan çanağına dönmüş, gözyaşlarını zor tutuyor. "Buraya geldiklerinde benim gördüğümü görecekler." Tepenin üstündeki sahil barına doğru bakıyor.

"Yani neyi?" diye soruyor Rocky.

"İki aydır buradayım ve yaklaşık yüz farklı iş buldum. Aslında niyetim bu değildi. Sadece alışkanlık." Midesi bulanmış gibi görünüyor. "Ama önerilerimden hiçbirini paylaşmasam bile, kendileri bir şeyler bulacaklar. Ve kalıp bir tane yapmak isteyecekler... ve ben onları yapmamaları için ikna edemem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben... ben hiç..."

Topuklu botlarımı kuma bırakıp onu teselli etmek için elimi uzattım, ama o gözlerimden kaçarak birkaç adım geri çekildi. Bu beni çok üzdü, ama boğazımı yuttum ve sadece başımı salladım. Belki de biraz mesafeye ihtiyacı vardır.

"O zaman git," diyor Rocky ona... ve bana. Bana bakıyor. "Kaçın. Normal hayatlarınızı sürdürün."

Bizimle gelir misin?

Aklıma gelen ilk şey bu. Fazla duygusal ve savunmasız. Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum. "Nasıl?" diye soruyorum ona, kollarımı kavuşturup soluk pembe süveterimin kollarını yumruklarımda sıkıştırıyorum. "Burada zar zor geçiniyoruz, Rocky. Nasıl yapacağız bunu, bir yerden bir yere atlayarak, hiç...?"

Dolandırıcılık yapmadan.

Bize normal bir hayat sürmek için gerekli beceriler öğretilmedi, buna bir de *kaçak hayatı* bunu da eklemek, işi sonsuz derecede zorlaştırıyor.

Ve ben gerçekten bu tek hayatı *burada* yaşamak istiyorum. Dışarıda milyonlarca hayat değil. Kök salmak, bu deneyimin en sevdiğim kısmı oldu.

"O zaman bu işe yaramaz. Ve siz ikiniz ipi çekmelisiniz çünkü piyonlarını kaybettiklerini anladıkları anda, sizi geri çekmek için her şeyi yapacaklar."

"Biz onların piyonları değiliz." Başımı sallıyorum.

Onlara karşı hafif şüphelerim olabilir —özellikle Everett'e karşı— ama annemle aramızda hâlâ sevgi var. Bunu biliyorum.

Hailey derin bir nefes alır. "İşe yarayacak." Sesi garip bir şekilde tizdir. "Onlar buraya geldiklerinde durumu açıklayacağım. Phoebe ve ben bitti. Anlayacaklar. Anlamak zorundalar."

"Bu bir *yanılsama*," diyor Rocky, yoğun bir fısıltıyla. Gözleri bize uyanmamız için yalvarıyor. Bu rüyada biraz daha kalmak istiyorum.

Bir gün daha.

Bir dakika daha.

Bir saniye daha.

Bu, daha önce de hissettiğim bir duygu. Sıkı sıkıya tutunmak, ayrılmak istememek gibi bir duygu —çünkü hayatımdaki çoğu güzel şey acı verici bir şekilde kısa sürmüştür.

"Buraya gelecekler," diyor Rocky yavaşça, "ve doğrudan Waterford'lara, Jake'e gidecekler. Yanılıyor muyum, Hails?"

Hailey perişan bir halde topukları üzerinde dönüyor. Su ayaklarımızın yanındaki kuma vuruyor ve ayak bileklerime soğuk bir esinti çarpıyor.

Rocky'ye kaşlarını çatarak bakıyorum. "Ne zamandan beri Jake'i umursuyorsun?"

"O senin erkek arkadaşın, değil mi?" Belki de *hayır* dememi bekliyor.

"Sahte," diye düzeltiyorum.

"Sahte erkek arkadaşı." Sesi sert. "Seninle olan bağım yüzünden onu önemsiyorum."

Beni önemsiyor. Bu bir gerçek, ama sözlerden çok eylemlerle ifade edilen bir gerçek.

Ona bakmak zor geliyor. Sadece daha fazla erkeği baştan çıkarmak ve Rocky'nin bunu izlemek zorunda kalacağı başka bir iş yapmak için Victoria'dan gerçekten ayrılmak istiyor muyum? Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim. Ama kalbimin bunu gerçekten kaldırabildiğinden de emin değilim.

Bunu kendimden çok Hailey için yapıyorum. Anlaşmamız. Onun hayalini kendi hayalim olarak benimsedim.

Rocky bunu gözlerimden okumuş olmalı ki, kız kardeşine dönüp şöyle diyor: "*Mystic Pizza*'daki hayatı istediğini biliyorum. Ve ruhumun derinliklerinden, bunu sana verebilmeyi diliyorum. Ama yapamam. Kuklacılarımızın onayı olmadan o hayata sahip olamazsın. Onlar bunu sana asla vermeyecekler, Hails."

Yüzü bozulur. "Rocky—"

"Burası bir kasaba. Aptalca bir kasaba. *Lütfen*, bu kadar bağlanamazsın..."

"Bunu kendim için yapmıyorum!" Hailey gözyaşları sel gibi akarken bağırır. Botlarını yere bırakmış, ellerini göğsüne bastırmıştır. "Bu benimle ilgili değil, tamam mı?! İşimi *seviyorum*. Yaptığımız işi seviyorum. Sence bırakmak benim için kolay mıydı?" Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırır.

Geriye doğru savruluyorum, nabzım boğazıma çıkmış durumda.

Okyanusu işaret ediyor. "Yaklaşık on *bin* kez geri dönmek istedim dönmek istedim."

Vücudum donuyor.

Gözlerimdeki sulu tabakayı silerek gözlerimi kırpiyorum. "Ne?" diye fısıldıyorum, anlamamış bir şekilde.

Rocky de en az benim kadar şaşkın görünüyor, elini ağzına sıkıca kapatmış.

Hailey, yanaklarından gözyaşları akarken kumu işaret ediyor. "İkinizin insanları koruma konusunda tekeliniz yok. Başkaları da sizi koruyabilir, bunu biliyor musunuz? Başkaları da deneyebilir." Çenesi titriyor. "Belki bu konuda pek başarılı olamadım—belki istediğim gibi uzun sürmeyecek, ama *denedim*." Gözlerini kısıyor, hıçkırıklarla boğuluyor.

Onu teselli etme ve daha net bir cevap almaya çalışmak arasında gidip geliyorum. Gözlerinin kenarlarını siliyor, maskarası çoktan akmış.

"Hailey," diyorum, boğuk bir sesle. "Anlamıyorum . . ."

Gözleri yaşlı, dağınık bakışları benimkilere çarptı. "Carlsbad'da olanlardan sonra seni geri gönderebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Aman Tanrım.

Ağzını kapatan Rocky'nin eli aniden saçlarını tarar ve bana baktığında dünyam altüst olur. Onun endişesinin dev dalgası beni tamamen yutar.

Konuşmakta zorlanıyorum ve sadece Hailey'e odaklanıyorum. "Bunu senin için yapıyordum," diyorum, sesim titriyor.

"Ben de bunu hep senin için yapıyordum. Sen benim en iyi arkadaşımısın." Burun akıntısını siler. "Seni seviyorum Phebs, sen hayatım boyunca beni korudun. şimdi sıra bendeydi, seni korumak."

Atalet. Neden bu kelimeyi kendisi için kullandığını düşündüm ki? Neden dolandırıcılığı bırakmak için başka nedenleri olabileceğini hiç akıl etmedim ki – oysa anlaşmamızı ilk kez gündeme getirdiğimde, bunun sebebi Hailey'di? Ve başından beri, Carlsbad'da o kelimeyi söylediğinde, bunun sebebi bendim.

Gözlerim doldu, boğazım şişti ve sesim kısıldı. Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece öne doğru eğildim ve ona sarıldım. O da bana daha sıkı sarıldı ve ıslak gözyaşlarım onun sarı saçlarına düştü.

Başımın arkasına dokunup fısıldadı, "Biliyorum... Seni sonsuza kadar bırakmaya zorlayamayacağımı biliyorum. Ama denedim... Denemek zorundaydım."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Biliyorum.

"Bundan sonra ne yapmak istediğın sana kalmış, Phebs. Seçim senin."

Benim seçimim.

Bizi burada tutan artık Hailey değil. Hiçbir zaman da olmadı. Her zaman mesele ben ve Carlsbad'daki o geceydi.

Otuz Beş

Rocky

Phoebe her şeyi düşünmesi gerektiğini söyleyip hızla çatı katına geri dönüyor. Kız kardeşimin gözlerinde panik dolu bir bakış görüyorum.

"Onunla git," diye yalvarıyor.

Durumu düzeltebileceğimden emin değilim. Kız kardeşimin itirafından hâlâ şoktayım. Hailey ve Phoebe'nin birbirlerini ne kadar derinden sevdiklerini biliyordum, ama Hailey'nin Phoebe'yi korumak için bu kadar ileri gideceğini hiç düşünmemiştim. Arkadaşının yanında olacağını bildiğini sanıyordum. Bunun yerine bana güvenebileceğini.

İkinizin insanları korumak konusunda tekeliniz yok. O bana da sesleniyordu.

"Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye soruyorum Hailey'e. "Ben..."

"Yapamadım. Yapamadım, Rocky." Kızarmış burnunu ovuşturdu, sonra kumlu botlarını aldı. "Lütfen, git artık."

"Carlsbad'ı bana sen anlatamaz mısın?"

"Ona ihtiyacın var." Hailey yine ağlamaya başlıyor. "Lütfen onu yalnız bırakma lütfen."

İkisini de bu halde bırakmaktan nefret ediyorum. "Nova'yı ya da Oliver'ı ara." Başını sallıyor.

Şu anda kendimi rahatlatıcı hissetmiyorum. Daha çok, dokunduğum her şeyi kesip biçmeye hazır çıplak bir tel gibiyim. Cevapları o kadar çok istiyorum ki, onlara ulaşmak için sertleşmiş kili kazıp geçebilirim.

Belki de şu anda Phoebe'nin bana ihtiyaç duyduğundan daha çok benim ona ihtiyacım var. Topuklarımı kumdan çıkarır ve yedek anahtarımınla kapıyı açarak Phoebe'nin çatı katına doğru yola çıkarım.

Yatak odasının kapısı aralık, ben de onu biraz daha iterek açıyorum.

O, plajda giydiği aynı kot pantolon ve süveterle, kraliçe yatak üzerinde kıvrılmış, televizyonda *Elm Sokağı Kabusu'nu* izliyor. Beni fark etmiyor.

Omuzlarımı kapı eşiğine dayayıp ekrana bakıyorum. "Kız kardeşim tüm hayatını bırakmaya, anne babamızı kızdırmaya ve ikimize de yalan söylemeye hazırdı."

Phoebe'ye döndüm.

Gözlerini filminden ayırmıyor ama beyaz bir yastığı göğsüne sıkıca sarıyor, ağlamamak için çenesini sıkıyor.

"Ve ben de burada, seni korumak için bu kadar ileri gitmesine neden olacak ne olabileceğini düşünüyorum. Ne kadar *kötü* bir şey olmuş olabilir ki? Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Phoebe? Çünkü kafamda o gecenin çok canlı resimleri canlanıyor."

Nabzım düzensiz. Bir yığın duyguyu yutkunuyorum ve patlamamak için tek yol nefesime konsantre olmak. Her yakıcı nefes alışımında, her acı dolu nefes verişimde ciğerlerimi dolduran ateşe.

Phoebe yastığını bir kenara atıp bacaklarını yataktan sallandırıyor. O bana doğru gelirken ben kapıyı kapatıyorum. Trevor oturma odasındaki kanepede ve uyuyor mu değil mi anlayamıyorum.

Odasına doğru ilerlerken, Phoebe yatağın ayak ucunda benimle buluşuyor. Sert bakışlarla bana dönüyor. Ama bu sadece bir maske. Altında kaynayan acıyı görebiliyorum. Neredeyse içimi parçaladığını hissedebiliyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye soruyor. "Senden. Her zaman."

Bir adım daha yaklaşıyor, göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. "Gerçek hiçbir şeyi çözmez. Sana acı verecek ve benim en son istediğim şey sana acı vermek."

Şimdi korkuyorum. Gözlerinde daha fazlasını arıyorum. "Birini mi öldürdün?" diye nefes nefese fısıldıyorum.

Kafasını sallıyor. "Keşke öldürseydim." Tanrım.

Hemen bir sonuca varmamaya çalışarak, sert bir hareketle saçlarımı elime alıyorum. "Cevaplara ihtiyacım var, Phoebe. Onları istiyorum. Bana acı vermeni istiyorum. Çünkü *bu...* bu beni *mahvediyor*." Ona dokunmak istiyorum. Onu kucaklamak.

Yutkunur, boğazı hareket eder. "Rocky." Sesi titrer.

Yaklaşırım, elimle yanağını avuçlarım. Sanki düşüyormuşuz gibi bileklerime tutunur ve ben nefes alırım, "Canımı yak." Arka planda o filmin sesini duyarım. "Elinden geleni yap, küçük kabus."

Gözleri benimkilere kayıyor ve sertleşiyor. "Fiddle Game'di." Bana zaten bildiğim şeyi anlatıyor. Dolandırıcılığın temellerini.

Hailey, ilk kez Kaliforniya'da yaşayan küçük kasaba kızı rolünü oynadı. Phoebe ise onu modellik yapmak için Batı Kıyısı'na gitmeye ikna eden zengin sosyetik arkadaşındı. İkisi de yüzlerce konuğun katıldığı, milyonlarca dolarlık bir sahil evindeki partiye katıldılar.

Aralarında, ülkenin en büyük moda markalarından biri olan Aquarius'un CEO'su Jeremy Leeds de vardı. Hedef oydu.

"Her şey iyi başlamıştı," diyor Phoebe, ben elimi onun ensesine koymuşum. O benim ön kolumu sıkıca tutuyor ve ben, benim nabzımın atışını benim hissettiğim gibi o da hissediyor mu diye merak ediyorum

"Hailey'i, namı diğer Faye'i, Jeremy'ye tanıtıyordum ve ona Hailey'in yeni olduğunu ve sektörde ilk adımlarını attığını söylüyordum. Sonra tuvalete gitti ve çantasını bana tutmam için verdi. Telefonu, cüzdanı, içindeki her şey."

"O zaman aradım." O

başını sallıyor.

O telefon görüşmesini hatırlıyorum. Kongre bitene kadar onlarla kurduğum son temastı. O görüşmeyi kafamda tekrar canlandırmak istemedim. Kötü giden bir şeyin parçası olduğumu düşünmek istemedim. Ama üzerinde kafa yordum. Ve şimdi... yüzüncü kez, tekrar hatırlıyorum.

Phoebe "sarhoş bir şekilde" arkadaşının telefonuna cevap verdi ve beni hoparlöre bağladı.

"Faye?" diye sordum müziğin sesini bastırarak. "Partide misin? Yarın Dior ile fotoğraf çekimin olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu, 200 bin dolarlık bir kampanya söz konusu. Ajans bundan hiç hoşlanmayacak. Faye, orada mısın?"

Phoebe muhtemelen şaşkınmış gibi yaptı ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

"Tamamen pişmanmış gibi davrandım," diyor. "Jeremy'ye o aramayı cevaplamamalıydım dedim. Senin onun menajeri olmalısın dedim. Jeremy'ye Faye'e söylememesini söyledim durdum. Kaliforniya'da ne kadar başarılı olduğunu hiç bilmediğimi ve onun işini mahvetmek istemediğimi söyledim."

Bu dolandırıcılığın nasıl işleyeceğini biliyorum. Jeremy, kemanın (Hailey/Faye) aslında Phoebe'nin bildiğinden daha değerli olduğunu fark etmeliydi. Buna bir de Jeremy Leeds'in Dior'dan nefret ettiğini ekleyin, o zaman Faye'yi Aquarius kampanyasına dahil etmek için Dior'dan daha fazla para teklif etmeliydi. Ama tüm bunlar, Jeremy'nin başka bir markayı mahvetmek için yeterince açgözlü olmasına bağlı.

"İşe yaramadı mı?" diye soruyorum.

"O zaten biraz sarhoştı," diyor Phoebe, dümdüz önüne bakarak. Beni geçip, anıların içinde uzaklara dalmış. Hareket etmemeye dikkat ederek ona bakıyorum. Ön kolumu sıkıca kavırıyor.

"Hailey geri döndüğünde," diyor Phoebe yavaşça, sessizce, "ona, onun değerini öğrendiğini ve seks karşılığında bu değeri ikiye katlayıp onu Aquarius kampanyasına dahil etmeye hazır olduğunu söyledi."

Nereye varacağını anladığım için kalbim hızlanıyor. Kaslarım geriliyor, ses çıkarmıyorum. Phoebe'yi ürkütüp hikayeyi tamamen durdurmasını istemiyorum.

"Hailey elbette buna karşı çıktı," diye mırıldanıyor Phoebe. "Ve bu işin başındaki ben olduğum için durumu düzeltmek için elimden geleni yaptım. Jeremy'ye Hailey'nin öyle bir kız olmadığını söyledim, ama anlaşmadan pay alabilirsem, parayı önceden havale etmeyi kabul ettiği sürece onunla yatmaya hazır olduğumu söyledim."

Donup kalmıyorum.

Ateş içindeyim. Canım yanıyor. Nefes alamıyorum, hareket edemiyorum. Kırmızıdan başka bir şey göremiyorum. Gözlerimi kırıyorum. Çünkü görmem gerekiyor. Onu görmem gerekiyor.

Phoebe dişlerini sıkar ve gözleri bana doğru parlar. “Daha önce kaç kez o durumda kalmıştım? Ve kaç kez kendimi o durumdan kurtarmayı başarmıştım?”

İçimde bir mide bulantısı kıpırdanıyor. “Çok fazla kez,” diyorum ona, öfke ve ıstırap bedenimde yuva kurmuş. “Ama en başından beri o duruma hiç düşmemeliydin. Oradan kaçmalıydın...”

“Yapamazdım!” diye bağıyor bana, gözyaşlarıyla mücadele ederek. “Annelerimizin Hailey’e ve bana ikili dolandırıcılık işleri verdiği sayısını parmaklarımla sayabilirim. *Bir* kez başarısız olsaydım, bir daha asla olmazdı. Ve daha önce hiç başarısız olmadım. *Hiçbir* dolandırıcılıkta. Annemi bu şekilde hayal kırıklığına uğratmayı hayal bile edemezdim ve düşündüm ki... Bundan kurtulabileceğime yeterince *inanıyordum*.” Gözlerini kırıştırarak duygularını bastırıyor. “Sen bana inanmaz mıydın?”

Acı, on inçlik bir yara gibi içime işliyor. Kendimi toplamak için çabalıyorum. “İnanırdım,” diyorum, gerçeği söylüyorum. Her zaman yaptığım gibi onu bıraktırdım. “Ama seni onunla uzun süre yalnız bırakmazdım. Seni *asla* bırakmayacağımı biliyorsun...”

“Onun suçu değil!” diye bağıır Phoebe, sesi çatlamak üzere. Diğer kolumu yakalar ve iki kolumu da yanlarıma indirir. Bu yüzden elim boynundan kayar. Ve ona karşı koymam. O da beni bırakmaz.

“Kız kardeşimi suçlamıyorum. Seni de suçlamıyorum,” diyorum, ciğerlerim alev alev yanarken. Acıyor—her nefesim *acıyor*.

“Hailey odaya girmeye çalıştı,” der Phoebe, gözleri yaşlarla dolarken. “O *Denedi. Hem de çok* çabaladı.” Bu beni mahvediyor.

“Ama engelleniyordu,” diye açıklıyor Phoebe. “Telefonunu bile aldılar.” Çenemi sıkıyorum, burnumdan nefes alıyorum, o ise uzun bir ara veriyor, yatağın ayak ucundaki pufun üzerine atılmış buruşuk elbiseye bakıyor. “Ona önceden sorun olmadığını söylemiştim. Sorun olmamasını istemiştim. Sonra da ona sorun olmadığını söylemeye çalıştım. Seks fena değildi, biraz sert geçti ama dünyanın en kötü şeyi de değildi. Soğukkanlı davrandığımı sanıyordum ama Hailey tüm bunları planladıysa belli ki öyle değilmiş...” Oda içinde gözlerini gezdiriyor, her şeyi içine çekiyor.

Hâlâ bana sarılmış durumda. Tırnakları kollarımı deliyor. Kulak zarlarımda yoğun nabzımın atışını duyabiliyorum. Rahatlatıcı olmak için öfkemi bastırmaya çalışıyorum, ama dikenli tel bir şeyi kesmeden nasıl kucaklayabilir ki?

Kızarmış gözleri benimkilere doğru yükseliyor. “Bana gerçeği söyle,” diyorum ona.

“Seks hakkında mı?” Gerginlik sesini kısmasına rağmen sesi alçak değil.

“Evet.” Kaslarım gergin, ellerim yumruk haline gelmiş. “Seks nasıldı? Gerçekten?” Hayatımda hiç Phoebe'nin başka bir erkeğin dünyasını nasıl salladığını anlatmasını istemedim. Onu en akıl

ama şimdi bunu duymayı umuyorum. Benim düşündüğümde başka bir şey. Onun onu nasıl incittiğini. Onu nasıl istismar ettiğini.

Nefesi kesiliyor, sonra sertçe yutkunuyor. “Ben sadece... onun için bir nesneydim. Bir oyuncak. Sert davrandı—yani, sertliği severim, ama... onun sertliği...”

Dilimi arka azı dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, içimde kaynayan binlerce duyguyla mücadele ediyorum.

“Sanki o gece beni beş parçaya bölse de umurunda değilmiş gibi.” Gözleri yine benimkilerle buluşuyor. “Hiç iyi değildi, Rocky.”

“Onu öldüreceğim,” diyorum, sesimde soğukluk var.

Derin bir nefes alır. “Öldürmeyeceksin. Çünkü sana burada ihtiyacım var, hapisanede değil.” Nefesim derinleşir, sanki her nefes alışım oksijen için bir mücadeleymiş gibi. “Hepsi bu mu?” Başını sallar, ama daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum.

Göğsümdeki baskı azalmıyor. “Phoebe?” Alnımı eğip onunkine dayıyorum. “Phoebe, lütfen.” Ellerimi yanaklarına götürmeye çalışıyorum, ama o hala kollarımı yanlarımızda tutuyor.

“Seni çoktan incittiğimi biliyorum,” diye fısıldıyor, gözlerini kapatıyor ve bir gözyaşı çenesinden aşağı süzülüyor.

“Elinden geleni yap dedim,” diyorum ona. “O zaman yap şunu.”

“Arkadaşı içeri girip bir saatlik ücret ödeyebilir miyim diye sordu. Sanki bir soru gibi gelmedi.”

Lanet olsun.

Barajın patlaması gibi kollarımı bırakıyor, dudaklarından duyduğum en acıklı ses çıkıyor ve ben de ensesini kavrayıp onu kendime çekiyorum. Elleri ceketimin düğmelerine yapışıyor, kumaşı yumrukluyor.

Diğer kolumla belini sarıyorum. Onu geçmişten koruyabilirmişim gibi göğsüme sıkıca bastırıyorum. *Yapamazsın.*

Ona bakıyorum, Phoebe’nin yavaşça nefes almasını izliyorum. Konuşmaya çalışıyor. “En üzücü kısmı...” Gözlerini kaçırıyor. “Hiçbir şey hissetmememdi. Sanki bedenim bana ait değilmiş gibi. Ve durmadan düşünüyordum: Hiç bana ait olmuş muydu? Biri bana dokunurken, onun bana ait olduğunu hissetmiş miydim hiç?” Sulu bakışları benimkilerle buluşuyor. “Ve cevap evetti. Cevap sendin.”

Elim yanağına kayar, gözlerimiz birbirine çarpar. “Seni seviyorum,” boğazım düğümlenerek söylerim. “Seni koruyamadığım için özür dilerim.”

Gözyaşları yanağından süzülüp elime düşüyor. “Bu senin işin değil.”

“Bu her zaman benim görevim oldu,” diye fısıldıyorum. “Ama seni sevmek, bana verilen bir rol değildi, Phoebe. Seni sevmek, hayatımda yaptığım en samimi ve doğal şeydi. Ve seni sadece bana söylendiği için korumuyorum. Seni koruyorum çünkü ben seninim. Beş yaşımdan beri ben seninim.”

Kollarımda ağlıyor.

Ve artık bitti—birlikte olduğumuzu öğrenirlerse ne yapacaklarını umursamayı bıraktım. Hiçbir zaman bir kırılma noktam olacağını düşünmemiştim. Güneşin altındaki her şeye dayanmak için yaratıldığımı sanıyordum. Ama sınırimi buldum—ve bunu bir gün daha yapamam. Yapamıyorum işte.

Titrek bir nefes veriyor ve gözlerinde korku beliriyor. “Bana acıma, Rocky.”

Gözlerine bakıyorum. “Hayatımda sana bir gün bile acımadım.”

“O zaman neden şimdi bunu söylüyorsun? Benim acıklı hikayemden sonra...”

“Eğer acıklı bir hikaye dinlediğimi sanıyorsan, yanılıyorsun,” diyorum sert bir sesle. “Ben, manipülatif, kendine güvenen ve cesur olmak üzere yetiştirilmiş bir kızın hikâyesini dinledim. Ve kendini ve sevdiği birini kurtarmak için bir fırsat önüne çıktığında, o fırsatı değerlendirdi. Ama bu, ters tepti. Bu kıza, değerinin *bu şeyden* değil, işinden geldiğini düşünmesi için onu manipüle eden ebeveynlerin hikâyesini dinledim...” Avucumu kalbinin üzerine koyuyorum.

Gözleri benimkilerde arzuluyla arıyor.

Tanrım, onu istiyorum. Onu hep, hep istedim.

Kapı aniden açılır ve o lanet şeyi kilitlemediğim için kendime küfrediyorum.

“Hey, Rocky...” Trevor donakaldı ve Phoebe gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ondan başka yöne çevirdi.

Hâlâ onu kendime doğru çekiyorum. “Defol git,” diyorum küçük kardeşime, içeri girdiği kapıyı işaret ederek.

“PG?” Trevor kaşlarını çatıyor, sonra şaşkınlıkla bana bakıyor. “Ağlıyor mu?”

“Kapat şu lanet kapıyı, Trevor,” diyorum ona sanki kafası çalışmıyormuş gibi; ama kardeşim pek çok şey olabilir, aptal değildir.

Elinde bir telefonla tereddüt ediyor. Pijama giymemiş. Siyah pantolon, yılan derisi kemer, gri desenli ve altın düğmeli siyah gömlek... Binlerce yıllık servet biriktirmiş ölümsüz bir vampir gibi giyinmiş.

“Kapatırdım,” diyor, “ama bir sorunum var. Ve yardımına ihtiyacım var, Rocky.”

Phoebe burnunu ovuşturuyor ve ben onun hemen oradan ayrılmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Bu yüzden ona hemen soruyorum, “Bekleyemez mi?”

“Boyd Delacey. Sosyal medya hesaplarına göre Connecticut’ta. Sanırım beni takip etti.”

Kahretsın. Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum ve Phoebe hızla yüzünü silerek biraz uzaklaşıyor. Onu geri çekmek istiyorum ama o bana sesleniyor. “Boyd onu buraya kadar takip ettiyse, lofttan çıkmamalı.”

Trevor boynunu kırıştırır, gerginlik artar. “Gördün mü, işte bu yüzden birinin yardımına ihtiyacım var, böylece bu dairede rehin kalmayayım.” Bana döner. “Onu ara. Ona Bermuda, Bahamalar, Antigua’ya bir gezi kazandığını söyle—neresi olduğu umurumda değil. Miami’deki bir limandan teslim alması gerekiyor.”

Phoebe sorar, "Sence buna kanar mı? Zaten büyük bir dolandırıcılığın kurbanı oldu. *Senin* tarafından."

Trevor sertçe bakar. "Bana bilmediğim bir şey söyleyebilir misin?"

"Phoebe haklı," diye araya giriyorum. "Telefonla yapılan çekiliş dolandırıcılığına kanmak için belirli bir tip insan olmak gerekir. Tanıdık bir şeyle başlamazsan ve ona gerçekten o seyahati vermezsen telefonu kapatacaktır." Onun uzak bir akrabasıymışım gibi davranmam gerekecek. "Boyd'un tatil masraflarını karşılamak mı istiyorsun?"

"Benden uzaklaşması için, evet." Trevor başını salladı. "Yani yardım edecek misin?"

Şu anda Phoebe'yi bırakmak mı istiyorum? Kesinlikle hayır. Ama Boyd zaten bu durumdaysa, sandığımızdan daha yakın olabilir Victoria'ya.

"Evet, yardım edeceğim. Üzerinde silah var mı? Biz loftta yokken o seni bulursa diye?"

Trevor cebine uzanır ve bir sustalı bıçak çıkarır. Bileğini hafifçe çevirince, çift kenarlı bıçak kabzadan açılır. "Silah taşımayı sevmediğimi biliyorsun."

"Benimkini oturma odasında tutmalısın," der Phoebe bana. "Her ihtimale karşı."

"Nerede?" diye sorarım ona.

Şifonyerinin sol üst çekmecesini gösterir.

Yaklaşıp elime alıyorum. İç çamaşırı çekmecesinde. *Tabii ki orada*. Dantelli pembe tangasını, beyaz külotlarını, bebek mavisi külotlarını, kırmızı file iç çamaşırlarını bir kenara itiyorum ve pastel renkli külotları tek tek incelerken damarlarımda yeni bir tür sıcaklık yayılıyor.

İki konuda da hayal kırıklığına uğrayarak başımı ona doğru çeviriyorum. "Burada yok."

"Ah, doğru ya." Kollarını kavuşturuyor. "Yanındaki çekmecedeki olduğunu unutmuşum." Dudaklarının hafifçe kıvrılmasını, gülümsemesini gizlemiyor.

Neredeyse ben de gülümsüyorum. "Sen tam

bir yalancısın." "Yalancıyı yalancı tanır."

Phoebe'yi tanıyorum ve beni iç çamaşırlarını karıştırmaya yönlendirdiği için şikayet etmiyorum. Diğer çekmeceyi açarken ona orta parmağımı gösteriyorum.

Şifonyerin üstündeki aynadan, arkamda gülümsemesinin büyüdüğünü görüyorum. Ayrıca gülümsemesinin gelip gittiğini de görüyorum.

Silah, kapağı solmuş ve kırışmış, ön yüzünde parlak pembe bir çilek olan eski bir günlüğün altında. Çilek aromalı nane şekerleri ve Strawberry Shortcake kalemlerinin bulunduğu pembe tenekeyi kenara itiyorum. Glock'u elime aldığımda, kilidi açıp şarjörü çıkarıyorum. On mermi. Şarjörü geri itiyorum. Bir klik sesi geliyor ve yavaşça sürgüyü geri çekip mermi yuvasını kontrol ediyorum.

"Tamamen dolu," diyorum kardeşime, silahı ona uzatmak üzereyken.

"Sen al."

Tanrım. "Peki. Onu eğretilti otunun arkasındaki kitaplığa koyacağım." Bir elimde silah, diğer elimde kapı pervazına tutunuyorum ve Trevor gitmiş. Ama ben oyalanıyorum ve Phoebe'ye bir göz atıyorum.

Yatağına tırmanıyor. Elinde uzaktan kumanda, *Elm Sokağı Kabusu'nun* bir bölümünü geri sarıyor. Arkamdan kapıyı kapatırken, sadece beş metre uzaklaşmak bile bana çok zor geliyor.

Otuz Altı

Rocky

Carlsbad'ı öğrendikten sonra, bu gece olmak istediğim son yerlerden biri, 24 saat açık, donut kokulu bir kahvaltı lokantasının arka köşesiydi—ama işte buradayım. Kardeşim için yaptığım şeyler.

Phoebe'nin çatı katını kendisine bırakmanın ve orada olası bir takipçinin yarattığı karmaşayla uğraşmamanın daha iyi olacağını düşündüm. Bu yüzden Trevor'la birlikte ayrıldım ve caddeden aşağı yürüyerek bu yerel mekana geldim. Kışımı bu koltuktan kaldırıp Seaside Griddle'a parmak gösterip ona geri dönmek için tüm gücümü harcadım.

Eğer bana izin verseydi, Kaliforniya'ya giden ilk uçağa binerdim. Çantamda silahla. Ona zarar veren o kendini beğenmiş manyaklara zarar verirdim. Onlara, hiç ödemedikleri şekilde ödetirdim. Ödemeleri gerektiği şekilde.

Hâlâ bunu yapmak istiyorum.

Hâlâ birine acı çektirmeyi istiyorum ve o karanlık içime daha da derinlemesine girip kalbimde yuva kurmaya çalışıyor.

Küçük bir dolandırıcılık, cinayet düşüncelerimden uzaklaşmak için mükemmel bir kaçış olabilir ve zaten, Boyd'un Connecticut'taki varlığını görmezden gelmek, benim yapmayacağım büyük bir hata olur.

Şişmiş gözlerimi ovuşturuyorum, dizüstü bilgisayarın ışığı beni yormaya başlıyor. Benimle aynı tarafta oturan Trevor, Nathan Deering'in sosyal medya profillerini tıklıyor. Bir çekiliş dolandırıcılığına hazırlık genellikle bu kadar yoğun olmaz, ama Boyd tekrar hedef olduğu için son derece dikkatli olmamız gerekiyor.

"Fena değil," diyor Trevor, Nathan'ın bir YouTube videosunda durarak. Videoda, Boyd'un ikinci kuzeni yeni bir kıyamet sonrası video oyununu inceliyor. Onu kulaklığımın sağ kulaklığından duyuyorum. Trevor sol kulaklığı takmış.

Zihnimde sık kullandığı kelimeleri listeliyorum. *Dostum. Yani. Neyse.*

Harika.

Ses kalitesi, iki saat içinde karşılaştığımız en iyisi. "Programdan geçir," diyorum kardeşime, sonra çatalımı bir yığın çift çikolatalı pankeklerin içine saplıyorum.

Haşhaşlı patates kokusu alıyorum ve yağın cızırtısını duyuyorum. Personel, üniversite çağındaki iki kızdan oluşuyor ve onlara göre bu gece işler durgun. Bize ve barda oturan yaşlı bir adama

bize ve barda oturan yaşlı bir adama servis yapmak zorunda kalmışlar. Victoria Lisesi'nde matematik öğretmeni olan Pete Morris. İçeri girdiğimizde onunla biraz sohbet ettik. Uykusuzluk çektiğini söyledi.

Keşke uyku sorunu benim en büyük sorunum olsaydı.

Trevor birkaç tuşa basıyor ve dizüstü bilgisayarda yeni bir pencere açıyor. Ekranı kendine doğru çeviriyor. Benden ve kahvelerimizi doldurmak için yanımıza gelen genç garson Grace'ten uzaklaştırıyor.

"Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu Grace, Trevor'a. Henüz yemek sipariş etmemişti.

Olmadan bakmadan yukarı gözlerini yukarı bilgisayardan diyor
diyor ki, "tatlı patatesli krepler."

"İyi bir seçim," diyor ona, sonra masamızdan ayrılmadan önce bana dostça bir gülümseme atıyor.

Ona bir göz atıyorum. "Ben de sen yemek yemiyorsun sanmıştım. Sadece lanetlilerin ruhlarıyla besleniyordun."

"Eğlencesiz bir bölgedeyken tüketecek kadar lanetli ruh yok." Bir tuşa daha basıyor.

"Benimki sana yetmiyor mu?" diye alaycı bir şekilde sorup kahvemini yudumlarım. "Sen lanetlenmedin." O yazmaya devam eder. "Sen sadece emo'sun."

Saçlarını karıştırıyorum. "Aptal küçük kardeşlerimin buna inanmasına izin veriyorum."

Gülüyor, sonra bana gölgeli bir gülümseme atıyor. "Bu aralar Makyavelistten çok melodramatsın." Ona karşılık vereceğim ama o gözlerini ekrana dikip, "PG sana bulaştı mı?" diyor.

Phoebe'den bahsedilmesi omuzlarımı donduruyor.

Trevor bunu fark eder. Kilitli bir kasayı inceler gibi beni süzer. "Gerginlik hissediyorum."

"Bu konuyu kapatmam gerektiğini hissediyorsun," diye tersliyorum. "Sadece kaydı tak." "Zaten taktım. İşlenmesini beklemem gerekiyor."

Nathan'ın yeterince yüksek kaliteli kaydı olduğunda, ses değiştirme yazılımı gelen aramalarımın sesimi Nathan'inkine benzetebilir. Teknoloji, insanları kandırmayı sonsuz derecede kolaylaştırdı — babam bana hep böyle derdi. İnternetin yaygınlaşması bile insanların aldatılması için daha fazla yol yarattı. Ama aynı zamanda, yakalanmanın da daha fazla yolu var.

Trevor'ın dikkati benden ayrılmıyor. "Peki . . ." Bir şeker paketini ters çevirip bana bakıyor.

Ben ekrana bakıyorum. *Bu konuyu bırakmayacak.* "Şu anda sana bir iyilik yapıyorum..." diye başlıyorum.

"Onu hiç böyle ağlarken görmemişim."

Çenemi sıkıp, içimdeki karmaşık duyguların selini bastırıyorum. "Bırak şunu, Trev."

Şeker paketini tekrar ters çeviriyor. "O iyi mi?"

"Evet." Phoebe'nin benden söylememi isteyeceği şeyi söylüyorum. "O iyi."

Trevor şeker paketini yırtıp açıyor. “İyi ama kardeşimin göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlıyor, *hayatımda* onu hiç böyle ağlarken görmemiştim.” Beni mahvediyor ve Phoebe'nin ağladığını gördükten sonra ona ayrıntıları anlatmadığım için sinirleniyor, bu onu rahatsız etmiş olmalı, ama bu, tekrar etmeyeceğim bir şey. O lanet kelimeleri ağzımdan çıkarabilsem bile, bunu paylaşmak bana düşmez.

“Belli ki senden hoşlanıyor,” diye ekliyor. Gözlerimi ona çeviriyorum. “En çocukça şekilde.”

“Sen hiç anaokuluna gitmedin,” diye hatırlatıyorum ona. “Nereden bilirsin ki?”

Trevor kahvesine uzanıyor. “Sen hukuk fakültesine gitmedin ama yine de her şeyin yargıcı olduğunu sanıyorsun.”

“Sadece parfümünü yargılıyorum, gerzek.”

Neredeyse gülümsüyor. “Vintage bir parfüm.”

“Yanmış adaçayı ve kış gibi kokuyor.” Ona karşılık vermesine izin vermiyorum. “Bu şu anda konuyla alakalı değil.”

“Phoebe’yi kastediyorsun,” diyor ciddi bir ifadeyle.

“Evet.” *Boyd. Takipçiler. Piyango dolandırıcılığı.* İzlememiz gereken yol bu. “Sadece konudan sapmayalım.” Burada olmaya çalıştığımı göstermek için omzunu sıkıyorum. *Onun* için.

“Tamam.” Başını sallar ve kahvesini yavaşça yudumlar, sonra fincanı nazikçe masaya koyar. Birden kaskatı kesilir. “Kahretsin.” Ekrana doğru uzanır ve bir tuşa basar.

“Ne?”

“Sadece yüzde elli tanıma oranındayız.”

Başka bir ses kaydına ihtiyacımız var. Belki iki tane daha. Elimi saçlarımın arasından geçirip saatime bakıyorum.

Kahretsin, geç oldu. Gece yarısından önce daireye dönme umudum suya düştü. Ayrıca makul bir saatte Boyd’u aramamız gerekecek. Uzak bir kuzeninden gelen saat üçteki bir telefonu açması pek olası değil.

Cep telefonumu çıkarıp Phoebe’ye kısa bir mesaj atıyorum.

Bu iş düşündüğümünden uzun sürüyor. Üzgünüm.

Hemen cevap veriyor.

Phoebe: **Acele etme.**

Yüzümü buruşturup o iki kelimeyi tekrar okudum. Bir yanım onun benden acele etmemi istemesini diledi, ama Phoebe böyle biri değil. Bir sonraki mesajına bile şaşırmadım. Sadece çok üzüldüm.

Phoebe: **Şimdi uyuyacağım, yarın ya da ne zaman uyanırsam o zaman görüşürüz.**

Tekrar okudukça gözlerim yanıyor. Tek yapabileceğim, benzer bir rahat tonda cevap yazmak.

İyi uykular. Yarın uğrarım.

Phoebe mesajımı okudu ama cevap vermedi.

Bu o kadar da sıra dışı bir şey değil. Mesajım aslında sohbetimizin son notuydu, ama ciğerlerim sıkışıyor. Dikkatimi dağıtan tek şey yanımdaki kardeşim.

İnternette daha fazla kayıt arıyor ve Instagram'da birkaç beş saniyelik klip buluyor. Hala yüzde yüze ulaşmak için yeterli değil, ama bir ilerleme var.

Ne söyleyeceğime dair belirsiz bir fikir bulmaya çalışıyorum. Senaryo değil. Bu yapmacık olurdu. Ama sözlerim Nathan'a uygun olmalı.

"Selam dostum," diye fısıldıyorum, sesli olarak deniyorum. Muhtemelen uzun zamandır konuşmadığımızdan bahsedeceğim. Sosyal medyadaki etkileşimleri dışında ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilmediğim için belirsiz tutacağım. "Cancún'a her şey dahil bir gezi planlamıştım, ama gidemiyorum. Şnorkelle dalış ve mağara tüpü var. Oldukça havalı."

Yüzümü buruşturuyorum.

Trevor da yüzünü buruşturuyor. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

"Bana bir saniye ver," diye tersliyorum. *Gerçek* insanları taklit etmekten hoşlanmıyorum. Yeni biri olmayı seviyorum. Benim şekillendirdiğim biri. Bu... bu zaman alacak.

"Bir saniyen var," diyor kardeşim. "Beş saniyen var. On saniye. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa, Rock, sadece onun buna inanmasını sağla."

"Deniyorum," diyorum kuru bir sesle. "Ama ben Tanrı değilim." *İşte* bu yüzden tekrar notlarımız yok. Her şeyi karmaşılaştırıyor.

Trevor beni inceler. "Bir zamanlar, bana öyle olduğuna inandırabilirdin." Kahvesine geri döner. "Beş yaşıyordum," der ciddi bir ifadeyle. "O yüzden egonu kontrol altında tut."

"Egom hâlâ bıraktığım yerde duruyor . . ." Sözüm yarıda kalır; Nathan'ın sosyal medya hesaplarına tekrar göz atarken, Boyd'la ortak arkadaşlarını tespit etmeye çalışırım.

Trevor sessizliği tereddüt olarak algılıyor ama o kadar da korkmuyorum. "Çok ciddiym Rocky. Buna inanması lazım." Bu aciliyet. Kardeşimden alışamayacağım bir şey.

"Biliyorum," diyorum ona. "Biliyorum."

Hazırlıklar tamamlandıktan, krepler yendikten ve ses tanıma işlemi bittikten sonra, hesabı ödeyip çatı katına geri dönüyoruz. Oturma odası sessiz, biz de onun kaldığı kanepedeyiz. Saat sabahın biri; aramak için neredeyse çok geç, ama

hem Boyd hem de Nathan bu saatlerde düzenli olarak Instagram'a fotoğraf paylaşıyor, bu yüzden uyanık olma ihtimali var.

Kullan-at telefonu kulağıma dayadım, ama telefonun diğer ucu dizüstü bilgisayara takılı, böylece sesim yazılımdan gerçek zamanlı olarak geçiyor.

Telefon çalıyor, çalıyor.

Kaldır şunu, Boyd.

Cevap veriyor. "Kimsin?"

"Selam dostum, ben Nathan. Yeni bir telefon aldım... Üzgünüm, birdenbire aradığım için. Nasılsın?"

Trevor'ın bacağı kırırdanıyor, onu durdurmak için elimi dizine koyuyorum. "*Çık dışarı*" diye dudaklarımla işaret ediyorum. Bana öfkeyle bakıyor, ama ses çıkaramıyor ve bunu hoparlöre alıp onun dinlemesini sağlayacak mıyım, hayatta olmaz.

Boyd konuşmaya başlar. "Oldukça iyi... Trish ile mi ilgili?"

Trish. Ortak esmer arkadaşları. Tek bildiğim, beş yıl önce hep birlikte bir line dans kulübüne gittikleri.

"Yok, yok, öyle bir şey değil." Rahat davranmaya çalışıyorum, ama Trevor gözünü kırpmıyor ve çok gergin, muhtemelen içten içe çıldırmak üzere—bu yüzden dizüstü bilgisayarı alıp ayağa kalkıyorum ve pencereye doğru ilerliyorum. Ondan uzaklaşmak için. "Komik olan şu ki, bir şey ayarlamıştım ama gidemiyorum."

"Hadi canım?"

"Evet." Sesim hayal kırıklığına uğramış gibi. "Süper bir şey. Cancún'a her şey dahil. Yakında kalkıyor. Şnorkelle dalış falan var."

"Hı..."

Onun şüpheli "*huh*" sesinden nefret ediyorum ama bu sese takılmamaya çalışıyorum. "İade edilemez ve böyle bir şeyin boşa gitmesini istemedim. Listemi gözden geçiriyordum da..."

"Ve ben de o listede miyim?"

"Evet, ama hadi ama, o kadar da üst sıralarda değilsin." Gülüyor.

Bu iyi. "Diğerleri gelemiyor ama düşündüm *de, bu Boyd'un yapacağı bir şey olabilir.* Son anda bir seyahate çıkmak. Anı yakalamak falan. Ucuz bir gemi seyahati de değil. İster misin yoksa Randy'ye mi sormalıyım?" *Boyd'un kardeşi.*

"Hayır, ilgileniyorum," der hızlıca. "Detayları bana mesajla gönder." "Tabii, ama belgeler falan var. Mesajla göndermek kolay değil."

"Tamam, bana e-posta gönder... " Adresi ezberliyorum ve hemen mutfak tezgahındaki Hailey'nin defterine koşuyorum. Vedalaşırken e-posta adresini not alıyorum.

Telefonu kapattığımda Trevor, "Ee, ne oldu?" diye sorar. "Gemi seyahatine çıkma ihtimali yüksek."

Trevor kanepeye yaslanır, ellerini başının üstünde birleştirir, sanki sıksa vücudu hiç antrenman yapmadan Ironman Triatlonunu bitirmiş gibi. Ona bu gece rahat uyumasını söylerim. Bana teşekkür eder ve ben tekne evine gitmek için hazırlanırken Phoebe'nin odasında dururum.

Kapısı aralık ve içeriye bakıyorum. Yorganın altında derin uykuda, televizyonu kapalı. Onu uyandırıp daha çok şey söyleme ve yapma dürtüsüyle mücadele ediyorum ama içinde bulunduğu huzuru mahvedemem. Bu yüzden kapıyı kapatıp gidiyorum.

Otuz Yedi

Phoebe

Sabahın geç saatlerinde ışık yatak odama sızıyor. Dün geceki mesajlarımızdan beri Rocky'den haber almadım, ama Boyd'a bir piyango dolandırıcılığı yapmak kolay bir iş olmaz. Akşama kadar işim yok, bu yüzden köpük şiltenin konforu ve lüksünden tamamen çıkmak için acelem yok.

Tembel bir gün geçirmekten hoşlanırım, duş alıp kot pantolon, tişört ve sütyen giymiş olsam bile... Aslında, belki de kendime bu zamanı ayırmayı hak ediyorum. Şişmiş gözlerim de buna katılırdı.

Sadece ben, yatağım ve televizyondaki ürkütücü filmler.

Başlığımın arkasındaki kabarık yastıklara yaslanarak, duvara monte edilmiş televizyonda Netflix'i geziniyor ve kendimi kaptırabileceğim başka bir korku filmi arıyorum. Nedense, sürekli *Elm Sokağı'nda Bir Kabus'a* geri dönüyorum. Dün gece bitiremedim.

Oynat düğmesine basmak üzereyim ama kapalı kapıma bir göz atıyorum. İşe gitmeden önce Rocky uğrayacak mı? Yoksa daha sonra country kulübünde mi karşımıza çıkacak?

Rocky.

Onun adı, dün gecedan kalan canlı anıların akın akın zihnime dolmasına neden oluyor, ama tek bir düşünce tüm zihinsel görüntülerin önüne geçiyor.

O beni seviyor.

Kalbim kabarıyor, ama sonra hatırlıyorum... O asla benimle olmayacak. Asla benimle yatmayacak.

Gerçekten bir şey değişti mi?

Biraz canımı yakıyor ve iki yıldır sürdürdüğümüz anlaşmayı kabul etmeye çalışıyorum. Onu özlemek... en sevdiğim hobi değil. En azından Carlsbad'dan bahsetmek, o geceyi onunla paylaşmak, bedenimdeki en ağır yükü kaldırdı; bu sabah, uzun zamandır hissetmediğim kadar hafif hissediyorum.

Her zaman gerçeğin *benim* on tonluk yüküm olduğunu düşünmüşümdür ve başka kimsenin onu taşımasını istemedim. Hailey yeterliydi. Ama fark ettim ki yükümü Rocky'ye aktarmıyordum.

O, o yükü benden atmama yardım etti, o geceyi bulutların arasına fırlattı. Örtülü ve gözden uzak. Gittikçe uzaklaşan. Belki bir gün silinmeye bile başlar.

Kötü olayların gidişatını geri sarmak ve değiştirmek mümkün değil. Sadece ilerlemek var. Bazen işimin, olanlarla başa çıkmamı kolaylaştırdığına inanıyorum. Başka biri gibi davranmak, korkunç geceleri sığdırabileceğim küçük dolaplar sağlıyor bana. Ama yine de, işim olmasaydı o durumda olmazdım.

Devasa boyutlarda bir muamma.

Sesi biraz açıp yastıklara gömülüyorum. Korku filmini izlemeye hazırlanırken odaklanmaya çalışıyorum, ama aklım sürekli Rocky'ye kayıyor.

Çenesinin keskin hatları. Erkekçe elleri elmacık kemiklerimi nasıl kavradığı. Sanki ona aitmişim gibi bana bakışları. Sanki bana ulaşmak için cehennemin her katmanını aşacakmış gibi.

Dudaklarının benimkilere doğru eğildiğini, nefesinin sıcaklığının üzerimde dolaştığını hayal ediyorum. Bir sıcaklık dalgası vücudumu sarsıyor ve uzun zamandır biriken bir ihtiyaç amımı zonklatıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum, nefesim hüsrarla dolu. Bacaklarımı kaydırıp sırtımı , giderek artan bir arzuyla boğuşuyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu arzuyu gidermek, reddedilemeyecek kadar cazip geliyor.

Gerçekliğimi bir fanteziye dönüştürmeye başlıyorum. Dün gece Rocky'nin odadan kaçmadığını hayal ediyorum.

Aksine, kalmış.

Beni şu anda uzandığım yatağa itti. Nefesim kesildi ve elleri... ellerini yüzümün iki yanına koydu. Bakışları derin bir özlem ve şehvetli, kirli bir arzuyla doluydu.

Evet.

Onun üstümde olduğunu hayal ederek bu ateşli görüntüyü zihnimde canlandırırken, kot pantolonumun fermuarını açıp elimi pembe külotumun altına kaydırıyorum. Diğer elimle yatağı okşayarak uzaktan kumandayı buluyorum. Filmin sesini kapatıp düşüncelerime dalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Rocky'nin görüntüsünü yeniden canlandırıyorum. Henüz tamamen çıplak değil, ama ben onun gömleksiz olduğu sahneye hızlıca ilerliyorum.

Sert, çıplak göğsü bana bastırıyor, ereksiyonunun uzunluğu bacaklarımın arasına giriyor ama pantolonunun arkasında sıkışmış durumda. *Binlerce kez hayalini kurduğum şeyi yapacağım*, diyor bana boşuk bir nefesle. Dudakları kulağımın üzerinde. *Seni sikeceğim, benim küçük kabusum.*

Küçük kabus.

Bunu bana söylediğinde, kalbimin etrafındaki tüm zincirler çözüldü. Şimdi, her sinir ucumu en *güzel* şekilde aydınlatıyor.

Yatakta arzuyla yanıyorum ve büyük beyaz yorganımı tekmeliyorum. Nefes nefeseyim ve parmaklarım ıslak sıcaklığın üzerinde kayıyor, sinir demetini daireler çizerek okşarken klitorisim şişiyor.

"Rocky," diye acı dolu bir iniltiyle fısıldıyorum. *"Lütfen."*

Bacaklarım seğıriyor, baldır kaslarım geriliyor, cildimde ter damlacıkları oluşuyor. Onun alaycı sertliğini, neredeyse ulaşmak üzere olan, uzayan gerginliği ve hiç *ama hiç* tam olarak giderilemeyen ölmek üzere olan susuzluğu hayal ediyorum.

Beni sabitliyor. Beni o kadar sıkı tutuyor ki kaçamıyorum. Alt dudağımı ısırıyorum. *Tanrım*. Kaçmak istemiyorum. Onun beni her zaman sahip olmasını istiyorum ve ona ihtiyacım var. Daha derine, içime...

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

"*Benimim*," dediğini hayal ediyorum.

"Phoebe?"

Gözlerim birden açılır.

Oh... *lanet olsun*.

Rocky burada.

Rocky mi geldi?! Bu, beynimi tamamen uyanık hale getiriyor. Tamamen hareketsiz kalıyorum.

Gözlerini kısarak odamın bir santim içinde duruyor ve olan biteni anlamaya çalışıyor. Hızla içeri girip kapıyı kapatıyor. Elimi kot pantolonumun ve külotumun içine sokmuşken ne yaptığımı anlaması zor değil. *Kapıyı kilitlemeliydim*. Ama mastürbasyon yapmayı planlamış değildim.

Gözlerimiz kilitleniyor,

birbirimizden ayrılmıyoruz.

Hareket etmiyoruz.

Buraya gelip beni tatmin etmeyecek. Asla birlikte olamayacağımızı açıkça belirtti ve belki de sahip olabileceğim tek şey bu. Elim. Hayal gücüm.

Belki de neyi kaçırdığını izlemeyi hak ediyor.

Rocky'ye bakmaya devam ederek kendimi okşamaya geri döndüm.

"Phoebe," diye nefesini verir, boğazında hüsrana dolu bir inilti takılır. "*Tanrım*."

"Dur demeni," diyorum, nefes nefese. Hızımı artırdıkça parmaklarımın arasından ıslaklık sızıyor.

Hareket eden elimi izliyor ve burnu genişliyor. "Yapamam."

"O zaman git," diyorum soğuk bir sesle, onun önünde kendimi tatmin ettiğim için kızdığını düşünerek. "Çünkü durmayacağım. Sen burada olsan da olmasan da boşalacağım."

Stresli bir şekilde elini saçlarının arasından geçiriyor.

Hassas tomurcuğun etrafını yoğuruyorum ve nefesim kısa bir iniltiye dönüşüyor.

"*Phoebe*," diyor, sanki beni azarlıyormuş gibi, ama bana doğru büyük adımlarla geliyor.

Ateşli, güçlü adımlarla yatağa doğru geliyor ve ben bunun başka bir fantezi olduğunu düşünürüm. Başka bir rüya. Ama ayak bileğimi tutup beni sırt üstü yatırdığında, bunun gerçek olduğunu anlarım.

Vay canına. Oksijen kaçarken dudaklarım aralandı ve nefes nefese kalmaya başladım, "Beni sadece kızdıracaksın..."

Kot pantolonumun paçasını kavırıyor ve kalçalarımın altına doğru yırtıyor. Bacaklarımdan çıkarıyor.

Pantolonumu bir kenara fırlatışını izlerken nefesim kesiliyor.

Gözlerindeki açlık beni yutuyor. "Seni sadece kızdırmaktan çok daha fazlasını yapacağım," diyor boğuk, kısık bir nefesle. "Ve sonunda, benden asla çekilmemem için yalvaracaksın." Deri ceketini çıkarıyor.

Bu demek oluyor ki... ? Ağzım açık kalıyor. "Sana inanmıyorum," diyorum, neredeyse meydan okurcasına.

"Bana inanmayan ilk kişi sen olacaksın." Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş halde, pantolonunun fermuarını açıyor.

Onun ne yapabileceği, ne yapmak istediği konusundaki beklenti, bacaklarımın arasında daha şiddetli bir çarpıntı olarak hissediliyor. Pantolonu çıkardığında, kömür rengi boxer şortunun üzerine baskı yapan sert uzantısına aç bir hayvan gibi bakıyorum. Onun penisini daha önce görmüştüm. O çok şanslıydı. Neredeyse fazla şanslı.

Onun içime derinlemesine girmesini hayal etmiştim. Ama onun o kadar derine girdiğini hiç hissetmemiştim.

Rocky, pufu yatağın ayak ucundan uzaklaştırıyor. Odanın ortasına doğru. *Ne yapıyor?* Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyor ve bundan hoşlanıyorum. Bundan gerçekten çok hoşlanıyorum.

Ama bana gerçekten bir şey yapacak mı?

Bu imkansız... *Ohhh, Tanrım.* O çok seksi. Gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra, kumaşı arka yakasından tutup başının üzerinden çıkarıyor.

Bu kadar seksi olmasından nefret ediyorum. Ondan bu kadar etkilenmiş olmamdan nefret ediyorum, elimi külotumun içine sokmaktan kendimi alamıyorum.

"Sabırsız mısınız?" diyor, sanki çok muhtaçmışım gibi.

"Çok yavaşsın," diye alay ediyorum ve ikimiz de birbirimize kısa bir gülümseme atıyoruz.

Yatağa geri tırmanıyor, bacaklarımın arasına diz çöküyor. Hızla bileğimi yakalıyor ve parmaklarımı külotumun dantelli kenarından çekip çıkarıyor. Sonra Rocky beyaz tişörtümü başımdan çıkarıyor, saçlarım çıplak omuzlarıma dökülüyor.

Onun heykel gibi kaslarına daha çok hayran kalacağımı sanmışım. Göğüslerime o kadar takıntılı olacağını, başka yere bakmayacağını düşünmüştüm.

Ama birbirimize daha çok bakıyoruz — sanki ruhlarımız şimdiye kadar gördüğümüz en güzel şeylermiş gibi.

Dizleri bacaklarımı gittikçe daha fazla açıyor ve bu gerginlik, misk kokusu ve yakınlığı benden garip, acı verici bir ses çıkmasına neden oluyor.

Rocky duraksıyor.

Benim tahrik olmama bu kadar zevkle beslenmesi çok, çok seksi.

Gerçekten ıslanmışım ve o bileğimi başımın üstüne kaldırırken yanaklarım kızarıyor. Vücudumun üzerine eğilirken karın kasları geriliyor. Ağırlığını üzerime veriyor. Gözlerimiz hiç ayrılmıyor. Sanki bir anlık bakış bile bunu bozacakmış gibi. Aramızda keskin bir gerilim var.

Bunca yıldır buna karşı mücadele ettik. Buna teslim olmak kolay olmalı, ama hiç de öyle değil.

Dudakları benimkilerin üzerinde kayıyor, sıcaklığı beni karıncalandırıyor. Heyecanla ayak parmaklarım kıvrılıyor ve boş elimle onun kaslı pazılarını kavrayarak bu anı yakalamaya çalışıyorum. Hiç gerçek anlamda öpüşmedik.

Ve bu bir kez gerçekleştiğinde... geri dönüş yok.

Alını alnıma değiyor, duygular nefeslerimizle iç içe geçiyor ve dudakları dudaklarıma indiğinde, bir şimşek çakıyoruz. Binalara çarpan bir tsunami. Karaya vuran bir kasırga. Birlikte patlayan yıkım. Öpücüğü hem vahşi hem de sevgi dolu, ağzımda onun açlığını tadıyorum. Dili benimkiyle birleşiyor ve o diğer bileğimi başımın üstüne tutarken ben sırtını tırmalıyorum.

"Daha fazla..." Boğuk sesim öpücükleriyle kesiliyor ve lanet olsun, *lanet olsun*, eli külotumun içine kayıyor. Titriyorum, içimde kayan ve beni tahrik eden parmaklarının etrafında şişiyorum. Elektrikli dokunuşu, delici bakışları, artan sıcaklığı... beni çok canlı hissettiriyor. "*Rocky*." Kalçalarımı avucuna doğru itiyorum.

"*Siktir*. Phoebe." Daha derin bir iniltiyle homurdanıyor. "Kıpırdama."

Onun her yerimde olmasını istiyorum. Vücudumun her santimini kaplamasını. Beni kendisinin çok hareketsiz tutmasını. İtiraz etmek için sırtımı kavislerim ve bacaklarımı daha da açarım.

Rocky gözlerimi, vücudumu okur. Bileğimi bırakıp yüzümü avuçlar.

Başımı sabit tutarken, parmakları içimde hareket ederken ona doğrudan bakıyorum.

Birbirimize bakışlarımızın yoğunluğu damarlarıma saf adrenalin pompalıyor.

G-noktamı buluyor ve o beni ne kadar çok tahrik ederse, gözümün önünde o kadar çok ışık dans ediyor. Dudaklarım ayrılıyor, nefesim sığlaşıyor. "R-Roc..." Ona karşı direniyorum, pazılarını ve göğsünü itiyorum, bacaklarım yataкта kıvrılıyor ve o da ağırlığını üzerime daha fazla veriyor. Vücuduyla beni sabitliyor.

Evet, evet, evet.

Parmakları saçlarıma dolanıp çekince, inliyorum ve gözlerim kapanıyor. "*Aman Tanrım.*"

Aniden beni bırakıyor.

Ne? "Hayır, hayır."

Rocky parmaklamayı bırakıyor. "Güvenlik kelimesi. Bir tane seç.

Hemen." Gözlerimi kırıyorum, zihnim karışıyor. "O...?"

"Evet. Bu *gerekli*." Başını eğiyor, dudaklarını kulağımın iç kısmına dayıyor ve fısıldıyor, "Seni tam da hayal ettiğin gibi sikeceğim."

Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum. "Neyi sevdiğimi bilmiyorsun." Dirseklerimin üzerine oturuyorum. "Hiç içime girmedin." Hâlâ içimde, seks yapmadan önce her şeyin biteceğine inanan bir parça var. Her şey yarıda kalacak.

Her şey parçalanacak.

Rocky beni yere itiyor ve dudaklarıma ateşli, tutkulu bir öpücük kondurduğunda, tüm *varlığım* onun altında eriyor.

Ohh, *evet*. Ağzına karşı inliyorum ve o saçlarımı geriye tarıyor, parmakları melodik, yoğun bir ritimle başımı okşuyor. Dokunuşu güç dolu ve benim savunmasız yanlarım, onun ellerinde çözülüşüme teslim olmayı arzuluyor.

Boğuk bir sesle öpüşmeyi kesiyor. "Anlamaya başlıyorum." *Neyi sevdiğimi* kastediyor.

"Bu seni tahrik ediyor mu?" diye nefes nefese soruyorum.

Rocky üzerimden kalkıyor ve boxer şortunun lastiğini çekiyor. Yavaşça, ereksiyonunu serbest bırakıyor. *Aman Tanrım...* Titriyorum. Onu hiç bu kadar sert ya da şişmiş görmemiştim. Daha büyük görünüyor. *Ereksiyon halinde*. O çok... ereksiyon halinde. Penisi akıl almaz bir şekilde dik duruyor ve tek yapabildiğim, onun beni doldurduğunu hayal etmek.

Gözlerimiz birbirine değdiği anda konuşuyor. "Beni tahrik ediyor." Tekrar üzerime eğildiğinde, yakıcı yakınlığı hoş karşılanıyor, koruyucu ve benim için her şey. Fısıltısı kulağıma çarpıyor. "Aminı önden ve arkadan, yatakta, duvara karşı, sadece yıldızları görene kadar sikme düşüncesi... bu da beni tahrik ediyor."

Evet, Tanrım. Sırlısıklam oldum.

Sutyenimin kopçasını açıp yırtarak çıkarır. Başparmağı dikleşmiş meme ucumu daireler çizerek okşar. İlerim ve kalçalarımı kaldırıp, onun sertliğine sürtünürüm.

"*Siktir*," diye homurdanıyor, tahriki burnunu kızartıyor. Elimi uzatıp sikine dokunmak istiyorum ama Rocky bileğimi yakalıyor ve tekrar sabitliyor.

Alnını alnıma dayadı, serbest elini tekrar kasıklarımızın arasına daldırdı ve klitorisimle oynadı. Altında kıvrandım ve o dudaklarıma nefesini üfledi, "Bir güvenlik kelimesi seç, Phoebe."

"Ahh, *siktir siktir*."

"O değil."

"*Rocky*."

"Ya da o."

Onun pazısına tutunuyorum ve bacaklarımin arasında olan iri elini arıyorum. "Boşalacağım. *Boşalacağım*. Lütfen, lütfen. İhtiyacım var... *Daha fazlasına*. Ona."

Duruyor.

Yine.

Ughhh. "Rocky." Ona öfkeyle bakıyorum.

Üzerimden kalkıyor. Yataktan iniyor. Kalbim bir anda duruyor. Ta ki o, "Prezervatiflerini nerede saklıyorsun?" diyene kadar.

Kalbim eskisinden daha da yükseğe uçuyor. "Şifonyerimde."

Çıplak bir şekilde şifonyerime doğru gider ve kıcı... Tanrım, ne kadar mükemmel bir kıcı var. Çekmeceyi açmak için bana doğru eğildiğinde, gözlerimi sikine çeken bel kaslarını görüyorum. Yüzüm ve vücudum ateş gibi yanıyor ve külotumu çıkarmayı düşünüyorum.

Ama aslında onun çıkarmasını istiyorum.

Rocky doğru çekmeceyi bulana kadar birkaç çekmeceyi kontrol ediyor. *iki* kutuyu inceliyor. "Bu mu?" diye soruyor.

"Evet." Çok fazla var. Kafam gerçekten karışık. "Bir gecede yirmi dört kez boşalmayı mı planlıyorsun?"

Bana bir bakış atıyor. "Lanet olası miktardan bahsetmiyorum." Siyah bir kutuyu okuyor, kaşlarını çatıyor.

"Boyutu mu?" diye soruyorum. Elinde ön tarafında *XL* yazan bir kutu tutuyor.

"Bu markayı sevmiyorum." *XL* yazmayan diğer kutuyu inceliyor. "Bu çok küçük. Ve kalın prezervatiflerin verdiği hissi sevmiyorum. Ya da şu *ısınan* saçmalıkları."

Rocky'nin prezervatif konusunda bu kadar titiz olduğunu kim bilebilirdi? Kesinlikle ben değil. İkimiz de birbirimiz hakkında yeni şeyler öğreniyoruz.

İki kutuyu da bir kenara attığında hiç umursamıyor. Prezervatif yok mu? "Buraya taşındığımdan beri doğum kontrol hapi kullanmıyorum," diye onu uyarıyorum.

Buruşmuş pantolonunu alır ve bana doğru bakar. "Seni korunmasız becermem." Tek bir derin sesli cümle ile nefesim kesilir, o da bacaklarımın arasına, düzensiz nefesime bakar ve sırtıyor.

"Siktir git." İnleyerek ona bir yastık fırlatıyorum.

Yastığı savuşturup pantolonundan cüzdanını çıkardı. "Küfürlü konuşmalardan hoşlandığını zaten biliyordum, Phoebe."

"Bilmiyordun," diye öfkeyle itiraz ediyorum, ama şimdi bunu ne zaman, nerede ve nasıl anladığını merak ediyorum.

Rocky cüzdanından birkaç prezervatif çıkarır. Cebinde prezervatif mi taşıyor?

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunlar kimi bekliyordu?"

"Görünüşe göre seni." Komodinin üzerindeki kutuları işaret ediyor. "Onlar kimi bekliyordu? Çünkü belli ki beni değil."

"Üzgünüm, prezervatif tercihlerini bilmiyordum."

"Üzgün değilsin." Gidip kapıyı kilitledi.

Onun odada çıplak bir şekilde dolaşmasını izlemeyi seviyorum. Genelde o pozisyonda olan benimdir ve bu rol değişimi içimde daha büyük bir sevgi uyandırıyor. "Hayır, değilim..."

Yatağın karşısına uzanıp uzaktan kumandayı aldı. "Trevor oturma odasında çoktan uyanmış." Yine, ne yaptığını ve neden kardeşinden bahsettiğini anlamadım, ta ki *A Nightmare on Elm Street filminin* sesini açıp ses seviyesini rahatsız edici derecede yüksek bir seviyeye çıkarana kadar.

Ben de küçük kardeşinin bizi duymasını istemiyorum. Bu yüzden itiraz etmiyorum.

"Hangi prezervatifleri tercih edersin?" Rocky paketi yırtarken filmin sesini bastırarak soruyorum. Hâlâ yatağın yanında duruyor ve folyo üzerindeki küçük yazıları göremiyorum.

"Ultra ince mi, ekstra ince mi?"

Hmm. "Not almalı mıyım?" diye espri yapıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, bunun bir kez bile olmayacağından hala endişeliyim. Bir dahaki sefere dair düşünemiyorum bile.

Rocky prezervatifi penisine kolaylıkla takıyor. "Hayır."

Hayır mı?

Acı beni delmeden önce, "Prezervatifleri ben alırım." diye ekliyor. Yatağın üstünde. Yine diz çökmüş, güçlü elleriyle kalçalarımı sıkıca kavıyor. "Zengin orospu benim. Hatırladın mı?" Külotumu bacaklarımdan aşağı, ayak bileklerimden ve ayaklarımdan çekip çıkarıyor. *Ohhh vay canına.*

Tamamen çıplak kalıyorum.

Ellerinin kalçalarıma ve kıcıma dönmesiyle zevk içimi kaplıyor. "Bu... bir şeyleri hatırlatıyor," diye mırıldanıyorum. Bakışları içime çok derin dalıyor. Sanki Rocky çoktan içime girmiş gibi hissediyorum.

Yüzümün yanına ön kolunu dayayarak üzerime eğiliyor. Kalp atışlarının sesi vücuduma çarpıyor ve ereksiyonu bacaklarımdan arasında duruyor. İçime girmemiş.

Bunun yerine, uyluklarımdan içini avuçlayıp bacaklarımda daha da açıyor. Bir bacağımı omzuna doluyorum ve o da havada kalan baldırımı kavıyor. "Güvenlik kelimesi," diyor.

"Beni sik."

"Sevimli sahte güvenlik kelimesi. Gerçek bir tane seç."

Gülümsememek için dudaklarımı ıslattım. "Neden sen seçmiyorsun?"

"Çünkü yatakta kirletilmesini istemeyeceğin bir kelime seçeceğim."

"Çilek mi?" Tahmin ediyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

Haklıymışım. "Evet, hayır, çileklere olan saf sevgimi mahvetme." Eğer bir güvenlik kelimesi kullanmam gerekiyorsa, bu korkuyorum ve korunmak istediğim anlamına gelir. Aklıma geldiğinde ona bakıyorum. "Miami."

Şaşkın değil, ama bir anlığına bana bakıyor. Muhtemelen Miami'de geçirdiğimiz zamanları hatırlıyor. O kadar çok şehirde yaşadık ki, hepsini saymak saatlerimi alır, ama Rocky ile Miami'de geçirdiğim zamanlar adrenalini dolu, dağınık ve canlı, sevgi dolu bir anı.

"Miami," diye tekrarlıyor, kelime boğazında sertçe çıkıyor. "Bu işe yarar."

Ve bu sihirli yeşil ışık. Rocky yüzümü tutuyor, eli terli saçlarımdan kıvrımlarına dalıyor ve ezici, acıtan bir öpücükle dudaklarıma inerken amıma sürtünüyor. Alay ediyor. Hâlâ sadece alay ediyor.

Ta ki alay etmeyi bırakana kadar. Öpücüklerimiz dudaklarımda şişiriyor ve o içime girerken gözlerini gözlerime diyor. Boğazından çıkan ses ve keskin nefesim duyularımı uyandırıyor ve o içime daha derine girip pompalarken yüzümü sabit tutuyor. Onun uzunluğunu yavaş yavaş daha fazla alıyorum, tempo baştan çıkarıcı ve hipnotik, ve Rocky'nin beni dikkatlice ve tamamen doldurduğu hissi uzuvlarımda titretiyor.

"Ben..." diye inliyorum, ne söylemeyi planladığımı bile bilmeden. "Oh... Tanrım." *İçimde. İçimde.* Kalçalarımı kaldırıp harekete karşılık veremedim, pazılarına yapışıyorum. Derin ve delici itişleri beni tamamen kontrol altına alıyor ve Rocky ile bu kadar yakın ve samimi olmanın özünü içime çekiyorum.

Çene kasları seğiriyor, iniltiyi bastırıyor ve ellerimi pazılarından çekip alıyor. Kollarımı başımın üstüne çekip bileklerimi yatağa sabitliyor, diğer eliyle yüzümü kavıyor ve bacaklarım çaresiz, sadece belinin iki yanında titreyen, sarsılan bir yığın.

Sert, parıldayan göğsü yumuşak tenime yapışıyor ve ben bu anın içinde kendimi tamamen kaybediyorum. Beni altına hapsedme şekline, sanki benden başka kimse bana ulaşamayacak ya da dokunamayacakmış gibi. Şişmiş amımı sıkma şekline, içime her dalışında vücudumu yukarı doğru sarsmasına, ve birbirimize bağlıyız, aşkımızın fırtınalı dalgalarında sallanıyoruz.

Tek duyduğum, inlemelerimiz, ahlamlarımız ve boğazımızdan çıkan zevk sesleri. Korku filmi, her ne kadar yüksek sesli olsa da, beynimden çok uzaklara uçup gitmiş.

"Rocky," diye inliyorum, gözyaşları gözlerimin kıvrımlarını ıslatıyor. *Boşalacağım.* Tanrım... Onun altında tekrar titriyorum.

Sıcak, acı verici nefesi dudaklarımı okşuyor ve o bana bakıyor. "Amin beni almaya devam edebileceğini mi sanıyorsun? Çünkü ben durmayacağım. Asla durmayacağım."

Sözünün eri olan Rocky durmuyor.

O itip kakarken ve bana ne yaptığını tüm ayrıntılarıyla fısıldarken, ben uçurumdan aşağıya yuvarlanıyorum.

Çıglık atıyorum, parmaklarım kıvrılırken o bileklerimi daha sıkı kavıyor ve kalçalarım patlayıcı, dünyayı sarsan bir dorukta sarsılıyor. Orgazm, nabız gibi atan dalgalar halinde içimden yayılıyor ve tüm vücudum bir depremin artçı sarsıntıları gibi titriyor.

Rocky dizlerinin üzerine oturur ve kalçalarımı kavrar. Beni kasıklarına doğru çeker, sonsuz sikişmeye devam eder ve içime girip çıktığını görürüm. *Lanet olsun.* Dudaklarım ayrılır ve o beni tekrar tahrik etmeye başladığında nefes alamam.

Tamamen dışarı çıktığında hâlâ çok sert ve nefes nefese olmama rağmen enerjim hiç de tükenmiş değil. Biz buharlı lokomotifleriz. İlk seferimizin de bizim kadar tükenmez olacağını bilmeliydim.

Yataktan iniyorum, o peşimden gelirken onun açlığına kapılıyorum, ama geriye doğru yürüyor ve bitmiş gibi davranıyorum. "Zirveye ulaştırdığın için teşekkürler. Giydi. Ortada bir şeydi. Yumuşak bir el sıkışma gibi."

"Öyle miydi, seni küçük yalancı?" Bana ulaşıyor, avucunu belimin altına koyuyor. Beni duvara doğru yönlendiriyor, ama ben ondan uzaklaşıyorum. Rocky beni kalçalarımın yakalıyor ve sırtımı duvara sertçe bastırıyor, vücudu sırtıma yapışmış durumda.

Vay canına. Bacaklarımın arasında bir ağrı hissediyorum. Onun tarafından duvara bu kadar sertçe bastırılmak beni çok etkiliyor. Rocky'nin benim eriyip gitmemi içten içe tadını çıkardığını neredeyse hissedebiliyorum.

Onu görmek için başımı çevirip, "Bitti," diyorum boğuk bir sesle. Aslında ciddiğim. Öyle olsaydı, güvenlik kelimesini kullanırdım.

Durup yüz ifademi inceliyor. "Bitmedi." Kalçalarımı biraz geriye doğru çekip kendine yaklaştırıyor, penisi kıcıma sürtünüyor ve ben koluna uzanmaya çalıştığımda bileklerimi başımın üstünde tutuyor. Sonra tekrar amımın içine giriyor.

Buna bayılıyorum. *Ona aşığım*, kalbimde silinmez mürekkep gibi daha da derinlere işliyor.

Rocky iniltiyi geri yutuyor. "*Siktir,*" diye ateşli bir şekilde küfrediyor ve beni duvara sıkıştırmış halde, bir avuç dolusu saçımı avuçluyor. *Evet, evet, Tanrım, evet.*

Başım dönüyor. Bu baş döndürücü heyecan dizlerimi zayıflatıyor, ama Rocky göksel bir iblisin gücüyle içime giriyor. Sanırım o her zaman daha çok düşmüş bir melekti.

"Bu orta yol mu?" diye kulağıma fısıldadı.

Hiç de değil.

"Evet," diye hafif bir iniltiyle alay ediyorum. "Bunu istiyorum... sert olsun." Yanağımı duvara dayayarak, gözlerindeki arzuyu karşılıyorum. "Sana... bunu açıkça söylemem mi gerekiyor?"

Daha derine giriyor.

Ohhh, lanet olsun.

"Lütfen söyle," diye fısıldıyor ve dudaklarımı ısıırıyor, sonra da sevgi dolu bir saldırganlıkla beni öpüyor.

O durduğunda, "R" diye başlıyorum.

Eli terli kalçamı kavrar. Hassas klitorisime dokunduğunda irkilirim.

Siktir.

"O," diye bağıriyorum.

Beni akıl almaz bir şekilde sikiyor. Kelimeyi tamamlayamıyorum; onun sürtünmesi içimi ateşe veriyor. Bu pozisyonda hiç kimsenin bu kadar derine girdiğini hissetmemiştim ve zevk her sinir ucumdan geçiyor.

"C," diyor bana kesik kesik nefeslerle. Kaslı kolları geriliyor, birini yüzüme yakın bir yere dayıyor. Beni daha sert sikiyor. "K." Bir homurtu çıkarıyor. "Y."

O pislik kendi adını heceledi.

Ona verdiğim isim.

Tahrik, bir akıntı gibi içimden geçiyor. Ve ben tekrar boşaldığımda, o henüz bitiş çizgisine ulaşmamış. Ben zirveden inmeden önce, beni döndürüp uyluklarımı kavırıyor ve göğsüne doğru kaldırıyor. Bacaklarımı ona dolamak için zar zor gücüm kalmış.

Sanki oksijen için savaşıyormuşuz gibi öpüşüyoruz ve Rocky beni pufun üzerine götürüyor. Sırtımı uzun, püsküllü bankın üzerine yatırıyor ve bacaklarımın arasına tam oturuyor.

Bana doğru ittiğinde, ben onun ensesini kavrarım ve o, itişlerini şehvetli, hipnotik bir ritme indirger. Çok derinde.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve o dudaklarıma fısıldar, "İçindeyim." İçimde bir şey kabarıyor. "Seninle sevişiyorum." Gözyaşlarımla akıyor ve o gözlerimin köşelerini siliyor. "Seni asla bırakmayacağım, Phoebe. Asla."

Ona sarılıyorum. O da bana sarılıyor.

İkimiz de kendimizden geçiyoruz. Aşırı duygulanmış bir halde, içimde üç kez daha derin bir hareketle Rocky küfürler savuruyor, kasları kasılıyor ve ben sadece onun boşaldığını görmekle bacaklarımı titriyor, ayak parmaklarımı yine kıvrılıyor. Terli saçlarını serin eliyle tarıyor.

Henüz içimden çıkmıyor. Onu tam o anda seviyorum. Onu her zaman bu kadar acı verici bir şekilde yakınımda istiyorum ve onu sabit tutmak için pazılarına sıkıca sarılıyorum.

Rocky dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor ve geriye doğru çekilirken gülümsüyor. "Şimdi bana inanıyor musun?"

"Evet." Gerçekten, gerçekten inanıyorum.

Otuz Sekiz

Rocky

"İlk kez bir korku filmi izlerken mi seks yaptın?" Phoebe, *Elm Sokağı'nda Bir Kabus'u* tekrar geri sarıp yatağında izlerken soruyor. Terli çarşaflar, bizim de aynı derecede terli ve çıplak bedenlerimize dolanmış durumda ve onun çıplak bacakları benimkilerle iç içe geçmiş. Sorusu alaycı olmaktan çok meraklı.

"Evet, aslında." Aramızda duran devasa bir Halloween şekerleme paketi olan Almond Joy'u açıyorum.

"Hmm," diye düşünür.

Ona bakıyorum, bu *hmm'in* ne anlama geldiğini merak ediyorum. Yükselen bir gülümsemeyi saklamak için dudaklarını düzeltir. *Onunla yeni şeyler yapmamdan hoşlanıyor.*

Hindistan cevizi ve çikolatadan bir ısırık alırken gülümsemeye başlıyorum. Sonunda Phoebe ile seks yapmak, kafamda kurduğum tüm imgeleri binlerce parçaya ayırdı. Düşünülemez derecede daha iyiydi. Daha muhteşemdi. A) Çünkü gerçektir ve B) çünkü ne kadar uyumlu olduğumuzun derinliği beni hayrete düşürdü. Birbirimize tam uyuyorduk. Phoebe'ye bu kadar yakın olmayı ne kadar çok, inkar edilemez bir şekilde *seveceğimi* tahmin edebilirdim, ama yıllarca biriken, patlamaya hazır gerginliğin patlamasıyla gelen o ham, ezici duygu ve güç... onu tahmin edemezdik.

Phoebe bir M&M çiğniyor, ben uzanıp yataktan şeker kağıtlarını temizlerken gülümsemesi kayboluyor. "Ne zaman yaptım bunu?" diye soruyor.

"Neyi?"

"Şunu." Ön kollarımı işaret ediyor.

Aşağıya zar zor bakıyorum, ağrılı, kızarmış parmak izlerinin orada olduğunu biliyorum ve muhtemelen yarın morarmış olacaklar. Tırnakları da derime batmış ve onun mutluluğunu gölgelemekten korktuğum için bunu sormamasını diliyorum.

"Az önce," diyorum belirsiz bir şekilde.

Kaşlarını çatarak kalın kaşlarını bir araya getiriyor. "Hatırlamıyorum..."

Siktir. Sadece ona bakıyorum, ciddi ifademde cevap var.

"Oh." Hareketsiz kalıyor. "Sana şunu anlatırken... doğru." *Carlsbad*. Başını sallıyor, yüzünü buruşturuyor. "Yani seni duygusal ve fiziksel olarak incittim. Harika. Muhteşem."

"Ben istedim." Kolumu çıplak omzuna doluyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Yaptığına sevindim." Bir öpücük daha konduruyorum.

Phoebe bana bakıyor, ne kadar ciddi olduğumu görüyor ve derin bir nefes vererek rahatlıyor, sonra göğsüne daha da sokuluyor.

Birlikte geçirdiğimiz bu normal anın tadını çıkarıyoruz. Hayatımın en iyi seksinden sonra çıplak. En sevdiği filmlerden birini izliyoruz.

Korku filmlerini fena sevmem ama kesinlikle Phoebe kadar değil.

"Freddy, hayır!" Phoebe, filmin yarısında Freddy Krueger'ı azarladı. Dördüncü mini M&M's paketini yırttı. "Sadece bir tane daha," dedi bana, ya da belki de kendini ikna ediyordu. "Haftaya küçük çocuklar için yeterince kalacak."

"Ya da şöyle bir fikir var. Şeker dağıtmayız." Bir Almond Joy daha yiyorum.

"Cadılar Bayramı Scrooge'u," diye karşılık veriyor ve M&M'leri avucuna döküyor.

"Seni dört kez orgazma ulaştıran adama hakaret etmemelisin." Küçük boy çikolatayı çiğniyorum.

Uzun bir nefes verir, kızarır ve hafifçe bana dik dik bakar. Şu anda vücudu üzerime biraz yayılmış durumda ve muhteşem görünüyor. Kesinlikle, nefes kesici derecede *muhteşem*. Ama ben onun göğüslerine, kıkına ve kalçalarının kıvrımlarına aşık olmaktan çok daha fazlasına aşık oldum. Gerçi, Tanrım, onun geniş kalçalarını seviyorum. Onu alırken ellerimin dinlenmesi için mükemmel bir kıvrım oluşturuyorlar.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sadece gerçeği söylüyorum."

"İnkâr etmiyorum," diyor ateşli bir şekilde, sonra başlığa doğru daha fazla dikiliyor. Mavi saçları köprücük kemiğine dökülüyor. "Sadece düşünüyordum da..."

Cümlesini bitirmesi sonsuza kadar sürüyor.

Bu beni delirtiyor.

"Bir düşüncen mi vardı?" diye karşılık veriyorum. "Şimdi kim sabırsızlanıyor?" diye tersliyor.

Ben. Sinirli bir şekilde Almond Joy'dan bir ısırık alıyorum. O işkence dolu düşüncesini saklarken ben gerginim. *İşkence dolu* diyorum çünkü yüzü buruşuyor ve kaşları çatılıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum. "Tahmin etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, hayır," diyor, daha yumuşak bir sesle. "Sadece seksin işleri daha karmaşık hale getirdiğini düşünüyordum. Biz... ne..." Sesi kesiliyor.

Tamam.

Filmi duraklatmak için uzaktan kumandayı alıyorum. Bu konuşmayı bekliyordum. Phoebe bana dönüyor ve yastığı çıplak göğsüne sıkıca sarıyor. Şu anda göğüsleri inanılmaz derecede dikkatimi dağıtırdı, bu yüzden ona minnettarım.

"Biz neyiz?" Onun sormaya çalıştığı şeyi netleştiriyorum. "Biz birlikteyiz. Geri kalan her şeyi siktir et. Seninle olmak istiyorum, Phoebe. Sana, seni sevdiğimden başka hiçbir sebeple seninle seks yapmayacağımı söylemiştim." Kısa bir nefes alarak bunu düşünmesini izliyorum

Bunu kısa bir nefesle düşünürken izliyorum ve kaslarım geriliyor. “Sen de bunu istemiyor musun?”

Böyle düşünmekle haksız mıyım? Aynı fikirde değil miyiz?

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. “Bunu istiyorum.” Gözleri benimkilere yükseliyor. “Bir dolandırıcılık dışında birlikte olmak, bunu hep istedim, Rocky.”

“O zaman sorun ne?”

Phoebe düşüncelere dalmış

sessiz kalır. “Ailelerimiz mi?”

diye sorarım.

“Her şeyi siktir et’ demek, onları siktir et demek, değil mi?” diye soruyor. Ben başımı sallayınca, “O zaman siktir et onları.” diyor. Yastıktan çıkan bir tüyü parmağıyla oynuyor. “Yani, tabii ki anneme söylersek ne kadar karışacağını düşününce hâlâ gerginim. Bunu öylece kapatamam.” Bana bakıyor. “Ailelerimize söyleyeceğiz, değil mi?”

“Evet. Onlardan bunu saklamayı düşünmüyordum.”

O çizgiyi aşır Phoebe ile yattığımda her şeyin biteceğini biliyordum. İlişkimizin onlar tarafından manipüle edilip kullanılmasına kapı açmış olacaktım. Ama yaşadığım cehennem çukurunda kalmaktansa, bu riski göze alıp galip gelmenin bir yolunu bulmayı tercih ederdim.

Biraz gülümsüyor, ama başka bir düşünceyle gülümsemesi kayboluyor.

Phoebe. Keşke şu anda onun aklını okuyabilseydim. “Sadece ailelerimize takılıp kalmadın, değil mi?”

“Bu işin çok karmaşık yanları var.” Diye iç geçirir, ama hemen ekler: “Buna değer.” Gözleri şöyle der: *sen buna değersin*. Göğsüm derin bir nefesle yükselir ve başımı sallayarak onu dinlemeye devam ederim. Saçını diğer kulağının arkasına sıkıştırır. “Hailey’e nasıl söyleyeceğim? Senden *bu* şekilde hoşlandığımı bile bilmiyor.” Phoebe çıplak vücudumu işaret eder.

“Neden?” diye merak ediyorum. “Bana koşup anlatacağından mı korkuyorsun?” “Hayır, bizim birlikte olmamızı isteyeceğinden korkuyordum.”

Bu beni şaşırtıyor. “Gerçekten mi?”

“Ben... Ben onun annem gibi olup, başka bir Tinrock-Graves birleşmesi ummasını istemedim. Şimdi ise aslında birlikte olmamızdan nefret edeceğinden daha çok korkuyorum.” Phoebe’nin boynu kızarıyor. “Birbirimiz için berbat olacağımız konusunda ısrarcı ve ben de ona katılıyorum. Hem de çok.”

“Evet,” diyorum anlayışla. Birbirimiz için ne ifade ettiğimiz her zaman karmaşıktı ve kız kardeşimin bunu anlayıp anlamayacağını öngöremiyorum. Phoebe’nin kardeşlerini saymıyorum bile. “Kardeşlerin beni daha çok endişelendiriyor,” itiraf ediyorum, “ama bu beni durdurmayacak. Gizlice dolaşmaktansa hepsine söylemeyi tercih ederim.”

“Ben de.” Sesi daha alçak. “Birlikte olduğumuzu nasıl haber vereceğiz? Çünkü kafamdaki her senaryoda, bu çok önceden planlanmış gibi geliyor, sanki başka bir dolandırıcılık gibi.” Yüzü bozuluyor. “Bunun gerçek olmasını *istiyorum*. Ama sahteymiş gibi gelmeden nasıl duyuracağımı bile bilmiyorum.”

“O zaman hiçbir şey planlamayalım,” diyorum ona. “Bırakalım da kendileri anlasınlar ya da doğru zaman geldiğinde onlara doğal bir şekilde söyleyelim. Karmaşık bir plan yapmamıza gerek yok, Phebs.”

Bunu düşünürken, ağzına bir M&M daha atar. "Tamam."

"Tamam." Elimi uzattım. Avucuma üç tane şeker döktü, ben de ikisini ağzıma atıp çıtır çıtır çiğnedim. "Tüm bunların bir başka karmaşık yönünü unutuyorsun."

Kaşlarını çattı.

"Jake Waterford'la sahte bir ilişki yaşıyorsun."

Yüzünü buruşturur. "Kahretsin." Gözleri özür diler gibi bakar. "Üzgünüm."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum. "Onun hayatında unutulabilir bir parça olması beni çok tahrik ediyor."

Gözleri kasıklarına kayıyor. Beyaz çarşafın bir parçasıyla gizlenmiş. Çikolatayı ısıyor. "Ondan ayrılacağım."

"Elbette," diyorum.

"Tabii ki," diye karşılık veriyor, sanki o kelime gereksizmiş gibi sertçe. Gözlerindeki ateş beni onu tekrar almak istememe neden oluyor, ama zaten çok fazla konuşmayı erteledim.

Son M&M'i daha sert bir şekilde çiğneyerek yutuyorum. "Senin iznin olmadan bunu yapamam, ama izin verirsen anneme Fiddle Game'in kazançlarından sana daha büyük bir pay vermesini söyleyeceğim."

"Yapma," der Phoebe hemen. "Parayı görmememin seni kızdırabileceğini biliyorum..."

"Dört yüz bin dolar, Phoebe," diyorum, göğsümde bir sıcaklık hissederek. "Sen ne aldın?"

"Bu para her zaman Seattle'ı kurmak içindi," diye karşı çıkıyor. "Yeni bir şehirde hayatımızı yeniden kurmak için kullanacaktık. Bir işin sonunda alınan *her* büyük ödeme bunun içindir."

"Seattle'a gitmedik," diye hatırlatıyorum ona. "İşte bu yüzden sen ve Hailey daha fazlasını hak ediyorsunuz..."

"İstemiyorum," diye tersler Phoebe. "O dolandırıcılık benim için para meselesi değildi. Takımı yüzüstü bırakmamak içindi, ve eğer daha fazla para alırsam, o gece kendimi sandığımdan daha fazla fahişe gibi hissetmeme neden olur."

Elimi dizine koyup derin bir nefes alıyorum ve birkaç kez başımı sallıyorum, kararını saygıyla karşılıyorum ve konuyu kapatıyorum. Gergin görünüyor, ben de elimi uzatıp onu kendime yaklaştırıyorum.

Phoebe göğsüme yaslanır ve nabızı yavaşlayınca nefes alıp vererek, "Paradan bahsetmişken. Bir at aldım," derim.

"Ne?" Hemen doğrulup bana dönüyor ve Halloween şekerlerinin olduğu çantayı deviriyor. "Sen mi? Seabiscuit, Black Beauty ve Flicka'ya burun kıvıran adam mı?"

"Anladık..."

"...bir at mı aldın?"

"Jake'in atı," diye açıklıyorum.

Anlayışla gözleri büyüdü. "At ahırları." İki haftadır yokken ona anlatmadığım şey.

"Aslında, onun kız kardeşinin atıydı."

Ağzı açık kalıyor. "Ne?" Gözleri yine büyüyor. "Bu yüzden mi o kadar paraya ihtiyacın vardı? Kız kardeşinin atını almak için mi?"

"Yüz bin dolar." Ayrılmadan bunu halledebilir miydim? Eh, bu beni mali çukura daha da yaklaştırırdı ve ben o çukura adım atmaktan bile nefret ederim. Şehirden ayrılıp parayı ahlaksız bir yolla kazanmak daha akıllıcaydı.

Phoebe heyecanla dikleşti. "Peki ne öğrendin?" "Chiquitita.' Bir komisyoncuyla aramıyordu."

Nefesini tuttu. "Biliyordum."

"Küçük kız kardeşini arıyordu."

Hareketsiz kalır. "Ölen kız mı? Nasıl...?" "O ölmedi."

Jake hakkında bildiğim her şeyi ona anlatıyorum. Kız kardeşinin hala hayatta olduğunu ve onun ölümünü nasıl sahnelediğini. Bowie adında bir sıcakkanlı atın gururlu yeni sahibi olduğumu. *Gururlu* dediğimde burnunu çekiyor, bu da beni gerçekten gülümsetiyor.

Son olarak şöyle diyorum: "Tuhaf. Jake, dolandırmak istemediğim ilk erkek... ama dolandırılmaya hazır."

Kaşlarını çatı. "Ondan hoşlandığın için mi?"

Somurtarak baktım. "Ondan *hoşlanmıyorum.*"

"Cinsel olarak değil." O da bana sert bir bakış atıyor. "Ama sanırım, onun aldatma yeteneği olduğunu bildiğin için onu sevmenin kolay olacağını düşünüyorum. Bu, çoğu insanın hor gördüğü bir özellik, ama sen bunu her zaman yetenek belirtisi olarak görmüşsün."

Belki.

"Onu kıskanıyorum," diyorum. Bu itiraf iyi geliyor.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, kendi anne babasını bile kandırmayı başardı, ama benim aynısını yapabilmeme hiç şans yok." Bir Almond Joy daha açıyorum; odada gerginlik havası hakim. Şu anda birlikte olmamız, anne babalarımızla ilgili konuda birdenbire aynı tarafta olduğumuz anlamına gelmiyor.

Fikir ayrılığına rağmen birbirimizi sevebiliriz. O, benim inandığım her şeye inanmak zorunda değil. Bu, ona olan sevgimi azaltmaz.

Derin bir nefes alıyor. "Annemi hâlâ çok seviyorum, Rocky."

"Biliyorum," derim, daha sert bir iç çekişle, sonra ona kuru bir gülümseme atarım. "Hepimizin kusurları var."

Yüzüme bir M&M fırlatır. Şekeri ağzımla yakalarım. Çikolatayı çiğnerken, "*Bizim aramızda* bir sorun olmadığı sürece, onlar hakkında aynı fikirde olmasak da umurumda değil," derim.

"Ben de öyle," diyor.

Ona bakıyorum. "Bu 'dürüst' yaşam tarzına devam etmeye karar verdin mi?"
Hailey topu ona atıyor.

Kafasını salladı. "Sadece günü gününe yaşıyorum."

Yavaşça başımı salladım.

Gün be gün.

Bu berbat hayatlarımızda şu anda yapabileceğimiz tek şey bu.

Bana şöyle diyor: "İlk iş: Jake'ten ayrılmak." Bunu izlemek çok hoşuma gidecek.

Otuz Dokuz

Phoebe

"Ayrılmak mı istiyorsun?" diye soruyor Jake, havuz barının arkasından. Erik bu sabah hasta olduğunu bildirdi, dün gece Gulp Seafood & Lounge'a giden diğer dört garsonla birlikte. Hepsi istiridye yemişlerdi ve şimdi muhtemelen klozetleriyle dostluk kuruyorlardır.

Personel gezisine davet edilmediğim için biraz üzülmüştüm. Şimdi ise gıda zehirlenmesinden kurtulduğum için bulutların üzerinde uçuyorum. Kulüpte personel eksikliği olduğu için Jake barmenlik yapıyor. Ancak bu bulutlu sonbahar öğleden sonra sadece bir misafir var.

Carla Evans, havuz kenarında mojitosunu yudumlarken e-okuyucusunda kitap okuyor.

Wonder Woman gibi biyonik işitme yeteneği yoksa, onu duyabilmem imkansız. Bir dakika... Wonder Woman'ın biyonik işitme yeteneği var mıydı? Bu soruyu daha sonra Nova'ya sormak üzere aklımda tutuyorum.

Jake'e, "Evet, senden ayrılmak ve sahte ilişkimizi bitirmek istiyorum," diyorum.

"Sadece bir ay oldu." Kaşlarını daha da çatıyor ve bir bezle martini bardaklarını siliyor. "Kasım ayının ikinci hafta sonu ailemle akşam yemeği yemen gerekiyor."

Ah, yeniden gündeme gelen Waterford ailesi akşam yemeği. Yapılacaklar listemin başında yer almıyor.

Ama Jake bana hatırlatıyor: "O zamandan önce benden ayrılırsan annemin gözünde puan kazanamazsın."

"Doğru," diyorum. "O zaman muhtemelen sen benden ayrılmalısın." O şiddetle başını sallıyor. "Hayır, annem buna bayılacak."

"Bu planda ikimizden biri kaybedecek."

Kaşlarının arasında derisi kırışır. Jake'in çok fazla düşündüğü zaman yaptığı bu yüz ifadesine alışmaya başlamıştım. "Zaten neden ayrılmak istiyorsun? Rocky yüzünden mi?"

Onun adını duymak, midemde binlerce kelebeğin sinir bozucu kanatlarını çırpmasına neden oluyor. "Benimle ilgili," diyorum, ilk gerçek ilişkiyi bu şekilde itiraf etmek istemiyorum. "Ve artık yalan söylemekten bıktım."

Bu doğru geliyor.

Bu... iyi hissettiriyor?

Jake bunu düşünür. "Evet, anlıyorum. Yalanlar insanın üzerine ağırlık yapabilir." Bana bakıyor ve eminim ki şüpheli bir tepki verip vermeyeceğimi bekliyor. Rocky'nin kendi dolandırıcılığını itiraf edip etmediğini görmek için.

Başımı eğiyorum. "Yalan söyleme konusunda tecrüben varmış gibi konuşuyorsun."

Duraksıyor. Aptal rolü yapmıyorum. Gözleri ateşli bir şekilde parlıyor. "Rocky sana anlattı."

"Biz birbirimizden sır saklamayız."

Düşük sesle ona küfrediyor, sonra endişeli bakışları bana yöneliyor. "Phoebe."

"Sırrın bende güvende," diye onu temin ediyorum.

Jake uzun, acı dolu bir inilti çıkarır, sözlerim ona zerre kadar rahatlık vermez.

"Onun için yaptığın şey çok tatlı," diyorum ona. "Gerçekten."

Kare şeklindeki omuzları biraz gevşemeye başlıyor.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Ayrılabiliriz," diye onaylar, ancak bu fikir ona acı verici geliyor. Bu kadar çabuk olacağını beklemiyordu, orası kesin. "Perşembe günkü havuz partisinde." *Cadılar*

Bayramı'nı kastediyor. Yılın en sevdiğim gününde country kulübünde servis yapacağım. Daha çok üzülürdüm, ama neredeyse her tatilde

"Takvime not edeyim." Ona gülümsüyorum. "Bu, hayatının en efsanevi ayrılığı olacak. Sonsuza kadar hatırlayacaksın."

Daha da yüksek sesle inliyor. "Bu kadar abartmayalım, tamam mı? Hem senin hem de benim iyiliğim için." Sesindeki o kötüye işaret eden tona takılmamaya çalışıyorum.

Kırk

Rocky

Yılın ayrılığına ön sıradan yerim var. Kendimi havuz kenarındaki barda konumlandırımdı; siyah flamalar ve sadece koyu renkli içkilerden oluşan bir kokteyl menüsü bu geceki etkinliği süslüyor.

“Bu bir nevi veda partisi,” diye açıkladı Valentina bu sabah tenis kortlarında karşılaştığımızda. “Kulüp her yıl 31 Ekim’de havuzu kapatıyor ve bu, üyelerin havuzu kullanabileceği resmi son gece. Ah, bir de siyah giyinmelisin.”

Yani, önümüzdeki baharda yeniden dirilecek bir havuz için cenaze töreni düzenliyorlar.

Bu, bir parti düzenlemek için duyduğum en saçma bahanelerden biri.

Ama o kadar da şikayet etmiyorum. Bu gece can sıkıcı bir sahte ilişkinin sonu geliyor. Ve bu kutlamaya yeter.

Bu etkinlik, caufers'ların (hala nefret ediyorum) en sevdiği etkinliklerden biri. Üniversite öğrencileri gotik elbiseler ve smokinler içinde kaynaşüyor, mayolarını giyenler ise bu gece turuncu ışıklarla aydınlatılan ısıtmalı suda keyif çatıyor. Sis ve buhar havuzun yüzeyini kaplıyor.

Kulüp, Cadılar Bayramı nedeniyle personel sıkıntısı çektiği için Jake barın arkasında boğulmuş durumda, Phoebe ve Hailey ise havuzun sonundaki tıklım tıklım dolu demir masada siparişleri almakla meşgul.

Saçının ön kısmında beyaz bir çizgi olan ikinci barmene el sallıyorum. X-Men'deki Rogue'a benziyor ve Nova'nın süper kahramana olan şiddetli tutkusu sayesinde, ne yazık ki bu eğlenceli bilgiyi kafamda saklıyorum. Ergenlik yıllarını o çizgi filme mastürbasyon yaparak geçirmiş olsa şaşırmazdım.

Lola'yı çağırıyorum. Ben kulüptekeyken nadiren barmenlik yapıyor, bu yüzden onu sadece ismen tanıyorum.

Yanımda durur. "Grey, değil mi? Ben Lola."

"Memnun oldum, Lola."

"Ne istersin?" Flörtöz bir gülümsemeyle avuçlarını barın üzerine koyar. "Margarita."

Barın altından bir bardak alır. "Siyah olması için içine aktif kömür koymam gerekecek. Sorun olur mu?"

"İğrenç, ama hayatta kalırım."

Gülümsüyor, ta ki Jake Waterford'un bir tür siyah votka karışımıyla uğraşırken zorlandığını fark edene kadar. "Bir saniye..." Phoebe yanıma kayarken, o da Jake'in yardımına koşuyor.

"Burası tımarhane gibi," der barın arkasından. "On beş siparişim var ve yarısını bile okuyamıyorum." Üzerine yazdığı kağıt parçasını bana uzatır.

Onun karalamalarını bile çözemiyorum.

"Hailey gibi stenografi yazmaya çalışıyordum."

"İlk hata," diyorum ona. "Asla Hailey'i taklit etmeye çalışma." Bu birçok kişiyi yoldan çıkardı.

İkimiz de Jake'in diğer barda dökülen votkayı silmesini izliyoruz ve Phoebe bana fısıldıyor, "Jake'e beni havuza itebileceğini söyledim, ama o bunu asla yapmayacağını söyledi."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki yapmazdı.

Kongreler sırasında Phoebe'yi defalarca havuza ittiğimi bilmek beni daha kötü hissettiriyor mu? Belki... Bilmiyorum.

Jake'in aşmayacağı sınırlar varken, benim bu sınırları hiç tereddüt etmeden ve sorun yaşamadan aştığımı bilmek içimi ısıtıyor sayılmaz.

"Jake'i havuza itmelişin," diyorum ona. "Komik."

"Tamamen şaka değil..." Cebimde telefonum titrediğinde sözümü yarım bırakıyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve Chelsea terasın diğer ucundan Phoebe'ye acilen el sallıyor.

"Hemen dönerim," diyor Phoebe. Chelsea'nin acil çağrısına hemen yanıt veriyor.

O ayrılırken, telefonuma bakıyorum. Arayan kardeşim. Kız kardeşimizin dairesinde kalıyor olması gerekiyordu. En son duyduğumuza göre, Boyd limana ulaşamamış ve planlandığı gibi yolcu gemisine binmemişti. Sebebi ne olursa olsun, Trevor'ın parasını ödediği bedava tatili kabul etmemişti. Ya bu dolandırıcılığa kanmamıştı ya da şu anda Connecticut'ta olma isteği galip gelmişti. Yani kardeşim, Cadılar Bayramı'nı kalan minik şekerleri yiyerek ve kapıyı *kilitli* tutarak geçirmeliydi.

"Şeker ya da şaka" yapanlara kapıyı açma, dedim ona çıkmadan önce. "Söz ver bana. O lanet kapıyı açma. İçeri girebilecek tek kişiler anahtarları olanlar."

"Söz veriyorum, Rocky,"

dedi. Ona inanmadım.

Gözlerinde bir bakış vardı ve bana yalan söylediğini anladım. Ama yine de onu bırakıp gittim. Çünkü o on dokuz yaşında ve ben ne yapabilirim ki? Bütün gece ona bakıcılık mı yapayım? Artık çocuk değil... ama o benim küçük kardeşim.

Telefonumda onun numarasını gördüğümde içime bir korku sızıyor. "Alo?" diye hemen cevap veriyorum.

"Rock..."

Saniyeler içinde ayağa kalkıp, kollarımı deri ceketimin kollarına geçiriyorum ve telefona alçak sesle konuşuyorum. "Kitaplıktaki silahı al."

"Orada... değilim." Sesi boğuk geliyor.

Loft'ta değil. Kahretsin. Üniversite öğrencileri ve kulübün yaşlı üyelerinin arasından geçiyorum.

"Grey!"

"Hey, Grey!"

Beni teraстан çıkıp otoparka doğru koştuğumu gördükleri anda sesleri kesiliyor. McLaren'ime biniyorum ve motoru çalıştırıyorum. "Neredesin, Trev?" Henüz ayrılmıyorum. Eğer daireye daha yakın bir yerdeyse, bu gece park etmek bir kabusu dönüşecek ve yürümem daha hızlı olacak.

"Trevor?"

"...yardım et, *Rock*." Kırık sesinde korku dolu. Kardeşimden hiç duymadığım bir duygu. Hayatım boyunca. Sekiz yaşındayken bir ağaçtan düşmüş ve baldırından çıkan kemiğe bakmıştı. Ağlamamıştı bile.

"Neredesin?" Neredeyse bağırarak, telefonumu kulağıma sıkıca bastırıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama telefonum bipliyor ve hemen bakıyorum. Bana konumunu pin drop ile göndermiş. Kalbim deli gibi atıyor. Biz konumlarımızı böyle göndermeyiz.

Yakınlarda.

Arabamı country kulübünde bırakıp koşmaya başlıyorum. Soğuk Ekim rüzgarı yüzüme çarpıyor ve koşarken, hareket etmediğinden emin olmak için telefonumdaki haritayı kontrol ediyorum. *Hâlâ orada*. Kasabanın ana caddesi, çoğunluğu gençlerden oluşan gece geç saatlerde şeker toplayan çocuklarla ve restoranlarda ve barlarda kostüm partilerine katılan yetişkinlerle dolup taşıyor. *Scream* filminden Ghostface maskeleri takmış çocuklar, şeker dolu yastık torbalarıyla birbirlerine vuruyorlar.

Lambalara bağlanmış mor ve yeşil flamalar soğuk gecede rüzgarda dalgalanıyor. Cadı kahkahaları ve minik çığlıklar etrafımda yankılanıyor ve nabzım ayaklarım kadar hızlı atıyor.

"Ahghgh!" Kanlı bir futbolcu, ben geçerken bir ponpon kızı korkutmaya çalışıyor. "Hiç komik değilsin, Vincent!"

Hiç yavaşlamıyorum.

Gulp Seafood & Lounge'ın arkasındaki karanlık bir sokağa yaklaşırken, gece kulübünden Halloween remiksleri yükseliyor. Ve çöp konteynerinin yanındaki parke taşlarının üzerinde buruşuk bir silüet görüyorum.

O olamaz...

Ama onun olduğunu biliyorum.

Gri fermuarlı ceket, siyah pantolon ve spor ayakkabılar beni yanıltmalıydı — hokey maskesi de öyle — ama kardeşimin uzun, ince yapısını ve boynuna değen siyah boyalı saçlarını tanıyorum. *13. Cuma* filmindeki Jason gibi giyinmiş.

Vücudunun yanına yere çöktüm ve hemen maskesini yüzünden çıkardım. Titriyordu, yüzü hayalet gibi bembeyazdı. Aciliyet beni sardı ve

hiç vakit kaybetmeden yarasını aramaya başlıyorum. "Ne yaptı?" *Ne halt etti?*

Elleri karnının yanında titriyor, parmakları kanla lekelenmiş. Sonunda uyluklarının yanında duran sustalı bıçağını ve daha önce hiç görmediğim başka bir bıçağı fark ediyorum.

Trevor'ın dişleri takırdıyor. "O... beni bir kez vurdu... Ben onu daha iyi vurdum. Ama o... kaçtı."

Çok fazla kan kaybettiğini hemen anlıyorum ve hızla ceketimi çıkarıp bıçak yarasına baskı uyguluyorum.

"Ben... bunu bitirmek istedim." Nefes nefese kalıyor. "Ben... çok yorgundum..."

Takip edilmekten. Avlanmaktan. İki bıçağı da cebime koyuyorum ve en güvendiğim kişilere gizemli bir mesaj gönderiyorum.

Aşkın ötesinde bir aşk ile sevmiştik.

Sonra maskesini aldım.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Düşündüm ki... Cadılar Bayramı..." Sığ bir nefes alıyor. "Geldiğimi fark etmezdi..." Acı içinde bir yudum daha alıyor. "Kimse beni... fark etmez."

Gözleri titriyor.

"Hey, benimle kal." Yanaklarını tutuyorum. "Beni duyuyor musun? Kal. Uyanık kal."

Gözlerini sertçe kırıyor ve korku yavaşça yüzünü buruşturuyor. "Ö-ölmek istemiyorum... Rock."

"Ölmeyeceksin." Bu, kardeşime söylediğim en büyük yalan, umarım inanır. Hastaneye gitmesi gerekiyor. Bunu biliyorum. Ama onu oraya götüremeyeceğim, götürmemem gereken milyonlarca neden aklımdan geçiyor. "Bunu tekrar takmam gerek, tamam mı?" Maskeyi yüzüne geri takıyorum ve kardeşimi kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum.

Ve koşuyorum.

Yavaş yavaş ölen kardeşimi kucağımda taşıyarak ana caddeden aşağı koşuyorum. Bacaklarımdaki tendonlar çığlık atıyor, soğuk gecede her kısa nefes alışımında ciğerlerim yanıyor. Nabzım şakaklarımda bir kırıcı gibi atıyor.

İnsanlar farkında değil. Bugün Cadılar Bayramı. O da Jason. Ya sarhoşlar ya da kendi kutlama dünyalarında yaşıyorlar, ben ise gerçek bir korku, gerçek bir dehşet yaşıyorum.

Baubles & Bookends'ın yanındaki apartman kapısında yavaşlayıp, Trevor'ı tutarken anahtarlarımı çıkarmak için uğraşıyorum.

"Grey!"

Lanet olası Sidney Burke.

Kırmızı mini elbisesiyle ve şeytan boynuzlarıyla bana doğru geliyor, sarhoş arkadaşlarından uzaklaşıyor. "Havuz partisinde olacağını sanmıştım." Ben onun için bir meydan okumayım, bu yüzden Hasat Festivali'nde ona bağırırmam geçici bir şeydi. Merakı, kollarımdaki hokey maskeli çocuğa yöneliyor. "O kim? İyi mi?"

"Fazla içmiş. Nasıl olduğunu bilirsin." Gözlerimi genişletiyorum. "Cadılar Bayramı." Gecemin beni buraya sürüklemiş olması beni acı bir ruh haline sokuyor. "Bana yardım eder misin? Anahtarlarımı almaya çalışıyorum."

"Tabii." Gülümsemeye başlıyor. "Hangi cep?"

"Sol taraf. Ön cep."

Sidney'in parmaklarını ön cebime sokmasını izliyorum. Etrafı yoklarken, bilerek çok uzun sürüyor ve benim aletimi okşadığında ona sert bir bakış atmamak için kendimi zor tutuyorum. *Ne boktan bir gece.*

"Buldun mu?" diye soruyorum.

"Evet..." Dudakları kıvrılıyor ve anahtarları sallıyor.

Başımınla kapıyı açmasını işaret ettim. O da kapıyı açtı, sonra anahtarları cebime geri koymasına izin verdim. "Teşekkürler."

"Görüşürüz, Grey."

Ona sırtımı dönüp gözlerimi devirdim ve merdiven boşluğuna girdikten sonra kapıyı sertçe kapattım. "Trevor?" diye fısıldadım ona.

Cevap vermiyor.

"Trevor?" Onu bırakıp merdivenlerde durumuna bakmak üzereyim.

"Ughh... evet... evet." Maskenin arkasından inliyor. "O kimdi?"

"Şeytan gibi davranan bir kız." Onu hızla merdivenlerden yukarı taşıyorum, pazılarım yanıyor ve ben çatı katının kapısını açarken Nova geliyor.

Merdivenleri tırmanır ve Trevor'ı çatı katına taşımama yardım eder. Kardeşimi kanepeye yatırırız ve yüzündeki hokey maskesini çıkarır, kanlı parmaklarımla yanağını okşarım.

Trevor yüzünü buruşturur. "*Siktir . . .*" Elleri hâlâ bıçak yarasının yakınında titriyor.

"Uyanık kalmaya odaklan, tamam mı?" Ben yaraya baskı uygularken Nova mutfağa koşar

mutfağa koşarken ben yaraya baskı uyguluyorum. Tek düşünebildiğim şey, "*O ölmeyecek.*" Kardeşim bu şekilde ölmeyecek ve Nova ile ikimizin ona yardım edecek yeterince becerimiz var.

Eğer buna inanmasaydım, onu çatı katına getirme riskini almazdım.

"Evet... evet. Yapabilirim... bunu," diyor Trevor, bilincini kaybetmemek için mücadele ederken. "Hastaneye gitmeyecek miyiz?" diye soruyor Nova, mavi kanvas bir ilk yardım çantasıyla geri dönerken.

Trevor yüzünü buruşturur. "Hayır... hastaneye değil. Sadece..." Titriyor ve ben kolunu ovuyorum.

Nova'ya bakıyorum. "Henüz yeni bir takma ad almamış." Cebindeki kimliklerin hangisinin hangi dolandırıcılıkla bağlantılı olduğundan emin olamıyorum ve aileleri korumaya çalışırken o ölürse... bu benim suçum olur.

Bu her zaman ve sonsuza kadar benim sorumluluğumda olacak.

O ölmeyecek.

Onun ölmesine izin vermeyeceğim.

Ölmesine izin veremem. Yapamam.

Nova yanıma çömelir. Kostümü yarım saniye dikkatimi dağıtır. *Ne giyiyor bu adam?* Mor göğüs zırhı ve uzun bir trençkot,

tahminimce bilinmeyen bir süper kahramanı tamamlıyor. "Kaptan Düşük Don?" diye soruyorum.

Çenesi seğiriyor. "Gambit. X-Men. Sen hariç herkes onu tanır."

"Bu kesinlikle doğru değil." Kardeşimin yarasına baskı yapmaya devam ediyorum.

"Geri çekilmen gerek, Rocky." Nova, ilk yardım çantasından eldivenleri giyer. Hepimiz ilk yardım eğitimi aldık, ama Nova acil bakım konusunda en fazla deneyime sahip, çünkü on sekiz yaşındayken acil sağlık hizmetleri akademisindeydi.

Geri çekilip yerimi Nova'ya bırakıyorum.

"Kan nakli gerekeceği şimdiden belli," diyor Nova, rekor sürede damar yolunu açarken. "Çok fazla kan kaybetmiş."

Kan nakli. Kanlı avucumu alnıma dokunduruyorum. Ona kanımı verebileceğimi söylemek istiyorum, ama tereddüt ediyorum. "Aramızda kan grubunu bilen var mı?"

Nova bana gergin bir bakış atar.

Hayır, bilmiyoruz.

"Siktir," diye küfredip telefonumu çıkararak üçlü görüşme yapıyorum.

"Rocky?" diyor Phoebe, sesi paniklemiş. "Mesajı aldık. Hails ve ben yoldayız."

"Trevor mu?" Hailey, yarasa emoji'si kullandığım için soruyor.

"Neredeyse geldim," diyor Oliver, koşuyormuş gibi nefes nefese.

Onlara, "Eczaneye en yakın olan kim varsa, kan grubu test kiti lazım.

Çalın onu."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Hailey arka planda.

"Ah, az önce bir tane geçtim," diyor Oliver, nefes nefese.

"Aldım." "Nova nerede?" diye soruyor Phoebe.

"Benimle birlikte," diyorum.

"O iyi olacak, Hails," diye fısıldıyor Phoebe. "Sürmemi ister misin?"

Oliver beş dakikadan az bir sürede burada olacağını söyledikten sonra hepimiz telefonu kapatıyoruz. Kanepeye dönen Trevor gözlerini sıkıca kırptırıyor, dudakları rengini kaybedip maviye dönmeye başlıyor. "Sadece... otur." Yüzünü buruşturuyor. "Ve... biraz Candy oyna..." Öksürüyor.

"Nova," diyorum aceleyle ve Trevor'ın karnına gazlı bez sürmesine yardım ediyorum. Ben yaraya baskı uygularken, Nova yarayı dikmeye başlar.

"Derinliğinden daha uzun görünüyor," der Nova sessizce. "Bir organa zarar verdiğini sanmıyorum."

Eldivenleri, kanepe ve yer kanla kaplı. Umarım kan nakli için vaktimiz vardır, umarım çok geç kalmamışızdır.

Umut.

İnanç.

Hayatım boyunca beni yönlendiren şeyler bunlar. Ama ben başkaları için inanç uyduruyorum. Sahte umutlar ve boş vaatler yaratıyorum ve bir an için, ona yardım edebileceğimize kendimi inandırmaya çalıştığımı sorguluyorum. Her zaman kafamın içindeki o kendinden emin sesi dinledim: "*Ben hallederim. Güven bana. Her şey yoluna girecek.*"

Kafam bir döner tabakta gibi. Yüksek hızda dönüyor.

Trevor titriyor ama bilinci yerinde. Bir elimle onun elini tutarken, diğer elimle kanamayı durdurmaya çalışıyorum. Nova ise uzun yaranın bir kısmını tedavi ediyor.

"Annabel Lee," diyor Nova, yaraya iğne batırırken sessizce. "Bunu kim buldu? Hatırlıyor musun?"

Herkese gönderdiğim mesaja atıfta bulunuyor. Bu, Edgar Allan Poe'nun bir şiirinden bir dize. *Annabel Lee*. Bu bizim en büyük SOS sinyaliz. Ve hepimiz güvenli buluşma noktasında buluşacağımızı biliyoruz; herkesin üzerinde anlaştığı gibi, bu nokta çatı katı olacak.

"Hailey buldu," diyorum. "Küçüktük. Hatırlamıyorum... dokuz ya da on yaşında mıydık?"

Altımız, ebeveynlerimizden gizli sinyaller ve şifreler oluşturmuştuk. Çocuklar olarak yaptığımız şey buydu. Gece geç saatlerde yetişkinlerden saklanıp kendi sırlarımızı paylaşırdık.

Ona şöyle diyorum: "O, hepimizin 'aşkın ötesinde bir aşk'la sevdiğimizi hissediyordu — bunun çok güzel olduğunu düşünüyordu." Trevor'ın sesime odaklandığını görüyorum, bu yüzden konuşmaya devam ediyorum. "Adamın ölen bir kadın için nasıl yas tuttuğunu. Bence bu biraz ürkütücü." Nova'nın dikişlerine bir göz atıyorum. "Boktan durumlar için mükemmel."

Nova iğneyi derisine batırır. "Tinrock-Graves ailesinin sloganını kullanmalıydık."

"O da nedir?"

"'Duyduğun hiçbir şeye inanma, gördüklerinin de sadece yarısına.' " Bu da Poe'dan.

Kapı ani bir güçle açılır. "Buldum!" Oliver, kan grubu belirleme kitiyle içeri koşar. Fırfırlı beyaz gömlek ve koyu kırmızı yelek giymiş, korsan kılığına girmiştir. Nefes nefese, kutuyu yırtarcasına açar ve içindekilerle uğraşır.

"Talimatları ver." Elimi uzatıyorum.

"Ben okurum. Ellerin kanlı, dostum." Tam bunu söylerken, Hailey ve Phoebe çatı katına fırlarlar, kapı arkalarında gürültüyle kapanır.

"O... ? Aman Tanrım..." Hailey geriye doğru savrulur.

"Ben... iyiyim," diyor Trevor, artık titremiyor. Göz kapakları ağırlaşmış, kapanmaya çalışıyor. "İyiyim... sorun yok..."

Phoebe ilk yardım çantasını karıştırıp eldivenlerini giyer ve bakışlarımız o kadar yoğun bir duygu ile çarpışır ki boğazım şişer ve kapanır.

"Ben devralayım, Rocky," der. "Sen kan naklini yap." Nova kız kardeşine bakar. "Henüz kan gruplarını bilmiyoruz." "Muhtemelen uyumlu," diye karşı çıkar. "Ya da Hailey uyumlu."

Geri çekilip Phoebe'nin gazlı bezi bastırmasına izin veriyorum.

"Hailey." Oliver ona çantanın içindekileri uzatır ve Oliver talimatları yüksek sesle okurken, Hailey ve ben talimatları uygularız. Trevor'ın kanını

, sonra kız kardeşim ve ben parmaklarımızı delip kartın üzerine kan damlatıyoruz. Phoebe, test için Trevor'ın kanını emmek üzere travma çantasındaki pipeti kullanır. Oliver talimatların sonuna gelir ve ağırlığını kaydırır. "Ne oldu?" diye sorarım.

"On dakika sürer."

"Ona benim kanımı ver," diyor Hailey, bunu iyice düşünmeden.

"Kan gruplarımızı bilmiyoruz, Hails," diye araya giriyorum. "Annemin kan grubunu bile bilmiyoruz..."

"O negatif," der Hailey. "Bana söyledi."

Yüzüne karşı mı?

Şüphem beş haftalık çöp gibi kokuyor, ama bu kokuyu odaya yaymıyorum. Muhtemelen kokuyu benden çoktan almışlardır.

Özellikle de Hailey bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı duyduğunda. "Bana gençken sık sık kan bağışladığını anlatıyordu. Bu yaşam tarzı onun her şeyi haline gelmeden önce. O evrensel bir donör."

Duyduğun hiçbir şeye inanma, gördüklerinin de sadece yarısına inan.

Aklım başımda değil.

Beynimdeki her şey çok karışık.

Yalan nerede?

Yalan yok. Bize kan gruplarımızı söylemezlerdi çünkü bunun için bir nedenleri yoktu. Tıpkı bizim sosyal güvenlik kartlarımız, bizi suçlu gösterebilecek kimlik belgelerimiz olmaması gibi.

Ya da onları suçlu gösterecek... Kendime yalan mı söylüyorum?

Yalan yok.

Neye inanmak istiyorum? Neyi görmek istiyorum? Ve istediğim şey gerçek mi ki?

Kahve masasına oturuyorum. Zamanlayıcının çalmasını bekliyorum. İnanç ve inançsızlık arasında kaybolmuş durumdayım.

Oliver kız kardeşime dönüyor. "Hails, annen O negatifse, o da O negatif olabilir. Ve bu da ne anlama gelir...?" Cevabı kafasında buluyor. "Sadece O negatif kan alabilir mi?"

"Evet." Kız kardeşim başka bir test kiti açıyor. "Sen, Nova ve Phoebe de onunla uyumlu olup olmadığınızı görmek için test yaptırmalısınız."

Üçüzler parmaklarını deler.

On dakika.

Beş dakikaya düşer.

İki dakikaya düşer.

"Trevor." Parmaklarımı şıklatıyorum, gözleri kapanıyor.

"Hala... buradayım." Aklı başka yerde.

Zamanlayıcı telefonumu titretiyor. Çantamı kontrol ediyorum. "Ben B negatifim. *Kahretsin*," diye küfrediyorum. Hailey sonuçlarına bakıyor. "Ben O negatifim." *Evrensel donör*. Tanrıya

Tanrıya şükür. Hızla, sehpayı kanepeye yaklaşıyoruz ve Hailey masanın üzerine uzanırken Nova damarını bulup serum bağlamaya başlıyor.

Trevor'ın kan grubunu kontrol etmemize gerek yok, ama bu beni rahatsız ediyor. Şüphe.

Bilinmezlik. Phoebe'nin ve travma çantasının yanındaki yerde duran sonuçlara bakıyorum.

Bakma. Bakmamalıyım. Herkes gibi olmalı ve hayatı pembe gözlüklerle görmeliyim. Tam olarak görmek istediğimi görmeliyim.

Hiçbir zaman öyle olmak istemedim.

Tam kardeşimin sonuçlarına doğru ilerlerken, Oliver'ın telefonunda bir zamanlayıcı bip sesi çıkar.

Üçüzler. Testleri bitti.

Oliver mutfak tezgahında sonuçlara bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Gördüğü şeyden şok olmamış. Sadece bardan uzaklaşıyor ve Hailey'nin kolundan çıkan kanın dar tüpten Trevor'a akışını izliyor.

"Seninkiler ne?" diye soruyorum ona. "Hepsi A pozitif."

Tamam.

Tamam.

Şu anda kendime güvenemiyorum. Ailelerimiz bizi kandırmamışlar, belki de hiç kandırmamışlardır. Belki de yanılmışımdır. Bütün bu zaman boyunca.

Sadece babamdan nefret ediyordum ve içimde biriken o kin o kadar büyüktü ki, nefret yığınının ötesini göremiyordum.

Görmek istediğimi gördüm.

Ben sadece bir alaycıyım. Bir kötümserim. İnanmamak için yaratılmışım.

Derin bir nefes alıp, elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve parmağımı deldiğim yerdeki hafif zonklamaya odaklanmaya çalışıyorum.

Phoebe, dizinin yanında Trevor'ın sonuçlarını görür ve eline alır. Sonuçlara bir göz atıp, "AB negatif" der.

Hailey dirseklerine dayanarak Phoebe'nin elindeki teste bakıyor. "Tekrar yap."

Hareketsiz kalıyorum.

"Neden?" diye sorar Oliver.

"Bu... bu Boyd'un kanı olmalı," diye kekeliyor Hailey. "Tekrar yap."

Gerginlik, kıvrılmış bir yılan gibi odayı sarar. Kimse itiraz etmez ve Phoebe bu sefer Trevor'ın yarasına kan damlatmak yerine parmağını deler.

Beklerken sessizce sorarım, "Bu ne anlama geliyor, Hailey?"

Nova'nın askılığa taktığı, derme çatma tıbbi serum askısından kan sızıyor. Oliver, Hailey'nin başının altına bir yastık sıkıştırıyor ama Hailey sersemlemiş bir şekilde tavana bakıyor.

"Hiçbir şey ifade etmiyor," diyor titrek bir sesle, "çünkü doğru olamaz." "Peki ya doğruysa?" diye soruyor Phoebe. "Bu ne anlama gelir?"

"O negatif olan birinin AB negatif bir çocuğu olması imkansız," diyor Hailey, sanki on yıl önce okuduğu bir kitaptan hatırladığı bir bilgiyi okur gibi fısıldayarak. "Eğer test doğruysa, Trevor annemin çocuğu değil."

Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Havada ağır bir gerilim var. İlk hissettiğim şey şaşkınlık bile değil. Korku, pişmanlık ve belirsizlikle kaplı.

"Bu yanlış," diyor Nova. "Test yanlış. Burada çok kan var. Kontamine olmuş."

"Phoebe az önce parmağını deldi," diyor Oliver kardeşine. "Kanı açık yaradan almadı. Biraz bekleyelim."

Bekliyoruz.

Trevor'a nasıl hissettiğini sormak dışında kimse bir şey söylemiyor. Bilinci gelip gidiyor. Parmaklarımı nabzında tutuyorum.

"İyi olacak," diyorum Hailey'e.

Yüzü çok solgun, ama bunun sebebi kan kaybı değil. Sanki bir canavar görmüş gibi.

Oliver'ın telefonu tiz bir sesle çalar ve Phoebe irkilir. "Siktir."

Oliver zamanlayıcıyı kapatıyor ve Hailey testi kontrol etmek için yukarı doğru eğiliyor. Testi görür görmez, acı dolu yüzünü avuç içlerine gömüyor. Yumruğunu sıkarak hıçkırır gibi acı dolu bir ses çıkarıyor.

Phoebe bakar. "AB negatif."

"Hadi canım," der Oliver kısa bir nefes alarak. "Sadece şekerli öpücüklerimiz bittiği için üzgün görüldüğünü sanmıştım." Gözleri bana doğru kayar.

Phoebe bana döner.

Sanki benden "*Ben demiştim*" diye araya girmemi bekliyorlarmış gibi.

Ama Trevor, Addison'ın oğlu değilse, bu başka bir boyutta bir aldatmacadır. Neredeyse... Neredeyse buna inanamıyorum ve bu da beni korkutuyor. Önümüzde somut bir kanıt duruyor. Bu da demek oluyor ki, ailemize karşı olan nefretim ne olursa olsun, kardeşimin kardeşim olmadığına inanmak istemiyorum.

Ebeveynlerimizin, hayal ettiğimden daha kötü şeyler yapmış olabileceğine inanmak istemiyorum.

Tüm hayatımın bir aldatmaca olabileceğine inanmak istemiyorum. Kandırıldım.

Kandırıldık.

"O hamileydi," diyor Nova herkese. "Hepimiz Addison'ın *hamile olduğunu* gördük."

Bu doğru. Annemin kocaman, yuvarlak bir karnı olduğu anılarım var. O zamanlar altı yaşındaydım. Hepsi beş yaşındaydı.

Bunlar gerçekten bizim gerçek yaşlarımız mı?

Midem bulanıyor ve Oliver benim de düşündüğüm şeyi söylüyor: "Addison'ın çıplak karnını gören var mı? Karnını örten bir tişört yoktu."

"Bunu nasıl hatırlayabiliriz ki?" diye soruyor Nova. "Beş yaşındaydık."

Hailey masanın üzerine uzanmış, ellerini yüzüne bastırmış durumda. Eğer hatırlıyorsa, cevap hiç görmediğidir.

"Rol yapıyor olabilirdi," diyor Phoebe, bu teorinin acısıyla kaşlarını çatıyor.

"Hamile gibi mi davranıyordu?" diyor Nova, sesinde bir parça şüpheyile.

Oliver yüzünü buruşturuyor. "Hailey ve Phoebe'nin daha önce giydiği sahte bir karınla hamileliğini taklit etmiş olabilir ve bunu Trevor'ın onun çocuğu olduğuna hepimizi ikna etmek için yaptı. Bu nasıl olasılık dışı olabilir ki, Nova? Hepimiz bundan daha büyük dolandırıcılıklar yaptık."

Sessizlik.

"Ne zaman bize bir oyun oynadılar *ki*?" diye sordu Nova hepimize. Uzun bir dakika boyunca odada sessizlik hakim oldu.

Ta ki ben fısıldayana kadar: "Doğduğundan beri."

Oliver gülmeye başlar, yüzü buruşur. "Bu klasik... tam bir klasik. Biz yaşlandığımızda, küçük elleri olan başka bir çocuk istediler, böylece o sevimli, masum çocuk olabilirdi, ve ne yaptılar... Trevor'ı mı çaldılar?"

Kardeşimin nabızı parmaklarımın altında atıyor.

Trevor'ın göz rengi benimkiyle ve Hailey'inkiyle benzer. Tek fark, gri gözlerinin içinde mavi benekler olması. Peki ya Hailey... O bana benziyor mu ki? İnce bir burnu var, annemizin dediğine göre bu burnu Nellie anneanneden almış.

Hiç tanışmadığımız bir büyükanne.

Dişlerimi daha sıkı sıkıyorum, çenem gerginleşiyor.

"Peki ya biz?" diye sordu Phoebe kardeşlerine. "Biz üçüzüz. Bunu uydurmak mümkün değil."

Bu da doğru — ikiz olsalar bile, birbirlerine çok benziyorlar.

Hailey ellerini indirir, yanakları maskarayla lekelenmiştir. "Siz iyi figüranlar olurdunuz. *Mükemmel* figüranlar." Sesinde titreme vardır. "Üçünüzün akrabalık bağı inkar edilemezse, hiçbirimiz soyumuzu sorgulamayız."

Oliver olduğu yerde donar. "Rocky, annemizin hamile olduğunu hatırlayacak kadar büyük değildi."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldanıyorum.

"Ya onlar bizim annelerimiz değilse?" Oliver kollarını açarak sorar. "Ya onlar bizim babalarımız değilse?" Herkesin düşündüğü şeyi söylüyor. Hiç kimse onun bu açıklamasına şaşırmış görünmüyor.

"Hiç fotoğraf yok," diye fark eder Phoebe. "Hiçbir hamilelik fotoğrafı yok. Ne Addison'ın Rocky'yle, ne Addison'ın Hailey'le, ne de Elizabeth'in bizimle."

"Kendilerini suçlu duruma düşürmek istemediler," diyor Hailey sessizce. "Bize hep böyle söylediler... ama bu gerçekten doğru mu?" Bana bakıyor. "Rocky?"

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Bu benim gerçeğim.

Hiçbir fikrim yok.

Nova sonunda Trevor'ın yanından ayağa kalkar. "Sorsak bize gerçeği söylerler miydi ki?"

"Hayır," çoğumuz söyleriz.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Nova içini çeker, bakışlarını başka yöne çevirir ve eldivenlerini çıkarır. Gözlerimle buluşur ve bir an uzun süre bakışır.

Çok uzun zamandır zıt taraftaydık — annelerimiz ve babam konusunda çatışıyorduk — ve onun onları sorgulayacağını hiç düşünmemiştim, hiçbir şey için.

Yanılmışım.

"Duyduğun hiçbir şeye inanma, gördüklerinin de sadece yarısına." Nova bana başını salladı.

Ben de ona başımı sallarım. "Sana Winchester demekten vazgeçmeli miyim?"

"Hayır." Eldivenleri atıyor. "Sadece Dean daha havalı *olduğu* için." Kısa bir kahkaha atıyorum.

"Bu arada, kardeşin hayatta kalacak." Sanki ona ne diye hitap ettiğini düşünüyormuş gibi bir an durur. "Trevor, senin..."

"O hala benim kardeşim." Öfkem yeniden kabarmaya başlıyor. Anne babamıza karşı. "O her zaman benim kardeşim olacak." Ne yaptıkları umurumda değil.

Bu her zaman böyle kalacak.

"Ne biliyoruz?" diye merak ediyor Phoebe. "Yani, kesin olarak ne biliyoruz?" Hailey şöyle diyor: "Trevor, Addison'la akraba değil. Hepsi bu."

"Hepsi bu kadar değil," diyor Nova, travma çantasını kapatırken. "Bu odadaki herkese güvenebileceğimizi biliyoruz."

İlk kez, bu konuda yalnız değilim.

Kırk Bir

Phoebe

Yatağımı Trevor'a veriyorum. O çoktan uyanmış, ama çok zayıf. Henüz kimse ona öğrendiklerimizi söylemedi, ama Oliver bu gece onun hayati fonksiyonlarını sürekli izlemekle görevlendirildi. Rocky bunu yapmak istedi, ama Trevor, Rocky'nin sanki çoktan ölmüş gibi "Bambi gözleriyle" kendisine baktığından şikayet edip durdu.

şimdi Rocky oturma odasının yerlerini temizlememe yardım ediyor. Kan, parke zemini lekelemiş. Dizlerimizin üstüne çökmüş, ovuşturuyoruz.

Hailey, kan naklinden yorgun düşmüş bir halde yatak odasında derin uykuda; Nova ise merdiven boşluğundaki damlaları temizlemekle meşgul. *Sahte kan*; soran herkese yalan söyleyeceğini planlıyor.

En sevdiğim bayram olan Cadılar Bayramı, bu gece tam da ihtiyacım olduğu anda imdadıma yetişti. Ama Trevor da sadece Cadılar Bayramı olduğu için çatı katından çıkma riskini aldı.

Bunu görmezden geleceğim.

Tıpkı annenin yalanını görmezden geldiğın gibi, Phoebe.

Hayır, *hayır*, bu tam da gözümün önünde. Eğer Trevor, Addison'ın oğlu değilse, bu da onun başka bir anneden bir çocuğu alabilecek bir karakterde olduğu anlamına gelir. Annem de böyle bir karakterde olmasaydı, böyle biriyle suç ortağı olmazdı.

Bunun doğru olduğuna inanmak istemiyorum, ama bu doğru olmadığı anlamına gelmez.

Emin olmak için DNA testi yaptırmamız gerekir, ama bu bilginin bir laboratuvarı kayıtlı altında kalma riskini göze alamayız. Anonim, görünmez ve iz bırakmadan yaşamamız gerekiyor.

Annemin beni ve kardeşlerimi aldığını hayal etmek, beni tuvalete gönderecek kadar mide bulandırıcı. Gizlice öp kutusuna kustum.

Sanırım sadece Nova gördü.

"Bu leke çıkmayacak," diyorum, parmaklarım Brillo süngerıyla ovmaktan yaralanmış durumda. Lekeli kanepe en son endişelendiğim şey. Onu çöpe atabiliriz.

Rocky derin bir nefes alır ve süngerini sabunlu su kovalasına atar. "Siktir et."

"Siktir et mi?" Kaşlarımı attım. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Döşeme tahtalarını değıştirmek nasıl olur?"

"Bu kesinlikle kira sözleşmende yok," diyor kuru bir gülümsemeyle.

Şaka yapıyor—bir nevi. Ama haklı. Jake bunu öğrenir, sorular sorar ve kesinlikle hiç memnun olmaz.

"Siktir et..." Bu sözleri tekrar düşünürüm.

"Bütün bu saçmalıklardan bıktım, Phoebe. Jake'e gerçeği söyle," diyor Rocky, neredeyse yenilmiş, bitkin bir sesle. "Kardeşim bıçaklandı. Çok kan kaybetti. Bitti."

"Neden onu hastaneye götürmediğimizi soracaktır," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Ona bizim berbat insanlar olduğumuzu mu söylememi istiyorsun?"

"Ona benim kararım olduğunu söyleyebilirsin. Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil." Kanepeye yaslanır. Etrafımdaki dağınıklığa bakarım. Kan lekeleri. Trevor'ın kanlı giysilerinin ve kullanılmış kan grubu belirleme kitlerinin bulunduğu bir çöp torbası.

Tamam.

Yanına sürünerek Brillo süngerimi sabunlu su kovaasına atıyorum. "Siktir et," diyorum artık kesin bir sesle.

Bana kolunu doluyor ve midemde bir suçluluk dalgası yükseliyor. "Rocky," diye fısıldıyorum. "Sana daha önce inanmadığım için özür dilerim."

Rocky gözlerime bakıyor. "İnanmadığın için mutluyum ve doğrusu, *hepinizin* inanmadığınıza sevindim."

Kaşlarımı çattım, kalbimde bir acı hissettim. "Neden?"

"Eğer hepiniz kolayca etkilenebilseydiniz, sanırım sizi ne kadar etkilediğimi sorgulardım. Sizi ne kadar kandırdığımı, neye inanmanızı istediğimi. Hiç şüpheye düşmedim çünkü hepiniz sürekli bana meydan okudunuz."

Bunu bilmek güzel. Hafifçe nefes veriyorum ve Rocky'ye yaslanmayı ve ensemdeki saçları eliyle düzeltmesini seviyorum.

Beni sıkıca sarar. "Ve aramızda sadece bir tane sert sinik olmalı."

"Jake benim aşırı karamsar olduğumu düşünüyor."

Gözlerini devirdi. "Tanrım. O biraz yumuşak başlı bir kaltak..." Rocky, bakışlarımı görünce sözünü yarıda kesti ve kaşları havaya kalktı. "Sahte eski erkek arkadaşını mı koruyorsun?"

Vücudum kasılır. "Jake'i sevdiğini sanıyordum?"

"*Hoşlanmak* mı? Hayır. Ama ondan tamamen nefret de etmiyorum..." Yüzümü okumaya çalışıyor. "Ne oldu?"

Sadece içimden gelenleri söylüyorum. "Jake'ten ayrılmadım." Yüzünü buruşturması, karnıma keskin bir hançer saplanıyormuş gibi hissettiriyor.

Aceleyle ekliyorum, "Ayrılacaktım, ama sonra sen havuz partisinden ayrıldın, ben de seni arıyordum ve sonra sen mesaj attın..."

Kollarını bana doladı ve beni sessizliğe boğan bir kucaklama verdi. "Sorun yok." Sesi şefkat dolu.

"Yolunda *değil*. Jake Waterford'la sahte bir ilişki yaşıyorum, oysa sahte *de* olsa seninle çıkmayı tercih ederdim."

"Biliyorum, Phebs," diye fısıldıyor ve sevgi dolu bakışları beni sarmalıyor. "Beni ikna etmene gerek yok. Biliyorum..." Beni daha derin bir bakışla süzüyor. "Seni tanıyorum."

Kalbim kabarıyor ve aşkımız aramızda sözsüz bir ışık gibi, hayatlarımızın ve yalanlarımızın karanlığında parılıyor.

Bu aşk her zaman sözsüz olmuştur. Rocky, onu ne kadar sevdiğimi görmek için kelimelere hiç ihtiyaç duymamıştır. Hiç sormamıştır. Ama bunu duymayı hak ediyor. O bana çoktan söyledi. Bana sözlü olarak beni sevdiğini söyledi.

Ama ben söylemedim... ve şimdi tam zamanı. İşte bu.

Ona onu ne kadar sevdiğimi söylemek için. Ona hissettiklerimin derinliğini *tam olarak* anlatmak için. Ağzımı açıyorum ve parmakları yanağıma dokunup dudaklarımız birbirine yaklaşıırken, o üç kelime tamamen aklımdan uçup gidiyor.

Onların yerine başka bir şey geliyor ve çok yumuşak bir sesle fısıldıyorum: "Ben senin Phoebe'min."

Gözleri en saf duyguyla doluyor. "Ben senin Rocky'inim."

Kırk İki

Phoebe

Jake. Jake. *Onu bulmalıyım.*

Ve Jake'ten tamamen *ayrılmalıyım.*

Ne yazık ki, Hailey gibi işe hasta olduğumu söyleyecektim, ama Chelsea bana yardım etmem için yalvardı, çünkü personelin yarısı işe gelmemiş ve muhtemelen dün geceki Cadılar Bayramı partilerinden kalma akşamdan kalmalıklarla uğraşıyorlardı.

Bir taşla iki kuş: Jake'e country kulübünde buluşmamızı söyledim.

Vardiyamın ilk saati geçti ama Konings ailesinin üçüncü varisinin ortada hiçbir izi yok. İnci küpeli bir hanımefendi içki menüsünü incelerken beni rehin tutuyor, ben de sabırsızlanıyorum.

"Sana bir dakika vereceğim..."

"Hayır, hayır, hayır," diye elini sallayarak itiraz etti. "Neredeyse karar verdim."

Karar vermedi.

Sabır. Derin bir nefes alıyorum ve Bayan O'Neil'in zamanının çoğunu çapraz bulmaca çözerek geçiren tatlı bir yaşlı kadın olduğunu hatırlıyorum. Ben huysuz davranıyorum ve o bunu hak etmiyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum. "Ne arıyorsunuz?" "Şu içecek."

Bu sefer, belirsizliği beni gülümsetiyor. "Çay mı? Alkollü içki mi? Gazoz mu—" "Gazoz."

Harika. Bir adım ilerledik. Yemek salonunda Jake'i aramak için dikkat çekmeden etrafa bakıyorum. Bu öğleden sonra burası tıklım tıklım, neredeyse her sandalye dolu ve Chelsea masadan masaya adeta koşuyor.

"Kızım dün bundan bahsediyordu. Yeni bir şey." "Pepsi?

Kola? Fizz?"

"Fizz!" Anımsayarak bileğimi tutuyor. "Doğru. Adı Fizz Life." Kaşlarımı çatıyorum.

Ne? "Şey, stoklarımızda çok sayıda Fizzle ürünü olduğunu biliyorum ama Fizz Life'ı duymuş muydum, emin değilim."

"Bu yeni bir ürün," diye beni temin ediyor ve elimi bırakıyor. "Kızım, diyet ürünlerinden daha sağlıklı olduğunu söyledi. Ondan bir tane alacağım."

"Tamam, elimizde var mı bakayım." *Şüpheliyim.* "Eğer yoksa, başka bir şey ister misiniz?"

"Sadece Fizz Life, canım."

Tamam o zaman.

Bunun üzerine topuklarımın üzerinde döndüm ve ne göreyim, Jake yemek odasındaki bara yaslanmış, tam da Katherine ile sohbet ediyordu.

En azından burada.

En azından benim olmam gereken barın hemen yanında.

Bir saniye bile kaybetmeden bara doğru koştum ve yaklaşırken Katherine, nazikçe veda etmek için Jake'in yanaklarına havadan öpücükler gönderdi. Çıkarken bana yan gözle baktı ve bu bakış, Jake'in yan bakışlarına rahatsız edici derecede benziyordu.

Bunu görmezden gelip, çok öfkeli görünmemeye çalışıyorum. "Fizz Life hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyorum, onun gibi dirseğimi bara dayayarak.

Kaşlarını çatıyor. "Diet Fizz'i mi kastediyorsun?"

"Hayır, Bayan O'Neil, Fizz Life adında bir içecek olduğunu ve bizim de bunu sattığımızı ısrarla söyledi."

Jake cep telefonunu çıkarır. "Bir bakayım."

Bence bugün ayrılmalıyız. Hemen. Şu anda. Dün ayrılmamız suya düştüğü için bu zor bir istek olmamalı.

Cevabından endişeliyim çünkü dün gece havuz partisinden ayrıldığımda ve sahte ilişkimiz hâlâ devam ederken... *rahatlamış* görünüyordu.

"Yeni bir şey olduğunu söyledi," diyorum ona.

Telefonunda aşağı kaydırıyor. "Aspartam içermeyen bir gazoz."

Vay canına. "Öyle bir şey mi var?" Telefonuna göz atıyorum. Bir haber okuyor.

"Ocak ayına kadar piyasaya çıkmayacak," diye açıklıyor. "Sosyal çevresinden duymuş olmalı."

"Yani bizde yok," diyorum.

Telefonunu cebine koyuyor. "Hayır. Zaman makinen yoksa tabii."

Kahretsin. Barın etrafından dolaşıp buzdolabını açıyorum. Buz gibi bir Diet Fizz alıp kutuyu açıyorum, ama içeceği bardağa dökmeden önce kendimi durduruyorum.

O farkı anlamaz. Sanki Fizz Life'ı hiç tatmış gibi değil.

Bu aldatmaca bana daha da tuhaf geliyor. Hailey'nin beni buraya bir nedenden dolayı getirdikten sonra, ebeveynlerimizi ve onların yapmış olabileceklerini çevreleyen şüphelerden sonra, hala daha dürüst bir hayat sürmeye çalışmak istediğimi fark ediyorum.

Bu sefer kendim için.

Gazozu masaya
koydum.

Bu, sahte ilişkimizi de sonlandırmak anlamına geliyor. "Jake." Barın diğer ucunda ona bakıyorum.

"Evet?"

Ona yaklaşmasını işaret ediyorum ve o barın üzerinden uzanırken, kulüpteki kadınlar sanki Jake ve ben köşede flörtöz sırlar paylaşıyormuşuz gibi bizi hayranlıkla izliyorlar. Yüzüm yanıyor. Neyse ki, güvenilirlik kazanmak için henüz sahte bir öpücük paylaşmadık

. Bu sahte ilişkide bir sonraki fiziksel adımı atmadan önce her şeyi bitirdiğimiz için çok mutluyum.

"Bunu bitirmeliyiz. Sen ve ben," diye fısıldıyorum. "Hemen şimdi. Bana bağırabilirsin, öfkeyle çekip gidebilirsin, umurumda değil. Sadece bu yara bandını bir an önce çıkarmamız gerekiyor."

Jake gerilir. "Şey hakkında . . ."

Yüzündeki sert çizgileri okurum. "Hayır, ertelemeyeceğiz..."

"Bunun bir ay daha sürmesi gerekiyor."

"Bir ay mı?" Bağırılmamaya çalışıyorum. Kalbim atışlarını hızlandırıyor. "Jake..."

"Aile yemeği, *Phoebe*." Adımda aciliyet var. "Anlamıyorsun. Orada olmana gerçekten ihtiyacım var." Sesini fısıltıya indiriyor. "Seni götürmezsem, annem Bayan Kelsey'in kızı Julia'yı benim partnerim olarak davet edecek. Şu anda planı bu. Bu sabah bana açıkça söyledi."

Julia'yla bir ikinci çayında tanışmıştım. En iyi yanı: minicik salatalık sandviçleri. Üstelik parasını ödemek zorunda kalmadım — teşekkürler, Bayan Kelsey. Öğrendiklerim: Julia utangaç ve konuşmanın çoğunu annesine bırakıyor. Korkuları tam olarak yersiz sayılmaz. Julia'nın Claudia'nın istek ve taleplerine aşırı derecede uysal davrandığını görebiliyorum, ama bunların tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum.

Claudia ile resmi bir görüşme yaptığım da yok. Bana sadece sevimli (biraz aşağılayıcı) kasaba lakabına sahip bir yabancı gibi değil, tam anlamıyla bir kokarca gibi davranıyor.

Kaşlarımı çattım. "Eğer mesele sadece Julia ile ilgiliyse, onu uyarabilirsin—*gelmemesini* söyle."

Sanki bu imkansız bir istekmiş gibi gülüyor. "Onu uyarıyorum, ama annesi gitmesi için onu zorluyor. Sence kimi dinleyecek?" Mavi gözleri şefkatle bakışlarımı sarmalıyor. "Senin benimle gelmeni tercih ederim. Zaten birlikteyiz."

Kahretsin, *kahretsin*. "*Dün gece ayrılmamız gerekiyordu*," diye fısıldıyorum, etrafımızdaki dikkatli bakışlara dikkat ederek.

"Ama ayrılmadık. Herkes hâlâ bir çift olduğumuza inanıyor, bırakalım da öyle bilsinler." Ciddiyetle ekliyor, "Julia daha yirmi iki yaşında. Kardeşlerimin yanına hiç gelmedi

—"

"*Ben de*," diye sözünü kesiyorum. *Ve ben ondan sadece iki yaş büyüğüm.*

"Eski sevgilinle başa çıkabiliyorsan, onlarla da başa çıkabilirsin." Bana son derece güveniyor, ama Rocky'yi kardeşleriyle karşılaştırması biraz rahatsız edici. Elini rahatlatıcı bir şekilde bileğime koyuyor ve dokunuşu ağır, yük gibi hissettirmeli—ama artık tanıdık ve güven verici hale gelmiş.

Yine de tereddüt ediyorum.

O bunu fark etti. "Sonsuza kadar sürmesi gerekmez." "Jake—"

"*Lütfen*. Sadece birkaç ay daha." "Şimdi de iki ay mı oldu?"

"Bir ay," diye hemen düzeltiyor. "Bir ay."

Başımı sallıyorum.
"Yapamam..." "Sana
yalvarıyorum..."
"Yapamam."

"Lütfen..."

"Rocky'yle birlikteyim," diye fısıldayarak tıslarım ve yüzüm alev alev yanar. Gerçek ilişki durumumu kimseye bu şekilde anlatmak istememiştim ve Jake'in, onca insan arasından, gerçeği ilk öğrenen kişi olmasına inanamıyorum.

Yüzü donuyor. "Eski kocanla yeniden mi bir aradasın?"

Tamam, o da bazı yalanları biliyor.

Gergin bir şekilde başımı sallıyorum. "Bu... yakın zamanda oldu."

O pek hevesli değil, ama benim için kötü olduğunu düşündüğü bir adamla yeniden bir araya geldiğimi görünce konfeti yağdıracağını hiç düşünmemiştim. Üstelik, onunla çıkarak Rocky'yi unutmamı gerçekten umduğunu sanıyorum.

Boğazımı temizleyip ekliyorum, "Ve eğer sahte ilişkimizin bundan beş dakika sonra da devam etmesini istiyorsan, onu aramam gerekiyor." Rocky'nin haberi olmadan bu işin devam etmesine izin veremem. Eğer durum tersi olsaydı, ben yıkılırdım.

Jake gergin bir nefes alır. "Ben onunla konuşayım."

"Tamam," diyorum. "Sen konuş... Sesim, Chanel parfümüyle ıslanmış, kırk yaşlarında ince bir kadın bara yaklaşırken kesiliyor.

Stella Fitzpatrick. O, istendiğinde dikkat çeken türden bir insan. Caufield'da profesör olan oğlu Archer, aylar önce kayık evindeki partideydi.

Jake'e doğru gittiğini sanıyorum ama bana yöneliyor. *Bir içki istiyor olmalı.*

Ona ne getirebilirim diye sormak

üzereyim. "Phoebe, tatlım."

Tatlım mı?

Bana hep "sen" ve "hey" diye hitap etmişti. Jake'le çıkmaya başladıktan sonra bile. Claudia'nın en yakın arkadaşı olduğu ve benim bir Koning oğluyla çıkmama şiddetle karşı olduğu bir sır değil.

"Evet?" diyorum, umarım bu sadece kısa bir uğrayış olur.

"Seninle bir dakika yalnız konuşmam lazım. Jake seni biraz benden alıkoymamı sorun etmez."

Jake, "Aslında..." diye başlar.

"Oh lütfen." Arsenik katılmış şakacı bir gülümsemeyle ona bir tokat atar. "Sadece bir dakika sürecek. Kız arkadaşına bu kadarını ayırabilirsin."

"Kız arkadaş" kelimesini duyduğunda hafifçe irkildiğini fark ettim.

Jake bana dönüyor. "Senin için sorun olur mu, bebeğim?"

Bunu gerçekten bir dakika daha uzatıyoruz, değil mi? "Evet. Sorun değil." Stella'nın aslında ne istediğini biraz merak ediyorum, ama bunun "merak kediyi öldürdü" türünden bir durum olmaması için dua ediyorum.

Jake isteksizce beni annesinin arkadaşıyla birlikte barda bırakmaya başlıyor, ama önce Stella'ya "O düşman değil. *Bunu* unutma." diye uyarıyor. Ona cevap verme şansı tanımıyor.

Biraz etkileniyorum, ama yine de Jake'i daha önce kardeşleri ve annesiyle birlikte üst sınıfın vahşi ortamında görmemiştim. Belki de o kadar kolay bir av değildir.

O yemek odasından çıkarken, umarım bu fırsatı Rocky'yi aramak için kullanıyordur.

Stella, barın arkasındaki şişeleri inceliyor. Koyu renkli saçları ortadan ayrılmış ve kulaklarının arkasına taranmış, damla şeklindeki elmaslarını sergilemek için. "Bir mimosa alayım."

Tamam. Portakal suyu sürahisini ve Pommery şampanya şişesini bulurken, alaycı bir cevap vermeyi yutuyorum. "İstediğin sadece bu mu?"

"Hiç de değil, tatlım." Kırmızı Chanel çantasını bar tezgahına koyuyor ve ben, Jake artık burada olmadığı halde neden hâlâ yarı-nazik davranıyormuş gibi yaptığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

"O zaman ne?" Mimosa'sını hazırlamaya başlıyorum. "Victoria'da epey iz bırakmışsın."

Gitmemi mi istiyor?

Jake'ten ayrılmam için bana para mı verecek?

Jake'i ve bu şehri terk etmem için bana para mı verecek?

Aklımdan bir sürü teori geçiyor ve ben şampanyanın üzerine portakal suyu dökerken hiçbir şey söylemiyorum.

Sanki bir çatlak arıyormuş gibi beni inceliyor. "Sana önemli bir şey soracağım, Phoebe."

"Ben açık bir kitabım," diye yalan söylüyorum ve mimosa kokteylini ona doğru itiyorum. O içkiyi görmezden geliyor.

"Grey'i ne kadar seviyorsun?"

Grey mi? Kalbim bir an duruyor; Rocky konusunu açmasını beklemiyordum. "O benim eski kocam." "Benim sorduğum bu değildi." Sanki yemek salonunun geri kalanını

"Eski kocanla olan *fırtınalı* ilişkin bir süredir kasabanın gündeminde, ama ben bile orada aşk olduğunu görebiliyorum."

Jake'e karşı hislerim var, sahte ilişkimizi pekiştirmek için söylemem gereken yalan budur. Belki de *Jake'i seviyorumdur.* Yine de, bu sözler acımasızca ve acı verici bir şekilde boğazımın arkasında takılıp kalıyor.

Rocky'ye söylemedim ve bunları ilk olarak Jake hakkında söyleme düşüncesi midemi bulandırıyor. Ve tabii ki, o da Team Grey bayraklarını sallıyor. Eğer bu, Rocky'nin beni Jake'in pençesinden kurtarması anlamına geliyorsa, muhtemelen Rocky'nin hayran kulübünün en büyük destekçisi o olurdu.

Şu anda çok garip bir durumdayım.

Rocky ile gerçek bir ilişkiye yeni başladım. Jake ile geçici olarak sahte bir ilişki yaşıyorum.

Ve sahte flört oyununu henüz ifşa etmemem gerekiyor.

"Eski sevgilimi her zaman önemsemem," diyorum. "Jake bunu biliyor ve gerçekten, ilişkilerim seni ilgilendirmez."

"Bir Koning'le çıkıyorsun tatlım. Her gün dedikodu konusu olmaya dayanamıyorsan, Jake'le birlikte olmaya da dayanamazsın." Bu bir uyarı.

"Anladım," diyorum sert bir sesle. "Ama her şeyi gayet iyi idare edebilirim." Mimosa'sının yanındaki var olmayan bir lekeyi siliyorum.

Flüt kadehin sapını sıkıştırıyor. "Bunu kurtarmaya değer bulanlar da var." O ekleyene kadar anlamıyorum: "Evliliğin."

Bu batan gemiden kendimi kurtarmanın en iyi yolunu bilemeden bakışlarımı duvara çeviriyorum. Sessiz kalmak muhtemelen en akıllıca yol, bu yüzden dudaklarımı kapalı tutuyorum.

"Sana yardım edebileceğimiz bir yol olduğunu söylersem ne dersin?" diye soruyor Stella, adeta barın üzerinden süzülürcesine.

"Yardıminızla ilgilenmiyorum."

"Gururlanma tatlım." Düzeltir. "Hepimizin ara sıra biraz yardıma ihtiyacı olur ve sen de bizimkini kabul etmelisin."

"Bizim" in kimleri kastettiğini sormuyorum. Sanırım en yakın arkadaşı Claudia bu planın kısmen arkasında. "Tekrar söylüyorum, ben..."

"Grey'i önemsiyorsun," diye sözümü keser. "Muhtemelen onu seviyorsun bile, ama yükünü ve geçmişini geride bırakamıyorsun. Sana yardım edebiliriz. Gel." Sanki ben bir kanişmişim gibi parmaklarıyla bana işaret eder.

"Meşgulüm."

"Değilsin. Gel." Bu bir emirdir ve yemek salonunun diğer ucundan Katherine'in bana "*Stella Fitzpatrick'i kızdırmadan iyi olur*" der gibi baktığını fark ederim.

İşimin gereği, emre uyup bardan ayrıldım. Umarım bu iş çabuk biter.

Mimosasını yudumlarken, beni çıtır çıtır yanan şömineye doğru yönlendiriyor. "Aşk, ruh eşleri, evlilikleri düzeltme, çöpçatanlık —bu tür alanlarda çalışan insanlar var. Önemli olan herkesi tanıyorum ve senin için sadece en iyisini istiyorum, Phoebe."

"Eminim öyledir."

Sessiz ses tonumu duyar ve yemek odasının ortasında beni durdurur, dirseğime sertçe dokunur. "Bak, neden beni ya da Claudia'yı dinlemek istemediğini anlıyorum. Ama eğer onlar Grey ile olan ilişkinizin düzeltilmeye değer olduğuna gerçekten inanıyorlarsa, en azından onları dinlemelisin. Onlar tarafsız ve profesyoneller. Muhtemelen seninkinden daha kötü sorunlarla uğraşmışlardır."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyorum.

Kimleri tutmuş bu kadın? Lanet olası prestijli bir evlilik danışmanı mı? Jake'i görebilmeyi umarak çıkışa doğru bir göz attım.

Koning'in oğlundan iz yok.

Harika.

Yine öne döndüm ve iki kadın, sanki gerçeküstü figürler gibi sandalyelerden kalkarken, ruhum bedenimden ayrıldı.

Önce bal sarısı saçlarını tanıdım. Arkasında yanan ateşle, tüm kasabayı kasıp kavurmaya hazır görünüyordu. Hardal sarısı blazer, ona uyan geniş paça pantolon, beyaz bluz ve küçük altın halka küpeler... Sanki bir dergiden çıkmış gibiydi.

Ama aynı güçlü zenginlikle donatılmış yanındaki kadın da öyle.

Beyaz balıkçı yaka, kirli beyaz pantolon, kaplumbağa kabuğu desenli gözlük ve şık taupe renkli deri kemer. Kahverengi saçları kulaklarının arkasına toplanmış ve sırtına kadar düz bir şekilde akıyor.

Addison.

Ve annem, sarı saçları gevşek dalgalar halinde mükemmel bir şekilde kıvrılmış, küçük bir kızken parmaklarımı içinden geçirdiğim saçlar.

Kendimi korumak için yüzümdeki tüm duyguları silip atıyorum, her ne kadar onları bilsem de.

Annemin ışıltılı, çekici gülümsemesi ve göz kamaştırıcı kahverengi gözleri üzerimde dans ediyor. "Phoebe, değil mi?"

Stella onları profesyoneller olarak tanıttığında, sesi tüneldeki bir yankı gibi kayboluyor.

Sonunda bizi buldular. Güvendiğim, sevdiğim, hâlâ bir şekilde sevdiğim bu iki kadına derinlemesine bakarken kıpırdamıyorum. Düşüncelerim yakıcı dalgalar halinde üzerime çöküyor.

Neden burada olacağını bize haber vermedin?

Neden şu anda yaptığınız şeye bizi dahil etmediniz? Ben

gerçekten sizin kızınız mıyım?

Hepimizi kaçırdın mı?

Söylediğin hiçbir şeye nasıl inanabilirim ki?

Merhaba anne.

"Evet, ben Phoebe," diyorum yumuşak bir sesle. "Phoebe Smith."

Teşekkürler

On dört yaşındayken, *The Reign of Spiders* adında çok kaba bir kitap yazmıştık (ama ikimiz ve paylaştığımız yatak odasının duvarları arasında çok sevilen bir kitaptı). Şu anda teneke bir kutudaki bir disketin içinde duruyor ve yıllar boyunca nostalji için çocukluk hikayemizi tekrar tekrar okuduk. Yazma konusundaki tüm güvensizliklerimizden paniğe kapılmadan bu kitabı dünyaya sunmak için çok fazla çalışma gerekiyordu, ancak temel konsept, "Bundan sonra ne yazmak istiyorsun?" konulu sohbetlerimizde sık sık tekrar ettiğimiz bir şeydi.

Bu seferki cevap: her zaman sevdiğimiz o iki dolandırıcı aile hakkında daha baharatlı, daha dağınık bir aşk hikayesi. Çocukluğumuzdan beri gerçekten aynı kalan tek şey konsept, ama zaman makinemiz olsaydı, yapacağımız ilk şeylerden biri kendimize "*Başardık*" demek olurdu. Ve hemen ardından anne babamıza da söyledik. Ama şanslıyız ki, onlara bunu söylemek için zaman makinesine ihtiyacımız yok. Bize çocukken hikaye yazmamız için gerekli araçları sağladığınız ve bunların yatak odamızın dışında da var olabileceğine inandığınız için teşekkür ederiz anne ve baba.

Bizi ve bu işlevsiz karakterleri destekleyen, usta menajerimiz Kimberly Brower'a teşekkür ederiz. Ailemiz dışında, Phoebe ve Rocky, Graves ve Tinrock aileleri ile onların ördüğü tüm karmaşık ve iç içe geçmiş ağları ilk okuyan sizdiniz ve bu romantizme olan sevginiz başından beri bizim için çok önemliydi. Sen her zaman kitaplarımızı *daha iyi* hale getirmenin bir yolunu buluyorsun ve katkıların için sana ne kadar teşekkür etsek azdır!

Mükemmel editörümüz Kristine Swartz'a, mümkün olan en iyi hikayeyi keşfetmemize gerçekten yardımcı olduğu için teşekkür ederiz. Bize, senin bizim Hailey Tinrock'umuz olabileceğini düşündüğümüz o muhteşem "ah-ha!" anlarını yaşattın ve seninle çalışarak bu seriyi olabildiğince en iyi hale getirme fırsatını yakaladığımız için çok minnettarız! Aynı şekilde, Berkley ekibinin geri kalanına da teşekkür ederiz: Mary Baker, Kristin Cipolla, Jessica Plummer, Kim-Salina I, metin editörleri, düzeltmenler ve aradaki herkese — hepinizin bizim yanımızda olmanızdan dolayı kendimizi inanılmaz şanslı hissediyoruz. Phoebe ve Rocky'nin hikayesini olabileceği en iyi hale getirdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bize inanan ve çok, çok uzun zamandır bizi destekleyen uzun süredir takip eden okuyucularımıza da teşekkür ederiz. Hepiniz, buradayız! Bu kitabı okuyacak kadar bize hala inandığınız için teşekkür ederiz. Bizden asla vazgeçmediğiniz ve devamını okumak istediğiniz için teşekkür ederiz. Çocukluk aşklarını seviyoruz, belki de kalıcılıkları yüzünden, ve bu aşk, romantizmin ötesinde hissettiğimiz bir aşk. Bunu ailemizle hissediyoruz ve hepinizle de hissettik.

Bu bağlamda, arkadaşlarımız Jenn ve Lanie'ye teşekkür ederiz. Sizler Fizzle Force'u kurdunuz ve bu grup, bizim için güzel, büyülü, nazik ve sevgi dolu bir okuyucu topluluğu haline geldi. Kısa süre sonra onlara katılan Shea'ya da teşekkür ederiz. Sizi üçünüzü, Phoebe'nin çileklerini sevdiği gibi seviyoruz (kesinlikle sakladığı ve değer verdiği tüm çilekleri!). Yol boyunca tanıştığımız diğer güzel arkadaşlarımıza da teşekkür ederiz: Haley, Alyssa, Juana, Andrea, Andressa, Margot, Em, Laura, Marie, Sarah ve daha nicelerine — hepiniz bizim gözümüzde olağanüstü insanlarsınız.

En iyi arkadaşımız, Phoebe'mizin Hailey'i olan Ashley'e teşekkür ederiz. Yaratıcılığımızı besleyen tüm kardeşlik maceraları için ağabeyimiz Alex'e teşekkür ederiz!

Yazmaya devam etmemizi ve hayalimizi yaşamamızı sağlayan Patreon'daki muhteşem destekçilerimize teşekkür ederiz. Sevginiz ve desteğiniz için sonsuza kadar minnettar olacağız ve Patreon'un sizin için mutlu bir yer olmasını diliyoruz.

Destek demişken, her zaman dayanabileceğimiz birer omuz olduğunuz için sevgililerimize teşekkür ederiz. En üzücü, en şüpheli günlerimizde bile, ikiniz de ponponlarınızla yanımızda oluyorsunuz ve bize gerçekte kim olduğumuzu hatırlatmaya hazırsınız. Muggle'lar! Şaka yapıyoruz, ikinizin de bizi oldukça büyülü bulduğunuzu biliyoruz.

En iyisini sona sakladık!

Sizlere teşekkür ederiz. Okuyucularımıza. Bize, Phoebe ve Rocky'ye şans verdiğiniz için. Bu onların sonu değil. Sadece kaotik, dağınık maceralarının başlangıcı. Sizinle tekrar görüşmeyi umuyoruz.

—xoxo, Krista & Becca

ADDICTED SERİSİNİN İLK KİTABININ ÖN İZLEMESİ İÇİN SAYFAYI
ÇEVİRİN

ADDICTED TO YOU

ŞİMDİ SATIŞTA!

Bir

Uyanıyorum. G  mleğim t  yl   halinin   zerinde buruşmış durumda. ş rtum komodinin   zerinde kaybolmuş. Ve sanırım i   amaşım da sonsuza dek kayboldu.  arşafların kıvrımları arasında bir yerde ya da belki de kapının yanında saklanmış. Onları ne zaman  ıkardığımı ya da bunu benim yaptđımı bile hatırlamıyorum. Belki de o beni soydu.

Uyuyan g  zele, altın sarısı sa lı ve kal a kemiği boyunca bir yara izi olan adama hızlıca bir g  z attığımda boynum ısınır. Biraz d  nerek bana bakar ve ben donakalırım. G  zleri kapalıdır ve sersemlemiş bir şekilde yastığına sarılır, neredeyse beyaz kumaşı     yormuş gibi. Ağzı a ık, nefesli horlamalar  ıkarırken, alkol ve pepperoni pizzasının keskin kokusu bana doğru gelir.

Onları nasıl se e eğimi iyi biliyorum.

Ustaca yataktan kayıp, dairesinde parmak u larında dolaşıyorum, siyah şortumu giyiyorum — i   amaşı yok, bir  ift daha isimsiz bir adama gitti. Yırtık pırtık, neredeyse parampar a olan gri tiş rt   alırken, d  n gecenin sisli g  r  nt  s   netleşiyor. Odasının eşiğinden i eri adım attım ve kelimenin tam anlamıyla   fkeli Hulk gibi giysilerimi yırttım. Bu seksi miydi ki? Utanıyorum. Benimle yatacak kadar seksi olmalı.

 aresizce, yerde solmuş bir kas tiş rt   buluyorum ve omuz hizasındaki kahverengi sa larımın   zerine  ekmeyi başarıyorum; d  z sa  tellerim karışmış ve yağlı. İşte o anda y  n şapkamı buluyorum. Bingo. şapkayı kafama ge irip yatak odasından hızla  ıkıyorum.

Dar koridorda boş bira kutuları dağılmış, ben de siyah t  k  r  k ve Jolly Rancher'a benzeyen bir şeyle dolu bir Jack Daniel's şişesinin   zerine takılıp t  kezledim. Solumdaki kapıyı sarhoş   niversiteli kızların fotoğraf kolajı s  sl  yordu — neyse ki  ıktđım oda değildi. Bir şekilde o Kappa Phi Delta azgınından ka mayı başardım ve zaferlerini herkese ilan *etmeyen* bir adam buldum.

Bunu bilmeliydim. Alpha Omega Zeta'daki son karşılaşmamdan sonra kardeşlik evlerinden uzak durmaya yemin etmiştim. Kardeşlik evleri sokağına geldiğim gece, AOZ bir tema partisi d  zenliyordu. Farkında olmadan, d  rt katlı binanın kemerli girişinden i eri adım attım ve karşımda su kovaları ve s  tyenimi yırtmamı s  yleyen erkekler vardı. Sanki bahar tatili ters gitmiş gibiydi.   st katta g  sterecek pek bir şeyim olduğu da yoktu. Utan tan titremeye başlamadan   nce, kolların altından ge ip g  vdelerin arasına sıkıştım ve başka yerlerde, başka insanlarla zevk buldum.

Beni değerlendirilen bir inek gibi hissettirmeyen yerlerde ve insanlarla.

Dün gece bir kuralı çiğnedim. Neden mi? Bir sorunum var. Aslında pek çok sorunum var. Ama “*hayır*” demek de bunlardan biri. Kappa Phi Delta, Skrillex’in bodrum katında sahne alacağını duyurduğunda, kalabalığın kız öğrenci kulübü üyeleriyle sıradan üniversite öğrencilerinden oluşacağını düşünmüştüm. Belki house müziği seven normal bir erkek bulabilirdim. Meğer kalabalığın çoğunluğu erkek öğrenci kulübü üyelerinden oluşuyormuş. Hem de bir sürü. İki göğsü ve vajinası olan herkese saldırıyorlardı.

Ve Skrillex hiç gelmedi. Sadece dandik bir DJ ve birkaç amplifikatör vardı. Anlayın artık.

Derin, *erkek* sesleri balkon ve merdivenlerdeki mermer korkuluklardan yankılanıyor ve ayaklarım duvara yapışıyor. İnsanlar uyanık mı? Aşağıda mı? Olamaz.

Utanç yürüyüşü, üniversite hayatımın dört yılı boyunca kaçınmayı planladığım bir macera. Birincisi, kızarıyorum. Yoğun domates kırmızısı gibi. Sevimli kızarmış yanaklar değil. Sanki utançtan alerjim varmış gibi boynumda ve kollarımda döküntü gibi lekeler oluşuyor.

Erkeklerin kahkahaları yoğunlaşıyor ve zihnimde dönen kabus gibi görüntü yüzünden midem düğümleniyor. Merdivenlerden tökezleyerek inerken tüm kafaların benim yönüme dönmesi gibi bir görüntü. Yüzlerinde şaşkınlık ifadesi beliriyor, hangi “kardeşleri”nin düz göğüslü, sıska bir kızla takılmaya karar verdiğini merak ediyorlar. Belki bana tavuk kemiği atarlar, yemem için alay ederler.

Ne yazık ki bu, dördüncü sınıfta başıma geldi.

Muhtemelen, içlerinden biri benim alev alev yanan kırmızı leopar beneklerime acıyana kadar anlaşılmaz kelimeler mırıldanacağım ve sonra istenmeyen çöp gibi kapıdan dışarı atılacağım.

Bu büyük bir hataydı (kardeşlik evi, seks değil). Bir daha asla bir elektrikli süpürge gibi tekila shotlarını yutmak zorunda kalmayacağım. Akran baskısı. Bu gerçek bir şey.

Seçeneklerim sınırlı. Tek bir merdiven. Tek bir kader. Bir çift kanat çıkıp ikinci katın penceresinden uçmadıkça, utanç yürüyüşüyle karşı karşıya kalacağım. Balkona sürünerek giderken, birdenbire yeni çizgi romanlarımdan birindeki Veil’i kıskanmaya başlıyorum. Genç Avenger, yok olup buharlaşabilir. Şu anda kesinlikle kullanabileceğim bir güç.

En üst basamağa ulaşır ulaşmaz kapı zili çalıyor ve ben korkuluktan dışarı bakıyorum. Yaklaşık on kadar kardeşlik üyesi, çeşitli haki şortlar ve yakalı gömlekler giymiş olarak deri kanepelerde toplanmış. En akli başında olanı kendini kapı görevlisi olarak aday gösteriyor. Ayakta durmayı başarıyor, kahverengi saçları geriye taranmış ve çenesi korkutucu bir şekilde köşeli. Kapıyı açtığı anda moralim düzeliyor.

Evet! Bu, görünmeden dışarı fırlamak için tek fırsatım.

Bu dikkat dağınıklığını fırsat bilip, içimdeki Veil’i kullanarak fark edilmeden merdivenlerden aşağı süzülürüm. Merdivenlerin yarısına geldiğimde, Çene Kareli kapı çerçevesine yaslanır ve

girişini engelliyor. "Parti bitti dostum." Sözleri ağzında pamuksu bir sesle çıkıyor. Kapıyı o kişinin yüzüne çarpıyor.

İki basamak daha atlıyorum.

Zil tekrar çalar. Nedense sesi daha öfkeli geliyor. Kare

Çeneli homurdanır ve kapı kolunu sertçe çeker. "Ne?"

Başka bir üniversiteli gülüyor. "Ona bir bira ver ve siktirip gitmesini söyle."

Birkaç adım daha. Belki de bunu gerçekten yapabilirim. Hiç şanslı bir insan olmadım, ama sanırım artık şansımın dönme zamanı geldi.

Kare Çeneli elini kapı çerçevesine dayamış, hâlâ geçişi engelliyor. "Konuş."

"Öncelikle, saat okumayı bilmiyor ya da *gündüzün* neye benzediğini bilmiyor gibi mi görünüyor? Tabii ki parti yok." Vay canına... Bu sesi tanıyorum.

Yerimde, kapının dörtte üçü kadar açılmış halde duruyorum. Güneş ışığı, kapı çerçevesi ile Kare Çeneli'nin mandalina rengi polosunu arasındaki küçük boşluktan sızıyor. Dişlerini sıkıyor, kapıyı diğer adamın yüzüne çarpacak gibi, ama davetsiz misafir elini kapıya koyup, "Dün gece burada bir şey unutmuşum," diyor.

"Burada olduğunu hatırlamıyorum."

"Buradaydım." Bir an durur. "Kısa bir süreliğine."

"Kayıp eşya büromuz var," diyor Köşeli Çene sert bir sesle. "Nedir o?" Kapı çerçevesinden uzaklaşıyor ve kanepede oturan birine başını sallıyor. Onlar da bu sahneyi MTV'de yayınlanan bir reality şovun tekrarını izler gibi izliyorlar. "Jason, git kutuyu getir."

Arkamı döndüğümde, dışarıdaki adamı fark ettim. Gözleri tam üzerimdeydi. "Gerek yok," dedi.

Yüz hatlarını incelerim. Açık kahverengi saçları, yanları kısa, üstü gürdür. Soluk renkli Dockers pantolon ve siyah bisiklet yaka tişörtün altında düzgün bir vücut gizlidir. Buz gibi keskin elmacık kemikleri ve sıvı viski gibi gözleri vardır. Loren Hale alkollü bir içkidir ve bunun farkında bile değildir.

1,88 metrelik boyuyla kapı girişini tamamen kaplıyor.

Bana bakarken yüzünde hem eğlence hem de sinirlilik karışımı bir ifade var, çenesindeki kaslar her ikisiyle de seğiriyor. Kardeşlik üyeleri onun bakışını takip ediyor ve hedefe odaklanıyor.

Bana.

Sanki yoktan var olmuşum gibi. "Buldum," diyor Lo, gergin ve acı bir gülümsemeyle.

Yüzüm kızarır ve ellerimi gözlerimi kapatmak için kullanır, utancımı gizlemeye çalışırken kapıya doğru koşar adımlarla ilerlerim.

Kare Çeneli, erkekler arası düelloyu kazanmış gibi gülüyor. "Kız arkadaşın tam bir sürtük, dostum."

Başka bir şey duymuyorum. Serin Eylül havası ciğerlerimi dolduruyor ve Lo, muhtemelen niyet ettiğinden daha fazla güçle kapıyı çarpıyor. Ellerimin arkasına saklanıyorum, olay kafamda tekrar tekrar canlanırken ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırıyorum. Aman. Tanrım.

Lo arkamdan atılır, kolları belime dolandır. Çenesini omzuma dayar, uzun boyuyla benim kısa boyumu dengelemek için biraz eğilir. "Umarım buna değmiştir," diye fısıldar Lo, sıcak nefesi boynumu gıdıklar.

"Neye değmiş olsun?" Kalbim boğazıma kadar çıkıyor; onun yakınlığı kafamı karıştırıyor ve beni baştan çıkarıyor. Lo'nun gerçek niyetinin ne olduğunu asla bilemiyorum.

Yürürken beni yönlendiriyor, sırtım hâlâ göğsüne yapışık. Aklımı başıma toplayamıyorum, ayağımı bile zor kaldırılabiliyorum. "Bir erkek öğrenci yurdunda ilk utanç yürüyüşün. Nasıl bir duygu?"

"Utanç verici."

Kafama hafifçe bir öpücük kondurup benden ayrılıyor ve ilerliyor. "Hadi, Calloway. İçkimi arabada bıraktım."

Bunun ne anlama geldiğini kavrayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor, az önce yaşanan dehşeti yavaş yavaş unutuyorum. "Araba kullanmadın, değil mi?"

Bana "*Cidden* mi, *Lily*?" der gibi bir bakış attı. "Her zamanki şoförüm müsait değildi," diye suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı, "ben de Nola'yı aradım."

Kişisel şoförümü aramıştı ve ben, onu Philadelphia'da seve seve gezdirecek kendi şoförünü neden es geçmeye karar verdiğini sormaya cesaret edemedim. Anderson'ın ağzı gevşek. Dokuzuncu sınıfta Chloe Holbrook çılgın bir parti verdiğinde, Lo ve ben annesinin malikanesinde elden ele dolaşan yasadışı uyuşturucuları tartışıyor olabilirdik. Arka koltukta yapılan konuşmalar, arabadaki herkes arasında özel kabul edilmelidir. Anderson bu yazılı olmayan kuralın farkında olmamış olmalı ki, ertesi gün odalarımız yasadışı eşyalara yönelik bir baskına uğradı. Neyse ki, hizmetçi, X dereceli oyuncak kutumu sakladığım sahte şöminede arama yapmayı unutmuştu.

Olaydan paçayı kurtardık ve çok önemli bir ders aldık. Anderson'a asla güvenme.

Ailemin araba servisini kullanmamayı ve böylece onların kontrolüne daha fazla girmeyi tercih etmiyorum, ama bazen Nola bir zorunluluktur. Şu an olduğu gibi. Hafif bir akşamdan kalma halindeyken ve sürekli sarhoş olan Loren Hale'i süremeyeceğim zamanlarda.

Beni kişisel ayık şoförü olarak atadı ve bir takside neredeyse soyulduktan sonra taksi hizmetlerine para ödemeyi reddediyor. Olanları ailelerimize hiç anlatmadık. Ne kadar korkunç bir olaya ramak kaldığımızı onlara hiç açıklamadık. Çoğunlukla o öğleden sonrayı sahte kimliklerle bir barda geçirdiğimiz için. Lo, yetişkin bir erkekten daha fazla viski içti. Ve ben ilk kez umumi tuvalette seks yaptım. Ahlsızlıklarımız ritüellerimiz haline geldi ve ailelerimizin bunları bilmesine gerek yoktu.

Siyah Escalade'im, öğrenci yurdu sırasının kaldırımına park edilmiş. Milyonlarca dolarlık evler sıralanmış, her biri bir öncekinden daha büyük sütunlarla övünüyor. En yakın bahçede kırmızı Solo bardaklar dağınık duruyor, devrilmiş bir fıçı çimlerin üzerinde hüzünlü bir şekilde yatıyor. Lo önümde yürüyor.

"Geleceğini sanmıyordum," diyorum ve yoldaki kusmuk birikintisini atlatarak yanından geçiyorum.

"Gelirim demiştin."

Burnumdan soluyorum. "Bu her zaman doğru olmaz."

Arabanın kapısının yanında duruyor, camlar o kadar koyu ki sürücü koltuğunda bekleyen Nola'yı göremiyorum. "Evet, ama burası Kappa Phi Delta. Birini becerirsen hepsi senin kışını yemek isteyebilir. Bu konuda ciddi ciddi kabuslar gördüm."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tecavüze uğramamla ilgili mi?"

"Bu yüzden onlara *kabus* deniyor, Lily. Hoş olmaları gerekmiyor."

"Bu, muhtemelen önümüzdeki on yıl boyunca ya da en azından bu sabahı unutana kadar bir erkek öğrenci yurduna yapacağım son ziyaret olacak."

Sürücü camı açılır. Nola'nın koyu siyah bukleleri, kalp şeklindeki yüzünü okşar. "Bir saat sonra havaalanından Bayan Calloway'i almam gerekiyor."

"Bir dakikaya hazır oluruz," diyorum ona. Cam yukarı kayıyor ve onu görüş alanımdan çıkarıyor.

"Hangi Bayan Calloway?" diye sorar Lo.

"Daisy. Paris'teki Moda Haftası yeni bitti." Küçük kız kardeşim bir gecede 1,80 metreye kadar uzadı ve ray gibi ince yapısıyla yüksek modanın kalıplarına tam uyuyordu. Annem, Daisy'nin güzelliğinden anında yararlandı. On dördüncü yaş gününün olduğu hafta içinde, IMG mankenlik ajansı ile sözleşme imzaladı.

Lo'nun parmakları yan tarafında seğiriyor. "O on beş yaşında ve muhtemelen tuvalette kokain çeken daha yaşlı mankenlerle çevrili."

"Eminim yanına birini göndermişlerdir." Ayrıntıları bilmediğim için kendimden nefret ediyorum. Pennsylvania Üniversitesi'ne geldiğimden beri, telefonları ve ziyaretleri reddetmek gibi kaba bir alışkanlık edindim. Üniversiteye başladığımda Calloway ailesinden ayrılmak çok kolay oldu. Sanırım bu benim kaderimde vardı. Eskiden eve dönüş saatimin sınırlarını zorlardım ve annemle babamla çok az zaman geçirirdim.

Lo, "Kardeşim olmadığına seviniyorum. Açıkçası, sen *bana* yetiyorsun." diyor.

Üç kız kardeşim olmasını hiç büyük bir aile olarak görmedim, ama altı kişilik bir aile gerçekten de kendine özgü bir ilgi görüyor.

Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturur. "Tamam, bir içkiye ihtiyacım var ve gitmemiz gerekiyor."

Derin bir nefes alıyorum, ikimizin de şimdiye kadar kaçındığımız bir soruyu sormak üzereyim. "Bugün rol mü yapıyoruz?" Nola bu kadar yakınen, bu her zaman bir şans meselesi. Bir yandan, o bizim güvenimizi hiç boşa çıkarmadı. Onuncu sınıfta, bir limuzinin arka koltuğunda son sınıf bir futbolcuyla seviştiğimde bile. Gizlilik perdesi açıktı, Nola'nın görüşünü engelliyordu, ama o biraz fazla yüksek sesle inledi ve ben de kapıya biraz fazla sert vurdum. Tabii ki duydu, ama beni asla ispiyonlamadı.

Bir gün bizi ihanet etme riski her zaman var. Para dilini gevşetir ve ne yazık ki babalarımız paraya boğulmuş durumda.

Umursamamalıyım. Yirmi yaşındayım. Seks yapma özgürlüğüm var. Parti yapma özgürlüğüm var. Bilirsiniz, üniversite çağındaki yetişkinlerden beklenen her şey. Ama kirli (*gerçekten* kirli) sırlarımdan oluşan uzun listem, ailemin arkadaş çevresi içinde bir skandala yol açabilir. Babamın şirketi bu tür bir reklamdaki hiç hoşlanmazdı. Annem ciddi sorunumu bilseydi, düzelene kadar beni rehabilitasyona ve danışmanlığa gönderirdi. Düzeltilmek istemiyorum. Sadece yaşamak ve iştahımı tatmin etmek istiyorum. Tesadüfen iştahım cinsel bir iştah.

Ayrıca, uygunsuz davranışlarım ortaya çıkarsa, güven fonum sihirli bir şekilde yok olur. Üniversite masraflarımı karşılayan paradan vazgeçmeye hazır değilim. Lo'nun ailesi de aynı derecede affedici değil.

"Öyleymiş gibi davranacağız," diyor bana. "Hadi, aşkım." Kıcımlı okşuyor. "Arabaya bin." Sık sık kullandığı "*aşkım*" kelimesine neredeyse takılıyorum. Ortaokulda, bunun en seksi sevgi ifadesi olduğunu düşündüğümü ona söylemiştim. Ve İngiliz erkekler bu kelimeyi kendilerine ait saymış olsalar da, Lo onu kendine ait kabul etti.

Onu dikkatle inceliyorum ve o geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Utanç yürüyüşü seni felç mi etti?" diye soruyor. "Seni Escalade'in eşliğine kadar taşımam mı gerekiyor?"

"Gerek yok."

Onun çarpık gülümsemesi, ona gülümsememek için kendimi zor tutmamı sağlıyor. Lo, beni kızdırmak için kasten bana yaklaşıyor ve elini kot pantolonumun arka cebine sokuyor. "Eğer bu durumdan çıkmazsan, seni döndürecekim. Sertçe."

Göğsüm çöküyor. Aman Tanrım... Dudaklarımı ısıyorum, Loren Hale ile seksin nasıl olacağını hayal ediyorum. İlk sefer çok uzun zaman önceydi, iyi hatırlayamıyorum. Kafamı sallıyorum. *O konuyu açma*. Arkanı dönüp kapıyı açıp Escalade'e biniyorum, ama birdenbire büyük bir gerçeklik farkına varıyorum.

"Nola, erkek öğrenci yurdu bölgesine gitmiş... Ben öldüm. Aman Tanrım. Ben öldüm." İki elimi saçlarımdan arasına geçirip, karaya vurmuş bir balina gibi nefes almaya başlıyorum. Burada olmam için, yatacak bir erkek aradığımdan başka iyi bir mazeretim yok. Ve bu, kaçınmaya çalıştığım cevap. Özellikle de ailelerimiz Lo ile benim ciddi bir ilişki içinde olduğumuzu düşündükleri için—bu ilişki, onun tehlikeli parti hayatı değiştirmiş ve onu babasının gurur duyabileceği bir genç adama dönüştürmüştü.

Nefesinden hafif bir viski kokusu gelen bir erkek öğrencinin beni bir öğrenci kulübü partisinden alması, babasının oğlu için hayal ettiği şey değil. Bu, onun hoş göreceği ya da kabul edeceği bir şey *değil*. Aslında, muhtemelen Lo'ya bağırır ve ona güven fonuyla tehdit ederdi. Miras kalan servetimizin getirdiği lüks yaşam tarzına veda etmek istemiyorsak, birlikteymiş gibi davranmak zorundayız. Ve mükemmel işleyen, mükemmel bakımlı iki insanmışız gibi davranmak zorundayız.

Ama biz öyle değiliz. Öyle değiliz. Kollarım titriyor.

"Vay canına!" Lo ellerini omuzlarıma koydu. "Sakin ol, Lil. Nola'ya arkadaşının doğum günü brunch'ı olduğunu söyledim. Seni korudum."

Kafam hâlâ uçup gidecekmiş gibi hissediyorum, ama en azından bu gerçeklerden daha iyi. *Hey, Nola, Lily'yi bir ezikle tek gecelik bir ilişki yaşadığı öğrenci yurdundan almamız gerekiyor.* Sonra Lo'ya bakıp, kıskançlıktan patlamasını beklerdi. Ve o da eklerdi: *Evet, ben sadece ihtiyacım olduğunda onun erkek arkadaşım. Kandırdım seni!*

Lo endişemi hissediyor. "O öğrenmeyecek." Omuzlarımı sıkıyor.

"Emin misin?"

"Evet," der sabırsızca. Arabaya biner, ben de arkasından binerim. Nola Escalade'i vitese alır.

"Drake'e mi dönüyoruz, Bayan Calloway?" Yıllarca ona bana herhangi bir şekilde hitap etmesini istedim, hatta "*küçük kız*" bile (nedense bunun onu rolünü bırakmaya ikna edeceğini düşünmüştüm, ama sanırım bunun yerine onu sadece kırmış oldum), sonunda bu girişimden vazgeçtim. Yemin ederim ki babam bu resmiyet için ona ekstra para ödüyor.

"Evet," diyorum ve o Drake apartman kompleksine doğru yola çıkıyor.

Lo bir kahve termosunu yudumluyor ve büyük yudumlar alsa da, kafeinli içeceğin onu doldurmadığından eminim. Ortadaki soğutucu konsolunda bir kutu Diet Fizz buluyorum ve açıyorum. Koyu renkli gazlı sıvı, huzursuz midemi yatıştırıyor.

Lo kolunu omzuma atıyor ve ben sert göğsüne biraz yaslanıyorum.

Nola dikiz aynasına bakıyor. "Bay Hale doğum günü brunch'ına davet edilmedi mi?" diye soruyor, dostça bir tavırla. Yine de, Nola soru moduna girdiğinde sinirlerim geriliyor ve paranoya başlıyor.

"Ben Lily kadar popüler değilim," diye Lo benim yerime cevap veriyor. O her zaman benden çok daha iyi bir yalancı olmuştur. Bunun sebebi, onun sürekli sarhoş olmasıdır. Ben de bütün gün burbon içseydim, Lily kadar kendinden emin ve özgüvenli olurum.

Nola gülüyor, her kahkahada tombul karnı direksiyona çarpıyor. "Eminim sen de Bayan Calloway kadar popülersindir."

Herkes (görünüşe göre Nola da) Lo'nun arkadaşları olduğunu varsayardı. Çekicilik ölçeğinde, Lo, sevişmek isteyeceğiniz bir rock grubunun solisti ile Burberry ve Calvin Klein'in podyum mankeni arasında bir yerde yer alıyor. Gerçi hiç bir gruba girmedim, ama bir modellik ajansı onu bir keresinde Burberry kampanyası için keşfetmişti. Neredeyse boşalmış bir viski şişesinden direkt içtiğini gördükten sonra tekliflerini geri çektiler. Moda endüstrisinin de standartları var.

Lo'nun bir sürü arkadaşı olmalı. Çoğunlukla kadın arkadaşları. Ve genellikle ona akın ederler. Ama uzun sürmez.

Araba başka bir caddeden geçiyor ve ben kafamda dakikaları sayıyorum. Lo vücudunu bana doğru çeviriyor, parmakları neredeyse sevgiyle çıplak omzuma dokunuyor. Kısa bir göz teması kuruyorum, derin bakışları

. Yutkunuyorum ve göz teması koparmamaya çalışıyorum. Çıkıyor olmamız gerektiğine göre, utangaç ve güvensiz bir kız gibi onun kehribar rengi gözlerinden korkmamalıyım.

Lo, "Charlie bu gece Eight Ball'da saksafon çalacak. Bizi onu izlemeye davet etti," diyor.

"Planım yok." *Yalan*. Şehir merkezinde The Blue Room adında yeni bir kulüp açıldı. Söylendiğine göre her şey maviymiş. İçecekler bile. Mavi bir tuvalette biriyle takılma fırsatını kaçırmayacağım. Umarım mavi klozet kapakları da vardır.

"Anlaştık."

Sözleri havada asılı kalınca, (garip bir tür) sessizlik yoğunlaşıyor. Normalde, The Blue Room ve bu geceki kötü niyetli planlarım hakkında onunla konuşur, onun şoförü olduğum için planlar yapardım. Ama sansürlenmiş bir arabada, yetişkinlere uygun konuşmalar başlatmak daha zor.

"Buzdolabı dolu mu? Açlıktan ölüyorum."

"Az önce markete gittim," diyor bana. Gözlerimi kısıyorum, iyi bir erkek arkadaş rolünü oynamak için yalan mı söylüyor yoksa gerçekten Whole Foods'a mı gitti diye merak ediyorum. Midem gurulduyor. En azından hepimiz yalan söylemediğimi biliyoruz.

Çenesi gerilir, yalanla gerçeği ayırt edemediğim için sinirlenir. Normalde ayırt ederim, ama bazen o kadar kayıtsız davrandığında, sınırlar bulanıklaşır. "Limonlu merengli turta aldım. En sevdiğin."

İçimden kusmak istiyorum. "Almamalıydın." *Hayır, gerçekten almamalıydın*. Limonlu merengden nefret ederim. Belli ki Nola'nın kendisini dürüst bir erkek arkadaş olarak görmesini istiyor, ama Loren Hale'in iyi davranacağı tek kız arkadaşı, elindeki burbon şişesidir.

Apartman kompleksinden sadece birkaç blok uzaklıkta, bir trafik ışığında duruyoruz. Özgürlüğün tadını alabiliyorum ve Lo'nun kolu, omuzlarımda rahatlatıcı bir uzuv olmaktan çok bir yük gibi hissettirmeye başlıyor.

"Bu sıradan bir olay mıydı, Bayan Calloway?" diye soruyor Nola. *Ne? Oh... kahretsin*. Gözleri, o üniversiteli çocuğun yerden aldığı kaslı tişörtüne takılıyor. Tanrı bilir neyle lekelenmiş, kirli beyaz bir tişört.

"Şey, ben-ben," diye kekeliyorum. Lo yanımda kaskatı kesiliyor. Termosunu sıkıca kavırıyor ve içeceğinin kalanını bir dikişte içiyor. "Üstüme biraz portakal suyu döktüm. Gerçekten çok utanç vericiydi." Bu bir yalan mıydı ki?

Yüzüm kontrolsüz bir şekilde kızarıyor ve ilk kez, kızarıklık gibi görünen lekeleri memnuniyetle karşılıyorum. Nola bana şefkatle bakıyor. Beni, anaokulunda Sadakat Yemini'ni söylemeye utandığım zamanlardan beri tanıyor. Beş yaşında ve çekingen. Bu, hayatımın ilk yıllarını oldukça iyi özetliyor.

"Eminim o kadar da kötü değildi," diye teselli ediyor.

Işık yeşile dönüyor ve o dikkatini yola veriyor.

Hiçbir zarar görmeden Drake'e varıyoruz. Şehrin kalbinde, yüksek bir kestane rengi tuğla yapı yükseliyor. Tarihi otuz üç katlı kompleks, binlerce kişiyi barındırıyor ve tepesinde bir üçgen şeklinde sallanıyor. İspanyol Barok

etkileriyle, İspanyol katedrali ile sıradan bir eski Philly oteli arasında bir karışım gibi görünüyor.

Burayı evim olarak adlandıracak kadar seviyorum.

Nola veda eder ve ben de ona teşekkür edip Escalade'den atlarım. Ayaklarım kaldırıma değmez demez Lo elimi avuçlar. Diğer parmakları boynumun pürüzsüzlüğünü okşar ve gözleri yakamın izini sürer. Ellerini kaslı tişörtümün açıklıklarına koyar, kaburgalarımın çıplaklığına dokunur ama aynı zamanda göğüslerimi Philly yayalarından gizler.

Beni izliyor. Her küçük hareketimi. Ve kalbim hızlanıyor. "Bizi izliyor mu?" diye fısıldıyorum, neden birdenbire beni yutmak ister gibi baktığını merak ederek. *Bu yalanımızın bir parçası*, diye kendime hatırlatıyorum. *Bu gerçek değil*.

Ama gerçek gibi geliyor. Elleri üzerimde. Yumuşak tenimde hissettiğim sıcaklığı.

Alt dudağını yalıyor ve fısıldamak için bana yaklaşıyor: "Şu anda ben seninim." Elleri tişörtümün kol deliklerinden geçip çıplak omuzlarımın üzerine konuyor.

Nefesimi tutuyorum ve kıpırdamıyorum. Bir heykel gibiyim.

"Ve erkek arkadaşın olarak," diye mırıldanıyor, "paylaşmaktan gerçekten nefret ediyorum." Sonra şakacı bir şekilde boynumu ısırtıyor, ben de koluna bir tokat atıyorum ama onun alaylarına kurban gidiyorum.

"Lo!" diye çığlık atıyorum, vücudum cildimi hafifçe çimdikleyen dişlerinin altında kıvranıyor. Aniden dudakları birbirine yaklaşıyor, öpüyor, boynumun tabanını emiyor ve yukarı doğru ilerliyor. Bacaklarım titriyor ve kemer halkalarına sıkıca tutunuyorum. Bana yaptığı etkiyi bilerek, her öpücüğün arasında gülümsüyor. Dudakları çeneme... ağızımın köşesine... basıyor... duruyor. Ve ben onu kollarıma alıp işi bitirmekten kendimi alıkoyuyorum.

Sonra dilini ağızımın içine sokuyor ve ben onun hareketlerinin sahte olduğunu unutuyorum ve bu an için onun gerçekten bana ait olduğuna inanıyorum. Ben de öpüyorum, boğazımda bir inilti takılıyor. Bu ses onu canlandırıyor ve o daha da yaklaşıyor, daha sert, daha kaba bir şekilde. *Evet*.

Sonra gözlerimi açıyorum ve kaldırımda Escalade'in olmadığını görüyorum. Nola gitmiş. Bunun bitmesini istemiyorum, ama bitmesi gerektiğini biliyorum. Bu yüzden öpüşmeyi ilk ben kesiyorum, şişmiş dudaklarıma dokunuyorum.

Göğsü ağır ağır inip kalkıyor ve benden gözlerini ayırmadan uzun bir süre bana bakıyor.

"Gitti," diyorum ona. Vücudumun hevesle arzuladığı şeyden nefret ediyorum. Bacağımı kolayca beline dolayabilir ve onu binaya çarpabilirim. Kalbim bu düşünceyle heyecanla çarpıyor. Lo gibi işlevsel bir alkolik olanın sahip olduğu o sıcak kehribar rengi gözlere karşı bağışıklığım yok. Sevimli, donuk ve güçlü. Sürekli *"becer beni!"* diye bağırان gözler. Beni buradan sonsuza kadar işkence eden gözler.

Sözlerim üzerine çenesi sertleşiyor. Yavaşça ellerini benden çekiyor ve sonra ağzını ovuşturuyor. Aramızda gerginlik yayılıyor ve içimden bir ses *atlamamı*, küçük bir Bengal kaplanı gibi üzerine atlamamı söylüyor. Ama yapamıyorum. Çünkü o Loren Hale. Çünkü bozulmaması gereken bir sistemimiz var.

Uzun bir süre sonra, kafasında bir şey tıklıyor ve dehşete kapılıyor. "Bana bir adamı yalamadığını söyle."

Aman Tanrım. "Ben... şey..."

"Lanet olsun, Lily." Parmaklarıyla dilini silmeye başlar ve dramatik bir şekilde matarasından kalanları ağzına alır, çalkalar ve yere tükürür.

"Unuttum." Tüylerim diken diken olur. "Sana haber verirdim..." "Eminim."

"Beni öpeceğini bilmiyordum!" Kendimi savunmaya çalışıyorum. *Yoksa o öğrenci yurdunun banyosunda diş macunu bulurdum. Ya da ağız gargarası.*

"Biz birlikteyiz," diye cevaplar. "Tabii ki seni öpeceğim." Bunun üzerine matarasını cebine atar ve gözlerini Drake'in girişine diker. "İçeride görüşürüz." Arkasını dönüp geriye doğru yürür. "Bilirsin, *bizim* dairemizde. *Çift* olarak paylaştığımız." O acı gülümsemeyi atar. "Çok gecikme, aşkım." Göz kırpar. Ve içimdeki bir parça tamamen ve tamamen eriyip gider. Diğer parça ise sadece kafası karışmıştır.

Lo'nun niyetini anlamaya çalışmak başımı ağrıttıyor. Onun gerçek duygularını ortaya çıkarmaya çalışarak arkadan takip ediyorum. O numara mıydı? Yoksa gerçek miydi?

Şüphelerimi bir kenara atıyorum. Üç yıldır *sahte* bir ilişki içindeyiz. Birlikte yaşıyoruz. Bir oda öteden orgazm olduğumu duydu. Kendi kusmuğunda uyuduğunu gördüm. Ve ailelerimiz nişandan bir adım uzakta olduğumuza inansa da, bir daha asla seks yapmayacağız. Bir kez oldu ve bu yeterli olmalı.

Fotoğraf © Kelley Raye

Krista ve Becca Ritchie, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan yazarları ve tek yumurta ikizleridir. Biri bilim meraklısı, diğeri çizgi roman tutkunu olan ikizler, yazmaya olan ortak tutkuları sayesinde çocukluktan beri zihin güçlerini birleştirmiş ve hikaye anlatmayı hiç bırakmamışlardır. Süper kahramanları, kusurlu karakterleri ve ruh ikizi aşkını severler.

KRISTA VE BECCA RITCHIE'NİN WEB SİTESİNİ ZİYARET EDİN

KBRitchie.com

[KBMRitchie](https://www.instagram.com/KBMRitchie)

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

***Okuma listenizde
sırada ne var?***

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

147434559

